This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

F08973

*Purchased from
the Income of the
Anna Vickers Crawford
Memorial Fund*

*Stanford University
Libraries*

Harold Goth

Athenaeus

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAS
LIBRI QUINDECIM

EDITIO NOVA, APPENDICE AUCTA.

TOMUS III.

ANIMADV. LIBROS XI—XV. CONTINENS.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO KUEHNIANO
MDCCCXXXVII.

MKH

PA 3937
A2
1796
v. 6

ISAACI CASAUBONI p.771.

ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER UNDECIMUS.

Caput Primum.

Libri hujus nexus cum ſuperioribus. Vinum in conviviis veterum ad tria. Adraſti convivium. Polyidus: κατακλίνειν. θαλλία. locus Aeliani. Athenaeus in ſcribendo interdum minus diligens: interdum nimis. Mortuorum πρόθεσις. alia quaedam obſervata.

Veteres in conviviis ſuis vino utebantur ad haec tria, neceſſitatem, voluptatem et pietatis officium. Quod neceſſitati dabatur, promiſcue inter edendum ſumebant, ut quemque ſitis admoneret, et bibendi appetitum in quoque lex naturae excitaret. At bibere voluptatis cauſſa, et diis libationes facere, finitis demum epulis, aut ſaltem primis menſis comeſis, incipiebant. poſcere illi tum majoribus, et pocula diverſi generis expedire: et ſimul in hilaritatem omnibus modis ſe effundere. Servavit hunc ordinem Athenaeus in textura horum librorum, ut ſaepe diximus, et ſemper meminiſſe Lector p.772. debet. Opportune igitur conjecta eſt in locum iſtum totius δειπνοσοφιστικῆς φιλολογίας pars ea qua de poculis agitur. Cum autem plurimas ſpecies, figuras et nomina vaſorum potoriorum haberent antiqui, omnia ferme quae de eo argumento dici poterant collegit auctor, quae fuit ejus ſingularis diligentia, et κατὰ στοιχεῖον digeſſit: quaedam prius in genere de poculis et voce

ποτήριον praefatus. Eum sermonem reliquis convivis silentibus, ita orditur Ulpianus, Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ ἄνδρες φίλοι, καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσι. Non est Adrastus hic, neque poetae nomen, neque poematis ullius titulus, ut falso crediderunt: sed hic est ille rex Argivus Talai filius, qui Tydeum et Polynicem, avibus parum bonis generos sibi conciliavit. Hunc ajunt veteres, ut Polynici regnum patrium restitueret, domi proceres Graeciae convocasse. Apollodorus diserte scribit libro tertio Bibliothecae, eum συναθροῖσαι τοὺς ἀριστέας. quin eorum catalogum habes apud Statium libro 4. Thebaidis, et ipsum Apollodorum, et Diodorum quoque
p. 773. Siculum lib. 4. Nulla autem pars fuit historiae fabularis, quam plures poetae tractaverint. Ex eorum aliquo haec nunc sumit auctor, et nisi fallor, ad Epicum Cyclum respiciebat cum haec scriberet Athen. aut, quod pene certum est, ad Antimachi Thebaidem Cyclicam. nam similia his ex eo poeta proferuntur infra in δέπαστρον. Verisimile enim est, poetas Graecos id argumentum tractantes convivia descripsisse, quibus Adrastus excepit principes a se advocatos. Quanquam referre possumus ad convivium nuptiale, cum Tydeus et Polynices uxores suas duxerunt. Observat autem Athenaeus, sedisse tum convivantes proceres, non decubuisse. apud Statium tamen Papinium, ubi convivium Adrasti describitur, *tori* nominantur. canit enim poeta primo Thebaidos,

— vario strepit icta tumultu
Regia: pars ostro tenues auroque sonantes
Emunire toros, altosque inferre tapetas,
Pars teretes levare manu, ac disponere mensas.

et mox de Adrasto,

— jamque ipse superbis
Fulgebat stratis, solioque effultus eburno.

Etiam quod ait de Polybio in via sacrificante (propter viam fortasse faciebat καὶ ἐξιτήρια ἔθυεν) et praetereuntem Peteoum ad epulas detinente, ex quo Cycli epici poeta petitum videtur. Polyidus ille est opinor, de quo Apollodorus libro tertio, non is de quo Homerus in Iliade. aetate enim prior fuit et antiquior: nam Peteos, sive Peteous Menesthei pater est, quem bello Trojano Athenienfium copiae ducem habuerunt. Imago pristinae simplicitatis et antiqui aevi in historia quae hic commemoratur. Polyidus sacra facit in via ipsa publica, sicut Menelaus apud poetam in littore, suorum liberorum

γάμους ἑστιᾷ cum forte illac iter faceret Peteous, benigne
eum ad epulas invitat Polyidus, detinetque: et juſſo
ſedere in floreo gramine, *θαλλίαν κατακλάσας ἀντὶ
τραπέζης παρέθηκε τῶν τυθέντων*, *frondem virentem
defringens*, futuram *pro menſa*, *partem victimae ei
appoſuit*. *κατακλίνειν* fere ſignificat collocare aliquem in
lecto: vel facere diſcumbere. hic pro facere ſedere:
nam loquitur auctor de more veterum ſedendi non ac-
cumbendi ad menſam. *θαλλία* et *θάλλος* et oleae ter-
mitem *κυρίως*, et omnem frondem virentem ſignificant.
[ut dictum eſt libro primo capite 19.] Corrige Aelianum
in hac voce Ποικίλης libri 13. capite 16., ubi loquens
de colle ſemper ardente, qui in agro Apolloniatarum:
*καὶ περὶ αὐτόν ἐστι δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πολλὰ χλωρὰ,
καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν
τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθηλυῖαν* †. non debuit
appingi defectus nota: ſed erat ſcribendum *οὔτε τὴν
θαλλίαν*. Addit deinde, etiam Autolycum non diſcu-
buiſſe in menſa, verum ſediſſe, cum ei finita coena nutrix
Ulyſſem adhuc puerulum attulit, et ſuper genibus col-
locavit. Haec quidem nota hiſtoria eſt: Homerum enim
habemus, unde ſumitur. Sed adire ad fontem neglexere
interpretes. Itaque non viderunt ſtructuram rectam ora- p.774.
tionis, quae eſt hujusmodi: *Αὐτολύκῳ ἡ τροφὸς, καθη-
μένῳ δηλονότι, (οὕτως γὰρ ἐδείπνουν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσέα
ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνασιν
ἔστησεν*. Haec praefatus ad rem accedit, his quidem ver-
bis: *Ἡμεῖς οὖν μὴ διατρίβωμεν, ἀλλ' ἤδη κατακλινώμεθα.*
Et ſi hunc ſcriptorem facio ut par eſt plurimi: fatendum
tamen quod res eſt, poſſe interdum in textura horum
ſermonum aut judicium aut diligentiam deſiderari. Nam
quae haec conſequentia eſt? poſtquam dixit ſediſſe vete-
res ad menſam inferre ſtatim *Ἡμεῖς οὖν κατακλινώμεθα.*
Plenum etiam otioſae *περιεργίας* quod hic obſervatur:
primum ex omnibus ſcriptoribus (ita intellige vocem
πρῶτον.) Simonidem Amorgium *ποτήρια ὀνομάσαι*. Quid
enim refert hoc didiciſſe? et ſunt qui diſſentiant de Si-
monide Amorgio: nam Julius Pollux ejus loco Ionem
Chium nominat. *τὸ ποτήριον*, ait, *Ἴων ἐκάλεσεν*. Si-
monidis verſum ſcribe ſic: *Ἀπὸ τραπεζῶν εἷλέ νιν πο-
τήρια*. *ſuſtulerunt illum menſae pocula*. Verba quae ex
Alcmaeonide recitantur, ita melius ſcripſeris: *νέκυς δὲ
χαμαιστρώτους ἐπί τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκεν·
αὐτοῖς δὲ θαλλίαν τε τὰ ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ*

κρασὶν ἔθηκεν. Refer haec ad morem *τῆς προθέσεως*, et collocationis mortuorum. de quo alibi multa dicimus. Artemidorus lib. 1. cap. 14. *οἱ ἀποθνήσκοντες ἐσχισμένοις ἐνειλοῦνται ῥάκεσιν, ὡς καὶ τὰ βρέφη, καὶ χαμαὶ τίθενται.* explicant iſta vocem *χαμαιστρώτους*. ſequentia verba quibus ait ornatos mortuos fronde virenti, poculis et coronis capiti impoſitis, pertinent ad veterum ſunerum conſuetudinem. Soliti enim antiqui his ſimilibusque modis honorem habere defunctorum cadaveribus. *θαλλίαν* malo quam *θαλείαν*. Verum haec alius loci. Non erat autem Alcmaeonis, ut videtur, poëma: ſed ſoluta oratione conſcripta hiſtoria: cujus auctor jam olim incertus. Quare etiam Apollodorus Bibliothecae libro 1. ita citat: *ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς.* Proxime ſequentes periodi in omnibus libris antiquis ſunt corruptiſſimae. Obſcurum eſt quod additur: *ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι.* quorſum vox *ἔκπωμα*? cujus quidem in ſubjectis teſtimoniis nulla mentio. Legendum videtur, *ὡς τὰ ἐκ πίομαι οἱ Ἀττ.* id eſt, *Attici utuntur vocibus a πίομαι deductis, tam de aquae, quam de vini potu.* adde, ſive alius cujuscunque rei. nam in proximo Ariſtophanis exemplo neque vini mentio fit, neque aquae, ſed ſanguinis. Scribe, *Πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ*: non *διεχρῆτο*. et, *Κρείττων μἰ ἐστὶ χιλ.* vide inferius in *κύλιξ.* Ait, *ἔστι δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· οἰνοποτάζων γὰρ εἴρηκε.* Graecos cum *τὸν ποιητὴν* dicunt, Homerum intelligere ſciunt et pueri. Ita poſſumus hic accipere: nam canit poëta *Ἰλιαδ. ῥαψ. υ.*

Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων;

interpretes de Anacreonte ceperunt, cujus proxime ſacta mentio. ferri poteſt: nam habetur paulo poſt hic illius verſus, *Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων.* erit igitur *παρὰ τῷ ποιητῇ*, *apud hunc poetam*. Sequi-
p. 775. tur, *Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ ἔφη, Πολλὰ δ' ἀνάριθμα ποτήρια καλαίφις.* Vetus lectio *καλλέφης*. Scribo, *καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ, Π. δ. ἀν. π. καλὰ, ἔφη.* At teſtimonium Alcaei pro depoſito non injuria habuerim. Sed tentare quid vetat? *Ἀλκαῖος*, ait, *ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης † διννομένη παρίσδον.* Scribo, *ἐκ δὲ ποτηρίων πιόντες, δειπνουμένῃ παρίσδον.* *cum e poculis bibiſſent: illi coenanti aſſederunt. vel Δεινομένει π.* Dinomenes uſitatum Graecis nomen. *κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν* verte, in

agro Anthenfium. Anthea urbs Peloponefi apud geographos: cujus ἐθνικὸν eft Ἀνθεύς.

CAPUT SECUNDUM.

Mos apponendi pocula in altera menfa. κυλικεῖον. *Heroes picti cum poculis* αὐλακισμένη γῇ. τέμενος. οἰνόπεδον. Cylicranes. Scythinus Tejus *poeta. Syracufanorum libatio quam mari faciebant aut diis marinis.*

SOLET interdum Athenaeus orationem fuam longiusculis hyperbatis obfcurans, minus attentum lectorem fallere, ut libro fuperiore dicebamus, capite fexto. Idem obfervare licet etiam hic, cum fcribit: Ἄξιον δ' εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλῆρές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοδί. εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων, σκευοθήκη. manet fuspenfa oratio ab εἴρηται ad extremam paginam ubi definit haec multorum verfuum παρενθήκη. Vertendum: *Sed quaerendum vobis cenfeo, prius quam recenfere pocula inftituimus, quibus eft refertum hoc* κυλικεῖον: *ita enim appellatur poculorum theca*, etc. quid fit quaerendum non hic dicit: fed dicetur infra, ἄξιον δέ ἐστιν, ibi inquit, ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἔπινον ποτηρίοις. Hic vero de dictione κυλικεῖον disputat philologus. Simul veteris confuetudinis nos admonens: quae fuit, ut in divitum conviviis cum cratere apponeretur poculorum ingens theca, magis ad opum oftentationem quam ad ufum. Propria autem erat menfa ubi κυλικεῖον fpectandum exhibebant, quam Servius poculorum menfam vocat. Lucianus in Lexiphane, ποτήρια δ' ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. mox, κυμβία δὲ ἦν καὶ φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικὰ, ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. De Alexandridae *Meliloto* dictum libro fexto, capite 18. Cratini verfus ita diftingue, et fcribe,

— πολλοστῷ δ' ἔτει
ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ὡς ἧκον πάλιν
τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτορας καὶ δημότας
εὑρὼν μόλις, ἐς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην.

mirum autem eft, Athenaeum ita proferre hunc locum, quafi accipiatur hic κυλικεῖον in vulgata fignificatione:

cum longe alia ſit mens poetae. Ait qui iſta loquebatur: ſe diu patria afuiſſe, in hoſtico retentum: unde longo poſt tempore domum redux, vix agnoſcere potuerit ſuos cognatos, tribules, cives. tandem inveniſſe tamen: et
p. 776. fuiſſe ſtatim aſcriptum ἐς τὸ κυλικεῖον. voluit dicere album tribulum, quod ſervabatur in curiis. oratores ſaepe illius mentionem faciunt. Sed ludens in tribules ſuos, homines vinoſos, ait ſe aſcriptum in cylicium: quaſi tribules omnes ejus eſſent nihil aliud niſi cotylae, et οἰνηρὰ ἀγγεῖα, ſive ἀμφορεῖς νεναςμένοι. ſic enim vulgo vocabant vino deditos ut libro ſuperiore dicebamus, et ad Theophraſtum. Locus Chamaeleonis quo afferuntur cauſſae cur dynaſtae et magna pars divitum poculis ſeſe oblectent, lucem accipiet ex ſimili diſputatione apud Platonem in Protagora Τοὺς ἥρωας, inquit, δημιουργοῦσι πίνοντας ἐκπώμασι μεγάλοις, id eſt, pictores ſtatuarii, plaſtici, ſculptores, caelatores, aliique id genus artifices heroas faciunt e magnis poculis bibentes: propterea ῥυτὸν quod nomen eſt potorii vaſis percapacis, heroibus proprium aſſignarunt. Cauſſam pluribus exſequitur Athenaeus. Ita autem debemus accipere hic vocem δημιουργεῖν. Et nota ſis hanc de antiquiſſimis heroum imaginibus obſervationem. Addit, οἱ φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι. Libro quinto, καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ φρέατος· καλῶς γάρ τις τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως ὠνόμασεν. Cauſſam cur tertio poculo depoſitus fuerit Cyclops, ait poſſe aſcribi praeſtantiae vini illius, ἣν αὐτὸς Ὅμηρος ἐξηγήσατο. reſpicit illum verſum: Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπόῤῥωξ. aut haec erit cauſſa, inquit, τὸ ἀηδὲς τῆς πόσεως τοῦ Κύκλωπος. Emendabam ex conjectura ἄηθες: nam bibere ſine voluptate nihil ad cauſſas ebrietatis: at inſolentia bibendi vinum ad eam rem efficaciſſima. deinde ita ſcriptum offendimus in Excerptis et Euſtathio. Poſt haec ſermonem de calycibus et poculis habiturus, Plutarchus, ita orditur, Ἀλλὰ μὴν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γᾶν αὐλακισμὲν, ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι. [Locus eſt vitii manifeſtus. vir magnus emendabat οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἀρῶν. ingenioſè et proxime ad veſtigia lectionis corruptae. Nos tamen aliter paulo ſententiam explicamus, et corrigimus.] Lego οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἐρῶν, ἀλλὰ σκ. elegans ſane locus: emendatio etiam elegantiſſima. ſed cujus laus magna ex parte Hoeſchelianis Excerptis debetur, ibi invenimus, οὐ

γᾶν αὐλακισμένην ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. ſed ille ſcriptor more ſuo Pratinae locutionem immutavit praecipuum illius verbum excerpſiſſe contentus. Pratinae ſunt non quaecunque putarunt interpretes, verum iſta tantum, οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἐρῶν ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. [notanda eſt oppoſitio inter ἐρῶν γᾶς, et μαστεύων σκύφον.] Olim bene meritis agri portio ſolita praemii loco dari: τέμενος proprie vocabant. αὐλακισμένη γῆ, arvi eſt periphraſis. Atque haec Pratinae verba ſententiae ſuae accommodat Plutarchus, plane venuſte. locatur autem in vocibus κυλικηγορεῖν et Κυλίκρανες, cum ſubjicit, οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων, id eſt, *quamvis eorum unus non ſim, qui appellati ſunt Cylicranes.* Cylicranes (quorum et Macrobius meminit, ut videtur ex Athenaeo) tanquam viles maſtigiae habiti, οὓς, ait noſter, χλευάζων. Ἕρμιππος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν, εἰς τὸ p. 777. Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην. ridicula vox σπληνόπεδον: ſi quid in literis judicamus. Ac cenſeo equidem emendandum eſſe, vel οἰνόπεδον. vineta ſic proprie vocantur: ſed pro agro ſimpliciter acceperunt. ut in illo Theognidis, Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον. vel Ͽηλόπεδον. Diſtinguendum autem,

— εἰς τὸ Κυλικράνων
ἐγὼ βαδίζων οἰνόπεδον ἀφικόμην.

Non dubito hunc ipſum Hermippi locum ab Heſychio indicari, cum ſcribit: Κυλικράνων. Πολέμων φησὶν ὅτι τοὺς ὤμους κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικας. οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἴτῃ Ἡρακλεώτας ἀπό τινος οὕτω ὠνομάσθαι. Aſcripſi haec ut legi debent: nam in Heſychii editionibus multa corruptiſſime ſcribuntur. Cylicranas autem ex quorundam ſententia nomen inveniſſe ſcribit Athenaeus ἀπό τινος Κύλικος γένος Λυσοῦ. arbitror verum eſſe Λυδοῦ, ut paulo poſt, τινὲς ἀφικόμενοι ἐκ Λυδίας. vel ſi diverſa fuit traditio, γένος Λουσίου. a Luſis urbe Arcadiae, de qua Stephanus. *Scythinus Tejus* is eſt quem Diogenes Laertius in Heraclito appellat τὸν τῶν ἰάμβων ποιητήν. in Phyſicis Stobaei laudatur ejus liber Περὶ φύσεως. Locum illum in Illyrico vel in Epiro, ubi tumulus Cadmi et Harmoniae viſebatur, geographis non eſt praetermiſſus. De eo etiam Dionyſius Periegetes, de montibus loquens,

Κεῖνον δ' ἂν περὶ τύμβον ἴδοις περιηγέα τύμβον
τύμβον ὃν Ἀρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.

videtur poeta verbo περιηγέα figuram loci reſpexiſſe, cujus gratia appellatus fuerit Cylices, quod Athenaeus ait. At Feſtus Avienus aliter deſcribit:

Tunc prorepentis quae ſunt vada turgida Nerei
Harmoniae et Cadmi ſuſtentat gleba ſepulcrum.

Quoties lego inſequentem obſervationem Athenaei de calyce Syracuſanorum, venit mihi in mentem populi Veneti, qui tradito more a majoribus, quotannis deſpondent. Simile quid factitatum eſſe olim a Syracuſanis, videmur poſſe colligere ex Athenaei verbis: quanquam ille non plane deſcripſit vetus hoc illorum inſtitutum. Polemo narrat, inquit Athenaeus, *ἐν Συρακούσαις ἐπ' ἄκρᾳ τῇ νήσῳ πρὸς τῷ τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ, ἐκτὸς τοῦ τείχους ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς Φησὶ τὸν Κύλικα ναυστολοῦσιν ἀναπλέοντες, μέχρι τοῦ γενέσθαι τὸν ἐπὶ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως ἀφιᾶσιν ἐς τὴν θάλασσαν, κεραμέαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄνθεα καὶ κηρία καὶ λιβανωτὸν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἄττα μετὰ τούτων ἀρώματα. Syracuſis in extrema Inſula juxta Olympiae templum extra urbis muros eſt quidam focus, unde calycem navi deducunt tendentes in altum. usque dum clypeus Minervae templo impoſitus, videri poſſe deſinat. ibi tum calycem hunc fictilem in mare dimittunt: conjectis prius in illum floribus, favis, thuris granis integris, et aliis praeterea quibusdam aromatis.* Inſula quae hic nominatur, una fuit e quinque urbis partibus. fuit enim haec urbs *πεντάπολις*: qua de re olim ad Strabonem. Lege, *τὴν κύλικα ναυστολ.* niſi hoc loco
p. 778. aliud ſignificat *κύλιξ* quam calycem quia ſequitur *κεραμέαν κύλικα.* non puto tamen. at qui *ἀναπλέοντες* mutant in *ἀναπίμπλαντες*, et calycem cineribus plenum hic comminiſcuntur, infeliciter hariolati ſunt. quod ait de floribus et caeteris rebus ſolitis in pateram illam conjici, ad ritum pertinet ornandi jactu florum et aliarum rerum: de quo multa ad Suetonium.

CAPUT TERTIUM.

Οἶνος ἄνθεος ὀσδόμενος. *Modus bibendi.* νίζειν *pro effundere. Critiae antiqui ſcriptoris* Πολιτεῖαι. *Praebibendi modus.* ἐπιδέξια. μανία *vehemens ſtudium.* γυναικομανεῖς *et ſimilia compoſita. Mos Athenienſium edendi in theatro. Gloriatio veterum de poculis.* πάσασθαι *et* πάσσασθαι. *Aga-*

thoclis tyranni dictum: πάνξενοι. Gras. *Pausaniae locus.*

QUOD vulgo Graeci anthosmiam vinum appellabant, Xenophanes intellexit illo versu apud dipnosophistam: Μείλιχος ἐν κεράμοις ἄνθεος ὀσδόμενος. Legitimum bibendi modum definit idem poëta hisce versibus,

> Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
> οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος.

Tantum vini bibere licet, inquit, quantum te non impediet domum redire sine puero qui praeluceat; aut sine itineris duce. hoc significat ἄνευ προπόλου. Mediocris potationis utrumque est indicium. Disciplina Laconum ut Spartanos sobrietati assuefaceret, jubebat eos e convivio domum redire δίχα λαμπάδος, ut Xenophon et Plutarchus scribunt. Illa, μὴ πάνυ γηραλέος, in contrarium sensum vero ab interprete sunt detorta. Exceptio enim est, qua permittit senibus Xenophanes, ut propter aetatem domum a coena redeant non soli. In 13. scribe ὑμνεῖν. 20. ita scribam, ὅσσ' ἡ Μνημοσύνη, ἢ τὸν ὅσ' ἀμφ' ἀρετῆς. eos sermones probat inter pocula, qui nos reddant aut doctiores aut meliores. 23. † Φένδονας τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι. acute Scaliger Φλεδόνας vidit reponendum. Versum ita concipio, Οὐδ' ἄλλας Φλεδόνας, ταῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι· Θεῶν δὲ προμηθείην, etc. Omnino autem secundum et tertium versum Ionis Chii scribe sic: Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. non κρητὴρ, neque προχοαῖσιν. vide infra in προχύτης. hoc modo quam προχόοισι. Quod addit, ὁ δὲ χρυσὸς Οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος: periphrasis est liberationis: quam fieri praecipit ex aureo poculo vini pleno, manu prehenso, et in terram effuso. χειρῶν νιζέτω, *effundat e manibus.* νίζειν proprie est *lavare.* sed quia lavantur manus effusa aqua, hic positum pro effundere. Hanc interpretationem sequentia confirmant: Σπένδοντες δ' ἁγνῶς. at χειρῶν ἔδαφος positum esse pro manibus, quis ferat? deinde quae voluptas est tanta, manus vino lavare? Scribebam, συνιοῦσιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς ταύτας θαλίας. sed λαλιὰς etiam Excerpta. paulo post vix feram, πρὸς οὓς λεκτέον. sed πρὸς p. 779.
οἷς vel τούτοις. *praeterea*, sive, *praeter illa quae jam exposita sunt, dicendum est,* antequam instituatur enumeratio poculorum. Critias, cujus laudatur mox ἡ Λακεδαιμονίων πολιτεία, librum edidisse olim videtur non

de ſola Spartanorum Rep. ſed in univerſum de Rebuspublicis. nam Julius Pollux libro 7. cap. 13. eum citat *ἐν ταῖς πολιτείαις*. Ex eodem opere promptum ſcibis, locum pulcherrimum, quem relatum a Clemente in Sextum Stromat. non poſſum quin adſcribam: *Κριτίας γράφει. Ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο, καὶ ἰσχυρότατος. εἰ ὁ φυτεύων γυμνάζοιτο, καὶ ἐσθίοι ἐῤῥωμένως, καὶ ταλαιπωροίη τὸ σῶμα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι ἰσχύοι τὸ σῶμα καὶ γυμνάζοιτο*. Sequitur: *Τοῦ δ' ἐπιδέξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἄναξ.* Alibi notamus fuiſſe peculiarem praebibendi modum, qui vocaretur *ἐπιδέξια*. Pollux libro ſecundo, *παρὰ Εὐπόλιδι προπόσεως σχῆμα (καλεῖται ἐπιδέξια) Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια*. In ecloga Choerili poetae ſcribendum duce Gulielmo Cantero — *οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτάς*. eſt enim ſermo allegoricus. Vocem *πνεῦμα*, niſi ita ſcripſeris, nunquam recte expoſueris. recte mox libri noſtri, *αἱ Ῥοδιακαὶ φησὶ προσαγορευόμεναι χυτρίδες*. emendandus eſt Euſtathius, in cujus codicibus *ἰτρίδες* perperam pro *χυτρίδες*. ad nonem Odyſſeam. Quia ſequitur ſtatim, *οὐ δεῖ οὖν ἡμᾶς ἐκμανῶς πίνειν*: ſumit auctor occaſionem ex verbo *ἐκμανῶς*, docendi obiter vocabulum *μανία* multis dictionibus ſolitum adjungi a Graecis quarum ſtudium vehemens vellent declarare. Sane ita eſt: *μανία* dicitur omne vehemens deſiderium cujuscumque rei. Omitto poetas. Eunapius in Proaereſio, *ὁ δὲ χρυσῆς τινὸς αὐτὸν μανίας ὑπολαβούσης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα*: id eſt, *cum eum cepiſſet aurea cupiditas inſanum magna viſendae Graeciae.* [inde *μανικὸν φίλον* appellarunt amore ferventiſſimo conjunctum. B. Chryſoſtomus homilia prima adverſus Judaeos *καὶ θεὸν ἕξεις ἵλεων, καὶ τοῦτον κερδανεῖς, καὶ φίλον κτήσῃ μανικὸν, τῇ πείρᾳ τὴν εὐεργεσίαν μαθόντα*] caeterum quam vim habeat *τὸ μανία*, cum quosdam vocamus *γυναικομανεῖς*, *ὀρνιθομανεῖς* aut *χρυσομανεῖς* expendit Galenus in quarto De dogmatis Hippocratis et Platonis, adverſus Chryſippum disputans: a quo (Chryſippum dico) ſumit noſter hanc obſervatiunculam. Scribe, *οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτωμένοις. non abs re poſito nomine μανίας in talibus: ceu peccantibus furioſe*, quibus illae appellationes tribuuntur, *et a veritate plurimum recedentibus.* Deinde ita nterpunge, *ἡμεῖς οὖν, ὡς καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐγίνετο,*

ἅμα ἀκροώμενοι τῶν γελωτοποιῶν καὶ μίμων, ἔτι δὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν ὑποπίνωμεν. nihil pote planius. In Philochori testimonio de more Athenienſium edendi in theatro inter ſpectandum, notemus illa. *καὶ τραγήματα παρεφέρετο.* nam et philoſophus in decimo operis pulcherrimi De moribus ad Nicomachum id confirmat. *χαίροντες* p. 780. *ὁτῳοῦν σφόδρα*, inquit, *οὐ πάνυ δρῶμεν ἕτερα, καὶ ἄλλα ποιοῦμεν ἄλλοις ἠρέμα ἀρεσκόμενοι. οἷον καὶ ἐν τοῖς θεάτροις οἱ τραγηματίζοντες ὅταν φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ὦσι, τότε μάλιστα αὐτὸ δρῶσι.* Euſtratius qui verba Ariſtotelis interpretatur de Circenſibus, docet nos ſimile ejus aevo fieri ſolitum eſſe Conſtantinopoli. Verum de his alibi. Euripidis verſum ſcribe: *Αἴθοπα πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς.* In Timothei verbis e *Cyclope,* Excerpta habent *ἐνέχευεν. ἀνέμισγε δέ.* et *πηγᾶν* pro *νυμφᾶν.* Apud Euſtathium extat verbum quod hinc excidit: nam ſcribendum *εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρα ἔχευεν.* Veteres ita pocula adamarunt. ut reperti ſint, qui gloriarentur non adeo de divitiis, atque *ἐπὶ τῷ κεκτῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα,* ex auro argentoque. Hoc probat auctor exemplo Pytheae Arcadis: qui monumento ſuo inſcribi mandavit moriens hoc elogium: plura ſe pocula poſſediſſe quam mortalium quemquam. In ultimo verſu, *Τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασσάμενος:* recte Dalecamp. quod editum eſt expreſſit, nam *πάσασθαι* prima brevi, vel *πάσσασθαι* poetice, idem ac *γεύσασθαι.* Sed neque ea lectio placet neque ſententia. Scribo, *πασάμενος. πάσασθαι* prima longa eſt *poſſidere.* Verte igitur *Qui plura* nempe pocula *poſſedi quam omnes priores.* emenda, *Αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς Ἀργαλέας ἠρᾶτο.* pro *ἀρὰς ἐπηρᾶτο.* Penultimum ſic lego, *Ὡς οὔ οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο.* vel *ἐνηεῖ φιλότητι δ.* eſt autem *ἐνηής, benignus mitis.* Oedipi diras habes apud Sophoclem in Oedipo Coloneo, et alios. Expoſuimus lib. 6. cap. 21. illa, *Caecilius rhetor ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς.* Agathocles Siculus de figulo tyrannus, cum multa pocula aurea poſſideret: ſolidus eſt amicis illa oſtendens dicere, *Ex fictilibus quae finxerat haec eſſe confecta:* Hoc ita Athenaeus. *ἐξ ὧν ἐκεράμευσε κατεσκευασμένα ταῦτα.* vel ut membranis, *κατεσκευχκέναι.* Jocus eſt Agathoclis, tenuitatem prioris fortunae ingenue confitentis inter familiares. Verba ſonant, quaſi ille ex artis ſuae quaeſtu in eas opes perveniſſet. Dalecampius legit *ἐξ οὗ.* inepta et falſa ſententia. Menda eſt in primo verſu

e *Lariſſaeis* Sophoclis. Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνξενα κηρύσσεται. Lego, πανξένοις. *omnibus hoſpitibus et peregrinis.* πάνξενοι, ut πανάχαιοι et πανέλληνες. *Gras* qui dicitur hic dux fuiſſe Coloniae in inſulam Lesbum deductae, is eſt opinor, quem Pauſanias in Laconicis κτιστὴν fuiſſe Aeolidis, Echelati F. Penthili nepotem, Oreſtis abnepotem: nam Aeolicarum urbium ἡ Λέσβος σχεδόν τι μητρόπολις ὑπῆρχεν, ut ait Strabo. *Grais* tamen hic Pauſaniae dicitur non *Gras.* Ego hoc malo: ac ſcribam lubens apud Pauſaniam, συνῆραντο δὲ τῷ Γρᾷ: non ut editum eſt Γραΐδι. Invenias uſitatum hoc nomen apud Graecos: et ſcribit de eo antiquiſſimus grammaticorum Dionyſius Thrax, τὰ εἰς ας κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπᾶται· οἷον ὁ Γρᾶς, τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ. *Enallus* mox in MSS. eſt *Enalus,* diverſa nominis origine. In ea hiſtoria quae de hoc
p.781. Enalo narratur poſtrema verba confuderunt exſcriptores cum verſibus Alexidis, propter aliquam ſimilitudinem, ut dicturi ſumus ſequenti capite.

CAPUT QUARTUM.

Exhibetur fragmentum libri hujus nunquam hactenus editum. idem poſtea leviter percurritur.

Mutili ſunt editi codices Athenaei, amiſſis, temporum injuria paginis aliquot ſtatim poſt illa verba, de quibus noviſſime tractatum eſt a nobis. Summam eorum quae deſiderantur, inventam in illo optimo libro Excerptorum Davidis Hoeſchelii, et altero parili huic, qui fuit penes eruditiſſimum virum Joannem Levinium, ut accepimus a nobiliſſimo Marco Velſero deſcripſimus, et infra ſubjecimus. Sic igitur in utroque eorum libro ſcriptum. non enim ficus ficui ſimilior, quam haec duo exemplaria: in hac certe parte: imo ut perſuadeo mihi, etiam in caeteris. facile enim ex unguibus leonem. nam Levinianus codex nobis inviſus.

Καί ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι. ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ, οὕτω θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα. Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξαίρετόν τι εἶχεν ἀνάθημα δέπας. οὐδέ τις ἄλλος Οὔτε θεῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ,

Οὔτε θεῷ σπένδεσκ', ὅτι μὴ Διΐ. Καὶ ὁ Πρίαμος δὲ τὸν υἱὸν λυτρούμενος τοῖς ἐπισημοτάτοις κειμηλίοις, καὶ δέπας δίδωσι περικαλλές. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν. Ἁ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο χρύσεον αἶψα ποτήριον. Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησὶ τὸν ὠκεανόν. ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὁρμῶντα. Οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον, ὃ σοφίας ἆθλον ὁ Βαθυκλῆς τῷ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν ἀπέλιπε. Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. πλεῖστοι γὰρ περὶ αὐτοῦ συνεγράψαντο. Καὶ θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον. Χρυσέοις γοῦν δεπάεσσιν ἀλλήλους δεξιοῦνται. Ἐλευθέριον δὲ φησὶ καὶ ἐμμελὲς ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ κωθωνιζόμενον, μηδὲ Θρᾳκίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν· ἀλλὰ τῷ πόματι φάρμακον ὑγείας ἐγκιρνάναι τὸν λόγον.

Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἀκόλαστοι ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ εὐδοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνοκλῆς. Ἐχρῶντο δὲ καὶ λιθοκολλήτοις ἐκπώμασι. Μένανδρος δέ που φησὶ καὶ ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορνευτὰ Ἀντιφάνης.

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς
† ἀφρῷ σκιὰ, καὶ χρυσοκόλλητον δέπας
μαστὸν κύκλῳ χορεῦον ἕλκουσιν γνάθοις.
ὁλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένοις,
τἄνω κάτω δεικνύντες. Φησὶ πρός τινα Νικόμαχος, Ὦ χρυσοπλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν. Φιλιππίδης. τὰ ποτήρια ἂν ἴδῃς τὰ παρεσκευασμένα, ἅπαντα χρυσᾶ, τρόφιμε, νὴ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανα. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδών. Κρατῆρες ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζους ἐμοῦ.

Ὅτι Παρμενίων συγκεφαλαιούμενος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαῖς τὰ Περσικὰ λάφυρα, ποτηρίων, φησὶ, χρυσᾶν σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια ογ, μναὶ ιβ, ποτη- p. 782.
ρίων λιθοκολλήτων σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια νς, μναὶ λδ. Ἔθος δὲ ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον. Ξενοφάνης,

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Ἀνακρέων. Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον ὦ παῖ, φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. ἔνεικον, ὡς μὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. Πρὸ δὲ τούτου Ἡσίοδος. Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου ἥτ' ἀθόλωτος τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἵεμεν οἴνου. Θεόφραστος, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ

τὴν κρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἕλλησιν ὑπάρχοντι. οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπιχεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ὅπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρεστέρου χρῶνται τῷ ποτῷ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἧττον ὀρέγοιντο τοῦ λοιποῦ. Καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Ἔνδοξοι δὲ τορευταὶ Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων, καὶ Μῦς. οὗ εἴδομεν σκύφον Ἡρακλεωτικὸν, τεχνικῶς ἔχοντα Ἰλίου ἐντετορνευμένην πόρθησιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τόδε,

Γράμμα Παρρασίοιο, τέχνα Μυός. ἐμμὶ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἃν ἕλον Αἰακίδαι.

Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι. σπουδὴ δὲ αὐτοῖς παῖδας ἁρπάζειν, καὶ τοῖς καλοῖς παρ' αὐτοῖς ἄδοξόν ἐστιν ἐραστοῦ μὴ τυχεῖν. Καλοῦνται δὲ οἱ ἁρπασθέντες παρασταθέντες. διδόασι δὲ τῷ ἁρπασθέντι στολὴν καὶ βοῦν, καὶ ποτήριον. ἣν καὶ πρεσβύτεροι γενόμενοι φέρουσιν, ἵνα δῆλοι ὦσι κλεινοὶ γενόμενοι.

Ὁρᾷς δ' ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι τότε,
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.

αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ, ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίνδαρος, ἁνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν· ὃς μὲν ἀχρήμων ἀφνειὸς τότε· τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες· εἶτα ἐπάγει, ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

ΑΓΚΥΛΗ. ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Κρατῖνος, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ. ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοέας Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσα Ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. καὶ Βακχυλίδης, Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖς νεανίαις λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν. Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους. λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ, καὶ μεσάγκυλα, ἀλλ ἀπὸ ἀγκύλης, ἤτοι τῆς δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον, καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προΐεσθαι. καὶ οἱ πολλοὶ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἐφρόνουν μέγα, ἢ ἐπὶ τῷ εὖ ἀκοντίζειν· ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι εὐρύθμως ἐῤῥίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον. Καὶ οἴκους δὲ ἐπιτηδείους κατεσκεύαζον εἰς ταύτην τὴν παιδιάν.

Ὅτι παρὰ Τιμαχίδᾳ ΑΙΑΚΙΣ ἡ κύλιξ καλεῖται.

ΑΚΑΤΟΣ, ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Ἐπικράτης, Κατάβαλλε τἀκάτια κυλίκια. αἶρου τὰ μείζω, καὶ εὐθὺ τοῦ καρχησίου ἄνελκε τὴν γραῦν τὴν νέαν δ' ἐπηυρίσας, Πλήρωσον ἐντρεπῆ τε τὸν κόντον ποοῦ. Καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε, καὶ χάλα πόδας.

ΑΩΤΟΝ. παρὰ Κυπρίοις τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. p.783. Φιλήτας δὲ, ποτήριον. οὖς οὐκ ἔχον.

ΑΡΟΚΛΟΝ ἡ φιάλη παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ.

ΑΛΕΙΣΟΝ καὶ δέπας τὸ αὐτό. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ Πεισιστράτου, ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσείῳ δέπαϊ. εἶτα παρακατιὼν, τὸ αὐτὸ, τοὔνεκά σοι δώσω χρύσειον ἄλεισον· καὶ ἑξῆς τὸ αὐτὸ πάλιν, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. Φησὶν οὖν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δοκεῖ μοι φιαλῶδες εἶναι τὸ δέπας· σπένδουσι γὰρ ἐν αὐτῷ. λέγει γοῦν Ὅμηρος δέπας δι' οὗ Διῒ μόνῳ σπένδεσκεν Ἀχιλλεύς. Καλεῖται δὲ δέπας, ἤτοι ὅτι δίδοται πᾶσι τοῖς σπένδειν βουλομένοις, εἴτε καὶ τοῖς πίνειν· ἢ ὅτι δύο ὦπας εἶχε (ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ ὦτα) τὸ δὲ ἄλεισον, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖον εἶναι· ἢ ὅτι ἀλίζεται ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρόν. Ὅτι δὲ δύο ὦτα εἶχε δῆλον. ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε Χρύσεον, ἄμφωτον. Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτὸ, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἦν ἀμφίκυρτον. Σιληνὸς δὲ ἀμφικύπελλον φησὶ τὸ μὴ ἔχον ὦτα. ἄλλοι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περὶ εἶναι· ἵν' ᾖ περίποτον τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. Παρθένιος δὲ διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια. κύφον γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν. Ἀνίκητος δὲ τὸ μὲν κύπελλον φησὶ φιάλην εἶναι· τὸ δὲ ἀμφικύπελλον ὑπερφίαλον, τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν· εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον τῇ κατασκευῇ ἄλεισον θέλει τις ἀκούειν, ἔξω λειότητος ὄν. Πείσανδρος δέ φησιν Ἡρακλέα Τελαμῶνι τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον ἄλεισον δοῦναι.

Ὅτι ἐστὶ ποτήριον ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ ΚΕΡΑΣ καὶ ΕΝΙΑΥΤΟΣ καλούμενον.

ΑΜΦΩΤΙΣ. ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους Φιλήτας φησὶ τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ, καὶ οὕτω πίνοντας.

ΑΜΥΣΤΙΣ. καλεῖται μὲν οὕτω πόσις τὶς, ἣν ἔστιν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ποτήρια ἀφ' ὧν ἔστι πιεῖν εὐμαρῶς. καὶ τὸ ῥῆμα δὲ ἐξεμύστισε, φασὶ, τὸ ἀφ' ἓν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων.

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ
ἵησιν εὐθὺς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος
ἔπειτ' ἄκρατον καὶ τεταργανωμένον
ἔπινε, κἀξεμύστισεν.

Ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους μεμετρημένου πρὸς ὠκύτητα χρόνου. ὡς Ἀμειψίας,

Αὔλει μοι μέλος· σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι δ' ἐγώ.
τέως αὔλει σὺ καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.
οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον.
ἀλλ' ἐρᾶν καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φείδῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΙΣ. ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου, ὡς ἀπὸ Σελεύκου σελευκοὶς καὶ ἀπὸ Προυσίου προυσίς.

ΑΝΑΦΑΙΑ. ἡ θερμοποτὶς παρὰ Κρησίν.

ΑΡΥΒΑΛΛΟΣ. ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι· καταπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν· οὐ πόῤῥω δέ ἐστι τοῦ ἀρυστίχου ὁ ἀρύβαλλος, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν. λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς,

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη.
p. 784. ἣ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.
ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰώνων Ἄρυστις.

ΑΡΓΥΡΙΣ. εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργυροῦ. Ἀναξίλας. καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

ΒΑΤΙΑΚΙΟΝ, λαβρώνιος, τραγέλαφος, πρίστις, ποτηρίων ὀνόματα. Περσικὴ δὲ φιάλη ἡ βατιάκη. Ἀλεξάνδρου δὲ τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ σατράπας φέρεταί τις ἐπιστολὴ, ἐν ᾗ ταῦτα γέγραπται, ἀργυραῖ κατάχρυσοι τρεῖς. κόνδυα ἀργυρᾶ ρος. τούτων ἐπίχρυσα λγ. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. μύστροι ἀργυροῖ κατάχρυσοι λβ. λαχανοθήκη ἀργυρᾶ μία· οἰνόφορον βαρβαρικὸν ἀργυροῦν ποικίλον ἕν· ἄλλα ποτήρια παντοδαπὰ μικρὰ κθ. ἄλλα ποτήρια μικρὰ ῥυτὰ, καὶ βάτια. καὶ λυκουργοὶ ἐπίχρυσοι, καὶ θυμιατήρια. καὶ τρύβλια.

ΒΗΣΣΑ. ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν.

ΒΑΥΚΑΛΙΣ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη. ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδὸς, βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος· καὶ πάλιν, νᾶμα μελισσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις. κατασκευάζουσι δὲ φησὶν οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταῤῥυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Λύσιππον τὸν ἀνδριαντοποιόν φασι Κασάνδρῳ χαριζόμενον, ὅτε συνῴκισε τὴν Κασάνδρειαν φιλοδοξοῦντι, καὶ βουλομένῳ ἴδιόν τινα εὑρέσθαι κέραμον, διὰ τὸ πολὺν ἐξάγεσθαι τὸν

Μενδαῖον οἶνον ἐκ τῆς πόλεως, φιλοτιμηθῆναι, καὶ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ γένη παραθέμενον κεραμείων, ἐξ ἑκάστου ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα.

ΒΙΚΟΣ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ, Κῦρος ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς. Ἔστι δὲ φιαλῶδες ποτήριον κατὰ τὸν Παριανὸν Πολυδεύκην.

ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ, Θηρίκλειον ῥοδιακόν· οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησίν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι.

ΒΡΟΜΙΑΔΕΣ. ἔκπωμα ὅμοιον τοῖς μακροτέροις τῶν σκύφων.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλεξις· τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα. Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα.

Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο· παραπλησίως δὲ καὶ τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. σαν δέ, etc. A deſcriptione poculi quae narrationem Anticlidis de Enalo claudebat, transiliit librarius ad alius poculi deſcriptionem, quae Alexidis verſibus continebatur in ſermone de literatis poculis. Errori, ut videtur, anſam praebuerunt vocabula aliquot tam ab Anticlide quam ab Alexide uſurpata. Atque hic error ſemel commiſſus in uno libro, in omnia deinde exemplaria de quibus aliquid nobis compertum, propagatus eſt. Saepe jam de hoc genere mendae queſti ſumus. Non temere ullum invenio ſcriptorem antiquum, cujus codicibus non ſit aliquod ſimile ex eadem cauſſa vulnus impoſitum. Sed enim hoc inſigne exemplum eſt: Neque enim ut fere ſit, periodi aliquot, ſed integrae paginae ſunt praetermiſſae. p. 785.
Anticlidis verba ita, opinor, Athenaeus ſcripſerat συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον, στρογγύλον, μικρόν, πάνυ παλαιόν, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Alexidis autem verſus ſic: Γραμματικὸν ἔκπωμα. τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα Ἄλεξις·

Τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
παλαιόν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα,
ἔχον κύκλῳ τε γράμματ'. ἆρά γ' ἕνδεκα
χρυσᾶ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ; οὐκ ἄλλου μὲν οὖν.
τοιοῦτον, etc.

Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξαίρ. Locum reſpicit qui eſt Ἰλιαδ.

ῥαψ. τ. de Priami poculo vide ῥαψ. ω. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεύς. vide infra in ſermone De carchefio, et de ſcypho. Steſichori locum de Solis poculo habes infra in *Herculeo* poculo. Οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον. Nota hiſtoria ex Diogenis Laertii Thalete. De eodem aliquid iterum infra in ΠΕΛΛΑ. Χρυσέοις σὺν δεπάεσσι ἀλλήλους δεξιοῦνται. dii videlicet, apud poetam. alludit ad hos verſus.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο,
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ· μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
δειδέχατ' ἀλλήλους.

Ἀντιφάνης. ἄλλοι δὲ καὶ δὴ Β. Quatuor hic ſenarii jambici, et pars quinti. Sed verſus ſecundi prima ταυτοποιία in utroque Excerptorum libro ſimiliter ſcripta, quomodo ſit reſtituenda non poſſum conjectura aſſequi, τάλαντα Βαβυλώνια σγ', μναῖ ιβ'. Ita Hoeſcheliana Excerpta: at Levinii, μναῖ νβ. Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτ. Durat hic mos hodieque in Narbonnenſi Gallia: ubi pueri a poculis aquam in ſcypho offerunt, deinde vinum ex oenophoro aut lagena infundunt. In Anacreontis verbis, Φέρ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. Aeolicum eſt, ἀνθεμεῦντας pro ἀνθεμοῦντας: hoc autem pro ἀνθεμόεντας. *affer nobis floreas coronas.* In neutro libro perſcripta erat haec dictio: ſed notata compendio eodem. Ratio medica moris hujus quae ex Theophraſto affertur, ut epoto prius, quod erit magis aqueum, minus avide vinum expetatur: ſubtilior eſt quam verior. Nam contra: cum aquae prius infuſae vinum ſuperfunditur, prius quam aqua vinum bibitur: utpote labro propius aquam voco et vinum, quod plus aquae aut vini mixtum habet. Hoc igitur videamus. At illud recte: remedium adverſus temulentiam fore, ſi potu τοῦ ὑδαροῦς naturae ſatisfactum fuerit prius. Nec diſſimile eſt quod libro tertio dicebamus, capite trigeſimo tertio. οὐ εἴδομεν σκύφον Ἡρακλεωτικόν. quid appellet ſcyphum Heracleoticum diſce ex iis quae dicuntur infra, ubi agitur de ſcaphide. Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησίν. Ex iſtis Excerptis divinare non poſſumus quomodo delatus ſit Athenaeus in hunc ſermonem tam alienum huic loco, nam alibi plura auctor
p.786. de hoc Cretenſium furore. Sed de occaſione diggreſſiunculae hujus licet facere conjecturam ex ſimili loco infra in Χόννοι. vide fragmentum alterum capite 15. deſcriptum. Caeterum de voce κλεινὸς adi Heſychium, et Euſtathium

qui haec citat. Subjecti versus 'Ορᾷς ὅταν πίνωσιν, etc. Aristophanis sunt ex equitibus. αὔξει γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβή. Libro duodecimo. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾷν ἐλευθέριον. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει et in hanc sententiam alia multa. ΑΓΚυλῇ. Vide libro decimo quinto et Hesychium. Sed et infra hoc libro in Κοτταβὶς eadem pene verba. Αἰακὶς ἡ κύλιξ καλεῖται. Perperam apud Hesychium, αἰακίξ. Eustathium lege haec describentem. Ἄκατος. acatum pro poculo usurpatum esse, etiam grammatici nos docent. In Epicratis verbis κόντος est quam vocabant nautae κατακειρατηρίαν. Festus in voce *percontor*. χάλα πόδας Hoesch. Exc. πόδα Levinii. notum quid *pes* in re nautica. Ἀροκλον. Videtur vere Graecum vocabulum. Eadem tamen omnia totidem literis in utroque Excerptorum libro. De poculis quae vocabant *amaltheas cornu*, et *eniautum*, Eustathius ex Athenaeo. καὶ τεταργανωμένον. hoc est τάργανον. de quo capite decimo tertio. τισσυΐτης ἀργυροῦς εἰς. Disertim ita scriptum in utroque exemplari. Barbaricum et nomen et poculum. ἐξ ἑκάστου ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα. In utroque libro erat ἰδίᾳ, superscriptis τῷ α literis ον. Puto scribendum, ἐξ ἑκ. ἀπ. τὸ ἴδιον, ἴδια ποιῆσαι, πλάσματα, vel ἰδιάζον π. πλάσμα. De bombylio dictum libro sexto, capite 18. Γραμματικὸν ἔκπωμα. quicquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. ut *frons literata*. et in Rudente, de urna, *Nam literata est: ab se cantat cuja siet*. γραμματικοῦ ποτηρίου meminit Lexiphanes Lucianeus.

Caput Quintum.

Pocula literata. Veteres pronuntiasse τὸ ο, ου. γυάλας. δεῖνος *et* δῖνος. ἔργον ποδῶν. *Epigenes vetus criticus. poculum* δακτυλωτὸν *et* ἄχραντον πυρί. Cypsela. ἐμβασικοίτας *et* ἐμβασιχύτας. προσπίνειν κώμην τινί. *Pollucis locus. Veterum figmentum Solem in poculo vehi. Manis haeresiarchae adfine commentum. plurima emendata.*

Literati poculi exemplum commemorat sophista coenarum, Capuae visum sibi, Dianae consecratum, ex Ho-

mericis versibus petito caelaturae argumento: ipsis etiam insculptis inibi versibus poetae: tanquam esset Nestoris poculum: non quod voluerit artifex persuadere hominibus, esse hoc illud ipsum poculum, quo Nestor usus: sed hanc fuisse illius figuram, auctore poeta. Similes poculo huic videntur fuisse illi duo scyphi Homerici Neronis, de quibus Suetonius in vita, cap. quadragesimo
p.787. septimo. Faciunt injuriam industrii artificis manibus, qui solidum hic illum appellant. Sed non assecuti sunt viri boni mentem Athenaei: qui infra in *Νεστορὶς* scribit, vulgus Capuanorum pro vere Nestoreo id poculum habuisse. Subjicitur huic aliud literas inscriptum poculum ex Achaei tragici Omphala: cujus versus male in vulgatis codicibus acceptos ita scribimus. Loquitur unus satyrorum.

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
τὸ γράμμα φαῖνον, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ō, νῦ τ' αὖ πάρεστι, κ' οὐκ ἄπεστιν ῦ.
ἐκ τοῦ 'πέκεινα σὰν, τότ' ō κηρύσσετον.

Dudum est cum me dei scyphus vocat, literam ostendens, Δ. I. *et tertiam* O. *etiam* N *adest: neque abest* Υ. *Ulterius praedicant* dei nomen *duae literae* Σ. *et* O. Ut plenum sit *Διονύσου* nomen unum a fine *υ* desideratur: quod a caelatore fuerit praetermissum, vel ab Achaeo potius, explicat accurate Athenaeus. Est autem ejus rei caussa: quod veteres (legendum enim ex Epit. *πάντες οἱ ἀρχαῖοι* non *οἱ Ἀχαιοί.*) vocalem *ο* pronuntiabant *ου*. Unde factum ut pro simplici vocali interdum scriberent *ου*: ut libro superiore capite vigesimo, et contra pro diphthongo simplex *ο*: ut in hoc loco. Addit Athenaeus, *παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ῦ γράφουσιν ὅταν καὶ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα.* Ut *ο* pro *ου* scripserunt: sic etiam *υ* pro diphthongo *υι*. Ita quidem vulgata lectio: at non ita manu exarata. Nam in Excerptis summa hujus *τηρησειδίου*. ita proponitur. *Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οῦ ἀντὶ τοῦ ō στοιχείου προσεχρῶντο. παραπλησίως καὶ τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ ε.* Fortasse non male. De *san* Dorico, vulgo notum ex Herodoto et aliis. Pindari verba exercuerunt nos libro 10. capite 11. Eubuli locus per nos haut desinet esse stigmatias. Ad alia. ΓΥΑΛΑ. vel invitis libris omnibus *γυάλαι* scribendum. legi apud Euripidem *γύαλα κρατήρων*: neque abnuero etiam *γύαλα κυλίκων* posse dici. at *γύαλον* pro poculo non leges: sed *γυάλης*. sic in omnibus deinceps exemplis.

Pro ΔΕΙΝΟΣ scriptum in Excerptis Δεινιάς: quod est idem: et additur, λέγεται δὲ ἡ δεινιὰς καὶ δῖνος. Versus est elegans veteris comici, Ποτήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει, sententiae ejusdem cum Latinorum proverbio, *Anus ad armillum.* In Archedici versu non Σκοτοδεινην, ut hodie, sed Σκοτοδίνην legit Eustathius: atque hinc probat etiam poculi nomen per ι scribi solitum. neque obstat quod etiam in Graecorum Lexicis per εῖ scribitur. nam ut alibi diximus εῖ et ῖ passim confusa in antiquis Lexicographorum libris: itemque αι et ε. Scribo igitur verba Archedici.

A. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
γρυπήν, Σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην ὅτι
δῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
B. δῖνον; κακόν γε τοῦτο δεινὸν ὦ θεοί.

Ait, Cyrenensium dialecto δῖνον significasse τὸν ποδονιπτῆρα, *pelvim* sive *pollubrum:* affini significatione usurparunt alii pro psyctere, ut postea dicetur. In ΔΕΠΑΣΤΡΟΝ. videtur scribendum παρὰ Κλειτορίοις τὰ ποτήρια δέπαστρα καλεῖσθαι. In ΔΑΚΤΥΛΩΤΟΝ. versus sunt Ionis, p. 788. ubi οἴσει δῶρον exponere debes, *auferet praemium.* non *afferat:* et, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν. *opus pedum Castoris.* id est, quod olim Castor praemium cursus est consecutus. Epigenes qui laudatur deinde, antiquus fuit criticus, multorum poetarum interpres. Scripserat in Ionem Chium ut hinc apparet: item in Orpheum, ut docent ista Clementis Alex. lib. 5. Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφέως ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος, φησί. Hujus verba sunt explicantis δακτυλωτὸν ἔκπωμα apud Ionem, τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν. *poculum utrinque auritum, in quod digitos inserere possis ab utraque parte.* perperam vulgati libri et interpretes διαιρεῖν. quod emendavimus primum ex ingenio, deinde ex Eustathio et Excerptis. Idem error paulo post corrigendus, in verbis Philemonis. In illis Ionis versibus quibus poculi digitati fit mentio, idem ἔκπωμα etiam ἄχραντον πυρὶ nuncupatur. Id quoque explicatur Athenaeo: et quidem multifariam: ut satis appareat, parum constitisse inter veteres criticos cur Ion sic esset locutus. At Didymus in enarratione ejus fabulae Ionem reprehendere ausus est ac dicere poculum illi dictum esse ἄχραντον πυρὶ, quia male accepisset Homeri versum in decursione Patrocli, πέμπτῳ ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. de quo vide infra

in φιάλῃ. putavit Ion, ait Didymus, φιάλην illo versu poculum dici falso: nam Homerus intelligit aeneum vas patens admodum, lebeti simile, suscipiendae frigidae aptum. Dalecamp. quod de Ione dixerat Didymus ad Epigenem transtulit. melius Breviator, Δίδυμός φησιν ὅτι παρήκουσεν Ἴων Ὁμήρου. Sed hoc leve praeut quod volunt iidem pro δράματος scribendum esse δρομήματος. nam quid absurdum si hoc non est? simile illud, cum in Homeri versu πέμπτῳ exponunt *quinto convivae*, cum debuissent, *quinto equorum agitatori*. Mox, προθεὶς κάλπις, φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα. id est, *praeposita* ad exponendum *voce* κάλπις, *ait esse poculum digitatum*. de hoc usu vocis προθεὶς saepe diximus de hoc poculo infra. in ΕΛΕΦΑΣ scribe, ὡς Δαμόξενος φησὶν ἐν ἑαυτὸν πενθοῦντι. meminit Suidas ex hoc loco. et, τὸν ἐλέφανθ' ἥκει φέρων ὁ παῖς. et versum tertium, Δίκρουνον. ἡλίκον τι; τρεῖς χωροῦν χόας. necnon in extremo προὔπιεν δέ μοι ποτὲ Ἐν Κυψέλοισιν ἡδέως. melius quam ut alii emendant. *Cypsela* nomen arcis in Arcadia: et oppidi cujusdam in Thracia. ΕΦΗΒΟΣ. τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων. Eustathius legit ἐμβασιχύταν. quod sum miratus. nam et membranae et Excerpta et Petronius Arbiter ἐμβασικοίταν tuentur. In versu Stephani, Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ, sic erat exponendum προπίνειν κώμην τινί, ut apud Demosthenem, προπίνειν τῷ Φιλίππῳ τὴν ἐλευθερίαν et τὰς πόλεις. pro inter pocula dare et prodere. veteres explicant χαρίζεσθαι, ut illo Anacreontis, ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς ὦ φίλε μηρούς. Sic libro 12. de Alcibiade, προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν
p. 789. ἐπὶ τῷ κυλικείῳ. id est, *cum propinasset Thrasyllo dimidiam partem poculorum, quae in poculorum theca erant*. vel, *super mensa poculorum* propter ἐπί. At κώμην esse poculi nomen tam alienum a vero quam quod maxime. Versu isto, Εἰς τάσδ' ὁ δισκὸς ὅλως ἀπηνέχθην ἐγὼ, quid sit restituendum quaero adhuc, nisi cui placeat, Εἰς τάσδε διαβολὰς ἀπηνέχθ. ἐ. judicent eruditi. ΗΔΥΠΟΤΙΔΕΣ. Apud Pollucem libro sexto, capite decimo sexto, ita scriptum est in poculorum censu. καλοῦνται δὲ καὶ ἡδυποτίδες, ἀβρώμιοι, ῥυταὶ, δονοί. nihil hic sani, sed sanatu facilia omnia. scribe, καὶ ἡδυποτίδες αἱ Ῥόδιαι, ῥυτὰ, δῖνοι. Finxerunt olim poetae et pictores, Herculi ad Geryonis boves naviganti pro navi magnum poculum fuisse: sicut etiam superiore capite dictum est.

Caussam ejus figmenti [varie prodiderunt veteres. Servius sic, ad librum septimum, Hercules Geryonem vicit; qui ideo fingitur ad eum olla (sic vocat, quam alii phialam) aenea transvectus; quod habuit navim fortem et aere munitam.] Athenaeus vero caussam suspicatur esse hanc: quod magnis poculis solitus Hercules delectari. Sic ille *μή ποτε δὲ ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις, ὁ ἥρως, διὰ τὸ μέγεθος παίζοντες οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν*; puto verius, *οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γραφεῖς.* nam pictores et poetae talium figmentorum fabri extiterunt, non *οἱ συγγραφεῖς.* per pictores intellige omnes simulacrorum artifices de quibus dictum capite secundo, cum in gemino huic loco explicaremus verbum *δημιουργοῦσιν.* Addit auctor, fuisse qui dicerent vehi Solem ab Oriente ad Occidentem in poculo. Inepti homines cum nunquam totus appareat Solis globus, induxerunt in animum credere, id quod oculis cernimus esse *τὸ κυρτὸν* cavi cujusdam quo Solis corpus contineretur. atque illud cavum appellarunt poculum, sive navigium. nam olim utriusque eadem ferme fuerunt et figura et nomen. ut *κύμβη, κύμβιον, ἀκάτιον, σκαφίς,* et *κάνθαρος.* Quid hoc fingi queat magis ridiculum? tamen etiam sapientes de Sole et Luna disputantes nomen disci videas usurpare. [Sic et auctor Quaestionum quae Athanasio tribuuntur. *ἐπὶ τοῦ ἡλίου δίσκος, ἀκτὶς καὶ φῶς.* et ita saepe in explicatione mysterii sacro sanctae Trinitatis, discum vocat Solis orbem, sive corpus.] Videtur autem Manes haeresiarcha [ex illa veterum oblivione] mutuatus suum illud ridiculum dogma: Solem et Lunam navigia esse quibus defunctorum animae in beatorum regionem transportarentur. Theodoretus Polymorphi libro primo: in Manetis haeresi, *τοτὲ δὲ πλοῖα λέγοντας εἶναι,* intellige Solem ac Lunam, *τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὕλης μετάγοντα πρὸς τὸ φῶς.* Epiphanius, *πλοῖα ἤτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει.* Manes, *τοὺς δύο φωστῆρας.* Improbissimi hominis commentum tale fuit eodem auctore: *ἐλθὼν,* Dei filius, *καὶ ποιήσας τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μηχανὴν συνεστήσατο ἔχουσαν δώδεκα κάδους, ἥτις ὑπὸ τῆς σφαίρας στρεφομένη ἀνιμᾶται τῶν θνησκόντων τὰς ψυχάς. καὶ ταύτας ὁ μέγας φωστὴρ* p. 790.
ταῖς ἀκτῖσι λαβὼν, καθαρίζει καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτω πληροῦται τῆς σελήνης ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῖν προσαγορευόμενος. [Sed hujus sententiae fons et origo repetenda nobis e penetralibus primaevae philosophiae,

ψελλιζούσης adhuc et balbutientis. Nam quum didicissent antiquissimi mortalium vel e libris Mosis, vel e sermonibus majorum, spiritum Dei incubare super aquas, veritatem hanc miris commentis desormarunt. Inde illud figmentum inter caetera: et daemones et animas caelitus missas, ut corporibus se insinuent non insistere solido, neque terrae, sed aquis. Quam ob caussam Aegyptii daemonas, Solem et caelestia corpora alia, ut navigio vecta pingebant. Extant opinionis hujus vestigia et apud priscos Graecorum Philosophos, quod Porphyrius nos docet in disputatione de antro Nympharum. Sic autem ille vir eruditissimus. Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων προεστώσας δυνάμεις ἰδίως. ἔλεγον δὲ καὶ τὰς εἰς γένεσιν κατιούσας ψυχὰς κοινῶς ἁπάσας· ἡγοῦντο γὰρ προσιζάνειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς θεοπνόῳ ὄντι, ὥς φησιν ὁ Νουμήνιος. διὰ τοῦτο λέγων καὶ τὸν προφήτην (Mosem intellige) εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦμα. τούς τε Αἰγυπτίους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δαίμονας ἅπαντας οὐχ ἑστάναι ἐπὶ στερεοῦ, ἀλλὰ πάντας ἐπὶ πλοίου, καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ὅλως πάντας.] In Antimachi verbis metricae legi ita possumus consulere: τότε δὴ χρυσείῳ εἰνὶ δεπάστρῳ Ἠέλιον π. Aeschylea ex Heliadibus sunt corruptissima. Erit aliqua sententia si ita concipias: ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα περᾷ δρόμου πόρον. ὅτ' εἶσι μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. Verba sunt cujusdam qui Heliadum unam alloquebatur. *in occidente est poculum patris tui Solis, opus Vulcani: in quo trajiciens, longum et aestuosum curriculum conficit: cum ad orientem abit relicta Noctis venerandae silentio.* ἱερᾶς scribimus ex MSS. Lucretius, *et noctis signa severa.* Scribe, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπ. et, ᾗ νῦν ἀνίσχει ὁ ἥλιος. vel ᾗ δή.

CAPUT SEXTUM.

Ἠθάνιον. *Thericlea vetustissima fictilia fuisse. Plinius notatur. veterum vocabulorum metalepses.* iphicratides. ἕλκειν *bibere. Alexidis* Hippiscus. *Pollux emendatur. Ritus consecrandi simulacra Jovis (tesii.* καδίσκος *et* κάδος *unde.* οἷος ἄωτος. Ἑρμῆν ἕλκειν. cantharus γύλιον. *item alia.*

ΗΘΑΝΙΟΝ, nusquam alibi, opinor, extat vox ἠθάνιον quam in Hellanici loco quem auctor subjicit. et si autem

ſuadet vocabuli origo, colum hac voce ſignificari: puto tamen non ſine gravi cauſſa inter pocula eſſe hic poſitum id nomen. illud certum ex verbis Hellanici, ad coenaculi atque adeo menſae ſupellectilem ſpectaſſe quicquid eſt quod hac voce ſignificatur. *οἶκοι Αἰγύπτιοι* non ſunt *aedes Aegyptiorum*, ſed *triclinia*, ſive *oeci Aegyptii*: de quibus aliquid dicebamus libro quinto, capite ſexto. *Θηρικλείῳ φησὶ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα.* Alii *ἐν Θηρικλείῳ.* nihil hic affirmat auctor. Θηρικλῆς ὁ p. 791.
Κορίνθιος *κεραμεῖς.* Erant igitur initio thericlea fictilia: neque ſine ratione pater ille ſtribiliginum Lexiphanes, ait apud Lucianum, *ποτήρια γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα εὐρυχαδῆ.* poſtea e ligno fieri cepere auro et argento. atque iſtorum fere mentio apud ſcriptores. Plinius vero 16. cap. 40. Thericlem *τορνευτὴν* non figulum vult fuiſſe. ſed erraſſe Plinium arbitror: nam Araros aequalis aut ſuppar Thericlis, aperte fictorem figulinorum facit. *Ὦ γαῖα κεραμῖτις σ' ὁ Θηρικλῆς ποτὲ Ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος.* In altero verſuum Theopompi lege, *εὔτομά σοι τί θώμεθα;* caetera non ſatis aſſequor. Scripti codices nihil variant: niſi quod in hoc verſu *Φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν.* Huraldinus habet *δέξαι.* contra modulum metri: nam *δέχου* ſaltem ſcribendum foret. ſed rectum eſt *δεξιάν.* Deinde malim, *Πιοῦσα δ' ὁπόσον ἂν σοι θυμὸς ᾖ, ἐμοὶ Παράδος τὸ πρῶτον. τὰ τοίνυν εὑρήματα καὶ ὅσα τ.* ſententia parum plena. ſed hoc voluit: veterum inventa ut plurimum nomine ipſo auctorem ſuum eſſe profeſſa: attulerat plura ejus rei exempla: quibus haec adjicit: *οἷον Θηρίκλειος, δεινιὰς, ἰφικρατὶς* (ita ſcribendum non Ἰφικράτης)· *ταῦτα γὰρ πρότερον συνιστόρει τοὺς εὑρόντας. φαίνεται δέ τι καὶ νῦν. εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβληκὸς ἂν εἴη μικρὸν τοὔνομα.* id eſt, *ut thericleum, dinias, iphicratis: nam iſta prius inventores ſimul indicabant. quod et fit nunc quoque aliquo modo. ſin hoc non fit, mutatum nempe eſt paulatim id nomen.* ut haec melius intelligas, titulum cogita libri unde ſumuntur: in quo tractabat auctor *περὶ μεταλήψεως*: hoc eſt, *de translatione dictionum ab una ſignificatione ad aliam.* Senſus eſt: nomina hujusmodi naturam ſuam et genuinam ſignificationem mutaſſe. Exempli cauſſa: Thericles prima notione viri proprium fuit: thericleum inde derivatum, poculi et inventoris illius ſignificationem habuit: ſed olim: nam et paulatim extincta vulgo memoria Thericlis, ſolam poculi

indicationem id nomen habere cepit. quia tamen, penes eruditos remansit veritatis cognitio, addit, *φαίνεται δέ τι καὶ νῦν.* est hic manifestus error interpretum. Noli putare *Iphicratidis* sive *Iphicratidum* nomine poculum significari. quod falsissimum est: nam calceos ita vocabant: ut docemus alibi pluribus. Notabis, auctore Cleanthe dinum sive diniadem poculum a Dino inventore nomen habuisse. *συνιστόρει* necessario scripsimus, non *συνιστορεῖ.*

τοὺς θῆρας κλονεῖ σπένδοντα ταῖς κύλιξι. Melius in Excerptis, *σπεύδοντα.* Inde etiam in primo versu ex Eubuli *Aleonibus* scribo *μάλ' ἀνδρικὴν grandem:* non *μελανδρικήν.* Pro *παρὰ Κωθωνόχειρος*, Excerpta, *παρακωθωνόχειρον.* In fine *ἐπικαλούμενοι εἷλκον Διὸς Σωτῆρος, poculum istud convivae singuli bibebant, Jovis Servatoris nuncupantes.* *ἕλκειν* et *σπᾶν* significant *educere et siccare calycem.* Teleclides, *μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς.* et ita saepe in his libris. In Epitoma scriptum *ἐπικαλούμενος.* Ita *εἷλκον* erit primae personae.

p. 792. Lego etiam in Antiphanis testimonio, *σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες.* ita melius, opinor, quam *σεμνοπόνου.* Vini generosi haec est periphrasis. *Ὦ γαῖα κεραμῖτι σ' εἰ Θηρικλῆς ποτέ.* Scrib. *κεραμῖτις σ' ὁ Θηρ.* vel ut MSS. *σὲ Θηρ.* Non dubitabunt periti corruptum esse statim, *ἐν Ἡτιάκῳ.* ego non dubito scribendum *ἐν Ἱππίσκῳ.* qui titulus est fabulae Alexidis, quem leges in multis locis operis hujus. Etiam haec depravata, *Κοίλην ὕπαρ θύουσαν.* Scribe cum eruditissimo Sylburgio, *ὑπερβρύουσαν.*

Ἐκ τῶν τοιούτων αἴσχεα ποτηρίων. Scribe *Αἰσχύνα* vel *Αἰσχύνῃ.* *εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρωμένως.* An *ἐῤῥωμένως? valide multum.* Pro ΙΣΘΜΟΝ, scribo cum Excerptis et Eustathio *ἴσθμιον.* ΚΑΔΟΣ. *Σιμμίας ποτήριον παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος, Ἠρίστησαμεν ἰτρ.* Desunt initio hujus periodi *φησὶν εἶναι·* nam vertendum fuerat, *Simmias ait poculum esse, proferens ex Anacreonte* Ἠρίστησα, etc. errant qui sequens testimonium putant esse Simmiae: cum variis locis ea verba Anacreonti auctor tribuat: ut lib. 14. similis error interpretum in simili loco, in *λεπαστῇ.* Testatur et Pollux Anacreontis esse hoc testimonium: etsi mire deformata lectio quae in ejus libris. In decimo ait, cap. 20. de voce *κάδδος* loquens. *Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν, Οὐδ' ἐξ ὀπίων κάδδον.* Lege ex hoc loco, *οἴνου δ' ἐξέπιον κάδδον.* vel *κάδον.* Mox in Epigenis senariis turbant codices, qui praeferunt constanter, *ὀλκεῖα, κρουνεῖα, ἔστι δὲ κρουνίαναι.*

nam poſtrema mendo non carent. et ſine illis locus idem eſt deſcriptus infra in *λουτήρια.* contra in *κρούνεια*, clarum eorundem veſtigium. Ultimus Hedyleorum corruptus manifeſto, *Ἡδύλε μεσώζην εἰς κενὸν οὐ μεθύων*: ex opinione ſic reſtituimus, — *καὶ λέγε, παῖζε Ἡδύλε; μισῶ εἰς κενὸν οὐ μεθύων: rigato me aliquis vini Chii cadis: et hoc mihi accinat lude Hedyle: odi vivere fruſtra, non ebrius.* quaſi dicat, unica eſt vivendi cauſſa bibere. Placet Delecamp. conjectura in iſto, *Εἰς ἠῶ πίνει τετραχόεισι κάδοις, quatuor congiorum cadis.* at proximorum verborum, *Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινίκῃ οὗ φησιν οἴνου κάδον.* et lectio prava et interpretatio. Scribe, H. *δ' ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινικίου οἴνου κάδον.* Pollux quoque laudat hunc locum. Atque ille *κάδον* vel *κάδδον*, (nam utrumque invenias) non inter pocula, verum inter vaſa recenſet ubi vinum habetur aut portatur. Neque debemus exiſtimare omnia nomina hoc libro expoſita ad potoria vaſa tantum pertinere. Ne longe abeam, ΚΑΔΙΣΚΟΣ ſtatim non ſolum *ποτηρίου εἶδος* eſſe dicitur, ſed etiam *ἀγγεῖον* diverſiſſimi uſus. Nam ait: *ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι.* Antiqui praeter publicas religiones, et ea numina quae in templis colebant, privatos habebant multiplices deos. alium enim pro foribus ſtatuebant, alium in veſtibulo aut atrio, alium in cubiculo, (unde cubiculares imagines, de quibus apud Suetonium) alium ad focum, alium in domo intima. poſtremo etiam in promptuariis cellis poſita ſigna. Hi ſunt quos *Δίας κτησίους* Anticlides mox vocat, et cum eo hic Athenaeus. Harpocration: *τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς* p. 795.
ταμιείοις ἱδρύονται. Ritum dedicationis horum ſignorum inſequentibus verbis exſequitur Anticlides. Illa vero mendis ſunt deformata multifariam. ſymbolam ad eorum emendationem Excerptorum confector contulit: pleraque de ingenii conjectura ita emendabamus. *Διὸς κτησίου σημεῖα ἱδρύεσθαι χρὴ ὧδε. καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα στέψαντα ὦτα ἐρίῳ λευκῷ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἄωτον κρόκινον κρεμαννύναι: καὶ ἔννυσθαι ὅ τι ἂν εὕρῃς; εἶτά οἱ χέαι ἀμβροσίαν. ἡ δ' ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραιφνὲς, ἔλαιον, παγκαρπία. ἅπερ ἔμβαλε. Jovis Cteſii ſigna ita ſtatuenda. Cadiscum novum utrinque anſatum opercula tegendum; ſimulacri auribus coronam e lana alba imponito, ex humero ejus dextro lanam ſuſpendito coloris crocei: amicito etiam, ut erit tibi commodum. deinde ambroſiam*

illi effundito: eſt autem ambroſia, aqua pura, oleum, et fructuum omne genus: haec omnia miſce ad ambroſiam. Signa quae domi colebant collocabant in larariis: et erant ſimulacra haec armariis incluſa, quae ad ſacellorum modum confiebant. Graeci vocant vulgo *ναΐδια*: Anticlides hic *καδίσκους*. recte enim Dalecampius exiſtimavit cadiſcum hoc loco ſigni eſſe receptaculum, non ipſum ſignum, ut ſummi quidam viri ſunt arbitrati. Heſychius, *καδδίσκοι, σιπύαι εἰς ἃς τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν*. Ac videtur ea primum ſignificatione nota vox *κάδος* vel *καδίσκος* fuiſſe Graecis: ab Hebraeo קדש unde eſt מקדש *ſedes rei ſacrae*. etſi non ignoramus *κάδος* pro menſura eſſe כר Syrorum. Videtur autem peculiare ſignis Jovis Cteſii fuiſſe, ut auribus coronas haberent impoſitas, non toti capiti, ut mos eſt omnium. non eſt aliter interpretari iſta. *στέψαντα ὦτα ἐρίῳ λευκῷ*, ſed fortaſſe non erraverit qui ſcripſerit, *στέψαντα ἀώτῳ λευκῷ* poetae, *οἰὸς ἄωτον*, aut ſimpliciter *ἄωτον* lanam vocant. ſaepe autem in ſacris uſi veteres remotis ab uſu communi verbis Perperam mox libri omnes, *Στράτων ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδα*. Legendum *Στράττις*, ut oſtenſum eſt libro ſeptimo, cap. 23. In verſibus Strattidis qui laudantur hic, Ἑρμῆς eſt nomen *πόσεως*, qua de re libro primo, capite ult. Ἑρμῆν *ἕλκειν* eſt *educere illud poculum quod ſic vocabant*. ineptiſſime enim interpretes *Mercurium precari atque invocare*. quoties legitur in his libris *ἕλκειν* pro *bibere?* ΚΑΝΘΑΡΟΣ: *ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. Cantharus pro navigii nomine translatitium eſt:* quod etiam poculum ſignificet, docet deinde Athen. Macrobius plane aliter: *Cantharus pro poculo quidem nota res eſt, vel ex ipſo Virgilio; qui aptiſſime proprium Liberi patris poculum aſſignat Sileno: ſed id. ut ſupra polliciti ſumus, etiam pro navigio poni ſolitum debemus oſtendere.* tum affert locum e Nauclero Menandri, qui ſequitur non longe. In trochaicis Alexidis, *ἐν Κρατεύᾳ*, ſcribe, *πλησίον δὲ κείμενα Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ.* Haec militis ſupellex: ſtragula et pera in qua ſoliti poculum allia et cepas circumſerre. Graeci ita deſcribunt. *γύλιον ἀγγεῖον ἐστὶ ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται.* Athenaeus infra non
p. 794. longe cothonem ſcribit fuiſſe Laconicum poculum *ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ.* Poſtquam de cantharo teſtimonia tria attulit ex Eubulo comico, ſubjicit, Ἀρεσίας, *μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν ἐποίησε τὸν*

κάνθαρον. viri docti haec male confuderunt cum Eubuli verbis: eſt enim diverſi poetae locus. ſed *Areſias*, nullus opinor fuit. Lego *Ἀριστίας.* is eſt de quo libro 2. cap. 19. Verum cogitemus: nam etiam Huraldinus retinet vulgatam ſcripturam *Ἀρεσίας*: ſed leviter immutatam: et punctorum alius ibi ſitus. Ita legitur in eo lib. *καὶ ἔτι. Ἅμα δὲ λαβοῦσα ἠφάνικε· πηλίκον τινὰ οἴεσθε μέγεθος ἀρεσίαν; μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν* (dele *καί*: aut ſcribe *κατάξηρον*) *ἐποίησεν εὐθέως τὸν κάνθαρον. Ξηρὸν ποιεῖν τὸν κάνθαρον* eleganter, ut, *ſiccare calyces.* Horatius. In ecloga e Phrynichi *Comaſtis* (cujus fabulae meminit Pollux libro 4. cap. 7.) *ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου, κανθάρους*, non intelligo: et verius puto, *εἷλκεν.* In Menandrea pericopa legunt veteres quidam, *Πρῶτος λέγω σοι*: deinde Macrobius *τόνδ' ἐχρύσουν κάνθαρον. Ποῖος; τὸ πλοῖον. οὐδέ μ' οἶσθα σὺ ἄθλιε.* vel *οὐδὲν οἶσθα.* Fortaſſe autem ſcribendum in iis quae ſequuntur, *Τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; ἐγώ. τὴν ἐμὴν ἐκείνην ναῦν ἣν Καλλικλῆς ἐποίησε. τότε πλοῖον ἐμὸν ὃ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνα Θούριος.* conſtanter mox omnes codd. et Epitom. *χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας* aut *παρατεραμνίσας.* quod quid ſignificet? Lego igitur *περιτερματίσας.* aliis verbis idem dicit paulo poſt, *τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.*

Caput Septimum.

Carcheſium *poculum. Macrobii locus emendatus. ληνὸς in navi. κέρχνος et κερχνοειδῆ*, Theodoridas *poëta. Athenienſium δημιόπρατα. poculum περισκελές.* Κέρνος, cernophori. *μήκωνες λευκοί. Vannus myſtica. pocula hederacea.* Ciſſybium. Polis. *κήθιον.* Ciborium. *exploſa ejus vocis etymologia quam aliqui adſerunt.* condy. Κονώνιος et *κώνιος.*

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ. ex Callixeno ita deſcribit Athenaeus: *ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχων μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα.* Vertit ad verbum Macrobius. *Carcheſium eſt poculum procerum et circa mediam partem compreſſum, anſatum mediocriter, anſis a ſummo ad infimum pertinentibus.* Ita omnes hactenus Macrobii edidiones: abſurde: neque enim *an-*

ſatum mediocriter poteſt dici cujus anſae ad infimum pertingunt a ſummo. medicina quam facere conati ſunt quidam, medicina non eſt, verum ſententiae διαφθορά. nihil hic opus audacibus conjecturis. peccantem vocem reſtitue in ſuum locum, et ſcribe ex verbis Graecis, *circa med. par. compreſſum mediocriter, anſatum, anſis. a ſ.* Ληνὸν in navi mox vocat, quam poetae ἱστοδόκην et μεσόδμην. Quae aſpera ſunt κερχνὰ ſive κερχνώδη dicuntur, illa proprie quae in ſuperficie denſas habent aſperitates millio ſimiles: nam Ionibus millium appellatur
p. 795. κέρχνος pro κέγχρος. Fuere qui hinc deducerent vocem καρχήσιον, ut ſit poculum cujus ſuperficiem tales ἀνωμαλίαι protuberantes exaſperent. Athenaeus, ὠνομάσθη τὸ καρχήσιον διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ. καὶ εἴρηται κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ε πρὸς τὸ α ἀντὶ τοῦ κερχήσιον. διὸ καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατουμένους καρχαλέους εἶπεν. Iliadis ραψ. Φ. δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον. alii legunt καρφαλέοι, et in hoc et ſimilibus locis. ΚΑΛΠΙΟΝ. Heſychius paulo aliter Κάλπος, εἶδος ποτηρίου. Supra in δακτυλωτὸν dicebatur κάλπις.

ΚΕΛΕΒΗ. Scribe, ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδός ἐστι ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται. et in verſu Antimachi Ἀσκὸν ἐνίπλειον. [id eſt ἔμπλεον. ut ἐγκάτθεο et ſimilia.] tolle ὑποστίγμην ex iſtis, Διονύσιος δ' ὁ Λεπτὸς ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἔρωτα. μέλος, id eſt, *Dionyſius Leptus interpretans Theodoridae carmen in Amorem.* noli quaerere apud Graecos *Theodoridem* carminis genus. nullum unquam fuit. Theodoridas poëtae Syracuſanus doctis non incognitus. Poſt dictionem ΚΕΡΑΣ multas adjecimus ex membranis. Pindaricum teſtimonium ſcribe ex librorum fide,

Ἀνδροδάμαντ' ἐπεὶ φῆρες
δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου·
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα
χερσὶ τραπεζᾶν ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Falſo ſcriptum paulo poſt, Ἕρμιππος Μύροις. Scribe Μοίραις. ut ſaepe alibi male etiam ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλων κεράτων· puto, μεγάλων κερ. Solita fieri Athenis pocula argentea, quae vocabant κέρατα, ſic probat, ἔστιν οὖν τοῦτο εὑρεῖν ἐν τοῖς δημιοπράτοις ἀναγεγραμμένον οὕτως. Ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν Ἀκροπόλει, ἣ τὰ ἀναθήματα περιέχει. κέρας, ἔκπωμα χρυσοῦν καὶ περισκελὲς, πρόσεστι κέρνος ἀγγ. etc. Athenienſium mos fuit,

cum alicujus fontis bona publicabantur, vaenum illa in
auctione exponere, atque omnia quae ita vendebantur,
minima, maxima in columna infculpebant, quam vel in
Arce dedicabant, ut illam cujus auctor meminit: vel in
aliis locis urbis, ant vicinorum pagorum. nam pofitae
Eleufinae ftatuae meminit Pollux libro decimo, capit. 24.
de voce *δημιόπρατα* loquens: *ἐν δὲ ταῖς* 'Αττικαῖς *στήλαις*,
inquit, *αἳ εἰσιν ἐν* 'Ελευσῖνι, *τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ
τῶν θεῶν δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται· ἐν αἷς ἄλλα
τε πολλὰ σκεύη ἐστὶν ὠνομασμένα, καὶ μολύβδου κρατη-
ταί.* Capite autem feptimo ejusdem libri meminit Pollux
illius ftatuae in qua fuerant bona Alcibiadis publico ju-
dicio damnati, omnia adnotata, quae in auctione vaene-
rant. ac fingula fere decimi ejus libri capita, teftimoniis
τῶν δημιοπράτων funt referta. Quid fit *περισκελὲς* pocu-
lum, viderint docti. habet haec vox duplicem originem.
a *σκέλλω exficco*, et a *σκέλος*. e priore deductum huic
loco non convenit. *περισκελῆ* enim vocantur quae fic
exaruerunt, ut fint praedura: unde appellant poetae
contumax et refractarium ingenium *Φρένας περισκελεῖς*.
[Marcus Antoninus *περισκελὲς ἦθος*, libro 4.] et libro 14.
περισκελῆ καύματα funt *aeftus difficiles toleratu* ut ibi p. 796.
exponimus capite 20. quare nifi vox artis eft, ut argenti
genus quoddam appellarint aurifabri Athenienfes *περισκε-
λὲς*, quo modo haec notio ejus vocis locum hic habere
poffit non video. Quid fi igitur a *σκέλος* deducamus,
[(unde eft vox *σύσκελὴς* apud Platonem, et *τοὺς σύσκε-
λὴς* apud B. Chryfoftomum.)] et exponamus de poculo
quod binis pedibus tanquam cruribus infiftit? Quid fi
ita? *ἐκπ. ἀργ. καὶ περισκελὲς προσέτι. Ceras eft pocu-
lum argenteum, et praeterea intortum.* ut non fine cauffa
cornu nomen credamus huic poculo fuiffe tributum. Cum
iftis quae ex antiqua funt infcriptione, confunduntur
peffime fequentia verba. nam ΚΕΡΝΟΣ literis grandio-
ribus fcribi debuit et a prioribus, quibuscum commune
habet nihil, fejungi. in voce enim *προσέτι* definit trac-
tatio de cerate. Ita accipit Auctor Epit. accedit feries
literarum, nam ordo inftitutus poftulat, ut poft *Κέρας*
fequatur *Κέρνος*. Nec te moveat quod non ut poculum
defcribitur hic *cernus:* nam auctor, quae fuit ejus dili-
gentia, vel levem figurae aut ufus fimilitudinem juftam
cenfuit cauffam, cur de eo nos hic doceret quae obfer-
vaverat. Fictile vas fuit multos cotylifcos in fe continens,
quos fefto die quodam fructibus omne genus implebant,

et ex religionis avitae ritibus ad ſacra deferebant, proprium id fuit miniſterium eorum, quos vocabant cernophoros: ſicut alios ob ſimile miniſterium lignophoros, ceſtophoros, oſchophoros, thyrſophoros, paſtophoros. Quae ſolita indi in cerni cotyliſcos enumerat his verbis. *ἐν οἷς φασὶ μήκωνες λευκοὶ, πυροὶ, κριθαὶ, πίσοι, λάθυροι, ὦχροι, φακοί.* haec Athen. hoc loco: idem infra in *Κότυλος* multo plura hujus generis recenſet repetens iſta ipſa. Non eſt novum in hoc ſcriptore ſaepius legi eadem: ſed repetitionis iſtius non obſcura cauſſa. At non debuerat Dalecamp. transferre huc quae ſtudio brevitatis auctor hic praetermiſerat. *Μήκωνες λευκοὶ* interpretor de ea quam Theophraſtus *μήκωνα Ἡράκλειαν* nuncupat, cujus eſt, inquit, *ὁ καρπὸς λευκός.* vel ita diſtinguendum, *μήκωνος, λευκοὶ πυροί.* *frumentum candidum* leges apud Plinium in verſu Sophoclis ex Triptolemo. Addit, *ὁ δὲ βαστάσας αὐτὸ, οἷον λικνοφορήσας τούτων γεύεται,* id eſt, *qui cernum geſtavit veſcitur iis quae ſunt intus: ſicut faciunt qui vannum myſticam* Liberalibus *ferunt,* aut aliis ſacris. hoc addimus: quia ſcribere Harpocrationem meminimus, vannum *πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν εἶναι ἐπιτήδειον.* Colligere eſt ex iſto loco vannum quae *πομπεύεσθαι* ſolita, pancarpiam et fructus omne genus continuiſſe, non minus quam cernum de quo dictum eſt. ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. alii *κισσύμβιον.* vide Macrobium. Ex hederae ligno pocula fieri ſolita, ſicut etiam hodie. Serenus Samonicus, *Mollibus ex hederae tornantur pocula lignis.* meminerunt et alii. In Euripidis verſibus placet diſtinctio Macrobii librorum et Dalecampii. ut *πόνων ἀναψυκτῆρα* ad vinum
p. 797. referamus, non ad lac. Varro de Vino, *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* male apud Euſtathium *πίνων* pro *πόνων.* Ruſticum et paſtoritium poculum fuiſſe ciſſybium ex Homero probat: qui faciat Cyclopem ciſſybio bibere: et Eumaeo alterum tribuat. de illo verſus eſt hic nono Odyſſeae, *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.* de Eumaeo iſte, *ῥαψ. π. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνα μελιηδέα οἶνον.* Athenaei verba ita ſcribo, *Πολύφημος μέντοι κισσυβίῳ ἐχρῆτο. θατέρῳ δὲ Εὔμαιος.* Placeat ſtatim *Καλλίμαχος δὲ ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει τῶν ὀνομάτων.* tamen omnes codd. *συγχρήσει.* At, *παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλιδι ἑστιαθέντος.* optime. non ut emendant *πολίτῃ.* *Polis et Poles* propria virorum nomina Athenis non rara. Illa, *οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται* male referunt ad Eteoclem, et Polynicem: pejus emendant. Apud poetam ait Ulyſſes de

fe et Iro, *Hoc limen ambos capiet.* Scribe, καὶ κήθιον τὸ χήτιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους. Vult dici κήθιον translata Ionico more afpiratione, quod ex analogia erat dicendum χήτιον, a χεῖσθαι. fic κιθὼν Herodotus pro χιτὼν et fimilia. Scripfimus cum omnibus membranis, Διονύσιος ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλου. vulgo περὶ τοῦ Κύκλωπος. convenientiffime fubjectis verbis. fed κύκλου etiam alibi. idque expofitum libro feptimo, cap. 3.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ. Graecis peregrinum poculum: opinor et nomen. etfi poteft videri derivatum unde et κιβωτός. fed conftat in Aegypto primum cepta fieri cibotia, ex Aegyptiae fabae ciboriis: deinde ex alia materia, figura eadem. Hefychius diferte, Κιβώριον, Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου. Ecclefia ufu fecit fuum hoc nomen. fed nugantur interpretes Graeci facrorum rituum, qui voce hac fignificari volunt κιβωτὸν φωτισμοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ κίβ, ajunt, ἐστι κιβωτὸς, τὸ δὲ ὥριον φωτισμὸς Κυρίου, ἢ φῶς θεοῦ. hoc eft, אור יה color effet aliquis, fi in eum ufum dicerent excogitatum id nomen. quod fcimus effe antiquius nomine Chriftiano. Syris כבר vafculi nomen eft. Scribo ftatim, λαβὼν ἐν τῶν κιβωρίων ὡς ἐξοινος ὢν καὶ μεθύων ἐνεούρησε. ΚΟΝΔΥ. Hoc poculum Perfis proprium fuit, ut teftatur Pollux, et fequentia docent, et ratio nominis. nam *condy* eft appellatum, quia fimile erat aliquomodo vefti quam candym vocabant, quae etfi diverfa fuit a tiara, 70. tamen interpretes cum exponunt vocem גביע in Hiftoria Jofephi πειράζοντος fuos fratres, verterunt κόνδυ. id fortaffe fpectantes, quod מגבעה ejusdem originis vox, tiaram fignificat. fuiffe autem poculi hujus ufum in Aegypto, ex eo licet colligere, quod Nicomachus in libro de feftis Aegyptiorum, ejus meminerit. Extat id vocabulum et in Ifaja apud 70. ut obfervavit etiam Hieronymus in Genefim. [Euftathius Eroticon lib. 4. οὐκέτι νέκταρ ἀλλὰ κόνδυ πικρίας μετακεράσομαι et lib. 7. καὶ κόνδυ πικρίας καὶ ἀψίνθιου θαλάσσας ὅλας ἐκπέπωκα.] Locus Menandri extat et libro 10. Verba Nicomachi male accepta ab imperitis: et deeffe aliquid videtur. concinnare potes hoc modo: τὸ δὲ κόνδυ ἐστι μὲν Περσικὸν τὴν ἀρχήν. εἶδος δ' ἔχει ὡς φησιν Ἑρμιππος ἀστρ. p. 798. ΚΩΝΩΝΙΟΣ. In excerptis Κώνιος. et poffet videri ducta appellatio a forma, *cononius* vero a Conone inventore, ut *thericleum* et *dinias*. atque hoc verum, ut dicitur infra in λυκοεργεῖς.

Caput Octavum.

Κότυλος *et* κοτύλη. *Cratetis fabula* Παιδιαί. ἡμῖνα. *Sophronis* ὁ ἐπιγραφόμενος μῖμος. *Calyces* φοξαὶ, *vasis nomen:* Alembix. *Prov.* δάκτυλος ἡμέρα. *et id genus alia multa observata et emendata.*

ΚΟΤΥΛΟΣ, τὰ μόνωτα ποτήρια. Hesychius inter alias interpretationes vocis κοτυλίσκος, τινὲς, ait, τὰ μόνωτα ποτήρια. Horum plurimus usus, addit auctor, παρὰ Σικυωνίοις. Excerpta παρὰ Σ. καὶ Ταραντίνοις. Lege, καὶ νέμει, ὅσοι ἂν ὦσι τὸ κέρνος περιενηνοχότες, id est, et dividit omnibus qui cernum circumgestaverunt. de hoc satis capite superiore. Vocem ὅρμενος ex libris adjecimus: scribe, οἷος ἔριον ἄπλυτον. vel οἴσιον. in testimonio Aristophanis e *Cocalo* suspecta vox μεστὸν et verius censeam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ κόσμῳ. *magnis cotylis* vinum *infundebant in suum corpus nullo pudore.* Manca est oratio in his, Σιληνὸς καὶ Κλείταρχος ἔτι τε Ζηνόδοτος. nam ita interpretandum: *poculi hujus meminerunt Silenus, Clitarchus, et Zenodotus quoque.* subjectus versus, Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα. nullius est istorum, sed poetarum principis Iliad. ψ. Inepte mox, Σιμάριστος δὲ τὸ λευκὸν ποτήριον οὕτω καλεῖσθαι. scribe cum Excerp. et Eustath. τὸ λεπτὸν ποτ. quasi dicatur proprie κότυλος, poculum capiens quantum cava manus. nam κοτύλη, *cava manus* est. Nec recte Κράτης ἐν Παιδείαις: sed ut Dalecampius Παιδιαῖς. Pollux enim veterum lusiones explicans, plerasque earum in hoc Cratetis dramate commemoratas scribit. Ἡ δὲ κινητίνδα, ait, ἀπὸ τοῦ κινεῖν, ὃ ἐστι καταφιλεῖν ὠνόμασται. ὅπερ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κράτης ἐν Παιδιαῖς· σχεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὗτος ἐν τῷδε τῷ δράματι. Contra istud recte, Θουκυδίδης. ἐδίδοσαν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου. non ut apud Eustathium, δύο κ. κριθῶν. neque ut apud Pollucem libro septimo, capite ultimo, δύο κ. οἴνου. Locus est extremo libro septimo nobilissimae historiae. sed ex ipso Polluce error clarus: profert enim verba Thucydidis, ut *cotylam* probet mensuram esse et liquidorum et aridorum. Cum dixit Aristoph.

Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας εἴκοσ' ἀπολογίζεται: et δεούσας fcribi poteft, et δεούσης. *cum farinae hordeaceae tres choenices emiſſet, et deeſſet juſtae menſurae, cotyla una viginti obolos* de convento pretio *detraxit*. εἴκοσι fcripſimus ex Italicis membranis. prius erat οἴκαδε. quod, ut multa alia quae in prioribus editionibus legebantur, reperimus in Huraldino. Παιδιὰ ἐγκοτύλη etiam ἐν κοτύλῃ, dicta vide Euſtathium et Pollucem. Locus ex Acharnenſibus, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος p.799. ἀποκεκομμένον, hodie fic habet apud comicum, κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. et de poſtrema voce firmant Excerpta et Euſtath. Quae ſubjiciuntur tanquam Epicharmi, alius ſunt poetae, ut obſervatur libro 14. Ad iſta Sophronis, Καταστρέψον τέκνον τὰν ἡμίναν, addit Euſtath. ſed opinor, de ſuo: περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς. μήποτε ἡμίνα ᾖ τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον, πλέον ἤπερ ἴν. Ait, καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνεῖς κοτύλας εἴρηκεν. Habes Aeſchyli illum ipſum quem reſpicit locum apud Strabonem libro decimo. Ibi lege. Pro, καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, leges apud alios καὶ οἷς χρῶνται οἱ μ. ut in Heſych. ΚΟΤΤΑΒΙΣ. Ἁρμόδιος ὁ Λεπρεάτ. Libro quarto capite 13. poſtrema verba teſtimonii hujus emendavimus. Sequitur, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια περιεσφέρειν ἆθλα κοττάβια καλούμενα. Plato comicus ita vocat illo verſu, Παίζειν τίθεμαι κοττάβια σφῷν ἐγώ. de quo ad librum 14. in Heſychio perperam κοτταμία. Οἶκοι κυκλοτερεῖς, ſunt triclinia, ſive coenationes. ΚΡΑΤΑΝΙΟΝ. Μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἔκπωμα. *cratanium* pro poculo leges alibi: κράνειον, quod ſciam, nusquam. an igitur κρούνειον? de qua voce mox. In Polemonis laterculo ſcribe χύτρος ἀργυροῦς: aut Ionice κύθρος, non κύτρος. et βατάνιον, non βατιάνειον. patina eſt, ut alibi diximus. ΚΡΟΥΝΕΙΑ. Ἐπιγένης Μνηματίῳ, κρ. vide ſupra in κάδος. ΚΥΑΘΙΣ. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων· ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ, γυναῖκες αἳ τὰν θ. Quemadmodum libro ſuperiore capite 19. ſuſpecta erant nobis haec verba, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περιὴν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ: quia memorati mimi proprium lemma non eſt adjectum, ſicut fieri amat: ita etiam haec eandem ob cauſſam Sophronis *Viriles et Muliebres mimi* ex Athenaeo et Stobaeo noti omnibus. Ii ſunt tituli operum duorum, quorum utroque plures, ut videtur, mimi continebantur: partim in viros, partim in mulieres ſcripti. quare non poſſumus multum

C 2

tribuere conjecturae noſtrae, valde alioquin probabili, τὰ γυναῖκες mimi epigraphen eſſe. Scribi autem poteſt, αἲ τὰν ϑεὸν φαντὶ λέξαι. et poſt, τριτὺς ἀλεξιφαρμάκων. *tria alex.* Argis elaborati calyces, ut obſervat dipnoſophiſta, formam habuerunt diverſam a caeteris: erant in ſummo et circa labra faſtigiati: cum fere pocula omnia ab ea parte plus pateant: hoc ita Athenaeus: φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος. αὕτη δὲ φοξύχειλος, ἡ εἰς ὀξὺ ἀνηγμένη, οἷον εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. [ambix. Integrum Simonidis verſum referunt grammatici αὕτη δὲ φοξίχειλος Ἀργείη κύλιξ.] vaſis nomen eſt, quo antiqui ita ferme utebantur, ut nos hodie eo quod ſermo vernaculus *alambicem* vocat. ejus mentio in Graecorum medicorum libris: ut apud Dioscoridem libro quinto, ubi Plinius *calicem* vertere maluit Graeca alia dictione, quam iſtam retinere. Arabes primi frequentarunt hujus vaſis uſum, a quibus nos didiciſſe teſtatur
p.800. nomen hybrida. Ejusdem naturae cum alia vocabula quaedam ſunt: tum in primis famoſiſſimae artis *Alchimiae* nomen. nam quod ajunt ita dictam quaſi ἁλὸς χυμείαν, quia finis ejus ſcientiae proximus ultimo ſit, ſal illud ϑαυματουργὸν de cunctis rebus extrahere: ciniflonum recens commentum eſt, parum ſalſum, et omnino ſalſum. Scribendum, Ἀχαιος ὁ Ἐρετριεύς. non Ἀρχαῖος. imperiti homines tragici hujus nomen varie corruperunt in his libris. Achaei verſus lego ad hunc modum,

Ἀλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρ' οἶνον φέρειν
κανόντε (vel καινὸν) χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας.

Subjicitur Alcaei locus elegans, qui ejus poetae φιλοινίαν de qua dictum eſt libro decimo arguit manifeſtiſſime. Πίνωμεν, ait, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα. Antiqui cum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et compotationes ſuas eo reſervabant. Tempus autem coenae erat, veſpera et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam inſtituebant, hi et tempeſtiva agitabant convivia: et ad pocula de die acceptabant. Hoc igitur Alcaeo poetae vinoſo nunc dolet, quod propter ſobrios ſodales, horam lucernarem cogatur expectare. Quid moras trahimus? inquit, quid expectamus ut veſpera ſit? Ecce jam qui reſtat dies digitus eſt, ſive digito non longior. Rerum menſura pro varia ipſarum natura varie iniri ſolet. Sed poeta locutionibus ſuis naturam rerum interdum pervertunt. Tale hoc Alcaei δάκτυλος ἡμέρα. Nam digitus non eſt menſura tempori

conveniens: verum locorum intervallis. et corporibus continuis: dies per horas, semihoras, et vigilias metimur. Simili elegantia dixit comicus Alexis, Κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ. et Aristophanes in Ranis quosdam adolescentes ait esse Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρους. idem in Nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Athenaeus libro tertio, nonnullos insolentia locutionum πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμεῖν τὸν Διονύσιον. Assentior autem doctissimo et de literis Graecis optime merito Henrico Stephano, existimanti, dictum istud Alcaei δάκτυλος ἡμέρα, pridem in proverbium abiisse: quod Graeci paroemiographi per imperitiam corruperunt, et in Δατύλου ἡμέρα perperam commutarunt. Epigrammatarius poeta eodem sensu dixit δάκτυλος ἀώς: nam ἠώς, inter caetera, etiam diem significat, ut observant poetae interpretes: neque dubium est, quod primus omnium recte eruditissimus idem ille Stephanus observavit, Alcaei superiora verba respexisse eum poetam epigrammatorum, cum faceret.

Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς.
ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Alcaei verba, quia parum emendate scribuntur isto loco, partim ex libro superiore, partim ex conjectura emendata nobis, adscribemus.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;
δάκτυλος ἀμέρα. κάδδ' ἀναειρε
κυλίχναις μεγάλαισι καὶ πυκιναῖς. p. 801.
οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς
λαθικηδέ' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.
ἔγχευε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο πλέαις.

CAPUT NONUM.

Κυλίχναι, culignae. καροῦν et ἀναχαιτίζειν *de vino. Cymbium. Phiditia Cyrenensium.* κύπελλον *unde.* ῡ, *pro* ō *in multis.* κόπαιον, *sive* κόπεον. *multa emendantur et illustrantur.*

EK τοῦ βαλανίου γὰρ διεφθορῶς ἔρχομαι. mendae manifestus versus: metrum legem excedit: et mulier est non vir quae loquitur. Scribe, διεφθος. redire ait e balneo nimis calido, esseque jam cocta, imo tosta. quare hoc

dicat, sequentia palam faciunt. Γλαίσχρόν τε μου τὸ σίαλον, νὴ τὼ θεώ. Scrib. γλίσχρον. id est, κολλῶδες. at νὴ τὼ θεὼ, *per geminas deas:* non, *per deos.* Cererem et Proserpinam intelligit, ut alibi dictum.
Εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσκην μηδαμῶς. Potes emendare, Θέλεις λάβω σοι τὴν κυλίσκην; μηδαμῶς. Ancilla loquitur aut famulus, et ait: quando ita scitis, vim summam in manus culignam, ut tibi ministrem? minime, ait hera. κυλίσκαι et κυλίχναι sine κυλιχνίδες (Latini veteres *culignas* dixerunt) sunt caliculi, id est, parva potoria vasa oris compressoris: quare etiam pro cucurbitulis, si forte earum copia non erat, calculis utebantur, teste Cornelio Celso libro 2. cap. 11. Κοὐχὶ δωροῦντ' οὐδὲ κόγχην. Scrib. χωροῦντα. Φασὶ δ' αὐταῖσι βαθείας κύλικας ὡσ. mulieres sibi fieri praecipiunt calices altos. repetendum est verbum κεραμεύειν. Calices autem describit ventriosos et doliolo similes, habentes infra labra rotundam figuram vini capacissimam. hoc significant. sequente versu illa verba, μέσας γαστρίδας. in Excerptis μεστὰς offendimus: quod non habet locum. ἀνεκλογίστως πλεῖστον οἶνον ἐκπίνειν, est plurimum vinum bibere, quod tuis rationibus non inferatur. CYMBII magnitudinem demonstrat hoc argumento: quia Ulysses tertio cymbio (sive quod idem est cissybio) Cyclopem deposuit. Huic argumento quid responderi possit dictum supra initio hujus libri. ἀκολουθεῖν αὐτῷ Φάσκων ῥυτὰ καὶ κυμβία. Locus Demosthenis quem ex ea contra Midiam adnotavit hic Macrobius, et ex eo Dalecamp. is ipse est dubio procul, quem respexit auctor haec scribens. quanquam hodie in nostris libris vox ῥυτὰ non extat eo loci: sed aliquando post, ubi ait orator, καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων. Athenaeus vero more suo duos locos in unum contraxit. Cum apud Anaxandridem dixisset aliquis Κυμβί' ἐκάρωσεν ἡμᾶς. subjicit quidam, ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν. non prorsus, ait, ἐκάρωσεν, sed tamen ἀνακεχαίτικεν. allegoricus sermo est: de vino enim loquitur tanquam de equo. καροῦν dicitur vinum, quod dat in somnum gravem, vel de statu mentis
p. 802. deturbat, equus, quando dejicit in caput sessorem, quod majus est, quam cum ἀναχαιτίζει, id est, jubas caputque erigens, vectori praebet se immorigerum. prioris versus fine lege, καὶ μεστ' ἀκράτου μετ' ἀκρ. ἀλλὰ κυμβίον μόνην φιάλην προσεκέκτητο. Non aliter apud Ma-

crobium: tamen scribendum est, ἀλλὰ κυμβίον μόνον φιάλην τρ. mirari licet quod qui cyathum nullum haberet prae summa egestate aut parcimonia, sed solum cymbium, idem phialam possideret. Ex his intelligere est cymbium alicubi Graeciae poculum fuisse pauperum, qui neque cyathum. neque aliud vas potorium honestius parare sibi poterant. Quae sequuntur post verbum παρειληφέναι incertum est utrum sint Athenaei an Eratosthenis. Macrobius quidem ea non descripsit: sed puto tamen esse Eratosthenis: quod vel illa arguant, καθὰ καὶ νῦν παρ' ἡμῖν ποιοῦσιν ἐν τοῖς φειδιτίοις. nam παρ' ἡμῖν, interpretor Cyrenae: quae fuit patria Eratosthenis. ibi servata pleraque instituta Lacedaemoniorum: ergo etiam phiditia more Spartiatarum agitabant. Cyrenenses enim Lacedaemoniorum sanguis fuerunt. vel legendum παρ' ὑμῖν, *Lacedaemone*. Scribit enim ad Spartanum Hagetorem. Ephippi versus ambo cum interrogatione legendi. Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δέοι. intellige Dionysii tyranni comoedias: vide libro primo de Philoxeno. Proximus versus est corruptus, Καὶ Δημοφῶντος ἄτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην. nescio an rectum εἰς Κότυν. depravatus etiam qui sequitur. fortasse Ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον ὡς ἐμοὶ λέγοι. ut mihi coenanti veterum poetarum versus recitet. etiam reliqua sunt mendosa. Κύμβα ποτήριον. Ἀπολλόδωρος Παφίοις. Inutiliter haec posita isto loco. vide mox in κύμβη. tamen in Excerptis hoc ipso loco, ἐστὶ δὲ καὶ κύμβα ποτήρια. ΚΥΠΕΛΛΟΝ. Τοῦτο πότερόν ἐστι ταυτὸν τῷ ἀλείσῳ, καὶ τῷ δέπαϊ, ἢ ὀνόματι διαλλάσσει. Locutio digna quae nos advertat: nam erat dicendum; καὶ ὀνόματι μόνον διαλλάσσει. rem claram non explicabo pluribus. ἀπὸ τῆς κυφότητος, ait, τὸ κύπελλον. Hoc verum: prius dicebant κύφελλον, ut Lycophron aliquoties. omne cavum sic vocabant, in quo aliquid poterat contineri. Inde etiam nubes κύφελλα dictae quae ea obtegunt quibus insident. Lycophron eleganter Xerxis militum sagittas, tanta copia in Graecos missas, ut coelum illis eriperent, κύφελλα ἰῶν appellat. Utraque significatio, et vocis origo ab Hebraeo fonte. nam כפף est *curvare*, κάμπτειν et κυφὸν facere. inde כף vola manus, qua aliquid potest capi: item acetabulum: ponitur etiam pro nube. Inde etiam κύφων, torquendi instrumentum, quod collo applicabant. in paraphrasi Chaldaïca appellatur כיפאה χρύσεον ἀμφωτον, quod legi ait apud poetam. versum respicit ὀδυσσ. χ. Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι

ἔμελλε χρύσεον ἄμφωτον. Refert ex Simaristo κύπελλον. quibusdam dictum esse, τὸ δίωτον ποτήριον. apud Hesychium scriptum τὸ ἄωτον. nisi est mendum. nam α et δ saepe deprehendimus invicem corrupta. Ita Cyprii: at
p. 803. Syracusani, κύπελλα appellasse dicuntur, τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα: reliquias mazae aut panis: quae Evangelistis quatuor κλάσματα nuncupantur. hac notione κύπελλον originem habet a κόπτω, ut κλᾶσμα a κλῶ. In loco του ὂ positum est ὖ, ut in ὄνυμα pro ὄνομα: ἀσσύτερον pro ἀσσότερον. Posterior aetas alia forma idem nomen formavit: nam apud Suidam, et in aliquot Glossarii locis κόπαιον sive κόπεον legere est, pro frusto rei et fragmento.

CAPUT DECIMUM.

Critiae locus de supellectile Lacedaemoniorum, Cothonis Laced. figura. ἄμβων. ambon. περιχεῖσθαι *verbum balneorum.* λαβρώνιον. *Menandri* Ἁλιεῖς. *ejusdem* Philadelphi. *Diphili* Tithrausta. δέμας λάπτειν. *anus* βρυτικὴ *vel* βρυκτική. *Phillyllii* Auge. πτερόν. lepastae *ex diversa materia.* *Teleclidis* Prytaneis. *alia non pauca.*

ΚΩΘΩΝ. Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας. Putes dicere Xenophontem sic poculi hujus meminisse, tanquam Laconici: quod non ita est. Verba ejus sunt, de Persarum institutione loquentis, Φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτον, ὄψον δὲ κάρδαμον, πιεῖν δὲ ἤν τις διψῇ κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. Locus Critiae qui sequitur, est male acceptus ab exscriptoribus. initio enim deest aliquid perficiendae sententiae. Ait autem Critias, Lacedaemonios uti supellectile et instrumentis vitae minimo pretio parabilibus, et commodissimis. profert exempli gratia, calceos Laconicos, vestes, et cothonem. Non est dubium hanc esse Critiae mentem: sed verba praestare sarta tecta non possumus. Vocem σμικρότατα suspicor cubare in mendo: et pro ὑποδήματα scribendum esse δημιουργήματα. Suadet Plutarchus, qui in Lycurgo hunc ipsum Critiae locum ita expressit. δι᾽ ὃ καὶ τὰ πρόχειρα τῶν σκευῶν καὶ ἀναγκαῖα ταῦτα, κλιντῆρες καὶ δίφροι, καὶ τράπεζαι. βέλτιστα

*παρ' αὐτοῖς ἐδημιουργεῖτο. καὶ κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδο-
κίμει μάλιστα πρὸς τὰς στρατείας. ὥς φησι Κριτίας.* eadem
Porphyrius libro quarto De abstinentia ab animalibus.
οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν, πολλάκις ἄν. Hic quo-
que deest aliquid. Sententia hujusmodi lectionem sug-
gerit. *οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν δοκεῖ μάλιστα τοῦτο τὸ
ποτήριον εἶναι, τόδ' ἐστιν. καὶ γὰρ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ
πίνειν οὐ καθαρόν.* Cum igitur cogantur saepe milites
aquam bibere impuram, prima commoditas quam ex
cothonibus capiunt est, *τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ
πόμα.* In poculis altioribus, quam latioribus, ut illi scy-
phi sunt quibus pharmacopolae medicamenta aegris pro-
pinant, quod intus continetur, minus est conspicuum.
Plutarchus ad colorem cothonis refert. Ait enim *τὰ ἀναγ-
καίως πινόμενα τῶν ὑδάτων, καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν
ἀπεκρύπτετο τῇ χρόᾳ.* Altera sequitur commoditas poculi
hujus. *εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπειν τὸ οὐ
καθαρὸν ἐν αὐτῷ.* Legendum *ὑπολείπειν ποιεῖ*: vel *ὑπο-* p. 804.
λείπει. Sed videamus quid sint *ἄμβωνες* in poculis: nam
qui margines vertunt longe errant: sunt enim diversis-
simae res *κρηπὶς* et *ἄμβων.* neque audiendi viri erudi-
tissimi, qui apud Plutarchum vertunt *amfractus atque
sinus.* Est vero Graecis *ἄμβων.* Latinis *umbo,* quicquid
in plano eminet ac protuberat, figuram habens rotundam
aut *κωνοειδῆ.* Origo vocis *ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν,* sive *ἀνα-
βαίνειν.* In veteri historia Ecclesiastica suggestus Episcopi
in templo concionantis *ambon* Graecis et Latinis multis
dicitur. In poculis et ollis *ἄμβωνες* sunt, inquit Pollux,
αἱ ἑκατέρωθεν πλευραί: id est latera et ventres, quales
sunt in ollis, et argenteis pateris quibus vulgo utimur
forma ollae dimidiatae. quorum autem poculorum recta
assurgunt latera, ea *ἄμβωνας* non habent. Atque haec
figura vasorum ambonem habentium, aptissima est ad de-
tinendam aquae impurae *ὑποστάθμην* et sordes: ut recte
sensit Critias. fiunt etiam phialae vitreae, quarum fun-
dum introrsum adactum et admodum prominentem, recte
ambonem appellaveris. estque etiam illa forma apposita
nimis ad id de quo agitur, sed cothones ita fingi solitos
non puto: nisi quod more istarum phialarum collum ha-
bebant, ut sequens Theopompi locus indicat. *κώ-
θωνα παῖδα Φάρυγγος.* Postrema vox est corrupta: aut
aliquis mihi exponat cur poculum dicatur gutturis filius.
nam potius *τροχοῦ* filius dicatur, id est figulinae rotae.
Non puto omnes cothones *στρεψαύχενας* fuisse: itaque

πτερὸν *pinna*, ad provocandum ſtomachum, ut vinum nimia copia ſumptum rejiceret. Alibi diximus de hoc more veterum. Cratinus Ὥραις. Μῶν βδέλυγμ' ἔχεις; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην εἰσενεγκάτω. Vides ſimiliter ut hic jungi λεκάνην et πτερόν. Deinde ſcribendum, vel λεπαστὴν πάνυ πυκνήν: vel πάνυ πυκνὸν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον. Aliquanto poſt reperitur idem hic Theopompi locus aut ſimillimus alius. In penultimo hexametrorum qui ex ejusdem *Medo* referuntur, lege, Οἷον δ' οὐ κήλησε. ſolum non demulſit Rhadamanthum. Moſchus paulo poſt lepaſtam eſſe ait, κεραμεοῦν ἀγγεῖον: ſed et aeneae quaedam fuerunt. Varro De vita populi Rom. lib. 1. *Lepaſtae etiamnum Sabinorum fanis pauperioribus plerisque, aut fictiles ſunt, aut aeneae.* addit Moſchus, ſimilem eſſe lepaſtam ταῖς λεγομέναις πτωματίσι. quarum non inveni nomen alibi. conſtanſ tamen ſibi MSS. quidam maluerunt πωματίσιν. Heſychio ſane πῶμα eſt idem atque ἔκπωμα. ſed malo ἐπέχειν. Inepta eſt lectio verſiculi ex Apollophane, Καὶ λεπαστὸν ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας. Lego, Καὶ λεπαστὰ δ' ἀδύοινος μ' εὐφραίνει δι' ἦμ. vel cum Dalecampio λεπαστὰν ὀσφραίνειν. Incredibilis prope negligentia Dalecampii in verbis quae adſcribam, Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς, κύλιξ, φησὶ μείζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς. id eſt, *Nicander Thyatirenus, Lepaſta eſt, inquit, calyx major: afferens locum e Teleclidis Prytanibus*, Καὶ μελ. etc. e. *mellitum vinum educere ex ſuavis odoris lepaſta.* At vir doctus, quo Deus bone praeceps abiit? Oblitus eſt Nicandrum Thyatirenum veterem criticum fuiſſe qui Gloſſas ediderat. Harpocratio citat hujus librum, Ἐξηγητικὰ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Noſter quam multas dictiones ex eo interpretatus eſt? oblitus eſt Teleclidem veterem comicum fuiſſe qui Πρυτάνεις fabulam docuerat: cujus in his libris toties mentio. Diſtingue et ſcribe verba ex Hermippi *Moeris*, vel ut veteres dixere, *Mortis*,

— ἐὰν δ' ἐγὼ
πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιὼν
τῷ Διονύσῳ τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ χρήματα
δίδωμι.

ΛΟΙΒΑΣΙΟΝ. ut λείβειν et σπένδειν in re ſacrorum pro eodem ſumi ſolent: ita inde orta λοιβὶς, λοιβάσιον, et σπονδεῖον prima notione idem ſignificant. Uſus diſtinxit, ut ſit hic ab Athenaeo. Latini patera vinum in conviviis deo dabant, ut ait Varro.

Caput Undecimum.

p. 807.

Euſtathii error: forte et Athenaei ſuper voce λέσβιον apud Hedylum. Hujus epigrammta de muliere Tricongia illuſtratur. διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. Paphia *Epigenis* Mnematium. *De vocibus λυκοεργής, et λυκιουργής.* Lycius *ſtatuarius. Plinii locus correctus. μέλη et ᾠδὸς poculorum nomina. Calyx metaniptris ſacer Ὑγιείας.*

ΛΕΣΒΙΟΝ poculi cujusdam nomen eſſe, probatur Hedyli teſtimonio. Scio non ſolum Athenaeum hujus ſententiae fuiſſe: verum etiam Euſtath. qui λέσβιον ſignificare ait genus aliquod ποτηρίου καὶ λουτηρίου. Mihi tamen videtur hoc mirum, neque ἀβασανίστως admittendum. Euſtathius quidem parum aut nihil nos movet: quem ſcimus auctoritatem unius Athenaei ſecutum eſſe. quin etiam fallitur manifeſto Euſtathius: cum illa addit καὶ λουτηρίου. nam Athenaeus nunquam dixit, vas ullum ad lavandum λέσβιον eſſe dictum. Decepit nimirum etiam hic Excerptorum auctor Euſtathium: qui per incogitantiam male accipiens quae de altero genere poculi quod appellabant λουτήριον, deinceps Athenaeo ſcribuntur, retulit haec in ſuas Eclogas: Ὅτι λέσβιον ποτηρίου εἶδος καὶ λουτροῦ, ſive λουτηρίου. Athenaeus vero ſic Λέσβιον. ὅτι ποτηρίου εἶδος Ἡδύλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι οὑτωσὶ λέγων.

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα
 κοὐ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.
ἧστο δέ οἱ Παφίη ζωρὸν μετροῦσα θυωθὲν
 κεῖται πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὑέλου.
ἥν γε σάου πάντως· ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
 σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.

In quarto verſu κεῖται qui recte exponi queat non capio. Lego itaque αἰεὶ et elegantiſſimum epigramma ita interpretor. *Calliſtium, quae ſolita potu cum viris certare: (mira res, ſed non falſa) jejuna tres congios ebibit. Aſſidebat illi Paphia* ancilla, *merum vinum odoratum, Lesbium admetiens ſubinde ex purpureo vitro. Hanc tu,* o Bacche, *ſerva omnino: ut per illam omnium ſuavium compotationum ſpolia tua parietes conſequan-*

tur. Apparet in vivam non autem mortuam ſcriptum eſſe ab Hedylo hoc epigramma: cui occaſionem et argumentum praebuit nobile facinus Calliſtii ſtrenuae potatricis: quae convivio quodam tres ipſos vini congios hauſerat. quod cum jure videri queat incredibile, poeta ne quis figmentum putaret cavit illis verbis *θαῦμα κ' οὐ ψευδές*. Magnum re vera mirum eſt, mulierem poſſe reperiri tricongiam: cum olim pro miraculo ſit habitum virum quendam tres congios capere. Plin. libro decimo quarto, *Gloriam* bibendi *virtute Parthi quaerunt, famam apud Graecos Alcibiades meruit: apud nos cognomen etiam Novellius Torquatus Mediolanenſis, ad proconſulatum usque e praetura honoribus geſtis, tribus congiis, (unde et cognomen illi fuit) epotis uno impetu ſpectante miraculi gratia Tiberio principe.* Non excidere memoria quae diximus alibi de quorundam vinoſorum capacitate:
p. 808. verum illi et viri erant, et fere athletae: quibus ſtudium omne a primis annis erat diſtendere ſeſe cibis et potu: quam maxime fieri poſſet. quare nihil propter iſtos minuit foeminae hujus tricongiae miraculum. *διαπίνεσθαι ἀνδράσιν* interpretor, *certare cum viris περὶ πολυποσίας*. Egregia haec Calliſtii laus, quod non ſolum cum ſexus ſui foeminis certaret poculis, ſed cum ipſis etiam viris in epigrammate de Cleone multibiba. — *Ἶσα δὲ πίνειν Οὔ τις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν.* ubi *ἀνθρώπους* intelligo *ἄνδρας*, *viros*. Ita neceſſario exponendum *τὸ διαπινομένη*. unde enim illa ſpolia quorum poſtremo verſu fit mentio, niſi ex victoria? illa autem unde, niſi ex bibendi certamine? In tertio verſu *Paphia* nomen eſt ancillae, genere Paphiae: ſic enim peregrinas Athenis nominabant ſive liberas ſive ſervas. ut Myſis, Lesbia, Andria, Perinthia, Phrygia, Pythias, Dorias. ridiculum eſt de Venere accipere: quomodo enim dicetur Venus iſti mulierculae vinum miniſtrare? *ζωρὸν* intellige *μέθυ* non *οἶνον*. quia neutro genere dicit *θυωθὲν*, ſive potius *θυῶεν*. ita enim emendandum cenſemus, quoniam *θυωθὲν* vinum quid ſit, conjectura aſſequi non valemus. *θυῶεν* eſt bene olens, et *ἡδύπνουν*. In quarto verſu *λέσβιον* interprete Athenaeo poculi nomen eſt: nobis placet *Λέσβιον* dici *Vinum Lesbium*, quod ſciunt omnes in magna fama fuiſſe, jam inde a Troicis temporibus: ſicut paſſim *Χῖον πίνειν* Graeci pro vinum Chium bibere. *Ἦν γε σάου πάντως*, apoſtrophe eſt: non ad Venerem, ſed ad Bacchum. eſt namque Liber pater communis omnium vinoſorum et vinoſarum

προστάτης deus. Ad Venerem quidem referre nullo modo possumus: non enim hic agitur de rebus Veneris. Deinde quae a victoribus referebantur praemia ex hoc certamine, Baccho non Veneri suspendebant omnes, qua viri qua mulieres. Phalaecus in epigrammate Cleus,

Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
τοῦτο Διωνύσσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Quae deinceps scripta sunt in ΛΟΥΤΗΡΙΟΝ, confer cum iis quae supra in Κάδος. *Mnematium* titulus est fabulae cujusdam Epigenis: nam ita cum hic, tum ibi omnes libri. Dalecamp. non constat sibi: qui hoc loco emendavit Ὑπομνηματίῳ, sed et Diphili Μνημάτιον laudatum reperies in his libris. Ex quorundam sententia scribit Athen. ΛΥΚΙΟΥΡΓΕΙΣ Φιάλαι τινὲς οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατεσκευασμένου. sed profecto ut a Lycone elaboratum opus λυκιουργὲς dicatur, neque ratio patitur, neque afferri ulla exempla possint, quae nos impellant ad credendum. nam quod subjicitur, ὡς καὶ Κονώνιοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι, pene dixerim esse ineptum, nam ibi clara et aperta analogia. Merito igitur postquam ex aliorum opinione haec scripsit, veram sententiam postea recitat philologus. omnino λυκιουργὲς opus vel a regione Lycia, vel ab auctore Lycio appellatum est. Demosthenis locus de phialis lycurgidibus ex ea Pro corona non mihi nunc occurrit: et de eo Φροντιστέον. alter vero qui recitatur hic locus extat hodieque in ea oratione quam p. 809.
Athenaei codices inscribunt, πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως. perperam: sive lapsus etiam hic memoria auctor ipse: sive peccatum est librariorum. nam scribendum erat πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους. Sciendum autem in Demosthenicis codicibus non λυκιουργεῖς scribi, sed λυκοεργεῖς. quare paulo post dicturus est corrigenda Athen. oratoris exemplaria sibi videri, et scribendum λυκιουργεῖς. Vide Suidam in ea voce, et ex Athen. corrige. Emenda mox Herodoti locum. Ait ille describens Thracum Asiaticorum qui Xerxi militabant armaturam: ἀσπίδας δὲ ὠμοβοΐνας εἶχον μικράς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχε, ad istud exemplum emendandi Athen. codices. inducta etiam voce ἡμιεργέας. Porro λυκιουργεῖς προβολοὺς interpretatur Athenaeus *jacula in Lycia facta.* idem affert Didymi interpretationem: τὰς ὑπὸ Λυκίου φησὶ κατεσκευασμένας. quid exponit Didymus? si Herodoti locum, scribi debet τὰ κατεσκευασμένα. si quod editum est placet: referemus ad phialas λυκιουργεῖς, de quibus propositum initio. Vi-

detur sane locus perturbatus, et Didymi interpretationem pertinuisse ad superiora Demosthenis verba constat liquido ex Suida. Addit de Lycio, ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιώτιος ἐξ ἐλευθέρων, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. Lycium statuarium Myronis filium etiam Pausanias memoriae prodidit. Sed quare notatur hic ex parentibus liberis eum ortum? Locus absque dubio corruptus. Legendum ἐξ Ἐλευθερῶν. Eleutherae oppidum Boeotiae. ea fuit Lycii vera patria. quare etiam apud Plinium libro trigesimo quarto, capite octavo scribendum, *Eleuthereus Lycius Myronis discipulus fuit.* non *Buthyreus:* ut omnes libri habent. neque *buthytes,* ut eruditissimus Pincianus divinabat. istud quidem plane ἀστόχως. Atque obiter nota Plinio dici Myronis discipulum, quem Graeci constanter filium ajunt fuisse. fuerit fortasse initio discipulus: postea adoptione filius. Observabis grammaticum loquendi genus: ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. usitatius fuerit, ἵν' ἀκούηται. sed nihil mutandum temere. et est verbum κεῖσθαι familiare auctorum interpretibus Graecis non una notione. cur mutat genus? nam erat dicendum ἵνα κέηται vel ἀκούηται, αἱ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμέναι. sed hoc sane leve est: neque annotassem, nisi videretur hoc Suidam impulisse ut referret ad illa Herodoti ἀκόντια. itaque legit ille, Μή ποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ γραπτέον λυκ. etc. ΜΕΛΗ. Sicut genus aliud poculi ἀπὸ τῆς ᾠδῆς dictum fuit ᾠδός, ut docemur postea: sic παρὰ τὸ μέλος, quod idem est atque ᾠδή, *mele* haec nominata. ita enim efferebant foemineo genere, non neutro, ut aliquis putet ex Hesychio. clarum ex Athenaeo, Epit. et Eustathio. In ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ. scribe verba Philetaeri, ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην, ὑπειπὼν τῆς ὑγείας τοὔνομα. Sic concise loquebantur, πίνειν φιάλην vel κύλικα ἴσον ἴσῳ supple κεκραμένην postrema verte, *simul dicens, esse id poculum Hygieae sacrum.* Pollux libro VI. μετανιπτρίδα calicem eum solitum appellari quem sumebant postquam lavissent: esseque habitam metaniptridem sacram τῇ ὑγείᾳ. sicut erat cratera Jovis Servatoris sacra. Philoxeni verba ita scribam, σὺ δὲ τάνδε βάκχιον εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι· ἐπάν τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψει ἁπάντων ἔχει. nec multo aliter Dalecampius. δοὺς ἔχει Atticum est.

p.810.

Caput Duodecimum.

Μαστός. μαθαλλίδες, *Blaesus poëta.* ἐπίχεε τῶ γλυκυτάτω. μάνης. *Pollucis locus. Nestoreum poculum. Ars* ἐμπαιστική. *Opera* ἔμπαιστα. *Cur in multis vasis forma rotunda primis inventoribus sit placita.* σελῆναι. καρπῶν συναίρεσις. *Poculum etiam* ξηρᾶς τροφῆς δεκτικόν. Κυκεών. Πελειάδες. *Hesiodi* Ἀστρονομία *et* Γῆς περίοδος. Ὅς *pro* ὁ. *et contra. Criticorum alii* λυτικοὶ, *alii* ἐνστατικοί. *Prov.* οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἁλίσκῃ. *Locus Galeni et alter Apuleji emendatur.*

ΜΑΣΤΟΣ Graecis appellatum eſt poculi genus quoddam, ut praeter Athenaeum teſtatur etiam Heſychius. ratio nominis obſcura non eſt: atque ad alia multa ſimilis figurae, id eſt, quae dimidiatum globum referant, id nomen Graeci transferre ſolent. [In medicorum libris obſervo ideam poculi quod proprie μαστὸν vocaveris. Caelius Aurelianus libro tertio, capite decimo ſexto de hydrophobi curatione loquens, *dandus*, inquit, *potus in fictili vaſculo, ſubtili caverna perforato, tanquam ſunt papillae uberum*] Illud obſcurum quod ſtatim ſequitur, ΜΑΘΑΛΛΙΔΑΣ, vel ut ſcribit Heſych. Μαθαλίδας, poculorum aliquod genus fuiſſe dictum. ſed videntur et nomen et res nomine ſignificata in Graeciam aliunde invecta, ut alia infinita. Blaeſus comicus qui ſolus ex antiquis omnibus niſi fallor, ea voce uſus, in Sicilia aut Magna Graecia vixit et ſcripſit Dorice, quod pocula haec ejus verba declarant, ἐπίχεε ἡμῖν τῶ γλυκυτάτω. ut ἄρτου φαγεῖν, ſic ἐπιχεῖν οἴνου. nam male τὸ ι ſubſcriptum. ΜΑΝΗΣ quoque pro poculo uſurpatum eſt: ſed translatione dura, et a paucis: nam longe aliud in inſtrumento cottaborum id nomen ſignificat, ut docet nos Athenaeus. citatur Athenaeo Νίκων Κιθαρῳδῷ qui uſurparit pro poculo. Et Julius Pollux eodem auctore in eandem rem utitur, libro ſexto, capite decimo ſexto, cujus codices ex Athenaicis emendabis. Rurſus ex Polluce ſcribe in Athen. λαβὲ, non εἶχε. *cape*, ait, hunc *manem.* pro-

bant ultima haec, Χωροῦντα κοτύλας πέντ᾽ ἴσως. ἐδεξάμην. ita distinguendum. qui mutant πέντε in δέκα, agant cum Polluce, qui falsi eos arguit. Antiphanis locus e *Veneris natalibus*, habetur et libro 15. conferant studiosi utramque lectionem. Tertius versus est hypermeter: ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις. constabit si tollas aut ἄνω aut μικρόν. et speciem habet absurditatis,
p.811. dici aliquid ὑποκείμενον ἄνω. non aliter tamen lib. 15. ac fortasse desunt verba pluscula. Etiam locus Hermippi extat lib. 15. ibi aperimus ejus mentem. Scribo autem, μάνης δὲ οὐδείς· λατάγων δὲ τὴν ταλ. Deinceps explicatur ΝΕΣΤΟΡΙΣ Homerica (κύλιξ nempe) de cujus artificio libros integros quidam veterum criticorum ediderant. Sunt hic nonnulla quae manum sculptoris desiderent, potius quam verba. Sed nos alio vocamur: cum erit plus otii, et haec et similia his alia figuris illustrabimus: si modo vitae longioris usuram largiatur nobis ὁ ὑπεράῤῥητος Θεός. Proponuntur initio quaestiones aliquot super hoc poculo, vel potius Homericis versibus in ejus descriptione. cujusmodi est hoc de clavis aureis quibus ait poeta fuisse hoc poculum argenteum πεπαρμένον. quod ita explicatur, οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (ita scribe) ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην. sic legimus ex libris et Eustath. quidam codd. κατὰ τρόπον τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης. Fabrilis artis verbum est ἐμπαίειν: quod significat clavis bullisve adactis et infixis opus aliquod ornare. Opus ita elaboratum, ἐμπαιστὸν vocabant: quae indebant ἐμπαίσματα: artem ipsam ἐμπαιστικήν. Eustathius, ἄλεισον, οἱονεὶ τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Idem alibi, ἄλεισον, τὸ μὴ ὂν λεῖον, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Inde etiam vestes auro squallentes, et clavis aureis insignes χρυσεμπαίστους appellarunt, translato verbo ab arte fabrorum et caelatorum. Joan. Chrysostomus homil. quinquagesima in Matth. τί τὸ ὄφελος εἰπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων, καὶ τῶν χρυσεμπαίων ἱματίων; Lego, χρυσεμπαίστων. De hujusmodi operibus quaedam ad librum secundum Suetonii notabamus. quibus potest addi locus Senecae epistola quinta. *Non habeamus argentum in quod solidi auri caelatura descenderit.* Adjicimus et hoc exemplum non quidem admodum antiqui, sed magni tamen scriptoris, Pauli Jovii: cujus sunt verba e libro vigesimo octavo: *Abduxit Buda Solymannus, tria inusitatae magnitudinis operosique artificii tormenta:*

quum passim ad ornamentum insignia et literae, argento sculptoria arte aeri incluso, essent admiranda. Apellis tornatoris (utamur ea voce cum Firmico) demonstratio quomodo ansas quatuor haberet Nestoris, in Graeco textu satis plana: sed non pauca obscurant interpretes. Haec est summa. Poculi τὸ κυρτὸν ornabant prominentiae quaedam in longum productae, quas ob similitudinem virgas vocat. Hae non simplices erant, sed duplices. simul enim currebant binae parallelae a fundo ad labrum poculi. octo in universa superficie virgae erant, sed quatuor solum paria. omnium idem initium, ab ea nimirum parte, qua pes poculi centro illius committitur. quatuor ista paria aequalibus intervallis a se disjuta, in quadrantes pares superficiem poculi dividebant. Porro binae virgae quae unam συστοιχίαν faciebant, producebantur aliquantum (puto duos transversos digitos) supra labrum poculi: ibi committebantur earum extrema. Ita p. 812 fiebant ansae quatuor: sive aures Nestoridis: quibus etiam fulciebatur si in mensam aliquis eam invertisset. Ita capimus descriptionem Athenaei: non tamen negamus posse quaedam paulo aliter accipi: maxime propter illa verba, καθ' ἑκάτερον οὖς. Sed, ut diximus, alias haec ut speramus, examinabimus pensiculatius. Saeculo Athenaei cernebatur adhuc ea figura in quibusdam manus antiquae poculis: μάλιστα δὲ, inquit, ἐπὶ τῶν λεγομένων σελευκίδων. Epit. ἥκιστα δέ. scribo, οὐχ ἥκιστα δέ. Erunt qui suspecta mox habeant ista, σκῦφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα non aliter tamen omnes libri et Eustath. Subjicitur Asclepiadis Myrleani dissertatio prolixa de Nestoride. Primis illius verbis docemur, quid caussae sit, cur primi rerum inventores, figuram rotundam in plerisque vitae hujus instrumentis usurparint caussam affert hanc: quia auctores primi qui ab agresti vita ad hanc humaniorem nos traduxerunt, universi figuram, et Solis ac Lunae imitandam in istis sibi proposuerunt. Haec pars editur corruptissime, hoc modo: Οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἥμερον τροφὴν πρῶτοι διαταξάμενοι τοῖς ἀνθρώποις, πειθόμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἐναργεῖς καὶ τὰς φαντασίας, καὶ τὰς περὶ τὴν ἀΐδιον στροφὴν τῷ περιέχοντι κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ σχήματος ἀφομοιοῦν εἶναι δίκαιον ἐνόμιζον. nemo haec satis intelligat ita scripta: omnes facillime intelligent, si ita scribamus οἱ παλ. etc. λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ τῆς σελήνης

σχήματος ἐναργεῖς τὰς φαντασίας, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀνθρώπινον (erat scriptum *ἄνινον*, ut semper in MSS. hoc imperitos fefellit) *τροφὴν τῷ π.* et reliqua. deinde adjiciuntur exempla rerum diversarum in quibus amor apparet rotundae figurae, et imitatio summi artificis. Scribe, *καὶ τοὺς φθόεις κυκλοτερεῖς*, et fortasse, *καὶ ἃς καλοῦσι σελήνας*. Graeci enim *σελήνας* appellarunt non illas stellulas, quibus ornabant *τοὺς φθόεις*, sed liborum peculiare aliud genus. *Ἄρτου* etymum vulgo explicant grammatici, sed aliter, quam hic Asclepiades. In Arati versu scribe, *οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν*. Paulo post *καρπῶν συναίρεσις* Myrleano dicitur, quae vulgo aliis *συγκομιδή*. Deinde postquam docuit Homerum poculo Nestoris Pleiadas insculpsisse, quia sint et generationis et maturitatis fructuum indices, addit, *καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἑτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον*. Legebam, *καὶ γὰρ τοῦτο καὶ τῆς ἑτέρ. nam et hoc vas etiam alterius generis alimentorum* (intelligit *τὴν ξηρὰν τροφὴν*) *capax est*. vel *καὶ γὰρ τοῦτο ἑκατέρας τρ.* Probatur infra *τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν εἶναι δεκτικόν*. quia in poculo *τὸν κυκεῶνα* exhibebant. Erat autem cocetum, medium aliquid inter esculenta et potulenta. Multa de eo Galenus et alii interpretes Hippocratis: qui non semel *κυκεῶνος* meminit, vide infra ubi de *pentaploo* agitur. Haec cum scripsissemus, in Eustathii locum incidimus, qui vulgatam lectionem sequitur atque explicat. Eum lector vide: atque ipse judex esto. Simonidis locus,
p. 815. ubi Peliadas appellavit, quas alii Pliadas, propter Doricae dialecti usurpationem prave scriptus est. Lego *δίδωτι δ' αὐτὸς Ἑρμᾶς, ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμου παῖς. ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκάμως θυγατέρας, τᾶν ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται πελειάδες οὐράνιαι*. In quinto poetriae Moerus versu scribe cum Camerario, *Γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διὶ μητιόεντι*. Circumferebatur olim sub Hesiodi nomine astronomicum quoddam poema: de quo Athenaeus, *καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας ἀστρονομίαν*. etiam Theon Commentariis in Aratum laudat Hesiodi *ἀστρικὴν βίβλον*. Strabo libro septimo citat ejusdem *Γῆς περίοδον*: ut videatur cascus ille vates coeli et terrae descriptionem aggressus: de quo vel cogitasse illis temporibus, satis luculentum magni ingenii testimonium. Ait dipnosophista, *τὸ ὃς ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε τίθησι*. non dicit *ὃς* pro *ὁ* nunquam usurpari: sed Homerum ita nunquam usurpasse, qui est norma Hellenismi: at hoc poetae alii sibi licere voluerunt, Nicander

initio Alexiphar. τίων ἀναδέγμεθα βλάστας. τίων eft τῶν. illud pofitum pro ὧν. quod reprehendit fcholiaftes: quem iterum vide fub finem ad ifta, τέης ἐχθήρατο κλῶνας. Contra Homerus: ut hic obfervatur ἀντὶ τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν ὁ. ut Odyff. ῥαψ. β. Κλῦθί μου ὁ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες. Sequitur poftea, Σωσίβιος δ' ὁ λυτικὸς προθεὶς τὰ ἔπη Ἄλλος μὲν μογ. etc. γράφει κατὰ λέξιν οὕτω. Veterum grammaticorum alii appellati funt ἐνστατικοὶ, alii λυτικοί: illi quod propofitis quaeftionibus fui ordinis homines faepe vexarint: hi quod folverint. Euftathius ad Iliad. σ. ἐκ δὴ τούτων δῆλον, ὡς οὐχ ὥρισται ὁ χιτὼν κατὰ τοὺς ἐνστατικοὺς ἐπὶ μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπικεχυμένου τῇ σαρκί. Idem ad Iliad. χ. οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας. et ita multis locis. Sed hujus tanti dubiorum folutoris frigidiufcula faepe videntur fuiffe commenta et violenta. Itaque rex pereruditus et urbanus Ptolemaeus Philadelphus cum imitatus parum probabiles ejus inventiunculas hominem illufiffet, *teneris*, inquit, *non alienis fed tuis ipfius technis*, hoc ita Graece καὶ ταῦτα, οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ. Proverbium eft Graecorum, quo videtur primus omnium fcriptorum ufus Aefchylus in Myrmidonibus: ut obfervat comici enarrator ad Aves. Galenus libro quarto de Hippocratis et Platonis fcitis, disputans adverfus Chryfippum fibi paffim contradicentem in fuis fcriptis, καὶ τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πικροῖς ἁλισκόμεθα. Lege, καὶ ταῦτα, et πτεροῖς ἀλ. Apulejus in Apologiae epilogo: *imo contra ubique, fi cum feptem pennis eum tenui.* olim quefti fumus de menda hujus loci. Sed videtur idem plane dicere voluiffe cum Galeno. Itaque legimus, *imo contra ubique, fi fuis captum pennis eum tenui.* aut, *fi captum fuiamet pennis eum ten.* [B. Chryfoftomus homilia 38. in priorem ad Corinthios. εἶδες πῶς οὐδὲν πλάνης ἀσθενέστερον; καὶ πῶς τοῖς οἰκείοις ἁλίσκεται πτεροῖς.]

CAPUT TERTIUMDECIMUM. p. 814.

Ὄλμος. *Cratini* Pytina. σποδεῖν. *Cratini* Thrattae. πελίκα. *Clearchus gloffographus*. τάργανον *vinum, five lora*. πέτακνον, *pocula*. πέταχνον *et*

πέδαχνον. Critias *tyrannus.* *ῥέοντα.* *Cratini* Leges. *Diphili fabula* Αἰρησιτειχεύς, *et* Στρατιώτης. *Hedyli obſcurum epigramma illuſtratur.* Βῆσα.

ΟΛΜΟΣ. *ποτήριον κεραμίου τρόπον εἰργασμένον.* Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολ. Et poculi cavum, et pila in qua pinſitur, globi dimidiati figuram habent. Inde illa nominum catachreſis: cujus teſtis etiam Heſych. Pro *Μενεσθένης* docti ex conjectura Μεγασθένης: cui parce in talibus fidendum. non meminimus ſane legere hoc nomen, at *Meneſtheus*, probum eſt et Graecis uſitatum nomen. Pro: *ἀλβατάνης*, MSS. *αἰθετάνης.* nihil video: niſi ſit nomen foeminae. Primus verſus et Cratini *Pytina* in ΟΧΥΒΑΡΗΟ allatus legitimam ſuperat menſuram, niſi tollas vocem *λίαν*: aut initio illa *τίς ἄν.* *πότου* autem ſcribe non *ποτοῦ.* Caeterum fabulae hujus argumentum habes fuſe expoſitum apud Ariſtophanis interpretem ad haec verba ex Equitibus, *γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον.* Tertio verſu, Καὶ *τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν*: non dubitabis ſcribendum *συγκερμυνώσω σποδ.* *cadiſcos ſimul omnes conteram tundendo.* *σποδεῖν* etiam *παίειν* ſignificat, et quoquomodo perdere aliquid. De Antiphanis loco e *Myſtide* vide libro ſuperiore. ΟΙΝΙΣΤΡΙΑ. *οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν Φησιν* Π. De hoc more dicebamus ad Characteres Theophraſti. Servabatur non Athenis ſolum: ſed et alibi Graeciae. Varro in Logiſtorico. *Itaque Ambraciae primum capillum puerilem demptum, item cirros ad Apollinem ponere ſolent.*

ΠΕΛΙΚΑΙ. Καλλίστρατος *ἐν ὑπομνήμασι Θραττῶν* Κρατίνου *ἀποδίδωσι κύλικα.* id eſt, *Call. in commentariis ad Cratini fabulam Thrattas interpretatur calycem.* Cratini *Thrattas*, ſive *Threicias*, laudant paſſim multi veterum. Pollux vero hunc ipſum locum affert lib. 10. cap. 19. *προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις* Κρατίνου *πελίχας, ἢ κύλικας ἢ προχόους εἶναι δοκούσας.* Heſych. *πελικὰν, εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι.* ſcribendum *πελίκα.* vel in quarto caſu *πελίκαν.* Calliſtrati interpretationi vocis *πελίκαι*, ſubjicitur expoſitio Cratetis alius critici qui Ionis Chii locum citat in haec verba, *ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.* ubi vocem *ὄλπαις* varie acceperunt. Ergo de ea quoque hic Athenaeus, etſi non ſuo loco *τὴν δὲ ὄλπην*, ait, *καὶ τάριχος* Κορινθίους *μὲν Φησὶ καὶ* Βυζαντίους *καὶ* Κυπρίους *τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι,* Θεσσαλοὺς *δὲ τὴν*

πρόχοον. quod nondum, credo, quisquam animadvertit, foede inquinatus eſt hic locus. quorſum enim per omnes Muſas, pertinet vox *τάριχος*? nam qui exiſtimarunt *ὅλπην* aliquando *ſalſamentum*, ſignificare, plus quam toto coelo errarunt. Enim vero faventibus Muſis veram lectionem odorati ſumus. Nam legendum, *τὴν δ' ὅλπην Κλείταρχος* K. id eſt, *Clitarchus ſcribit vocem ὅλπην* p. 816.
Corinthiis quidem et Byzantiis ac Cypriis ampullam ſignificare: at Theſſalis guttum. Clitarchus, cujus hic diſſimulatum fuerat nomen, Gloſſarum auctor fuit: quas paſſim Athenaeus laudat, vel vide ſtatim ſequentem ex iisdem locum. In ΠΕΛΛΑ debuerant Hipponactis ſcazontes vere Hipponactei ita diſtingui,

Ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

et poſtea, *ἐκ δὲ τῆς πέλλης*
ἔπινον ἄλλοτ', αὐτὸς ἄλλοτ' ἀρύτῃ προὔπινεν.

ubi malim, *αὐτὰρ ἄλλοτ' ἀρυταίνῃ προὔπινεν.* Phiala de qua recitantur Phoenicis verſus, illa eſt de qua tam multa Laërtius in Thalete. Deſcribitur et alter locus ejusdem poetae: quem depravatum omnes codices nobis exhibent.

Ἐκ πελλίδος τάργανον, καὶ τῇ γαίῃ
κωλοῖσι δακτύλοισί θ' ἡτέρῃ σπένδει,
τρέμων οἷόν περ ἐν Φορητῷ ναῦς.

eruditus interpres cenſuit emendandum *τῷ τ' Οὐρανῷ καὶ τῇ Γαίῃ.* et verſu ſequente, *Κολοβοῖσι δακτύλοισι τῇ θ' Ἥρῃ σπ.* non abſurde ille quidem: ſed longius tamen recedens ab editae lectionis veſtigiis: quae nos magis premimus, et ſcribimus, *Ἐκ πελλίδος τάργανον, καίτοι γυίοις χωλοῖσι, δακτύλοις τε, θητέρῃ σπένδει.* vel *τῇ θεῇ.* hoc eſt, *ille quamvis debilis artus et digitos, altera manu* (vel, *alteri deae*) *targanum libat.* Loquitur de ſene paupere et vieto: quem ait libaſſe non vinum quidem, ſed quod ad donum aderat. *τάργανον* Heſych. interpretatur *πόμα ἐκ στεμφύλων*, *loram.* *οἶνον στεμφυλίτην* alii vocant. comicus Plato *οἶνον τεταργανωμένον* dixit iis verſibus qui recitati ſunt in *ἄμυστις*. ΠΕΛΛΗΤΗΡ agnoſcit etiam Heſych. ſed et *πελλὴρ* pro eodem. Scribe in ΠΕΝΤΑΠΛΟΑ *ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου.* quod nuper editum eſt, habent antiquiſſ. libb. ſed malo lectionem priorem quae et in Excerptis. De oſchophoriis Athenienſium, paſſim grammatici, et Photius aliique.
ΠΕΤΑΧΝΟΝ, *ποτήριον ἐκπέταλον οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Δρωπίδι. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ.* Poculum

istud et *petacnum* et *petachnum*, per κ aut χ scribi auctor est Hesychius. sed ecce aliam γραφὴν ex ejusdem libris, πεδαυνὰ, ait, τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια. Lego, πεδαχνά. nam et verbum agnoscit idem. πεδαχνοῦσθαι, quod exponit, ἐξυπτιοῦσθαι καὶ τρυφᾷν. Quod ait, jam ante recitatum esse Alexidis testimonium ubi petachni fecit mentionem, per emendationem nostram verum est hodie. vide libro tertio, capite ultimo. In Excerptis constanter πεντάχνον. mendose. Addit Athenaeus: καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι λέγων, πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦται. De iis fabulis Aristophanis quae *Dramata* vocatae sunt disputatum satis libro septimo, cap. decimoquarto, quae hic citantur ex illis mendosa habeo. quid enim significat vocabulum πεταχνεῦται? Ego vero censeo legendum, πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται. aut sic potius, πᾶς τις δ' ἔνδον πεταχνοῦται. non dubitabunt
p.816. periti harum literarum hoc posterius esse verissimum: neque alio Hesychium respexisse, cum scriberet, πεταχνοῦται, ἐξυπτίωται, τρυφᾷ. Critias ille qui in ΠΛΗΜΟΧΟΗ appellatur tyrannus, unus erat e triginta tyrannis quos Lysander Athenienlibus imposuit: sed omnium fere immanissimus et sceleslissimus: ut non injuria ἁπλῶς tyrannus nominetur. Verba illius haec, ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. non προσχ. loquebatur de inferiis quae mortuo fiebant, effusa in foveam libatione. vide extremo libro nono locum ex Clidemi Exegetico. ΠΡΙΣΤΙΣ. ὅτι ποτηρίου εἶδος προείρηται ἐν τῷ περὶ τοῦ βατιακίου λόγῳ. Adi fragmentum quod capite quarto descripsimus. vide etiam in λαβρώνια. in sermone de PROCHUTA nescio quid sit, μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τιγόνι. Vereor ne plus aequo velim mihi concedi, si postulem rescribi auctore me, Ἀλ. ἐν Ἀλιεῖ. ita tamen Athenaeus alibi. ΠΡΟΥΣΙΑΣ. ὅτι τὸ ποτήριοντοῦτο ὄξορθόν ἐστι προείρηται. Obiter hoc dictum supra, ubi actum de *celeba*. Pocula autem PEONTA videntur quibusdam appellata quae aliis ῥυτὰ, sola nominis formatione inter se differentia. Posteriores versus Astydamantis sic scribendi,

Ῥέοντα δώδεκ'. ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. γρὺψ ἓν, ἕτερον πήγασος.

ΡΥΣΙΣ. φιάλη χρυσῆ Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις, ῥυσίδι σπένδων. De rhyside eadem Hesychius. *Legum* Cratini fabulae meminit Pollux libro sexto, capite decimo, et libro septimo, capite vigesimo secundo, item Aristophanis

interpres ad *Equites.* ΡΟΔΙΑΣ. Δίφιλος Αἱρησιτειχεῖ. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. auctore Hefychio, ῥοδιακὸν et ῥοδιὰς fpecies funt ποτηρίου καὶ ἐκπώματος: fic enim loquitur. Diphili fabula cum primum in fcenam prodiit, Αἱρησιτειχεὺς nomen habuit: ut fi dicas *Pyrgopolinices* aut *Poliorcetes.* deinde a poeta emendata, et denuo edita eft, novo titulo Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης, ut Plauti *Miles gloriofus.* Auctor Athenaeus paulo poft, fic enim τὸ διασκευὴ exponimus libro tertio. Epinici locus ex *Hypoballomenis* defcriptus in ΡΥΤΑ, ante fuerat promiffus in defcriptione *elephantis* poculi: quem locum vide. Ibi fiebat mentio elephanti, qui capiebat tres congios: is de quo hic Epinicus, duos folum. Illius verba perturbata vulgo, ita concinnabis.

Ἔστι δ' ἐλέφας. ἐλέφαντας περιάγει; ῥυτὸν
χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπίοι
ἐλέφας. ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις σύγε.

In τοῦτο eft figura πρὸς τὸ σημαινόμενον: non enim congruit cum ἐλέφας: fed cum ποτήριον. De fequentibus Theoclis Ithyphallicis verfibus dictum eft libro fexto, capite decimoquinto. Dionyfii Sinopenfis locum quo nos ftatim rejicit in fuperioribus, opinor, non invenias. Subjicitur Hedyli epigramma de rhyto quodam machinofo, quod Ctefibius mechanicus confecerat, et Veneri Zephyritidi, five Arfinoae confecraverat. Videtur Hedylus epigrammatis fuis defcripfiffe donaria quae in Arfinoae templo ejus aetate vifebantur. nam hoc nifi fallor, indicat, cum ait Καὶ τοῦτο. in primo verfu. Sane pleraque Hedyli quae extant hodie epigrammata, donariorum funt ἐπιγραφαί. De Arfinoae cultu et variis nominibus dictum libro feptimo cap. 19. Cum autem et mutilum et multis modis depravatum iftud Hedyli epigramma hactenus fit editum: quae defunt quidem, ea nos ex fide membranarum fupplebimus: fed corrupta emendare non poffumus. Sic igitur libri chirographi, p. 817.

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
† τὸ ῥυτόν· εἰδείης δ' εὖ τί δέ τ' Ἀρσινόης
ὀρχηστὴν Βῆσαν Αἰγύπτιον· ὃς λιγὺν ἦχον
σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἠττωμένου †
καὶ πολέμου σύνθημα. διὰ χρυσέου δὲ γέγωνεν
κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης·
Νεῖλος ὁκοῖος ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς
εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ὑδάτων.

ἀλλὰ Κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο;
δεῦτε νέοι νηῷ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

Compotores suos affatur poeta, et ad rhyti contemplationem vocat, quod arte subtili elaboratum a Ctesibio hydroaulicorum inventore, (ut libro quarto cap. 33. dictum) Arsinoae Veneri fuerat consecratum. [In secundo versu scribebat ὁ μακαρίτης Scaliger εἰδυίης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσιν. sic in ultimo versu δεῦτε νέοι.] Tertio versu lego βῆσαν minore litera initiante. Ait poculum hoc quod Graeci alii ῥυτὸν appellant, Aegyptium esse *besam*. ita vocabatur Alexandriae genus potorii vasis: quod in fragmento capitis quarti ita describitur, Βῆσσα (forte βῆσας) ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. haec figura convenientissima est poculo isti, quod ad instar hydrauleos fecerat Ctesibius. cur ὀρχηστὴν appellet nescio, et fortasse locus est corruptus. Quarto versu lego, πρὸς ῥύσιν ἱεμένου, [vel cum Scaligero ἀπτομένου] ait, effluente liquore edi aliquando acutum sonum et quodammodo bellicum. ideo comparat tubae classicum canenti, aliquando vero mollem edi sonum, et conviviis atque commessationibus convenientem. Quarto disticho comparat sistro dulcisonum hoc poculum. et est locus insignis de inventione sistri, imitatione susurri quem Nilus edit per confragosa quaedam fluens. si quis malit ad hydraulica respici, per me licet. Sistrum tamen Aegyptiorum sacrorum mystis familiare fuisse omnes mihi concedent. [Pro ἐξ ὑδάτων Scaliger emendabat, ἐξ ἀδύτων. de quo judicet lector.]

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Σκάλλιον, et σκαφή. *Euripidis* Eurystheus. *Pollucis locus correctus*. *Dercyllidas dictus* Scythus *et* Sisyphus. tabaetas. aeromeli *sive* δροσόμελι. *fabula* Κονιάτης *Alexidis aut Amphidis*. ψυχρήλατα. *Theopompi* Altae. *Telestes comicus*. *Quaedam ex libris antiquis nunc primum edita*.

p. 818.

ΣΚΑΛΛΙΟΝ. Et σκαλλίον et σκαλλὸν poculorum esse nomina etiam Hesychius observat. Ratio autem appellationis haec. Σκάλλειν Graecis idem significat ac σκάπτειν *fodere, cavare*. Quemadmodum igitur a σκάπτω deductis

nominibus σκάφη, σκαφὶς, σκαφίον, et σκύφος, varia instrumenta nominarunt, quae cavando fieri videbant, sic a σκάλλω cavatum lignum in usum poculi appellarunt σκαλλίον. In ultimo versuum allatorum e Melampodia Hesiodi, in ΣΚΥΦΟΣ scribendum est, Ἔστειλεν Φύλακος majuscula litera initiante. *Phylacus* enim regis nomen est, ut ex praecedente versu apparet, et Bibliotheca Apollodori aliisque. pro ἔστειλε MSS. ἔστειχε: quod minus placet. Scribendum Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ, non Εὐρυσθεῖῳ. nam τὸ α male adhaesit fini hujus dictionis ex sequentis initio. Fabulae argumentum ex ipso nomine satis notum. Nam Herculem novit nemo quin Eurystheum norit. de Eurysthea muliere, nugae. Praeterea Euripidis *Eurystheum* non semel apud Stobaeum invenies laudatum. Pollux libro 10. cap. 24. tragicum hunc laudat, ἐν Εὐρυσθένει σατυρικῷ. an pro Εὐρυσθεῖ? potest dubitari. Locus ex *Omphala* Achaei pluribus descriptus est in sermone de literato poculo. πολύφωνος ἑορτὰ scribam potius in Alcmanis loco, et initio versus Stesichori, Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας. ΛΑΓΥΝΟΝ. καὶ ἐν Πάτραις δέ φησι τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον τὴν λάγυνον. quis φησί? verius est φασί et τὴν λάγυνον Epit. non λάγυνον. Verte, τῶν κατεσταμνισμένων ἡμῖν λαγύνων. *Lagenarum quas diffudimus.* Pollux libr. 7. Malim, καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλήρης ὢν ὄξους: quam πλησίον ὄξους et διδόναι δ' ἑκάστῳ λαγ. Locus Diphili ex Adelphis comicum aliquod figmentum continet, imperfecta sententia. Pollux lib. 10. cap. 20. hunc ipsum Diphili locum intelligebat, cum scripsit τὸ δὲ λαγύνιον εἴρηκε Δίφιλος ἐν Δελφοῖς. corrige igitur ἐν Ἀδελφοῖς. Inquinatissima quae sequuntur. τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ. λαγύνοις Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει. nullum dubium respici versum Stesichori qui praecedit non longe, Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον. Ergo ita emendandum, τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ Στησιχόρου, λαβὼν δεπ. etc. pertinet autem observatiuncula haec ad genus vocis λάγυνος, de quo hic agitur. interpretes plane hic hallucinantur. Dercyllidam Spartanum appellatum fuisse *Scytham* ex Ephoro narratur aliquanto post: et caussae dicitur fuisse, quoniam inerat moribus illius πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ θηριῶδες. tales erant et habebantur vulgo Scythae. inde homines truculentos et immanes dixerunt Graeci σκυθρούς. inde etiam peculiare istud Dercyllidae cognomen. At Xenophon, non

Scythum, ſed *Siſyphum* prodit eſſe hunc appellatum. an quia utrumque vulgo datum Dercyllidae cognomen? illud
p. 819. propter feritatem, hoc propter vafritiem. nam utrumque fuit Spartanus hic, et *πανοῦργος* et *θηριώδης*. de Siſyphi illius antiqui dolis nemo jam monendus eſt. an locus Xenophontis ex iſto Ephori emendandus nobis hodie?

ΤΑΒΑΙΤΑΣ. Subjectus locus Amyntae ex Aſiae itinerario non Graecum ſed Barbarum hoc vocabulum eſſe nos docet. arculam proprie ſignificatam puto illa dictione ab Hebraïca non obſcure deflexa. *ἀερόμελι* hodie in officinis *mannam* vocant. Galenus *δροσόμελι* et *ἀερόμελι*. [*aërium mel* leges apud ſummum vatem. *Protinus aërii mellis coeleſtia dona Exequar.* ſed diverſo ſenſu.] ΤΡΑΓΕΛΑΦΟΣ. Ἄλεξις ἐν Κονιάτῃ. Julius Pollux libro 7. cap. 27. *καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις. καὶ τὸ ῥῆμα κονιᾶν. καὶ τὸν τοῦτο δρῶντα κονιάτην.* Ἄμφιδος *δὲ καὶ δρᾶμα* Κονιάτης. in dubio mihi eſt animus, Athenaeumne ex Polluce cenſeam emendandum, an ex Athenaeo Pollucem. ΥΣΤΙΑΚΟΝ, *ποτήριον ποιόν.* In Excerpt. Ὑαστικόν. perperam. Notanda Heſychii verba. *ὑστιακκὸς, ποτήριον ποιὸν* Ἰταλιῶται. ΦΙΑΛΗ. Ὅμηρος *μὲν ὅταν λέγῃ ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.* de hoc verſu aliquid ſupra in *δακτυλωτόν*. Vocis *ἀπύρωτος* duplex ſequitur interpretatio: *ἢ ψυχρήλατος, ἢ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη.* Vocant autem *ψυχρήλατα* Graeci, non *frigidis malleis ducta:* id enim eſt ineptum. ſed *τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῷ βαφέντα: quae poſtquam ſunt malleo ducta, in frigidam fuere merſa.* Scribe, *τὸν μὲν ἐμπυριβήτην, τὸν δ' ἀπύρωτον.* et mox, Κρατίνου *δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι, δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλ.* ut ſtatim. Scribe etiam, Ἴτ', *ἐκφορεῖτε.* Suſpectus fabulae titulus, cum laudatur Theopompus *ἐν* Ἄλθαις. Heſych. *ἄλθαν* interpretatur *θερμασίαν ἢ θεραπείαν, calefactionem aut curationem.* luxum balneorum, de quibus hic loquitur Athenaeus, fortaſſe ea fabula traduxerat poeta. niſi eſt verius, ſcribendum *ἐν* Ἀλφαίᾳ. Pollux libro decimo, cap. 46. Θεόπομπος *ἐν* Ἀλφαίᾳ,

Τὴν *οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην.*
κίστην γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Mox lege, Τελέστης *δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν. ὡς τοῦ* Τελέστου *ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος.* Prima verba ſunt Timarchi: ſequentia Athenaei, ea velut explicantis. Teleſtes comici nomen, ut ſcimus ex Athenaeo et Suida. quam abſurde iſta docti acceperint, piget dicere. In Cra-

tini verſu. Χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφεσι πιεῖν διδούς. malim, τοῖς σοφοῖς π. δ. Poſt Hermippi verſum, allatum in ſermone de *Chryſide*, iterum lacuna fuit notanda: etſi vulnus acceptum diſſimulant antiquae membranae. In Excerptis tam Levinianis, quam Hoeſchelianis legebantur iſto loco quae hic deſcripſimus Ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ ΒΑΛΑΝΩΤΗ φιάλη, ἧς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δήλῳ ἀνακεῖσθαί φησι χαλκοῦν φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς φιάλας χρυσᾶς. Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεως καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα. Αἰολεῖς δὲ τὴν φιάλην ἄρακιν καλοῦσιν. ΦΘΟΙΣ. πλατεῖαι φιάλαι ὀμφαλωτοί. Εὔπολις. σὺν φθοῖσι προσπεπτωκώς. [Fortaſſe melius προπεπωκώς.] ἔδει δὲ ὀξύνεσθαι ὡς Καρσὶ παισὶ φθειρσί. ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ. κύλιξ τις p. 820.
ἣν κατὰ φιλίαν προὔπινον, ὥς φησι Πάμφιλος. Δημοσθένης δέ φησι, καὶ φιλοτησίαν προὔπινεν. Ἄλεξις, φιλοτησίαν σοι τήνδ' ἐγὼ ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα προπίνομεν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἑταιρικὸν συνευωχούμενον φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης, ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιὰ 'στὶν ἢ 'πὶ τὸ δεῖπνον, ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς (vel χρόνος nam in utroque eſt: χρόος.) ὁ φιλοτήσιος. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ φιλοτησία. ὡς ἐν Λυσιστράτῃ. Δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία. ΧΟΝΝΟΙ. παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος ὅμοιον θηρικλείῳ. χάλκεον, ὃ δίδοσθαι τῷ ἁρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ φησὶν Ἑρμώναξ. ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ. ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρᾳκικῆς εὐδοκιμοῦντα. ΧΥΤΡΙΔΕΣ. Ἄλεξις, Ἐγὼ Πτολεμ. etc. praetermiſit fabulae nomen: quod corruptum extat in vulgatis libris: ubi hodie poetae nomen deſideratur. Scribe, Ἄλεξις δ' ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Ἐγὼ Πτ. Scribe, χυτρίδια βαθέα δώδεκα.

Caput Quintumdecimum.

Ὁ ψυκτηρίας. φωνῆς καταλλαγὴ et φωνῆς ἀπότισις. Aegimius *veteris poëmatis nomen. Aegimius vetus ſcriptor* Περὶ παλμῶν. Περαίνειν Ἁρμόδιον. *Platonis quaedam* χρονικὰ ἁμαρτήματα. *Prov.* δρᾶν ταῦτα τοῖς εὐχομένοις. *Platonis dictum de ambitione. Ephiopi locus elegans explicatur.* θρασυμαχειοληψικερμάτων. ἀνάγκη ληψίμισθος.

calcei elegantiorum. ἐλίγματα, *fasciae tibiales. Baculus in manu ex Attico more.*

ΨΥΓΕΥΣ ἢ ΨΥΚΤΗΡ. Πλάτων Συμποσίῳ. Platonis locus e convivio desinit in verbo ἐγχεῖν, sequentia male cum praecedentibus continuarunt. quae quidem unde sint descripta non indicatur in nostris libris, deficientibus etiam hic vocibus aliquot. Sequitur Διώξιππος Φιλαργύρῳ, παρ' Ὀλυμπίχῳ δὲ Θηρικλείους ἔλαβεν ἐξιτάτους δύο ψυκτῆρας. Lego, ut deleatur vox mendosa et palam corrupta, Θ. ἐλ. ἐξ. εἶτα τοὺς δύο ψ. Eclogam Alexidis ex *Hippisco*, lege pluribus et melius descriptam libro sexto, sed prima verba valde hic corrupta. Ita scribere possumus: certe quidem, ita distinguere,

— ἀπήντων τῷ ξένῳ
εἰς τὴν κατάλυσιν· οὗτος ἦν δ' αἴθων ἀνὴρ.
τοῖς παισί τ' εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἴκοθεν)
τὰ 'κπώματ' εἰς τὸ Φ. et caetera ut libro sexto.

In primo versu Euphorionis, Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν. scribendum τὸν ψυκτ. Eustathius ad nonam Odysseam: genera, ait, poculorum sunt apud Athenaeum, τὸ ψυκτήριον, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. Postremis verbis Euphorionis, οὐ γὰρ εἶπον ὥσπερ χρυσίου Φωνῆς ἀπότισιν Πυργόθεμι' καταλλαγήν. appellatur Φωνῆς καταλλαγὴ, vocis et sermonum commercium: cum duo aut plures, sermonis vices dant inter se atque suscipiunt. Φωνῆς ἀπότισις. est sermonis tanquam debiti solutio: necessitas nempe respondendi cum fueris interrogatus. Paulo aliter Pindarus χρέος ᾠδᾶς, et
p. 821. λόγου τίσιν dixit, in oda quam diu ante promissam misit tandem Agesidamo cum fenore. Qui dicebat apud Antiphanem, ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς ψυκτὴρ, hoc voluit, *pulchra haec cassis erit pro pulchro psyctere.* Hesych. πῖλος χαλκοῦς, εἶδος περικεφαλαίας. etiam Latini *galerum* et *galericulum*, pro galea usurpant. ψυκτῆρας, inquit, vocabant καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους. Idem Hesychius: sed scribe apud illum ψυκτήρια, non ψυκτηρίαι. Tragoediam Aeschyli Νεανίσκους laudatam mox, reperies in indice fabularum ejus poetae, et apud Hesychium in ἀφοίβατον. Ejus versum edi jusseram ex libris, Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. malim etiam in versu Euripideo, Φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται: quam λέξεται. Addit Athenaeus, καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἴθ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. Aegimius

quidam fuit scriptor antiquissimus, quem Περὶ παλμῶν, sive de pulsibus, scripsisse omnium primum fuere qui traderent, ut legimus apud Galenum in quarto De differ. pulsuum. Callimachus quoque Aegimium inter antiquissimos πλακουντοποιικῶν librorum recensuerat, teste Athenaeo libro 14. At poema Αἰγίμιος inscriptum, quem auctorem habuerit, etiam prisci critici ignorarunt. Scholiastes Apollonii ad librum tertium, ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. idem librum secundum ejus operis alibi citat. Cercops Milesius historiae fabularis auctor fuit antiquissimus, laudatus Apollodoro libro secundo Bibliothecae. Παραίνειν Τελάμωνα aut Παιῶνα, aut Ἁρμόδιον in versibus Antiphanis, mox recitatis in sermone de ΟΔΟ poculo, est, recitare antiqua scholia, quorum et argumenta et tituli illis nominibus declarantur. habes de his, imo haec ipsa libro ultimo. ΩΟΝ· Δίνων ἐν τρίτῳ Περσικῶν φησὶν οὕτως· ἔστι δὲ ποτίβαζις ἄρτος κρίθινος, καὶ πυρ. Barbarum et ut videtur Persicum vocabulum est ποτίβαζις. nisi cui placeat conjectura ἐπὶ τραπέζης. ἔνδον ἀμπέλου κεχλάζουσαν δωρήσεται. Poeta scripsit, ἀμπέλου δρόσῳ κεχλάζουσαν. Pindari verba, initio odae quintae Olymp.

καὶ ὁ τοὺς μίμους δὲ πεποιηκώς. Sophron celeberrimus mimorum poeta: quem scribunt veteres ita studiose lectitatum a Platone, ut ei non solum invigilaret, sed interdum etiam indormiret. Sed descriptis hic verbis nihil fingi potest corruptius. Interpretes, debellando huic monstro vires defuerunt. Utinam majorem difficultatem alibi non essemus experti. Legendum haut dubie, κῆν κεκρατηρίσαμεν· ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν. vel κεκρατηρίκαμεν. Sophronis est locus, productus ut probaret κρατηρίζειν significare idem ac πίνειν, ut declarat interpretatio Athenaei. Elegantissime dictum a Xenophonte quod statim sequitur: plantas nimis uberlim et ἀθρόως rigatas, non posse erigi, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι. manu tamen exarati quidam, οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι. neque aliter in Excerptis. De aemulatione et simultatibus Platonem inter et Xenophontem, A. Gelli notus est locus. Cum p. 822. ait, μονονουχὶ εἰπὼν οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος. ad Stesichori palinodiam alludit, Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, Οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, Οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας. Scribo, ὁ τοὺς ἄλλους ἀπαξαπλῶς κακολογήσας.

ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπὼν, ὅταν οἶμαι ὁ. Locus est in octavo De repub. Athenaeo jam non semel

descriptus. quid autem in his sit, cur Platonem aliquis reprehendat, nullus video. Ait, *Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ.* Auctore Diogene Laërtio Parmenides florebat circa tempora Olympiadis sexagesimae nonae: jam grandis natu, et *πάλαι ἀνδρωθείς*. natus autem Socrates Olympiade septuagesima septima. Itaque etiam si concedamus Parmenidem quam diutissime vixisse: incidet tamen juventus Socratis in aetatem illius decrepitam. De secundo Protagorae adventu Athenas, satis libro quinto disputatum est capit. 18. Sed consideremus Athenaei verba, *Ἀλλὰ μὴν οὐ δύνανται Πάραλος καὶ Ξάνθιππος οἱ Περικλέους υἱοὶ τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, Πρωταγόρᾳ διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθήναις. οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες.* Qui assuetas Hellenismo aures habebunt, concedent mihi non gravate mendum subesse in illis *ἔτι πρότερον*. consulamus Hellenismo, et scribamus: *ἔτει πρότερον*. habemus jam orationem Graecam, sed *ἀνιστόρητον*, ergo etiam huic malo medeamur, et legamus *έ ἔτει πρότερον*. Vera omnino et certa haec emendatio, nam anno quinto prius quam Protagoras veniret iterum Athenas Periclis filii peste fuerant extincti. anno videlicet altero Olympidis 78. per urbem grassante pestilentia. Protagoras erat Athenis anno tertio Olympiadis sequentis. Hujus *χρονικοῦ ἁμαρτήματος* etiam Macrobius meminit Saturnal. libro primo. *Paralus et Xanthippus, quibus Pericles pater fuit, cum Protagora apud Platonem differunt, secundo adventu Athenis morante, quos multo ante infamis illa pestilentia Athenis absumpserat.* Platonis dialogus *περὶ ἀνδρείας*, is est cui titulus Laches. Scribe deinde *ἔτι δὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε κριτήν*. non *ὅτι*. plenius eadem statim repetuntur. Euphraeus Orita. is est qui paulo post vocatur *Εὔφρατος*. perperam: Suidas *Εὔφραιος ὄνομα κύριον. Ὠρείτης δ' ἦν τὸ γένος. μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς.* [Scribe mox, *ὁ δὲ καλὸς αὐτοῦ Πρωταγόρας πρὸς τῷ καταδρομὴν ἔχων*. non *πρὸς τὸ* per o parvum.] Platonis animi erga omnes maligni hoc inter caetera affertur argumentum: *καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη, deprehensus est*, inquit, *cum institueret actionem vindiciarum contra Phaedonem.* constat hunc philosophum duram servitutem Athenis servientem, Socratis familiarium beneficio nactum esse libertatem. Plato, si vera haec sunt, id moliebatur, ut per aliquem statum ei controversia

moveretur et in servitutem sententia judicum retraheretur, sed ubi patuerunt ejus consilia, ab incepto destitit. hoc auctor voluit. Pulcherrimum Platonis est dictum, quo alludit Athenaeus aliquanto post, τὴν κενοδοξίαν, inquit p. 823. Plato, ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἡ ψυχὴ πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Tacitus, *etiam sapientibus cupido gloriae novissima exuitur.* [Olympiodorus in Phaedonem: ἔσχατος χιτὼν καὶ μάλα δυσαφαίρετος κατὰ μὲν ὄρεξιν ἡ φιλοτιμία, κατὰ δὲ γνῶσιν ἡ φαντασία.] Euagrius scholasticus libro primo, capite 21. et ex illo Nicephorus Callistus, libro 14. cap. 50. Sed Beatus Chrysostomus aliter. nam etiam post cineres durare ambitionem eorum exemplo demonstrat, qui superba funera sibi fieri mandant. τὰ μὲν ἄλλα παθήματα, inquit, καταλύεται τῷ θανάτῳ· ἡ δὲ κενοδοξία καὶ μετὰ τελευτὴν βιάζεται καὶ φιλονεικεῖ τὴν αὐτῆς ἐπιδείκνυσθαι φύσιν ἐν τῷ τεθνηκότι σώματι, ὅταν σήματα λαμπρὰ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀναλίσκειν τὴν οὐσίαν ἐπισκήπτωσι τελευτῶντες αὐτοῖς ἀνιστᾶν, καὶ ἐν ταφῇ ἀσωτίαν πολλὴν σπουδάζουσι προαποτίθεσθαι. Lege quae sequuntur [in morali parte homiliae 17. Commentariorum in Epistolam ad Romanos.] Atque hoc est, quod Platoni hic ab Athenaeo objicitur: ipsum qui exui tandem gloriae cupiditatem dixerat, suae φιλοδοξίας impressa vestigia reliquisse in iis quae post obitum sibi fieri testamenti tabulis cavit. [Platonis gnomen fusius explicat Georgius Pisida, poeta pius juxta et elegans: cujus versiculos ita scribe: Ὃν (nempe ὄγκον: ita vocavit hoc vitium praecedente versu:) οὐκ ἀκόμψως ὡς δοκεῖ μοι καὶ Πλάτων Προσεμπεπάρθαι συγγράφει τῇ καρδίᾳ, Ὡς ἔσχατον χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας.] Lege postea, ὅπου γὰρ μήτ᾽ ἀνάμνησίς ἐστιν οὗ ποτε ἦμεν, μήτ᾽ αἴσθησις, εἰ καὶ τὸ σύνολον ἦμεν, τίς χάρις ταύτης τῆς ἀθανασίας; Legis definitio Aristotelica quam in hac disputatione auctor recitat, extat in praefatione Rhetorices ad Alexandrum: nec multo aliter in ipso opere. Vetus fuit Graecorum proverbium: fracta nave non esse precibus locum: sed prehendi debere quicquid primum fors objecerit. multi enim e naufragio arrepta tabula evaserunt: ut Ulysses κέληθ᾽ ὡς ἵππον ἐλαύνων. Horsum respexit Athenaeus scribens de Platone, ἔχρην οὖν ἃ πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν, καὶ μὴ ταυτὰ ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχομένοις. Scribo, ἐνίους δὲ κἂν τῶν Ἀντισθένους. Ait, Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἅπερ ἐπαγγέλλεται, etc. quae si mendosa non sunt, ita inter-

pretor. caetera, inquit, non melius difcas ex Platonis libris, quam ex aliorum fcriptis: fed ea folum quae ad Socratem pertinent: quanquam ne illa quidem recte funt ab eo tradita. non abeft mendi fufpicio. *Euphraeus* non *Euphratus* fcribi debere jam dictum. *Euagon* hic, aliis eft *Euaeon*. ut Diogeni Laertio. Hic Euagon, ait Athenaeus, *δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἀποστερήσας, τυραννεῖν ἐβουλεύετο*. non facile dictu quid faciant in hac narratione illa, *καὶ ἀποστερήσας*.
p. 824. nam id verbi Lampfacenis potius conveniat qui pecuniam Euagonis detinebant: quam ipfi, cui pignoris loco arx fuerat tradita. In Excerptis fcriptum invenimus *ἀφυστερήσας*: quod etiam interpreteris non facile. Forte *ἀφυστερησάσης*, aut *καθυστερησάσης*. id eft, *cum civitas non reftituiffet dicta die pecuniam fuam Euagoni*. *πολυτελῶς ἀσκεῖσθαι* extremo libro eleganter, quod alii dicerent *ἀσκεῖν πολυτέλειαν*. Poftremo recitatur Ephippi comici elegantiffima *ῥῆσις*, qua philofophi quidam Platonicae fectae comtuli et venuftatis plus aequo ftudiofi traducuntur. multa hic perperam accepta a viris doctis: velut cum tertium verfum Βρύσων *ὁ θρασυμαχειοληψικερμάτων*, emendant nefcio quomodo. atqui recte Βρύσων. ex Ariftotele et aliis veteribus notus Bryfon quem tetragonismi demonftratio etfi minus recta, tamen nobilitavit. de hoc videtur poëta loqui. Hunc igitur vocat *θρασυμαχειοληψικερμάτωνα*, hoc eft, infolentem in disputando et fimilem Thrafymacho, de quo tam multa Plato: et fordidi lucelli avidum. ingeniofa nimis hujus dictionis compofitio. nam quicquid dixit Plato prolixiffima illa disputatione qua fophiftae naturam veftigat, id omne hac fola voce complectitur poeta. addit Πληγεὶς ἀνάγκῃ ληψιγομίσθῳ τέχνῃ. caret analogia vox penultima. Legendum, ληψιμίσθῳ τῇ τέχνῃ. feptimus verfus, Εὖδ' *ὑποκαθιεῖσα ταμὰ πώγωνος βάθη*. Scribe, Εὖ *δ' ὑποκαθιεὶς τε μακρὰ πώγωνος βάθη*. 8. Εὖ *δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεὶς ὑπὸ ξυρόν*. videbatur deeffe aliquid ad fententiae *συμπλήρωσιν*. fed poftea animadverti *ὑπὸ σφυρὸν* legi debere non *ξυρόν*. loquitur de calceis quos iftiusmodi homines ornabant lunulis, ut et Romani. Nono, Κνήμην *ἱματίων ἰσομέτροις ἑλίγμασι*: belle defcribit fafcias tibiales. de quibus et diximus jam multa, et dicemus plura, fi Dei benignitas fiverit, in commentariis de re veftiaria. 11. Σχῆμ' *ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ*. nihil fere eorum praetermittit Ephippus, quae propria iis erant quos *φιλοκαλία* et cultus

faciebant notabiles, cum ſimulata quadam gravitate. *σχῆμ' ἀξιόχρεων* eſt vultus triſtis eorum hominum, quos cum videas putes quantivis eſſe pretii. Atque hos ſcipionem ſolitos in manu habere indicat prorſus ex more Athenienſium, ut pridem ad Theophraſtum demonſtravimus. Antiphanes delicatum philoſophum ita deſcribebat in Antaeo:

Λευκὴ χλανὶς, φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία,
βαιὰ τρώπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

ἐπικαθεῖναι σχῆμα ἀξιόχρεων βακτηρία eſt, *vultus triſtitiam praeferentem, baculo incumbere.* Nihil dici poterat etegantius. Scribe, *πεπεραιώσθω καὶ ἤδε ἡ συναγωγή.*

p. 825.

ISAACI CASAUBONI ANIMADVERSIONUM IN ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS LIBER DUODECIMUS.

Caput Primum.

Libri hujus argumentum. verbi ellipſis Attica. ἀπόλαυσις. μέλιτα μέλιττα, proapes. ξουθαὶ ἡδοναὶ diverſi generis, ſed κατ' ἐξοχὴν corporis. ἡδὺς βίος. Ἀφροδίσιος ὅρκος. καθομιλεῖν τοὺς καιρούς, vel τοῖς καιροῖς.

Convivialium ſermonum contenta libro duodecimo pars, ad tria capita poteſt referri. Primum de voluptate diſſeritur: quam auctor hic et oppugnat initio libri leviter, et ſtatim propugnat idem, molli item brachio. Deinde ex antiqua hiſtoria catalogus gentium voluptuoſarum inſtituitur. Poſtremo virorum: ſi viri ſunt dicendi, quibus amor voluptatum, et luxus mollitiesque non vera virtus nomen peperit. Orditur autem Athenaeus ab excuſatione: ait Timocratem ſuum compellans, non fuiſſe ſe hos de voluptate et voluptati deditis dipnoſophiſtarum ſermones in literas relatarum ſi ſui arbitrii res fuiſſet: nunc vinci ſe aſſiduis ipſius Timocratis precibus. Notemus venuſtam ellipſim in his illius verbis: *ἀλλ' ἐπεὶ πάνυ λιπαρῶς ἡμᾶς ἀπαιτεῖς καὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ τρυφῇ διαβοήτων γενομένων λόγον, καὶ τῆς τούτων ἡδυπαθείας. ἡ γὰρ ἀπόλαυσις δήπου μετ' ἐπιθυμίας πρῶτον ἔπειτα μεθ' ἡδονῆς.* Familiaris eſt ſcriptoribus Atticis hujusmodi ellipſis ante voculas *εἰ δὲ μή*, ut lib. 5. cap. 2. dicebamus: hic eadem eſt figura poſt *ἀλλ' ἐπεί.* nam ita fuit dicendum, *ἀλλ'*

ἐπεὶ ἀπαιτεῖς λόγον, etc. ἀποδώσομεν καὶ τοῦτον. Sed auctor animum intendens ad voluptatis naturam de qua dicere parabat, ab inchoata nec dum finita periodo ad aliam fertur. Ex Aristotelis Nicomacheis accuratius discere licet quid sit ἐπιθυμία, quid ἡδονὴ, quid ἀπόλαυσις. item quae voluptates ἐπιθυμίᾳ sint conjunctae, quae contra ἄνευ λύπης καὶ ἐπιθυμίας contingant nobis. Perceptionem rei cupitae, sive illa vere sit bona, sive opinione solum, Graeci ἀπόλαυσιν dixerunt. Hanc ait Athenaeus fieri primo cum appetitu sive concupiscentia, ut vulgus loquitur: deinde cum voluptate. significans obscure, ut videtur, duabus de caussis expeti voluptates a voluptuosis hominibus. primum quidem ut desiderio satisfiat, quod in omnibus mortalibus natura excitatur. est enim quidam appetitus naturalis edendi, bibendi, Veneris, et caete- p. 826.
rarum voluptatum quae ad reliquos sensus pertinent. Huic caussae alia accedit postea, non jam naturalis: aut non ita certe ut illa prior: amor ipse voluptatum propter ipsas, non propter illum finem, cujus gratia illae φυσικαὶ ὁρμαὶ nobis sunt inditae. Haec est illa fruitio voluptatum quam peculiari notione ἡδονὴν vocat, vel ἀπόλαυσιν μεθ' ἡδονῆς. Subtilius ista et accuratius tractari poterant: sed memor philologus noster suae professionis, non tam quid sit voluptas inquirit, quam quid de ea priscis scriptoribus dictum sit commemorat. Ejus vestigia sequemur nos, et recensendo huic voluptuario libro, temporis aliquid, pro instituto nostro impendemus. Empedoclis locum habes etiam apud Porphyrium Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων libro 2. Inde scribas melius, Ξουθῶν τε σπονδὰς μελιτῶν. poeticum est ξουθὸς pro ξανθός. et μέλιτα pro μέλιττα. Melius etiam in Homeri versu χωλὸς ἐὼν τέχνησι. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. Homericum est τὸ pro eo quod alii τῷ. ut ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισι Εὔχεσθαι τὸ κὲν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Ait, οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Σ. Sic est: cum sint animi, sint corporis voluptates, usus loquendi obtinuit, ut illae quae tactu et caeteris corporeis sensibus percipiuntur κατ' ἐξοχὴν ἡδοναὶ et voluptates nominentur. ergo etiam illa proprie ἡδέα quae hujusmodi voluptatem participant. Sic cum bonorum tria genera sint, animi, corporis et quae fortunae vocant: tacito tamen omnium prope populorum consensu bona ἁπλῶς cum dicimus, non animi ornamenta intelligimus, quae praestantissima sunt omnium: neque etiam corporis, quae

sunt illis proxima: sed τὰ ἐκτὸς quae sunt postremissima omnium. Melius autem et verius vitam illorum de quibus Athenaeus loquitur ἀπολαυστικὴν cum philosopho, quam ἡδεῖαν appellaveris. Adjicit, οὐδὲ τὸν Ἀγησιλάου τοῦ Δ. βασ. ἀλλὰ μᾶλλον εἰ ἔτυχεν τὸν Ἄνανιος οὕτως ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. quis hic Ananis? equidem non scio. ac vereor ne nimis ineptum sit velle hodie lucifugam tenebrionem e latebris in lucem protrahere: quem neget auctor ullum nomen dum viveret unquam esse adeptum. hoc enim est, ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. Frustra est vir eruditus qui de Anaco vetustissimo rege nescio quid hic muginatur. In Excerptis nulla varietas. In membranis
p. 827. sic τὸν ἀνανίονος ἀορατ', neque sane vox οὕτως locum hic habet. Scribe, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἳ δὴ μέγισται δοκοῦσιν εἶναι. Quod ait de impunitis amantium perjuriis, apud eundem Platonem in Convivio sic Pausanias, ὃ δὲ δεινότατον ὥς γε λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὅρκων. Ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. mitto quae passim poetae utriusque linguae. Quae de Hercule mox dicuntur, libro 9. et decimo fuse probata sunt. στολὴν Ὁμηρικὴν intellige, quam Homer. tribuit heroibus suis. nam de ornamentis Herculis nihil poeta, neque in ejus hymno, neque usquam alibi. Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, quod fecisse dicitur Ulysses, cum apud Phaeacas fingeret se voluptati deditum, est, ut poetae interpretes loquuntur, κολακεύειν καιρίως: scire uti foro, et πολύπου ὀργὴν ἴσχειν, accommodare sese eorum ingenio quibuscum verseris. Graeci hoc dicunt καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς, ut observatum nobis non uno loco apud paroemiographos, explicantes, cur Theramenes Cothurnus fuerit dictus. Athenaeus alibi, καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. *astu demereri Ph.* [vide infra cap. 9.] Scribe τὸ παρεὸν δ' ἐπαινέσας, vel τὰ παρεόντα.

Caput Secundum.

Σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. *Parthorum regiae variae.* Hecatompylus. χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς Malophori *Persarum.* τὰ πεττόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Chirothecarum *usus incognitus Graecis et Latinis. Locus Xenophontis.*

Mos τρυφητῶν, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει.

INTER voluptuarios populos notissimi iidemque nobilissimi Persae fuerunt. Jure igitur in albo gentium ἀπολαυστικῶν primi Persae recensentur, De his loquens Athenaeus ait, σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. *susum enim Graeca lingua* (id est, Graece loquentibus) κρίνον *esse.* potest scribi, τῇ ἐκείνων φωνῇ. *susum enim ipsorum* Persarum *lingua esse* κρίνον. sed contra librorum consensum nihil mutandum. nimis rudes sunt harum literarum, qui similes ἀμφιβολογίας inter legendum veteres non observarunt. Interpretes cui persuadebunt σοῦσον *lilium* dici Graecis? Hebraei lilium שושן quasi foliorum senorum florem dixerunt. Mutilus est locus de Parthorum regiis: οἱ Πάρθων βασιλεῖς, ait, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι . . . . . τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. De opinione explendum censeo. διάγουσι δ᾽ ἐν Ἑκατομπύλῳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Habeo enim auctorem Strabonem, qui libro 11. Hecatompylum regiam Parthorum fuisse indicat. Diodorus Siculus lib. 17. urbem appellat εὐδαίμονα: in qua magna sit copia omnium eorum quae ad beate vivendum solent expeti. Tresne Parthorum regias an quatuor (tot enim Persarum sunt relatae) Athenaeus recensuisset hoc loco, deficientibus libris, θεὸς ἂν εἰδείη. Dinonis locum de cidari Persarum pluribus p. 828.
descriptum habes in Hesychii Glossis. conferant studiosi. Ait, reges Persarum CCC. mulieres solitos habere in aula sua. quae totam noctem canentes psallentesque ad lucernas eum oblectent. et addit, χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς τῶν μηλοφόρων αὐλῆς. in multis loquendi generibus propositiones διὰ et ὑπὸ eleganti sermonis compendio vim habent participii ad perficiendam sententiam necessarii. ut διὰ μαρτύρων κλαίειν, id est, *praesentibus testibus.* sic igitur hoc loco, χρᾶσθαι γυναιξὶ διὰ τῆς αὐλῆς, *uti foeminis per aulam admissis.* vel, *per aulam ad eas adeuntem.* vel διὰ accipe pro ἐν. ut cum dicimus, διὰ τῆς πρώτης βίβλου, *libro primo.* paulo post, ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶν, *in tractatu de republ. illorum.* Sed de hoc loco statuat eruditus lector. *Malophori* Persarum interpretibus *clavatores* inepte dicuntur, nam Graeca vox erat retinenda. Mille numero erant satellites regis, sic appellati a colore vestis melino: incedebant enim. πορφυρᾶς καὶ μηλίνας

ἠσθημένοι στολὰς, ut legimus apud Aelianum, et infra quoque in Athen. etſi hic cauſſa alia affertur. Subjicit, *εἰ δὲ ἐπὶ θύραν ἐξείη, καὶ αἱ παλλακίδες αὐτῷ συνεξήεσαν.* Lego non dubitans *ἐπὶ θήραν*, ut in ſimili ex parte loco apud Xenophontem, primo Παιδείας. *ὅταν δ' ἐξίῃ βασιλεὺς ἐπὶ θήραν, ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς.* neque aliter Excerpta. Sequitur, *καὶ τὴν παρὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν, μὴ μόνον ὧν ἔπαθον τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς, εἰς ὅσον ἦλθον ἀνανδρίας ὑπόμνημα.* Interpretes hic ſani nihil, Clearchus hoc voluit. Perſas cum Medos coegerunt ſibi ſatellites eſſe malophoros, non ſolum ſuas injurias eſſe ultos, quas a Medis acceperant dum illis parebant: ſed ipſos etiam tali ſervitio monuiſſe ſui priſtini luxus, et quo deveniſſent ignaviae. *ἀγύρτας ἀποφαίνειν* membranarum eſt lectio. quidam tamen codd. *ἀργυρίτας.* Sequentia Clearchi verba de praemio dari ſolito ei qui novum aliquem cibi paratum regi Perſarum indicaſſet, vitio omnium exempl. intelligi a nobis non ſunt quita: etſi mentem utcumque per nebulam videmus. ſed deſunt, opinor, nonnulla. *νοῦν ἔχων* valet, *ſi mentem haberet.* ſcripti tamen quidam, *νοῦν οὐκ ἔχων.* Non ſemel dolui elegantiſſimum locum ita male acceptum eſſe ab imperitiſſimis hominibus. Nam quod iterum hoc libro idem Clearchi locus tangitur ab Athenaeo, nihil admodum id nos juvat. *τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν*, periphraſis eſt panis, et eorum omnium quae locum panis obtinent ut placentae. Perſae, inquit Xenophon apud noſtrum, non contenti caput, corpus et pedes tectos habere, *ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσι.* Neque Graeci neque Romani habuere in uſu manuum tegumenta, quibus etiam ruſtici hodie utuntur. ideo inter caetera luxus et mollitiei Perſarum argumenta hoc quoque Xenophonti recenſetur; quod digitabulis contra frigus manus ſuas munirent. Chaldaei jam olim, ut
p. 829. videtur, iis uſi. nam in Lexico Talmudico, כנב exponitur manuum indumentum. Graeci veteres, ut diximus, et horum et tibialium uſum ignorarunt. Poſtea corrupta antiqua disciplina, cepere etiam apud illos, qui erant molliores, et manibus extremis et pedibus conſulere: non ſine ſapientum indignatione. Muſonius *οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ἐσθήσεσι πολλαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατειλεῖν, οὔτε χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακαύειν τούς γε μὴ νοσοῦντας.*

Romani temporibus Plinii jam eorum uſum didicerant. nam de ipſo ſcribit Plinius junior, *In itinere quaſi ſolutus caeteris curis, huic uni vacabat: ad latus notarius cum libro et pugillaribus: cujus manus hieme manicis muniebantur, ut ne coeli quidem aſperitas ullum ſtudiis tempus eriperet.* Sequitur ex eodem, *νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Stragula nunc habent ſuper equis plura quam ſuper cubilibus.* quis credat? equidem falſum puto. nam ſi in altero luxus Perſarum crevit, cur non et in altero? aut quae ratio cur ſedere in equo mollius ſtuderent, quam in lecto jacere? Lego, *ἢ τότ' ἐπὶ τῶν εὐνῶν.* vel *ἢ πρίν.* etſi aliter hodie in libris mellitiſſimi ſcriptoris. Demum ait Xenophon, habere Perſas ſuos *κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε, καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τἆλλα ῥυθμίζουσι.* refer ad oculorum pigmenta, et intritos colores ex more Medorum: nam illi ſoliti ornari *ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει*, ait Xenophon idem alibi. unde infra in ſermone de Sardanapalo. Eadem conſuetudo foeminarum terrae Graeciae: quibus tribuit Philoſtratus non ſolum oculorum *ὑπογραφὰς*, verum etiam *ζωγραφίας παρειῶν* et *χειλέων βαφάς*. Multa de his nobis obſervata in Commentariis de re veſtiaria. apud Julium Pollucem leges *στίμμιν ὀμματογράφον.* habes etiam apud Galen. titulos tractatuum quos olim Crito medicus ediderat in libris *περὶ τῆς κομμωτικῆς* indices ſimilis ſtudii in mulieribus Romanis, quarum gratia videtur Crito eos commentarios conſcripſiſſe, medicum agens Imperatoris. Ejusmodi ſunt tituli, *ὀφθαλμῶν ἐπίχριστα.* et *στιμμίσματα ἔγχριστα.*

Caput Tertium.

Lydorum παράδεισοι κηπαῖοι. ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Γλυκὺς ἀγὼν *et* γλυκὺς ἀγκών. *Paxamus ſcriptor Ὀψαρτυτικῶν: item* Criton. *Etruſcorum Reſp. ſimilis Platonicae. ῥῆγμα λαμβάνειν. Nani σκωπαῖοι. anſerum. πλατάγισις. ἄνθρωποι οὐκ ἄνθρωποι. Formula veterum Senatusconſultorum, εὐνοίας ἕνεκα· τῆς εἰς τὸν δῆμον.* Πύελοι *balneorum Sybariticorum.* Amyris *ſive* Thamyris. *Cauſſa deletae Sybaris.*

Persas Lydi ſequuntur: de quorum delitiis multa veteres auctores. [Initio obſervat auctor primos Lydos γυναῖκας

εὐνουχίσαι faeminas castrasse: ejusque inventi primum facit
p. 830. auctorem Andramyten Regem. sed melius scribetur sine
ν Ἀδραμύτην. nam Adramyten regem Lydum conditorem
Adramytii oppidi in Lydia, commemorat Graeca historia.
Stephanus in Ethnicis filium ait fuisse Alyattae, notissimi
regis Lydiae. Sed mirum, in libello Hesychii illustris
de Sapientibus, auctorem hujus inventi ex eodem scriptore
Xantho prodi, non Adramyten regem, sed ipsum
Gygem, de quo Herodot. Ξάνθος, inquit, Λυδὸς ἱστορικὸς
ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν φησὶν, ὅτι
πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως
αὐταῖς χρῷτο ἀεὶ νεαζούσαις.] Sed et spectaculorum primi
Lydi inventores fuisse crediti: unde Latinum vocabulum
ludi esse dictum, praeter Latinos scriptores etiam Graeci
adnotarunt. Lydi igitur, ut ex Clearcho narratur hic,
διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους
αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατραφοῦντο: *prae luxu constructis
viridariis, et ad hortorum similitudinem redactis:* ibi
in umbra degebant. et Hebraeum פרדס, et Graecum
παράδεισος proprie septum locum arboribusque consitum
significant. fere tamen Graeci paradisos vocarunt vivaria,
id est, septa ubi vivae ferae alebantur. sive in hac, sive
in priore significatione accipias, differunt παράδεισος et
κῆπος sive hortus: sicut Hebraeis aliud גן aliud פרדס.
In veris κήποις aut pomariis, non erant nisi ἥμερα δένδρα,
quemadmodum scribit auctor inferius: in paradisis
ubi ferae pascebantur, arbores pangebantur omnis generis.
haec eo dicimus, ut intelligantur illa verba, κηπαίους
αὐτοὺς ποιήσαντες. nam Dalecampius legit αὐτούς,
et interpretatur longe aliter. Ἀγνεῶνα vocem frustra
quidam habent suspectam, propter sequentem ἀγκῶνα,
tuentur membranae, Excerpta, et Eustathius. Brevis et
σύντομος est oratio, cum ait, καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνθέντες,
ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον. nam
accipiendum, quasi esset scriptum ἠλλάξαντο τὸν τῶν ἀνδρῶν
εἰς τὸν τῶν γυναικῶν βίον. *virilem vitam muliebri
commutarunt.* Legunt omnes libri qua scripti, qua editi,
τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζομένους, σημεῖόν ἐστι
βίας. non ut video emendari. ὑβριζομένης. etsi eam emendationem
stabiliunt praecedentia, quibus dicitur, Omphalem
faeminam, regnum Lydorum occupasse μίαν τῶν
ὑβρισθεισῶν. Vulgata lectio sententiam hanc habet. Est
enim signum coactae nac spontaneae subjectionis, quod
imperio faeminae pararent quotidianis contumeliis ab ea

affecti. Nihil mutandum etiam in iſtis, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα. γλυκὺν ἀγκῶνα. etſi habent Excerpta γλυκὺν ἀγῶνα. perperam et exſcriptoris vitio: nam etiam Euſtathius, utramque agnoſcit vocem ἀγκὼν et ἀγών. neque aliter paulo poſt. Non erat attendenti arduum cognoſcere quod etiam Excerpta, et membranae quaedam me docuerunt: poſt iſta, τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε, deeſſe aliquid. nam de amborum Midae et Omphalae ſuppliciis dicere aggreſſus, in Omphala noſtram expectationem eludit. recte igitur in Excerptis poſt illa quae diximus verba, p. 831. erat additum τὴν δὲ . . . . . . forte τὴν δὲ κτείνας. In accurata eorum ſcriptorum enumeratione qui Ὀψαρτυτικὰ ediderant, omittitur Paxamus, niſi vitium eſt in noſtris codicibus. Sed cauſſa hujus praetermiſſionis eſſe potuit, quod de antiquis ſolum loquitur Athenaeus: non de aequalibus ſuis, ut hic fuit, ut ipſius teſtimonio cognoſcitur libro nono. At Pollux in ſimili catalogo eum non praetermiſit: etſi paulo natu grandior, ſicut exiſtimamus nos, Athenaeo. Locus eſt libro ſexto, capite decimo, ubi quosdam reperies, qui tantae lectionis virum, Athenaeum dico, fugere potuerunt. Criton qui in hoc albo nomen ſuum profitetur, non eſt opinor alius ab eo qui περὶ κομμωτικῆς κακίας, ut loquitur Galenus, accuratiſſime ſcripſerat. ſunt enim adfinia argumenta, et τοῦ αὐτοῦ ἤθους. Alexidis de candaulo ῥῆσις, non integre deſcripta eſt, et multis modis corrupta. poteramus multa reſtituere nullo negotio: ſed malumus integrum negotium iis relinquere, quibus vires ingenii hic periclitari libitum fuerit, nam otium majus nonnulla deſiderant. Quintum et ſextum ita velim conceptos:

Θαυμαστὸν ἐμὸν εὕρημα· πάνυ πολλὴν δ' ἐγὼ
ἂν καὶ παραθῶ σοι, προσκατεδεῖ τοὺς δακτύλους.

mirus ſum artifex, inquit, parare candaulum: cujus ſi vel maximam copiam tibi appoſuero tu nihilominus quantumcumque fuerit appoſitum, totum comedes et tuos tibi inſuper digitos arrodes. Menandri locum alibi expoſuimus. etiam De Heraclidis *Paraſcevaſticis* ante dictum. Rex ille Arabiae thuriferae qui dicitur hic αὐτόνομος καὶ οὐδενὸς ὑπήκοος. *ſui juris fuit, et nemini parebat:* nempe majori regi, ut infiniti alii in Oriente reguli. male Dalecampius. Lydis ſubjiciuntur orti Lydis Etruſci veteres. Olim magnae ejus populi opes, ut ſcimus ex hiſtoria Romana. luxus igitur et delitiae pro opibus.

Atque ecce exemplum in mundo reipublicae a Platone multo post institutae. Ait enim *τρέφειν δὲ τοὺς Τυῤῥηνοὺς πάντα τὰ γιγνόμενα παιδία, οὐκ εἰδότας ὅτου πατρός ἐστιν ἕκαστον.* Sed eripiamus nos ex his cloacis. In sermone de Sybaritis narratur haec historiola. *ἀνὴρ Συβαρίτης εἰς ἀγρόν ποτε πορευόμενος, ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν.* homo delicatulus cum videret qui agrum foderent, ita offensus est aspectu laborantium, ut sibi ipse videretur fodi. id dixit auctor *ῥῆγμα λαβεῖν*: sic enim maluit quam *ὄρυγμα.* cedo autem quid aliud est *ῥῆγμα λαβεῖν* nisi *ὀρύττεσθαι*? non assentior eruditissimo medico, qui *ῥῆγμα* hic ex arte sua aliter interpretatur, proxima narratiuncula nostram expositionem satis firmat. De athletarum aemulatione in fodienda terra satis in Theocriticis lectionibus. Nani *σκοπαῖοι*, in antiquis per *ω* magnum scribuntur *σκωπαῖοι.* recte. Eustathius, *ἴσως δὲ τῶν σκώπων,* (id est nomen avis imitatricis et saltatricis) *παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Τίμωνι σκωπαῖοι, παρὰ Λάκωσιν ἐπιχωριάζοντες· ἀνθρωπάρια ἐκεῖνοι μικρὰ, καλού-*
p. 832. *μενα παρά τισι στίλπωνες.* incogitantia dixit *παρὰ Λάκωσι*: cum debuisset *παρὰ Συβαρίταις.* Massanicae apophthegma, sive, ut auctor vocat *ἀπόκρισιν,* imitatus est Caesar eo dicto quod refertur Plutarcho in vita Periclis. Distingue versus Eubuli,

> *Καὶ γὰρ πόσῳ κάλλιον, ἱκετεύω, τρέφειν*
> *ἄνθρωπόν ἐστ' ἄνθρωπον, ἄν γ' ἔχῃ βίον;*

quanto honestius est, obsecro, hominem alere hominem, si cui opes suppetant. addit Eubulus, *Ἢ χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα.* anserum *πλατάγισις* sive *πλατύγισις* sonus ille est, quem in lacu edunt aut stagno aquas alis tundentes. nam quando gratitant aut gingriunt, *παππάζειν* Graecis dicuntur, si modo recte scriptum in libris Pollucis: quod alibi considerandum. Lego cum Excerptis, *πλείστους οἰκέτας ἔχοντα ἀεὶ, τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι, Archytam cum plurimos semper haberet servos, solitum oblectari si ipso cibum sumente, illi in coenationem venirent.* Haec ita in Excerptis. vulgo *ἀφιεμένοις εἰς τὸ σ.* Sed quorsum hoc? jure quaerat aliquis. nam agit hic auctor non de moderatione clementis domini erga servos: verum de oblectatione quae ex infantibus capitur honestius, quam ex pumilis aut simiis. Constat nobis quaesito verborum compendio, depravatum esse hunc locum. Nam de eodem loquens Aelianus ita narrat: Archytam vernulis suis

plurimum esse oblectatum. Sic ille, verbis prope iisdem: Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτρίβων παίζων. μάλιστα δ' ἐφίλει αὐτοῖς τέρπεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις. Sive igitur institutum ab Athenaeo sermonem spectes, sive Aeliani testimonium, scribendum paret hoc modo. τοῖς τούτων παιδίοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι. *solitum oblectari, si ipso cibum sumente, eorum nati in coenationem venirent.* convenienter huic narrationi addit auctor, ἀλλ' οἱ Συβαρῖται ἔχαιρον τοῖς Μελιταίοις κυνιδίοις, καὶ ἀνθρώποις οὐκ ἀνθρώποις. appellat *homines non homines*, non ut in veteri gripho, eunuchos, sed pumilos: quos et similes ipsis Augustus vocabat *ludibria naturae et mali ominis*. de his ad Suetonium. Pergamus. Sybaritae, inquit, publica convivia saepe agitare soliti: καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέντας χρυσοῖς στεφάνοις τιμῶσι· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες οὐκ εὔνοιαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. In aliis Graeciae civitatibus, maxime autem Athenis, si quis de republica bene esset meritus, huic corona praemium dari solita: quae ejus capiti imponebatur cum vel sacrorum vel ludorum caussa maxima undique turba hominum convenisset. accedebat praeconis elogium, et ut dicam cum Jurisconsultis superdictum, proclamantis, haberi τῷ δεῖνα hunc honorem. ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ. At Sybaritae cum lautos convivatores donarent coronis usitatam formulam, quae fuit eorum vesania, in istam mutarunt: ΧΟΡΗΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ. MAGNIFICENTIAE ERGO QUAM p. 835.
IN EPULIS PUBLICIS EXHIBUISSET. Interpres cum non animadverteret quam vim haberet praepositio πρὸς in verbo προσκηρύττειν, totam sententiam corrupit. Atqui manifesta est allusio ad formulam a praecone solitam coronandis superdici. In Ctesiphontis decreto quo decernebatur corona Paeanieo oratori, fuit scriptum. Κτησιφῶν εἶπεν, ὡς δεῖ στεφανῶσαι τὸν Δημοσθένην τοῖς Διονυσίοις, ἐν τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· καὶ τούτων ἐναντίον ἀνειπεῖν τὸν κήρυκα, ὅτι ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΕΑ Η ΠΟΛΙΣ ΑΡΕΤΗΣ ΣΥΜΠΑΣΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ. Cicero vertit: *Ctesiphon scitum fecit, ut corona aurea Demosthenes*

donaretur, eaque donatio fieret in theatro populo convocato, atque ita praedicaretur, EUM CORONA VIRTUTIS ERGO BENEVOLENTIAEQUE QUAM ERGA POPULUM ATHENIENSEM HABERET. Sic in Senatusconſulto: quo decernitur ſtatua Demetrio Diodoti F. Syracuſano ita ſcriptum ΕΔΟΞΕ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΑΨΑΝΤΑΣ ΕΣ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ ΑΥΟ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΝ ΑΝΑΘΕΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ· ΤΟΔΕ ΑΛΛΟ ΑΠΟΔΟΜΕΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ ΥΠΟΜΝΑΜΑ ΤΑΣ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ ΕΥΝΟΙΑΣ. et in altero decreto in ejusdem honorem facto a Melitaeis: ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ. Alluſit apud Ariſtophanem in Philonida, qui de hero dicebat, *ἐμοὶ ὁ δεσπότης θηρίκλειον ἔδωκεν, οἶμαι χρηστότητος ἕνεκα.* Sequitur aliud luxus argumentum, *παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν καὶ πύελοι ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο.* non ſunt *πύελοι* caenacula, ſed balneorum ſolia aut cellae. Neque aliud voluit auctor quam fuiſſe inventam a Sybaritis novam cellarum formam, prioribus Graecis incognitam. Intelligit autem *πυριατήριον*, ſive cellam ſudatoriam: aut ſolii machinoſam aliquam formam, quae eſſet *ἀντὶ πυριατηρίου.* De matulis tricliniaribus dictum libro primo. Deeſſe aliquid videtur in iſtis, *Δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτ.* puta *σημεῖον* aut *τεκμήριον.* et periodi ejusdem poſtrema verba ſunt corrupta. niſi ita concipias, *συμπαροξῦναι πάντας ἐκτρυφῆσαι καὶ πᾶν ποιῆσαι ὡς ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως.* ſed meliorum librorum expecto hic auxilium. Corrupte mox, *ἔπεμψαν δέ ποτε καὶ εἰς θεοῦ τοὺς χρησομένους, ὧν ἦν Ἰσάμυρις.* nam ſcribendum, *ὧν ἦν ὁ Ἄμυρις:* vel: *ὁ Θάμυρις.* hic eſt, qui proverbio celebratur *Ἄμυρις μαίνεται:* aut *Θάμυρις.* nam utroque modo ſcribitur. Conſule Euſtathium et paroemiographos. Verſus primus ſortis editae Sybaritarum legatis, *Εὐδαίμων σὺ ἔση τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων,* ex duobus conflatus eſt. Nam alibi ſcriptum,

> *Εὔδαιμον Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ*
> p. 834. *ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων.*

Inſignis eſt hiſtoria, quam et alii narrant, deletae Sybaridis ira Deum, unius ob culpam. *πολλάκι γὰρ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.* Ea culpa fuit: reverentia erga patrem quam erga numen major. Simillima cauſſa et Coriolanorum perdidit, plus enim apud illum matris

nomen, quam patriae majeſtas, aut deorum religio valuit. Scribe, *γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας.* Elegans hiſtória eſt de Sybarita illo, qui Sybari Crotonem navigaturus, conducto navigio pactus dicitur cum navis magiſtro *ἐφ' ᾧ οὐ ῥανθήσεσθαι* ne aquae guttis aſpergeretur. recte Dalecampius accipit de aqua palmulis remorum tuſa. illud non recte, quod navigationem hanc in fluvio factam cenſet: neque ad locorum ſitum, neque ad auctoris ſui verba attendens.

CAPUT QUARTUM.

Lex Syracuſana ſuper veſte muliebri floridi coloris. Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. Lex alia Sybaritica de praemio coquis propoſito. Sybaritarum conatus abolendi ludicri Olympici.

Syracuſanae legi qua fuit cautum ne qua mulier veſtem geſtaret floridi coloris, aut purpura praetextam, niſi quae inter publica ſcorta nomen profiteri vellet: addit Euſtathius velut interpretans, *καὶ οὕτω οἰκεῖα εἶναι τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ καὶ ἑταίρᾳ. et ita pertinere ad auream Venerem, quae etiam ἑταίρα cognominatur,* eſt autem, *pertinere ad Venerem.* cenſeri inter mulieres illi ſacras quae corpore in ejus templis merebant et Corinthi et alibi. Strabo *ἱεροδούλους* vocat. Legi huic frugalitatis magiſtrae, ſubjicitur Sybaritarum lex contraria, vere nepotina. *Συβαρῖται*, inquit, *ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις.* Nemo harum rerum peritus aeſtimator negabit poſtquam attenderit diligentius, corrupta eſſe in iſtius legis verbis nonnulla. quoquo enim te vertas, nunquam recte illa exponas, *ἵνα ἀξίως ποιούμενοι*, etc. Non clam me eſt, quid de hoc loco magni viri ſcripſerint: quorum ſententia eſt, verborum aliquot trajectione depravatum eum eſſe, neque alius indigere medicinae. Nobis tamen aliter videtur: nam et detractione et mutatione vocum nonnullarum cenſemus hic eſſe peccatum. Sic autem ſcribimus, *καὶ*

τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν
ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τὴν παρα-
σκευὴν τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν
οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. id eſt: *ſanxerunt mulieres ad*
feſtorum epulas vocandas: et ut ii qui illas ad ſacri-
ficia vocaturi eſſent anno prius invitarent: ut pro ſpatio
temporis digne praeparatis veſtibus, et caeteris orna-
mentis, ſic prodirent ad convivia. Omnino ita ſcri-
p. 835. bendum eſſe omnes mihi aſſentientur viri cordati, ſi legis
de qua auctor loquitur non aliam fuiſſe ſententiam pro-
baverimus. Eſto igitur mihi ejus rei teſtis Plutarchus qui
in ſeptem ſapientum convivio ita ſcribit, *Συβαρῖται ὡς*
ἔοικε πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν,
ὅπως ἐκγένοιτο κατὰ σχολὴν παρεσκευασμέναις ἐσθῆτι καὶ
χρυσῷ φοιτᾷν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Sybaritae ante annum
mulieres ad convivia vocant: ut per otium inſtructae
veſtibus auroque ad coenam veniant. En ſententiam hoc
loco reponendam: nam ex lege quam Phylarchus hic
commemorat morem illum manaſſe, quem ait Plutarchus,
ne dubitandum quidem eſt. Vera ergo et firma emen-
datio quam proferimus. Quod autem puterunt doctiſſimi
viri, ad vocatores deſignatoresque epuli ſacri haec per-
tinere, probarem ſi probari poſſet, ſolitum aliquando
fieri *ἐν ταῖς δημοσίαις ἑορταῖς*, ut mulieribus invitatis
de publico veſtes darentur. Quo loco ſcribimus, *πρὸ*
ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι: poſſumus ſervata lectione
edita ita emendare, *πρὸ ἐνιαυτ. τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν*
κλῆσιν ποιεῖσθαι. quod dixit Plutarchus, *φοιτᾷν ἐπὶ τὸ*
δεῖπνον, Phylarchus, *προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις.* eſt enim
προάγειν, progredi, prodire. atque haec vox appoſitiſſime
hic uſurpatur, nam ut ait comicus, *χαλεπαὶ αἱ τῶν γυναι-*
κῶν ἔξοδοι. id autem eſt *προάγειν.* ut cum *προάγειν* agmen
dicitur. Non capio proximam legem latam in eadem
urbe de coqui praerogativa, qui novum aliquem ciborum
paratum inveniſſet. *εἴτις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων*, in-
quit, *ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξουσίαν μὴ*
εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἑτέρῳ πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλὰ αὐτῷ
τῷ εὑρόντι τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὑρὼν καὶ
τὸν ἐργασίαν ἔχῃ πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας αὐ-
τοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις. Poſterior periodus ſine
dubio corruptiſſima. Scribendum, *ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὑρόντι,*
ὅπως τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πρῶτος εὑρὼν, καὶ ἐργασίαν
ἔχῃ. πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονεῖν ἀλλήλους ὑπερβάλ-
λεσθαι τοῖς τοιούτοις. planiſſima ſententia. Lex hoc jubet.

Si quis cocus peculiarem et excellentem aliquem cibum invenerit, ne cui alii fas sit eo uti ante annum, nisi ei qui invenerit: ut toto illo tempore auctor ejus inventi quaestum inde faciat: quo laborent et alii omni studio sese invicem talibus inventis superare. De Telis tyrannide lege Diodorum Siculum lib. 12. Historiam de improbo conatu Sybaritarum abolendae,. quod in ipsis foret, solemnitatis Jovis Olympici quae in Elide celebratur, paucis perstrinxit Athenaeus: idemque mox addit, auctores non deesse qui de Crotoniatis id narrent, non de Sybaritis. Nos putamus Sybaritas potius: nam plures ita tradunt veterum. Vetustissimus Periegeseos auctor, jambicorum poeta, de Sybari loquens:

Λέγεται γὰρ αὐτοῖς μήτε τοῖς νόμοις ἔτι
τοῖς τοῦ Ζαλεύκου τ' ἀκόλουθα συντελεῖν.
τρυφὴν δὲ καὶ ῥᾴθυμον ἑλομένους βίον
χρόνῳ προελθεῖν εἰς ὕβριν τε καὶ κόρον·
σπεῦσαι δὲ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ὅπως
ἀγῶνα καταλύσωσι. τὰς δὲ τοῦ Διὸς
ἀνέλωσι τιμὰς τῇδε τῇ παρευρέσει. p. 836.
ἀθρομίσθιον Διὶ γυμνικόν τιν' ἐπετέλουν
κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν Ἠλείοις. ἵνα
πᾶς τις πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἐπάθλοις ἀγόμενος
σπεύδοι καταντᾶν, ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.

Caput Quintum.

Θοινᾶσθαι τὴν ὥραν. αἱ ἐξ οὐρανοῦ βολαί. Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων. συναλοιφᾶν. πιστήρων μόρος. Prov. ἀπεσκυθίσθαι. χλίδος. Callinus antiquissimus poeta. ῥόμβοις ὑφαντὰ vestimenta. vestium nomina sarapis, calasiris, actaea. *Prov. βαδίζειν ἐς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.*

Tarentinorum luxuriam describens Athenaeus, ἐφόρουν, ait, καὶ περυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. vel ᾗ: scribendum pro οἷς: vel ita potius concipienda sententia, ἐφ. καὶ π. διαφανῆ, πάντα τε οἷς νῦν. Sicut dicimus ἑστιᾶσθαι vel εὐωχεῖσθαι simpliciter pro explere desiderium alicujus rei: sic Athenaeus hoc loco θοινᾶσθαι τὴν ὥραν dixit, pro libidinem explere, ait, loquens de captivis Carbinatibus, quos in locis na-

blica Tarentini concluserant: καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀτυχῇ παραπηδῶν ἀγέλην ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρώντων, μάλιστα δὲ ὧν ἥκιστα ἐκεῖνοι προσεδόκων θεῶν. postrema accipiunt male, qui ἐκεῖνοι referunt ad Carbinates. de Tarentinis cape, et verte, *omnibus spectantibus, diis quoque, de quibus ipsi minime cogitabant*. Sequitur in sermone de luxu Japygum, ἐμφανῆ γὰρ ἦν μέχρι πόῤῥω κεχαλκευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βολῶν. videtur deesse vox σημεῖα, vel potius εἴδωλα, aut alia similis: et βελῶν scriberem, non βολῶν. hoc enim dicit: mansisse diu facta ex aere simulacra fulminum, quibus icti fuerant Japyges. more poetarum fulmina appellat *coelitus missa tela*. Deest item vox una cum istis mox jungenda, ut sit plena sententia, καὶ οἱ τὴν Σίριν δὲ κατοικοῦντες ἣν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ ὑπὸ Κολοφωνίων, supplendum ἀνεκτίσθη: aut tale quid Oraculum quod Milesiis editum narratur,

Καί μοι Γεργίθων τε φόνος μέλει ἀπτολεμίστῳ
πισσήρων τε μόρος καὶ δένδρον ἀειθαλές.

neque integrum est: aliquid namque deest a fine posterioris versus: et tertius etiam, ut puto fuerat adjectus, aut etiam plures: neque menda caret. Legendum enim ἀπτολεμίστων. quod etiam in Excerptis invenimus. Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων, est *caedes puerorum patrata a Gergithibus*. ἀπτολέμιστοι, *imbelles*, infantes et pueri sunt. praecedit de Gergithibus qui divites urbe ejecerant: conduxerunt, ait, τὰ τέκνα τῶν φυγόντων εἰς ἀλωνίας, βοῦς συναγαγόντες (forte, βοῦς ἐπαγαγόντες) συνηλοίησαν. male editum συνηλλοίησαν, quod leviculum mendum de recta sententia deturbavit interpretes. Significant autem haec verba divitum liberos a junctis bobus fuisse con-
p. 837. tritos, tanquam in area frumentum triturantibus. et ideo ait misellos esse congregatos εἰς ἀλωνίαν. At πισσήρων μόρος, est mors eorum qui pice illita fuerant combusti, et perierant πισσοκωνήτῳ μόρῳ, ut locuti sunt Aeschylus et Cratinus. addit, καὶ δένδρον ἀειθαλές. quia, ut dictum est, ad tanta scelera quasi exhorruerat et exaruerat sacra olea. Agitur deinceps de pristina Scytharum felicitate et calamitatibus quae corruptam illorum vitam sunt secutae. Crudeles in subditos captivos et servos fuisse: unde manarit proverbium ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: eorumdem postea miserias alteri proverbio locum dedisse, quo celebratur *tonsura Scythica*. nihil est mendi in explicatione prioris

expoſitio non ſine ratione ſuſpecta nobis. quia tamen conſentiunt MSS. potes ita vertere: *Igitur propter multitudinem calamitatum quas perpeſſi ſunt, quando ſimul cum opibus ſuis, etiam comis univerſi per luctum fuerunt ſpoliati: alii populi tonſuram quae contumeliae cauſſa ſit, vocarunt ἀποσκύθισιν.* Graece ſic: διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τόν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπάσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν. ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. vel ut in Excerptis ἀπεσκυθίσθαι. In Hermippi verſibus de Abydenorum mollitie, cum alia non recte videntur ſcripta: tum hic verſus manifeſto corruptus: Gaude, inquit, κόμῃ τε νεανικῇ, φρίγει τε βραχιόνων. Scribo, χλίδει τε βρ. paulo poſt, ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. poetica ſunt vocabula χλίδη, χλίδημα, χλιδὼν, et χλῖδος, pro ornamentis quae collo aut brachio appenduntur. Super Ionum moribus citantur verſus Ariſtophanis ex *Triphalete* ejus comoedia: quam invenies apud Julium Pollucem libro nono et decimo, ſaepe nominatam, cap. autem trigeſimo ſeptimo, libri 10. extat hic verſus ex eadem fabula, καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν δοκεῖς; perperam vulgo editum κοινῆν. Tertium verſum hic lege Ὅπως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει' 'ς Χίον. pro, πωλήσειεν ἐς Χίον. ut ſtatim: Ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας. Nota etiam ex proverbio antiquo Magnetum mala: quae illis contigerunt ex amore inſano voluptatum, ut hic ſcribitur. Ait enim: Ἀπώλοντο δὴ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, ὥς φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχίλοχος. meminerunt, inquit, calamitatum quas Magnetes ad Maeandrum paſſi ſunt, Callinus et Archilochus. de Callino videtur Clemens diſſentire: qui Antiquiorem eum poetam facit Magnetum rebus adverſis. Sic ille primo libro Stromat. de Archilocho et Simonide locutus, Καλλῖνος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῷ. τῶν γὰρ Μαγνήτων ὁ μὲν Ἀρχίλοχος ἀπολωλότων. ὁ δὲ εὐημερούντων μέμνηται. Theognis, Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις. De Callino Strabo libro decimo tertio. Quid ſint veſtimenta ῥόμβοις ὑφαντὰ quaerimus accurate in commentario De re veſtiaria. Euſtathius ſcribit in primum Odyſſ. δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν, afferens hunc ipſum locum. Sed in antiquo exemplari Athenaei quo uſus eſt is qui Excerpta con- p. 838.
fecit, ſcholium fuit adjectum; quod a Breviatore con-

servatum hic appingemus cuicui modi illud sit. Sic tem is grammaticus. ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου αἱ Παρεκβολαὶ τάδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου βου, ῥόμβος ἐστὶ τροχίσκος ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ φοντες, ποιοῦσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. βον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπεν. καλεῖται δὲ καὶ βρ *sarapis* hic vestis Persicae nomen est coloris melini: dicitur fuisse coloris μεσολεύκου. Scribe, καὶ καλα Κορινθιουργεῖς. εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραῖ τούτων, λοβαφεῖς, αἱ δ' ὑακίνθιναι. nec aliter Eustathius, A naeo auctore *actaea* vestis dicta est Graecis ἡ ἀκτα densa et contraria rallae. Plinius vocat *crebram p ratam.* de voce ἀκταῖα multa Eustathius. [Proverb cujus obiter mentio fit ex Duride βαδίζειν Ἡραῖον πλεγμένον, inveni alicubi ita conceptum a viris d βάδιζε βλέμμα Ἡραῖον, *Incede vultu Junonio;* sed lectio est, quam hic refert Athen. vertendum *Inc Junonium habentem capillos implexos*, sive dilig pexos et in humerum demissos, ut modo dicebat I Ἡραῖον hic est, non Junonis more, sed more e qui Heraea id est Junonis festum celebrabant. Ho tem peculiari quadam gravitate incessus fuisse ins declarant etiam verba Horatii, satyra tertia lib. 1. *velut qui currebat fugiens hostem: persaepe velu Junonis sacra ferret.*]

CAPUT SEXTUM.

Emendantur et illustrantur Asii poetae vetusti versus de luxu Samiorum. κόρυμβαι διασκεῦ τὰς κόμας. ἡ χρυσῆ παροιμία *testis luxus num.* συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. Pronax.

ANTIQUISSIMI poëtae Asii versus de luxu Sami pessime scribuntur in omnibus libris: ita nempe.

Οἱ δ' αὔτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιν
εἰς Ἥρας τέμενος πεπυκασμένοι εἵμασι καλοῖς,
χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὥς
χαῖται † δορευτανέμω χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς
δαιδαλέοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφιβραχίοσι †
νησάντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Primus versus et secundus ex Duridis paraphrasi

ſunt. Tertio ſignificat poeta, ſyrmata eos geſtaſſe, et
veſtes albas, poderes ſive ad terram pertinentes. interpres
neſcio quid legerit pro *εἶχον*. ſed ferri poteſt, *εἶχον πέδον*
χθονὸς, pro pertinebant ad terram eamque tangebant.
Quarto vocat *κορύμβας* cicadis ſimiles titulos Samiorum,
eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides
κρωβύλους inſertis cicadis ſimiles titulos Samiorum, eadem
forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides *κρωβύλους*
inſertis cicadis ornatos. Samii ab antiquis Athenienſibus
hunc morem retinuerant: quod non eſt obſcurum ex
praeclara magni illius hiſtorici praefatione. ubi notabis
illa verba, *διὰ τὸ ἁβροδίαιτον*: quod huc in primis facit.
Sed locum praeſtat aſcribere: mire enim illuſtrabit Aſii
hos verſus: *καὶ οἱ πρεσβύτεροι*, ait, *τῶν εὐδαιμόνων, διὰ* p. 839.
τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λι-
νοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει
κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Quin-
tum ſic emendamus, *Χαῖται δ' ἠώρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις*
ἐνὶ δεσμοῖς. *agitabatur coma flatu venti aureis* adſtricta
vinculis. Intellige autem capillos extremos: nam capiti
pars proxima quae vincta erat, agitari non potuit. Sex-
tum et ſeptimum ita ſcribo; *ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαν, Ὥσπερ*
ὑπασπιδίῳ πολεμιστῇ. partim certa, partim probabili con-
jectura. Scribe, *διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὥσπερ*
Συβαρίτας τὴν πόλιν ἀπολέσαι. In Phylarchi teſtimonio,
προῄεσαν διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. non eſt τὸ
διασκεῖσθαι ſimpliciter, *exornari*, ſed *discretim ornare*
comam, hoc eſt, *διακριδὸν ἀσκεῖσθαι*. Nam ita ſoliti
homines *ἁβροδίαιτοι* et facere et loqui. Lucianus in Amo-
ribus, *ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί μοι, καὶ Φαιδρὰ*
μὲν ἐσθὴς, μέχρι ποδῶν τὴν [*παρυφὴν* (ita ſcrib. non
τροφήν.)]. *καθειμένη, διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπι-*
μέλεια. Quartum verſum Xenophanis, *Οὐ μείους ἤπερ*
χίλιοι εἰς ἐπίπαν, accipe de aſtypolis, qui fuerunt Colo-
phone haut pauciores mille, ſicut mox ſequitur. Lege,
ὅγε καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότ' ἦν. vel *ὅπερ*. non *ὅθεν*.
et *ἡδυπαθὴς ὄχλος*. Haereo in ſequentibus: *Θεόφραστος*
δ' ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνάς φησι διὰ
τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσῆ παροιμία
διαμεμένηκε. Oratio primum offendit me. neque dubita-
verim affirmare deeſſe aliquid. deinde, quaenam illa *aurea*
paroemia? ego ſane non ſcio. niſi eo reſpexit Theo-
phraſtus, quod omnia delicata et mollia dicuntur *παροι-*
μιακῶς Ionica: et homines *ἁβροδίαιτοι*, *Ionici*. ut apud

Menandrum, Ἰωνικὸς πλούταξ, ὑποστάσεις ποιῶν. et Μουσουργοὶ Ἰωνικαὶ ſaepe. etiam apud Latinici *Ionici motus.* Ariſtophanis locum e fabula cui nomen fecerat Δαιταλεῖς, et mutilum et corruptum ita reſtituendum monemus. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτά γ' ἐμοῦ πέμποντος. Ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν καὶ τὰς Συρακοσίων τραπέζας, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ. *non ea didiciſtis quorum cauſſa vos illuc miſeram: ſed potius bibere, deinde Syracuſanas menſas, Sybariticasque lautitias aſſidue habere in ore: et Chium merum e lacaenis calycibus.* leviter nos MSS. adjuverunt. at lacunam ex libro ſuperiore explevimus. Poſidonii locum de Syrorum molli vita, reſtituimus libro quinto: capite 13. Ait de Capuanis, διόπερ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνήκεστα δεινὰ ἔπαθον. Tolle vocem δεινὰ auctoribus libris et eſt ſine dubio alterius gloſſema. Capuanorum mollitiei opponitur Petellinorum conſtantia, qui, deſerentibus Romanos omnibus vicinis populis, manſerunt in fide ſoli. ſed hi cum diuturnam obſidionem paſſi eſſent οὐδενὸς βοηθοῦντος οὐδὲ συνευδοκοῦντος Ῥωμαίων παρέδοσαν ἑαυτούς. ita narrant Athenaei omnes codices. Ego non capio quid ad Petellinorum gloriam faciat, quod nemine Romanorum conſentiente deditionem fecerint. nam inde contrarium potius ſequatur: tandem eos patientiam rupiſſe, et Romanorum amicitiae renuntiaſſe. Legendum
p.840. vero, οὐδὲ συνευδοκοῦντος τὰ Ῥωμαίων. *cum nemo opem ferret, neque Romanorum partes cum ipſis ſequeretur.* Livius, *Petellini uni ex Brutiis manſerant in amicitia Romanorum.* De Curetibus docte et uberlim Strabo libro decimo. Πρόναξ ſtatim, Talai filius eſt, Adraſti frater, Lycurgi pater, de quo Apollodorus Bibliothecae libro primo, et Pauſanias in Laconicis: apud quos Πρώναξ melius per ω magnum. Scribe, Κόμας ἐκειράμεσθα (φησὶ) μάρτυρας τρυφῆς.

Caput Septimum.

Mos veterum mollium, ſupercilia pingere et unguentis illinere. Etiam mulieres ſupercilia atramento infecerunt. Exempla veterum qui vivicomburium omnibus mortis generibus praetulerunt. τ' ἄλλα οὐκ ἄξια τούτου. non hujus

facio. *λεωλογεῖν. ἀμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. παίζειν et* ludere.

Hactenus de publica variorum populorum intemperantia et ſtudio voluptatis: dein aget Athenaeus *περὶ τῶν κατ᾽ ἄνδρα.* Initium ducit etiam hujus partis a Barbaris. Ait, *καὶ οὕτως οὖν ἔνδον μένων καὶ τρυφῶν.* Melius, *καὶ οὗτος.* non enim ſolus Ninyas: ſed et alii plerique omnes reges Aſſyrii caſarii fuerunt, et domi latuerunt. Ait de Sardanapalo, *ἀναβάδην τε μετ᾽ αὐτῶν καθήμενον τὰς ὀφρὺς, γυν.* non eſt obſcurum deeſſe participium cum illis jungendum *τὰς ὀφρῦς.* niſi malumus in alium locum eas voces transferre, et ſcribere mox, *καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀφρῦς.* Et pingebant ſupercilia *οἱ παλαιοὶ τρυφηταὶ*, et unguentis illinebant. Antiphanes, *Thoryciis*, Ἀμαρακίνῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην. Alexis, Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Clemens Alexandrinus Paedagogi libro tertio, *καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν ἀσβόλην ἀναματτόμεναι.* et moris fuiſſe ſcribit Artemidorus libro primo, ut formae ſtudioſae mulieres atramento ſupercilia ſibi inficerent. *αἱ γυναῖκες*, ait, *ὑπὲρ εὐμορφίας καὶ μέλανι χρίονται τὰς ὀφρύας.* Quae mox notis parentheſeos includuntur, ut inventa ſunt in membranis, eo loco deſcripſimus, penitus tamen integra non arbitror. Porro Sardanapalum per infames voluptates, et omnis generis delitias actam vitam ſpontaneo finiviſſe vivicomburio, cum Cteſia ſcribunt alii e veteribus multi. Atque ego miratus ſum ſaepe, cum ſit ignis ſupplicium *τῶν κολαστηρίων τὸ μέγιστον*, ut ait Clemens Alexandrinus: aut inter maxima certe tormenta cenſeatur: qui factum ſit, quod tam multi olim, quibus liberum erat mortis arbitrium, hanc potiſſimum leti viam probarint. Nam praeter Sardanapalum ſic Zimri periit, cujus hiſtoria legitur Regum primo libro, capite 16. ſic Calanus Indus: ſic vulgo Indorum ſapientes: ſic paſſim multi incolae inſularum Chenerag, quos Dugbiin vocant, ut narrat Benjamin in Itinerario. Eundem exitum fecit et Judacilius Aſculanus, de quo Appianus libro primo Ἐμφυλίων: Scapula etiam miles Pompejanus, de quo p. 841.
idem auctor libro 2. item Statius Samnis et Ceſtius quidam, de quibus idem Appianus lib. 4. qui et lib. 5. alius Ceſtii ſimilem interitum narrat. Memoriae etiam proditum eſt, Timanthem Cleonaeum athletam, cum fractis prae ſenectute viribus, queis olim plurimum praeſtiterat,

vitae afficeretur taedio, pyra extructa ſe combuſſiſſe. Taceo de Hercule, de Aeſculapio, quod in priſci aevi fabulis legitur. Taceo etiam peregrini hiſtoriam, de quo extat Luciani liber integer. Quid quod univerſi populi genus hoc mortis aliis omnibus, quae quidem infinita ſunt, antepoſuerunt? Exemplo ſint Saguntini, Aſtapenſes, Metulii, et in Lycia Xanthii. quorum omnium miſerabilem inter ardentis ignis flammas exitum narrant hiſtorici. ſed Xanthiorum inſignis fortuna prae caeteris. non ſemel enim ſed ſaepius factum, ut ejus urbis populus incendio ſeſe ab hoſtili manu liberaret. bis ait Plutarchus: ſemel *ἐπὶ τῶν* Περσικῶν: iterum cum a Bruto obſiderentur. Appianus ait ter: ſemel ob Harpalum: iterum ob Alexandrum: tertio propter Brutum. Sed ad Sardanapalum redeamus: qui, ut ſcribitur mox, *δείκνυσιν ἐν τῷ τοῦ μνήματος τύπῳ τοῖς δακτύλοις, οἵου καταγέλωτός ἐστιν ἄξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ὃν πεποίηται † ποιούμενος δὶς ἐν χορῷ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδή.* In monumento regis hujus poſt illud praeclarum praeceptum, *Ede, bibe, lude,* ſculptum erat in ima tabula, *ὡς τ' ἄλλα πάντα οὐκ ἄξια τούτου. quia caetera omnia non ſunt facienda hujus.* quid ſignificaret illud *τούτου,* declarabat erecta manus, habens duos digitos, pollicem nimirum et medium, in ſummo junctos. Strabo et Athenaeus *τούτου* explicant *τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος.* ſic in Adelphis Terentius, *hujus non faciam.* defectum codicem ex conjectura explere atque emendare non facile eſt. Poſt Ariſtobuli verba, male accipiuntur haec, *τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν.* quae ex ſuperioribus plana ſunt. *Androcotus* aliis dicitur *Sandrocotus,* ut ad Strabonem obſervabamus. Verſus quem dicitur Ariſtoteles uſurpaſſe de Xenocrate, *Χεῖρες μὲν ἁγναί, Φρὴν δ' ἔχει μιάσματα.* Euripidis eſt ex Hippolyto coronato. ſed male ſcriptum *μιάσματα* pro *μίασμά τι.* Phoeniceae *ῥήσεως* de Nino rege verſus quartus, Ὃς *οὐκ ἴδ' ἀστέρ' οὐδ'* † *ἴζων ἐδίζητο,* ita corrigendus, *οὐδ' ἰδεῖν ἐδίζητο.* nunquam domo egreſſum ſignificat. Etiam octavus eſt corruptus, *Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν' οὐκ ἀμιόθησαι* vox *λεωλογεῖν.* quam alibi vix invenias, nihil aliud ſignificare poteſt, niſi *loqui de populo.* ut *θεολογεῖν loqui de Deo, Φυσιολογεῖν de natura: παθολογεῖν, de morbis.* prorſus inepta vox hoc loco. Lego, *οὐ λεπτολογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι,* neque literas didicerat, neque numerare. ſtudia literarum vocat

λεπτολογήματα. Pro ἀμιθρῆσαι clarum erat fcribi debere ἀριθμῆσαι: nifi conftaret nobis ita etiam dixiffe veteres, facta literarum metathefi, quemadmodum in aliquot aliis. Hefychius, Ἀμιθεῖν ἀριθμεῖν. fed omnino legendum, ἀμιθρεῖν. praecedit enim ἄμιθρος, ἀριθμός. hunc opinor p.842. Phoenicis verfum refpiciens Euftathius, καινολόγος τις ποιητής, inquit, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Addit poftea Phoenix. ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν, Κερᾶν. poftremum verbum, quod non animadvertunt viri docti ita fcribi debuit, Κ'ἐρᾶν. quis ignorat femper haec tria conjungi, edere, bibere, ludere: Homerus, ὧν ἔφαγον τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. et paulo ante in Sardanapali tumulo, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε. nam παίζειν et *ludere*, nihil aliud fignificant nifi ἐρᾶν. Interpretibus ruborem exprimat verfus decimus octavus. Χ' ὠκόσσ' ἐράσθην. At verfu 17. cum ait, Ἔχω δ' ὁκόσσον ἔδαισα, χ' ὠκόσα ᾖεισα. per δαίειν, intelligit efum et potum: per ἀείδειν caeteras voluptates conviviorum comites, quae auribus percipiuntur. 18. autem mutilum hodie ita licet expleas, Χ' ὠκόσσ' ἐράσθην· ταῦτα μοῦν' ἔχω λοιπά.

CAPUT OCTAVUM.

Παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. διαιτᾶσθαι. οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες. *Theopompi liber* De iis quibus Delphicum templum fpoliatum eft. *Notantur Excerptorum auctor et Euftathius. Bacchicum fimulacrum Athenis habitum pro imagine Pififtrati.* τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. Acrati *facies Athenis.* ἅρμα ζεύξασθαι ἑταιρῶν. *Themiftoclis apophthegma.*

ΠΑΡΑΚΙΝΕΙΝ πρὸς τὰς ἡδονὰς male interpretati funt, *ad voluptates titillari.* eft enim contractum genus dicendi, quod fi velis implere, dicendum fuerit, παρακινεῖν τοῦ προσήκοντος vel τοῦ καλοῦ, πρὸς τ. ἡ. *deflectere de via virtutis ad voluptates.* Sic loquitur Theopompus apud noftrum. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἐκείνων παρακεκινήκει πρὸς τὰς ἡδονάς, ὥστε οἱ μέν. *et tanto magis quam illi ad voluptates exhorbitaverat,* etc. Ponitur aliquando fimpliciter pro furere: Libr. 13. Ἀντίκυραν αὐτὴν φάσκων

κληθῆναι, ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσι. minus recte etiam *διαιτᾶσθαι immorari* verterunt, cum de quodam loco Thraciae dicitur fuiſſe illud *πρὸς τῷ διαιτηθῆναι κεχαρισμένον.* Solent enim Graeci id verbum uſurpare de iis qui genio indulgent, et molliter ac delicate ſe habent. De Charete ſcriptum paulo poſt, *τῶν χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον, τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὕβριν ἀνήλισκε, τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπεν Ἀθήνησι.* Dalecamp. legit, *τὰ δ' αὐτοῦ. ſua domi relicta.* verum eſt, *αὐτοῦ. partem ibi reliquit Athenis.* Proxima his verba. *τοῖς τε λέγουσι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφουσι.* demagogorum Athenienſium periphraſim continent: neque aliter erant accipienda. Ambigua ſunt quae ſequuntur, *καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς δικαζομένοις.* poteſt ita accipi, pecuniae partem Athenis relictam ab imperatore Charete, ut partim demagogis ea divideretur: partim privatis, ſi quis litibus torqueretur, aut judicio condemnatus judicatum ſolvere non poſſet. Ita omnes Athenienſes ſibi conciliabat Crates. vel accipe quaſi eſſet ſcriptum, *τοῖς*
p.843. *δικαζομένοις αὐτῷ. ſi quis privatorum abſenti litem intenderet.* Theopompi liber quem interpres inſcribit *Syngramma,* titulum habuit, *De iis quibus Delphicum templum ſpoliatum fuit.* quis credat communiſſimam appellationem omnium ſcriptorum praeſertim hiſtoricorum, ulli hiſtoriae narrationi fuiſſe pro titulo praeſcriptam? Sic accipe haec verba, *ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Θεοπόμπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν συληθέντων χρημάτων, Χάρητι φησὶ τῷ* A. levicula trajectio verborum viros doctos ſefellit: lib. 13. *Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων.* Qui hiſtoriam belli ſacri norit, et libri hujus argumentum norit. Initio Theopompei teſtimonii verbum deeſt: *Χάρητι τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἑξήκοντα.* ſupple *ἐδόθη,* vel ſimile aliud. Scribe, *ἀφ' ὧν ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ.* Sed et in Heraclidis verſibus eadem de re mendae inſunt plures: quas ex Epit. tolle et ſcribe:

Κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
εἶτα κατακόψας μάλα συχνοὺς, ἐδείπνισε
Χάρης Ἀθηναίους τόθ'· ὡς γενναῖος ἦν.

Narratur poſtea ex Idomeneo, Piſiſtrati filios Hippiam et Hipparchum *εὑρεῖν θαλίας καὶ κώμους· διὸ καὶ ἵππων καὶ ἑτέρων πολλῶν ἐπιπολάσαι τὸ πλῆθος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρεῖαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρχήν.* Excerptorum auctor non agnoſcit quaecunque hic leguntur inter duas

voces κώμους et ἴθαν. credo illi mirum esse visum, equos dici adhibitos aut ad θαλίας epulas, aut ad κώμους, comessationes. et merito; nam neque ad convivia, neque ad lascivorum juvenum nocturnas comessationes equis est opus. Forte, διὸ καὶ πορνῶν καὶ ἑταιρῶν π. De Cimonis liberalitate, eadem Plutarchus in Pericle: nam et hic non minus suarum rerum profusus populo largitor. Clarum est de Cimone loqui auctorem, cum scribit mox, καὶ λέγουσιν ὡς περιήγετο μὲν ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, etc. Errant igitur auctor Excerpt. et Eustath. eum secutus, qui de Pisistrato haec accipiunt: contra apertissimam Athen. narrationem. et ait quoque Probus in Cimonis vita, *Semper eum pedissequi cum nummis sunt secuti, ut si quis opibus ejus indigeret, haberet quod statim daret.* vide caetera: nam ille auctor quasi ad verbum Theopompi totum locum vertit. Athenaeus in medium sermonem de Pisistrato, interjecit quae de Cimone commemorat. Redit enim postea ad Pisistratum, et ὁ δὲ Πεισίστρατος, inquit, καὶ ἐν πολλοῖς βαρὺς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινες φασὶν εἶναι εἰκόνα. Vult probare Pisistratum gravem et exosum multis Atheniensium fuisse. Id ex eo constare dicit, quod multi existiment simulacrum aliquod Bacchicum, quod Athenis fuit, esse Pisistrati imaginem. Verba quae adscripsimus habent hanc mentem, non quam putarunt viri docti. Sed quomodo hinc probatur quod erat propositum? Arbitror imaginem Bacchi de qua loquitur auctor ejusmodi fuisse, ut tristitiam vultus prae se ferret, et animum truculentum. Cum igitur duraret apud Athenienses πατροπαράδοτος opinio, eam esse Pisistrati expressam ad vivum figuram: recte qui ita crediderunt, ex p. 844.
ea imagine colligebant, talem ipsum cum viveret fuisse. Sed de eo simulacro aliter vulgus, aliter eruditi, ut vides, sentiebant. Mirum sane Pausaniam nullam hujus rei fecisse mentionem, virum adeo omnium ἀρχαιολογιῶν diligentem. Ille vero, ut existimo, ne hoc quidem praetermisit: huc enim refero quod de Acrati effigie narrat. ἐνταῦθά ἐστιν, ait, καὶ δαίμων τῶν ἀμφὶ Διόνυσον, Ἄκρατος· πρόσωπόν ἐστιν οἱ μόνον τοίχῳ ἐνῳκοδομημένον. *Est in fano Bacchi Bacchi unus comitum deus Acratus: faciem solam habet parieti inclusam.* prorsus de hac facie loqui Athenaeum censeo. nam quod effigies eadem habita sit ab aliis δαίμονος Ἀκράτου, sive *Meribibi*, ab aliis hominis saevi et truculenti, rationem manifestam

habet. Lego igitur in Athenaeo, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησιν ἐν Διονύσου πρόσωπον. *cum etiam facies quae Athenis in Bacchi templo etc.* non τοῦ Διον. qui articulus non est in Excerpt. Idomenei de Themistocle verba, quorum ancipitem esse mentem Athenaeus ait, quia ipse non adscripsit, nos adscribemus. Οὐχ ἅρμα ζευξάμενος ἑταιρῶν πληθυούσης ἀγορᾶς, εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ; ἦσαν δὲ αὗται Λαμία καὶ Σκιώνη, καὶ Σατύρα καὶ Νάννιον. vide libro sequente. Quod si loquendi genus attendimus, non potest ζεύξασθαι ἅρμα ἑταιρῶν, aliter accipi quam de junctis more jumentorum scortis ad trahendum currum non dubium est eo interdum progressam lascivorum hominum petulantiam: qua de re plura in Circensibus nostris. Si aliter interpreteris similis de Antonio historia in secunda Philippica. Narrat ex Clearcho Themistoclem exstructo Magnesiae triclinio pulcherrimo, dixisse, ἀγαπᾶν εἰ τοῦτον φίλων πληρώσει *existimare se belle secum actum iri, si triclinium oecum amicis posset implere.* cum magnos fecisset sumptus Themistocles in ornanda omnibus modis coenatione, quam aedificandam curaverat trium lectorum capacem: reprehensus est a familiaribus suis, quod nimis angustam fecisset. iis igitur respondens vir sapientissimus hoc ἀπεφθέγξατο. ita significans quod planius dixere multi. ut Pindarus in Nemeonicis: τέθμοι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν. Triclinium non multos homines capit. novem convivae tribus lectis fere capiebantur. Lecti autem tres solum in triclinio: alioquin non τρίκλινος οἶκος, sed vel τετράκλινος, vel πεντάκλινος esset dicendus.

Caput Nonum.

Artemon ὁ περιφόρητος. Εὐρυπύλη μέλει. μέλημα, mea cura. βερβέρινα καλύμματα. Βερβένιοι. βερβίνια. σατίναι. καθέματα χρύσεα. παῖς Κύκης. καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. Κλεύμβροτος. καλιδεῖν διά τινων ὑπολαμπάδων. *Aegyptiorum templa secundum Nilum. Eretrienses* ἀνασκευασθέντες. περισχιδεῖς *calcei. Scriptores varii* Ὅρων.

NON obscurum inter antiqui aevi molles τρυφητὰς Artemon ille nomen habet, quem ex Anacreonte potissimum

nobis defcribunt veteres. Athen. igitur hoc loco primum p. 845. Anacreontis haec de illo verba recitat Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων. Interpres τὸ μέλει in μένει vel ἀμέλει aut utrumque mutari voluit fruftra. Verte, *flavae Eurypylae curae eft.* amatorium eft verbum unde etiam μέλημα, ut latine: *mea oura.* familiaria amantibus verba. Cur autem Artemonem περιφόρητον, vocarit Anacreon, cauffam affert dipnofophifta, διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι. *quod delicate vivens, in lectica geftaretur.* Alii cauffam adferunt, quod propter pulchritudinem raperetur ab omnibus. Volunt enim ταχθῆναι τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός. praeter grammaticos, Plutarchus in Pericle. Deinde ut probet Athenaeus e paupere factum effe Artemonem divitem et luxuriofum, defcribitur ejusdem lyrici canticum: cujus prima verba tenebricofa mihi quidem. Ait, Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρινα καλύμματα Ἐσφηκωμένα, καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶν, etc. Haec lectio eft omnium exemplarium, prius erat βερβέριον κάλυμμα τ' ἐσφ. Utraque vox neceffario derivanda nobis a dictione Barbara, βέρβερι, quae conchae margaritariae genus fignificat, de qua libro 3. ex Androfthene. Sed qui convenient berberina integumenta Iro alicui? nam certum eft paupertatem Artemonis his verbis defcribi. Eruditiff. Dalecamp. βερβένια legit: quia fcribit Hefych. Βερβενίους effe γένος τι Ἀρκαδικόν. neque eft alienum a fimilitudine veri, egenae gentis, ut fere omnes in Arcadia, veftes fuiffe pretii minimi. Idem Hefych. auctor eft βερβίνια dicta fuiffe ligna clavis confixa, ex quibus lychni pendebant in pauperum cellis. Quare videndum an legi poffit hoc loco, Πρὶν μὲν ἔχων βερβίνιον κατάλυμα Κ' ἐσφηκωμένον. ut dicatur Artemon domo caruiffe (quod fupra dicebamus extremae paupertatis habitum effe argumentum) et gallinis fuiffe fimilem, quae noctu ad fua petaura fe recipiunt, et tabulas illas, in quibus folent cubare. Vulgatam lectionem qua ratione exponamus recte non video: nifi cui placeat βερβέρινα καλύμματα, appellari pauperum gurguftiola angufta, et conchae fimilia. Pro ἐν ὠσί, quod defendunt MSS. docti viri ἐν ποσί. ut puto, non male. Extremo cantico Artemonis luxum fignificans poëta, νῦν δὲ, ait, ἐπιβαίνει σατινέων. veteres σατίνας exponunt ἁμάξας. Anacreon vero non plauftrum fed currum vel ἁρμάμαξαν, aut lecticam ea voce defignat: quod ex fuperioribus verbis

Athenaei clarum. Addit, *χρύσεα Φορέων καθέρματα*. Ita codd. melius quam vulgo, *καὶ θέρματα*. Legendum autem, *χρύσεα Φ. καθέματα*. Hesychius, *κάθεμα, ὁ κατὰ στήθους ὅρμος*. *monile in pectus demissum*. [Lege Hieronymum in caput Ezechielis 16. alioqui *καθέρματα* fuerint, quae aliis *ἕρματα* nominantur. Odyss. σ. *Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.*] Quod autem vocatur a Poeta Artemon *παῖς Κύκης*. suspectum habuerunt docti viri: haud scio an jure: nam servum serva natum videtur significare, quod enim emendant iidem,
p. 846. *ἄκικυς*, non dubito falsos esse judicii. Cyca, servile nomen foeminae, ut Manes viri. Sequitur inter alia de Alcibiade, *τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν ὡς ἕτερος ἔπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς*. nisi deest aliquid ante haec verba: prorsus legendum est *Ἄγιδος* pro *αὐτοῦ*. utique autem *ἑταῖραν* pro *ἕτερος*. Scribe, *κάλλιστός γε ὤν*. quod sequitur de quatuor urbibus, quarum opibus ad suam libidinem abutebatur Alcibiades, melius capias ex Plutarcho. Lysiae locus extat et libro decimo tertio. *Καθομιλεῖν Φαρνάβαζον*, exposuimus capite primo. atque hoc illud est, quod Plutarchus scribit de Alcibiade. *ἦν μία δεινότης αὕτη τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ, καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις*. Libero metu illos qui *Κλεμβρότου* contra Hellenismum scribunt in epigrammate Pausaniae, ne fiat versus hypermeter. *συνίζησις* huic incommodo satis medetur, alioquin *Κλευμβρότου* scribendum foret. Paulo post refert philologus, Ptolemaeum secundum *κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὥς ποτ' οὖν ἐράϊσε, καὶ κατεῖδεν διά τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους, παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπί τε τῆς ἄμμου χύδην ἐῤῥιμμένους εἰπεῖν, ὢ τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι*. Domi in valetudinario adhuc inclusus, semiaeger Ptolemaeus, aërem apertis fenestris admittebat: sed per specularia aut simile quid aliud foras prospiciebat. Hae sunt quas *ὑπολαμπάδας* auctor vocat: quod non plane cubiculum illustrarent, sed velut sublustris noctis imaginem in illud inducerent. Ita interpretamur hanc vocem: quam neque nos alibi offendimus: et sibi non intellectam consessus est auctor Epit. Non dicitur in hac narratione, quare ad Nilum convivia agitarent Aegyptii. Ego divino id factum per occasionem alicujus festi et *δημοτελοῦς ἑορτῆς*. Tunc soliti veteres in Deorum templis epulas celebrare de reliquiis

hoſtiae quam mactaverant. Ergo cum ad templa quae erant circa Nili ripam, *πανσυδεὶ* exiiſſent Alexandrini: pars in ipſis aedibus ſacris, pars in adjunctis *τεμένεσιν* epulabantur: plerique ſecundum Nili ripam. Mos fuit Aegyptiorum ad Nilum templa aedificare. Vitruvius libro quarto capite quinto. *Si ſecundum flumina aedes ſacrae fient, ita ut in Aegypto circa Nilum, ad fluminis ripas videntur ſpectare debere.* Praeterea conſtat veteres ſi quando vellent genio indulgere, riparum virideis veſtitus, et littorum amoenitates ſolitos ſectari: quas Graeci Latinique pariter *actas* dixerunt. Unde illud fuit vulgi ſermone tritum, *Σήμερον ἀκτάσωμεν*, quoties ſeſe liberalius invitabant. Non igitur dubium, Aegyptios, etiam cum per religionis ſuae ritus non cogerentur, frequentia ad Nilum agitaſſe convivia. Photius in Excerptis ex Iſidori vita. *αὖθις δέ ποτε παρὰ τὸν Νεῖλον ἑστιωμένοις ἀμφοτέροις, παρῆν δ' ἐκ τρίτων ὁ ἡμέτερος Φιλόσοφος, ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πλόκαμος, ὡς ἰδεῖν, πεντάπηχυς.* Ait *προστάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν.* Tolle alterutrum duorum verborum *γενέσθαι ποιῆσαι.* nec multum refert utrum potius. Ait, *καὶ ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἁπάντων τῶν Ἐρετριέων.* p. 847.
Interpr. *omnibus Er. occiſis* imo vero *translatis alio, μετοικισθέντων.* Eretrienſes fuiſſe omnes occiſos nemo hiſtoricorum dixit: ſed everſa ipſorum urbe translatos eſſe in Aſiam. Ephippi Olynthii verba de Alexandro confer cum iis quae ex eodem hiſtorico habentur libro decimo. *Περισχιδεῖς* in narratione Ephippi, calceorum genus quoddam, pretioſorum ut vel ex hoc loco apparet. In quorum albo Julius Pollux *σχιστὰς* et *λεπτοσχιδεῖς* recenſet. at Heſychius calceos *πολυσχιδεῖς* inter viles vult fuiſſe. Miro errore ubi eſt ſcriptum, *Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν*, habent Excerpta, *Διονυσοκομικοὶ* et *Ἀλεξανδροκομικοί.* at in membranis, *Διονυσιοκόλακες.* de his ſatis libro ſexto. In teſtimonio Poſidonii de Antiocho Grypo, ſcribe ex libro quinto, *στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων πιλήμασι, πλήθη.* Sequitur, *Ἄλεξις δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων ὅρων.* Non hic ſolum, ſed et libro ſequente, Alexidis *Σάμιοι* aut *Σαμιακοὶ ὅροι* laudantur. ut nullam excuſationem mereatur docti viri *περιεργία*, cui placitum hic ſcribi *ὡρῶν*: ut eſſet libri titulus, *De Sami pulchritudine.* Atqui nemo ei conceſſerit vel *ἀκροθιγῶς* Graece doctus, librum eo argumento

quod ipse hariolabatur, posse inscribi Περὶ ὡρῶν Σαμίων. Teneamus igitur omnium librorum lectionem, et vertamus, *De Samiacis finibus*. Familiaris hic antiquis scriptoribus titulus, cum alicujus urbis τοπογραφίαν instituerent. aut antiquitates in literas referrent. Sic fuere qui Ἀθηνῶν ὅρους, vel ὁρισμοὺς inscriptos libros ederent: quorum mentio in scholiis Aristophanis ad Aves. Libro septimo laudatur Heropythas in Κολοφωνίων ὅροις. libro octavo, Chreophylus ἐν τοῖς Ἐφεσίων ὅροις. Ita Alexis Samiacos fines descripserat. De hoc opere sensisse Antigonus Carystius videtur, cum scribit, ὁ δὲ τοὺς Σαμιακοὺς ὅρους συγγεγραφὼς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, φησὶ χελιδόνα λευκὴν φανῆναι. Sed et Duris Samius, et Aëthlius quidam eodem titulo libros conscripserant. quorum non uno loco Athenaeus meminit. [Quum autem omnibus iis quos indicavimus locis ὅρων constanter scriptum sit: quumque eam lectionem manifesto confirmet, quod dicebamus laudari scriptorem incertum in scholiis Comici, in Ὁρισμοῖς Ἀθηνῶν, non poteſt dubitari interpretationem quam attulimus rectam esse. ὡρογράφοι igitur sunt qui regionem aliquam descripserunt: quos cave confundas cum iis qui a veterib. Graecis dicti sunt. ὡρογράφοι, quasi dicas *Annalium Conditores*: nam ὧρος illis erat *annus*. Censorius, *Sunt qui tradant hunc annum trimestrem Horon instituisse: eoque ver, aestatem, autumnum, hiemem, ὥρους et annum ὧρον dici, et Graecos annales ὥρους, eorumque scriptores horographos.* Sic accipiendum in Plutarchi libro de Herodoto, οἱ Ναξίων ὡρογράφοι, *qui Annales Naxiorum scripserunt.*]

---

p. 848. CAPUT DECIMUM.

Samiorum λαῦρα. στενὴ *pro* στενωπός. λαῦρα *vicus. Beatorum* λαῦρα *quae Alexandria*, λαῦρα *et* λάβρα. λαυρὸν *et* λαβρὸν, *et similia. Epiphanii locus exponitur, male a quibusdam acceptus.* λαῦραι *diversae sub Archiepiscopo. Alexandrino.* ἄμφοδος *idem ac* λαῦρα. *Veterum monachorum* laurae *vel* labrae. *Euagrii locus emendatus.*

POLYCRATIS Sami tyranni luxuriem commemorans dipnosophista, sic infit ex Clearcho ὅθεν τῶ Σαρδίων

ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαῦραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει. Erat in fama ille infamis Sardium urbis locus *Γλυκὺς ἀγκὼν* dictus: de quo ſatis ſupra hoc ipſo libro. aemulatione Sardianorum Polycrates exſtruxit in urbe Samo eam quae dicta eſt *λαῦρα Σαμίων.* quid ſit, mox explicatur. *ἡ Σαμίων λαῦρα στενή τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων. ὧν ὄντως* (vel *οὗτος*) *ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα* poſtrema verba ita ſcribi et diſtingui, debent, in editis male concepta. *Samiorum laura* inquit, *vicus fuit ubi habebant mulieres quae placentas et dulciaria opera conficiebant, et omnes cibos ad voluptatem et luxuriam.* niſi eſt mendum, *στενὴν ἀντὶ στενωποῦ* poſuit, id eſt pro vico aut via in urbe: erit igitur ellipſis nominis *ὁδός*: ſed fortaſſe verius eſt, omiſſam vocem incuria librariorum reſtitui debere: et ſcribendum, *στενὴ ἄμφοδός τις.* vel *στενωπός τις ἦν.* Graecum eſt purum putum vocabulum *λαῦρα* Latino *vicus* reſpondens. utraque dictione ſignificatur et via in urbe, et *συνοικία*, ſive plures domus conjunctae, quae unam magnam inſulam efficiunt. [Herodotus lib. 1. de Babylone: *πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαιπερ λαῦραι.*] Eadem voce et Alexandrini ſunt uſi: de quibus ſtatim ſubjicitur, *οἶδα δὲ κἀγὼ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦράν τινα καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο. Novi ego quoque apud Alexandrinos meos quendam vicum, qui vocatur hodieque* Beatorum vicus, *ubi quaecumque ad delicias faciunt, vendebantur.* Alexandriae *Λαύρα εὐδαιμόνων*, ut Romae *Tuſcus vicus*. nam ut diximus *λαῦρα* et *vicus* idem. Nihil autem intereſt ſive *λαύρα* ſcribas per *υ* ſive *λάβρα* per *β*. etſi enim aliud proprie *λαῦρον* aliud *λαβρὸν*, vulgo tamen et pronuntiatio et ſcriptura eadem. Sic *λαυρὸν ὕδωρ* apud Homerum et Hippocratem, et *λαυρὸν ἐπαιγίζειν* apud Apollonium in Argonauticis pro *λαβρόν*. ſic *καλαύροψ* et *καλάβροψ* paſſim. *νεβρίδιον* et *νευρίδιον*, *πέταβρα* et *πέταυρα* apud Suidam. et cum ſignificatu longe differant *ἅβρα delicata*, et *αὔρα aura*, tamen *ἀπὸ τῆς στερεᾶς ἅβρας ἐμπνεῖσθαι*, leges apud Epiphanium libro tertio. Quamobrem errat inſigniter vir ille magni nominis, qui vocem *λάβρα* apud eundem Epiphanium quae nihil aliud eſt quam *λαῦρα*, peregrinam dictionem vult videri. Locus Epiphanii eximius, et dignus qui obiter hic a nobis explicetur. Sic igitur ille initio tractatus de

p. 849. Ario et Arianorum secta. φασὶν αὐτὸν Λίβυν τῷ γένει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρεσβύτερον γεγονότα, ὃς προΐστατο τῆς ἐκκλησίας τῆς Βαυκάλεως οὕτω καλουμένης. ὅσαι γὰρ εἰσιν ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ ἕνα ἀρχιεπίσκοπον οὖσαι, καὶ κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιτεταγμένοι εἰσὶ πρεσβύτεροι διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρείας τῶν οἰκητόρων πλησίον ἑκάστης ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ ἀμφόδων, ἤτοι λαβρῶν ἐπιχωρίως καλουμένων, ὑπὸ τῶν τὴν Ἀλεξανδρέων κατοικούντων πόλιν. Sedebat Alexandriae Archiepiscopus et patriarcha, regendae universae Ecclesiae totius regionis. Erant praeterea in singulis urbis vicis constituti presbyteri qui Ecclesiastica negotia suorum quisque vicanorum curabant. Uni harum minorum Ecclesiarum Baucalis nomen fuit: quia videlicet in vico ejusdem nominis erat sita: nisi fuit aliqua peculiaris caussa ejus appellationis. Ἀμφόδους appellat Epiphan. cum omnibus Graecis vicum in urbe, id est plures domos cohaerentes invicem ad modum magnae insulae. quod et nomen declarat: nam ἄμφοδος est συνοικία περὶ ἣν ἐστιν ὁδός. multae domus quos via publica ambit. et addit Epiphanius has ἀμφόδους Alexandrinis dici vulgo λαύρας. Alexandrinos Graece locutos esse, imperitissimi sunt veteris historiae qui nesciunt, impudentissimi qui negant. Illi igitur vicos suos, et ἀμφόδους quidem ut alii Graeci: sed magis usitate λαύρας vocabant, aut quod idem est λάβρας. Credamus ita esse, vel quia Epiphanius hoc scripsit: vel propter Athenaeum hominem Aegyptium: qui vocem λαῦρα pro vico solitam esse usurpari Alexandriae ita clare demonstrat, ut clarius nihil queat. [Athanasius in epistola ad solitariam vitam degentes, de persecutione fidelium in urbe Alexandria: πολλοὶ, ait, καὶ οἴκους μετῆλθον καὶ μετέστησαν ἀπὸ λαύρας εἰς λαύραν, καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ προάστεια. etiam hic *laurae* dicitur Alexandriae vici: non ut putarunt viri docti porticus] At viro illi docto de quo diximus, ne credamus: qui tantum verborum perdidit ut de voce λάβρα, et loco isto Epiphanii ea nobis persuaderet quae sunt falsissima. Omnino enim quaecunque sunt ab illo, partim in Academia, partim in notis ad Biblia super hoc adnotata, ἄῤῥητα sint ἀμείνω. An negabit vir eruditus ἀμφόδους ab Epiphanio dici *vicos?* atqui sic veteres interpretantur: quorum testimoniis supersedeo. Galenus in 16. De usu partium, τὰς ἐν ἀμφόδοις κρήνας appellat, *fontes vicanos*. Procopius de aedificiis Just. διελὼν τοῖς

στενωποῖς τὰς ἀμφόδους ἁπάσας. alii *ἄμφοδα* potius dixerunt. vide Suidam in *Ἀγυιαί.* Significat *ἄμφοδος* et viam in urbe, ut Latinorum *vicus*, Procopius De aedificiis Juſt. libro quinto, loquens de Hieroſolymis *τὰς ἀμφόδους ἐν κλίμακος τρόπῳ ἀπὸ ὀρθίου εἰς τὸ πρανὲς κατατείνοντες.* Porro quemadmodum plura in urbe aedificia invicem cohaerentia *λαύρας* vel *λάβρας* dixerunt: ſic etiam monaſteria ubi plures monachi habitabant in diverſis cellis, ſub uno tamen praefecto Abbate *lauras* Eccleſia vetus appellavit. Euagrius lib. 4. cap. 7. *συνήκ-* p. 850.
μαζε τῷ Ζωσιμᾷ ἀνὴρ Ἰωάννης τοὔνομα, ταῖς ἀρεταῖς παραπλήσιος, ἐν Χουσιβᾷ τῇ λαύρᾳ. cap. 38. *Εὐστόχιος καταπρατούντων καὶ μάλιστα ἐν τῇ καλουμένῃ νέᾳ λαύρᾳ τῶν τὰ Ὠριγένους πρεσβευόντων δόγματα, πᾶσαν ἔθετο σπουδὴν τούτους ἀπελάσαι.* Apertius idem lib. 1. cap. 21. loquens de Eudocia Theodoſii uxore, quae pietatis zelo Hieroſolyma venerat, et multa ibi devoti animi monimenta reliquit: *ὥστε*, ait, *καὶ εὐαγῆ δείμασθαι φροντιστήρια, καὶ τὰς καλουμένας λαύρας. ἐν αἷς ἡ μὲν δίαιτα διάφορος. ἡ δέ γε πολιτεία ἐς ἕνα τελευτᾷ θεοφιλῆ σκοπόν.* ita ſcribendus hic locus, qui in editis libris corruptus eſt. Phocas Imp. in conſtitutione quadam, *Κελλία δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν οὐκ εἴργομεν.* Alibi *λάβραι* indiſcriminatim pro eodem ſcriptum offendes. In conſtitutione Manuelis Comneni qua immunitas Eccleſiaſticis et monachis conceditur. *διὰ τοῦ παρόντος χρυσοβούλου θεσπίζει καὶ διορίζεται πάντα τὰ σήμερον νεμόμενα ἀκίνητα παρὰ τῶν ἄνωθεν ἀριθμηθέντων μοναστηρίων, ἢ καὶ ἡσυχαστηρίων, ἢ καὶ ἀναχωρητικῶν κελλίων, ἢ λαβρῶν, καὶ ἁπλῶς κατοικητηρίων μοναχικῶν.* Auctor hiſtoriae miſcellae, libro 24. *monaſteria duarum magnarum labrarum, ſanctae videlicet memoriae Charitonis et Cyriaci Sabae.* paulo poſt *Similiter autem et laurae eremi opinatiſſimae, ſancti Charitonis et ſancti Sabae, et reliqua monaſteria et Eccleſiae deſertae factae ſunt.* Etiam hodie montis Atho incolae monachi: ſuas monas *lauras* vulgo nuncupant. Haec ſi obſervaſſet eruditus ille vir nunquam de ſuperiore Epiphanii loco adeo alienam vero ſententiam in medium protuliſſet. [Poſtremo non praetermittemus dicere aliud fuiſſe lauras, aliud coenobia. nam in vita S. Euthymii anachoretae, quam Cyrillus quidam ſcripſit, ita ſcriptum eſt. *Te oportet venire ad meam lauram, et fratrum quidem cellas diruere ab ipſis fundamentis, caenobium*

vero aedificare illic, ubi meum aedificasti caemeterium. Non enim lauram, sed caenobium potius esse locum Deo placet.

Caput Undecimum.

Aristotelis τὰ Θαυμάσια. *Diodori Siculi* τὰ περὶ βιβλιοθήκης. παραδρομή. ἔδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν. μουσιοῦν *et* μουσιῶται. *Demetrius Phalereus fratris sui* τὰ ἐπιφάνεια θύων. *Parrhasius* habrodiaetus. πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον οὐδέν. *voluptas* μονόχρονος. *alia nonnulla.*

Historia de panno illo mirabili Alcifthenis, defumi dicitur ex Ariftotele ἐν τοῖς Θαυμασίοις. intelligit librum Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ubi extat hodieque totidem pene verbis planeque iisdem narratio haec. Merito igitur priorem lectionem, ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς θαυμασίοις refpuimus, falfa eft enim. Scribe ex Ariftotele, καὶ τῶν δεικνυμένων μάλιστα πάντων ἐκεῖνο θαυμάζεσθαι. Excerpta fic, καὶ δεικνύμενον ὑπὸ πάντων ἐ. θ. Ait, κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνεῖλον αὐθάς. de hac hiftoria adi ad Strabonem libro fexto.
p. 851. Paulo poft, Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τοῖς περὶ βιβλιοθήκης, Ἀκραγαντίνους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ. nunquam factum, ut Diodorus Siculus hiftoricos fuos annales infcriberet *De Bibliotheca*, fed *Bibliotheca*, quod longe eft aliud. Praeterea apud Diodorum Siculum libro undecimo, non eft vox Γέλωνι in fermone de hac pifcina: neque ex ejus verbis poffis eam tueri. Adde quod Agrigentum non Gelonis, fed Theronis in poteftate tum fuit. haec παροράματα funt hujus philologi, dum Excerptorum fuorum fidem fequitur. De Siculo Damophilo auctore belli Siculi lege ejusdem Diodori reliquias lib. 34. παραδρομὴν eleganter Athenaeus vocat homines ad utrumque latus accurrentes cum Damophilus rheda aut lectica veheretur. Ait, ἀνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο διαπεποικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. *multo in andronibus pavimenta confiebant florida. picturata ab artificibus mufivariis.* Graeci veteres hos artifices ψηφοθέτας vocabant, ut dictum eft ad Suetonium. recentiores imitati Latinos μουσιοῦν ufurpant pro *picturare de mufivo.* μουσίωμα illis

opus ejusmodi. μουσιώτης, *artifex musivarius* ἄνθινα pavimenta appellat, vel picta multis diversis coloribus: vel in queis veri flores depicti. Quod autem Demetrius ἐπεμελεῖτο καὶ τῆς ὄψεως, arguit *Calliblephari* nomen. ab hoc studio illi inditum. assentior mox Dampio, legenti ᾖδεν ὁ χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Καστορίου τοῦ Σολέως. ejus poetae facta mentio libro decimo extremo. Sequitur, Demetrium occiso fratre ipsius e-raeo ab Antipatro, cum Nicanore versatum esse, ... ἔχοντα, ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύοντα: *credente vulgo, fratri suo epiphania sacra ipsum ... cere.* Impietatis crimen est, quod hic Demetrio i... gitur: quasi ille fratrem suum in deorum numerum ... lerit, et more caeterorum deorum statis sacrificiis ... que colere instituerit: consecrato honori ejus die, *Epiphania* appellabat. Graeci ἐπιφανείας deum ... eorum praesentiam in terris: quando vel oculis spe... dos se exhiberent, vel aliquo modo praesentiam testatam facerent. Dionysius Halic. libro secundo: δ' ἄξιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἱστορῆσαι τῆς θεᾶς, ἣν ἐδείξατο ταῖς ἀδίκως ἐγκληθείσαις παρθένοις; idem post Epicureos graviter reprehendit, et omnes philoso... τοὺς διασύροντας τὰς ἐπιφανείας τῶν θεῶν. In Graec... historiis frequens dictio est ἐπιφάνεια. hoc sensu, C... *praesentiam* Latine vertit, cum ait in secundo De... tura deorum: *Itaque et in nostro populo et in cae... deorum cultus, religionumque sanctitates existu... dies majores, atque meliores Idque evenit non te... nec casu, sed quod praesentiam saepe suam divi... clarant.* ὅτι πολλάκις τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν οἱ θεοὶ δείκνυνται. et libro extremo. *Praeterea ipsorum de... saepe praesentiae quales supra commemoravimus,* Inde sunt instituta festa Epiphania ad celebrandam ... moriam alicujus deorum ἐπιφανείας. Sic populus C... stianus Epiphania appellavit diem consecratum in h... rem et memoriam τῆς πρώτης ἐπιφανείας. Domini n... 852. JESU-CHRISTI. Sic Demetrius Phalereus, ut ex loco apparet, Epiphania fratris sui, crudeliter ab A... patro trucidati, (ut legere est apud Plutarchum in ... mosthene, et in Excerptis Photii ex Arriani hist... τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον) agitabat. [Existimo autem De... trio fratrem in quiete visum, aut tale quid accid... quod eum impulerit, ut ei Epiphania faceret, et pa... tam hanc solemnitatem institueret. Veteres Athenie...

impietatis eos arceſſiſſe, qui defunctis honorem ullum diis proprium haberent, teſtis eſt Attica hiſtoria. et nota omnibus calumnia in Ariſtotelem. *Theognis* deliciae Demetrii in MSS. eſt. Δίογνις. De Lucullo plura auctor libro ſex tub finem. De Parrhaſio iterum lib. ultimo. *Habrodiaetum*, inquit Plinius, *ſe appellavit Parrhaſius*. reſpicit verſum hic deſcriptum, Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε ... τόδ' ἔγραψε. Alibi diximus, ὅρον aut πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi ſummum eſſe. ſic ...ας φιλίας, ὅρος πενίας, *ſumma amicitia*, *ſumma paupertas*. πέρας τέχνης, ars perfecta cui nihil poſſit ad... cocus apud Hegeſippum: Οὐκ ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς τέχνης Εὑρηκέναι τὰ νῦν νόμιζε μόνον ἐμέ. Sic in deſcripto hic epigrammate, poſtquam dixit Parrhaſius ſibi inventa artis ſuae τέρματα: addit, ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς. peſſime viri docti iſta acceperunt, qui οὖρον ſive *tumulum* interpretati ſunt. nihil ineptius, nam Parrhaſius pergens in gloriatione conſummatae artis, *haeret*, *ait*, *terminus*, *nulli pictori ſuperabilis*. *caeterum nihil in rebus humanis quod reprehenſioni non ſit obnoxium*; venuſta plane epigrammatis clauſula. ubi autem ſunt interpretes μωμήσασθαι pro *conqueri*. Iidem, ... in praecedentibus hiſce verbis, ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως τούτοισι καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων, negationem ... errari animadvertiſſent, quod nimis certum eſt, ante ... ἀνεμεσήτως eam collocarunt: quod non probamus qui ita potius ſcribendum cenſemus: Η. δ' ἀν. τούτοις, ἅτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι λέγων. id eſt, *...atus eſt citra invidiam*, *facile credentibus*, *qui ...bant cum diceret*, ea nimirum quae deinceps ſequuntur. Si cui placeat magis τὸ, οὐκ ἀνεμεσήτως, dice... reſpexiſſe Athenaeum, judicium illud quo magnis ...giis ſuperatus eſt Parrhaſius a Timanthe Sami. Μονόχρονον voluptatem mox appellat auctor ex Ariſtippi ſententia, cujus ſit unum tempus. Vulgò tempus dividitur in praeteritum, praeſens et futurum. at voluptas Ariſtippo unum dicitur habere tempus: praeſens nempe: quia praeteritae voluptates non ſentiuntur amplius: futurae, nondum. ...tor ipſe explicat ſe: neque aliter accipiendum. Tertius A...idis verſus vulnus accepit in medio. Expleri ſic poteſt:

— καὶ φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο, ὅτ' Ἀθήνησι Κυρηναῖος ἦν
ὥς φησ' Ἀρίστιππος.

Deinde ſcribe, *πρωτεύων ἁπάντων τῶν τότε.* In fine ſcribe, *τὴν δ' ἀρτυρίαν συνήρπασε.* vel *ἀρτυλίαν.* artem *μαγειρικὴν* intelligit, ut recte Dalecamp. tamen *ἀρτηρίαν* MSS. In quarto Antiphaneo ſcripſimus, *πιλίδιον ἁπαλὸν, pileolus delicatus.* ex MSS. prius legebatur *πολίδιον*, inepte. nec minus inepte qui initio *Βεβαία τράπεζα.* renuente etiam metro. p. 853.

Caput Duodecimum.

Καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις. Voces Epicuri καταιγισμοὶ et ἐπεντρώματα. χορηγίαι καὶ λειτουργίαι. περίστασις pro vita non philoſophica, συμπεριφοραί. Anaxilae Λυροποιός ὠὰ κολάπτειν. Annuli velares. *Prov. παχὺς ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα. ἀχριμαία κρέα.*

Ne membranae quidem antiquae manus aliter haec nobis exhibent quam ut vulgo eduntur: *Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἐν τῷ Ἀρχύτα βίῳ ἀφίησι παρὰ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου πρεσβευτάς.* cum tamen manifeſtiſſimum ſit *ἀφίησι* ſcripſiſſe homines imperitos pro *ἀφικέσθαι φησί.* In Polyarchi diſſertatione qua probare nititur ſapientis eſſe *ἀκολουθεῖν ταῖς ἡδοναῖς*, turbant iſta verba, *τὸ δὲ ἀντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε εὔφρονος οὔτε εὐτυχοῦς, οὔτε ξυνιέντος εἰδέναι τίς ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως σύστασις.* Illud quidem non dubium, *εἰδέναι* perperam ſcriptum eſſe pro *εἶναι. non eſſe ejus qui intelligat.* etc. Sed eſt in voce *καταδουλοῦσθαι* nonnulla difficultas. Apud philoſophos, et ſacrarum etiam literarum auctores ſervi cupiditatum appellantur, qui totos ſe illis dediderunt. Si ita hic accipiamus, ſenſus erit: parum ſapere qui adverſantur et quaſi reluctantur naturae cupiditatibus: et item eos, qui ita ſeſe illis mancipanunt, ut ipſis quaſi dominis ſerviant. optima quidem ſententia: ſed an hoc Poliarchus (ſive Polyarchus: utroque modo enim ſcribitur) voluerit, id vero quaeſtionis eſt: non enim videtur haec ſententia ei theſi quadrare quam ipſe propugnat. Itaque *καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις*, potius interpretor, invitum parere cupiditatibus de incontinentibus loquitur, qui aſſidue cum cupiditatibus ſuis pugnantes, aſſidue ſuccumbunt, et illis *ἑκόντες ἀέ-*

κοντι θυμῷ manus dant. serviunt igitur et isti voluptatibus, non minus quam intemperantes, sed serviunt coacti: qui poterant, imo debuerant ex hujus Thaletis praecepto, naturam ducem secuti carere ea molestia, et aequo animo frui voluptatibus. Cum ait, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦτε Ἀσία ὅλη χορηγεῖ. deesse aliquid apparet nisi legas, ἡ Ἀσία vel ἥγε Ἀσία. sed verius opinor desiderari unum aut alterum verbum. nam Persae tunc temporis praeter Asiam parebat Europae etiam pars aliqua, et Aegyptus, fortasse, quam plerique ab Asia separarunt. Mox scribe, Μήδους δὲ Πέρσαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν non τοιαύτην. Ait, καὶ τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, φησὶν ὡς ἀμφὶ κρ. locus quem respicit est in Necyia, ὀδυσσ. λ. Ait, ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργα-
p. 854. λισμοὺς καὶ νύγματα. his quatuor vocabulis solitus uti Epicurus, ut exprimeret animi ad voluptates ruentis impetus. Sed vocem ἐπεντρώματα quis ferat? [Equidem referebam id verbi inter eas Epicuri dictiones, quae damnatae antiquis criticis; de quibus olim ad librum 10. Diogenis Laertii aliquid observabamus. sed haereo nonnihil; quia apud elegantissimum scriptorem Philonem id vocabulum observo. Proferam ejus locum, ut discat lector, quo sensu novam vocem usurparit Epicurus. nam Dalecampius qui vertit vulnera, non simpliciter errat: Philo in Allegoriis. ὁ προκόπτων, inquit, λέγεται τὰ ἐγκοίλια καὶ τοὺς πόδας λούειν, οὐ τὴν ὅλην κοιλίαν. ἱκανὸς γὰρ οὐκ ἔστι πᾶσαν ἡδονὴν διώσασθαι. ἀγαπητὸν δὲ ἐὰν τὰ ἐγκοίλια αὐτῆς· τουτέστι, τὰ ἐπεντρώματα, ἅ φασιν οἱ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τινὰς τῶν προηγουμένων ἡδονῶν, ἃ γίνεται ὀψαρτυτῶν καὶ σιτοπόνων λίχνων περιεργίᾳ. Non est hic locus explicandi allegoriam interpretationem quae ibi persequitur Philo verborum Mosis Levitici capite primo, 13. sed apparet mediocriter attendenti, ἐπεντρώματα Philoni, vel potius ei quem laudat Philo, (is autem est proculdubio Epicurus): esse gulae scitamenta, quae non ad alimonium eduntur, sed ad voluptatem, qualia sunt, ait Philo, quae parantur ab artificibus condimentorum et a panificibus, hoc est a confectoribus aut confectricibus panum vel placentarum, vel similium cupediarum. Ex his constat ἐπέντρωμα non deduci ab ἐπεντιτρώσκω, sicut apud Hippocratem τρῶμα, quod significat vulnus: sed ab ἐπεντρώγω quod est edere aliquid supra consuetum cibum. puta panem et obsonium.]

Subjicit auctor, Καὶ Μητρόδωρος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Φησὶν, ὦ Φυσιολόγε Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὁ κατὰ Φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδήν. Conferenda ſunt cum iſtis M. Tullii verba e libro primo De natura deorum. *Metrodori vero qui eſt Epicuri collega ſapientiae, multa impudentiora recitabat. Accuſat enim Timocratem fratrem ſuum Metrodorus quod dubitet omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri: neque id ſemel dicit: ſed ſaepius.* Epicurei Roma pulſi conſulto ſenatus nominantur. mox Alcius et Philiſcus Aelianus libro 9. cap. 12. *Alcaeum* vocat. In fine edicti Antiochei contra Philoſophos, ſcribe, καὶ μὴ ἄλλως γένηται. ſupple ὅρα. Lyconem philoſophum, qui familiam Athenis duxit, ita damnoſum et πολυτελῆ fuiſſe ſcribit dipnoſophiſta, ὥστε καὶ πολλοὺς ὀῤῥωδεῖν καὶ βουλομένους προσιέναι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ καθάπερ εἰς πολίτευμα πονηρὸν καὶ χορηγιῶν καὶ λειτουργιῶν πλῆρες εὐλαβουμένους προσάγειν. ad ſcholam hujus ſophi, inquit, ſic verebatur accedere et illi nomen dare, quemadmodum jure aliquis metuat civis fieri male inſtitutae civitatis: cujus videat cives ordinariis pro republica impenſis, eſſe exhauſtos. Duabus vocibus auctor complexus eſt omnes ſumtus, qui olim in multis Graecarum civitatum a privatis pro rep. neceſſario fiebant. Χορηγίαι, ſumtus ad ſolennia ſacrorum et ludos. λειτουργίας multa erant p. 855. genera: ut propter bellum, aut annonae anguſtiam. Athenis, maximum onus fuit trierarchia, et illae quas vocabant ἐπιδόσεις. Hujusmodi quaedam onera ſuſtinenda erant iis qui Lyconi vellent operam navare. ἃ δὴ πάντα inquit mox Athenaeus, ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ Φιλοσοφίας εἶναι, τρυΦῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα. opponit philoſophiae περίστασιν, id eſt, vitae alienae a cura rerum humanarum, occupatam et ſollicitam, qualis ſolet eſſe vulgo hominum. περιστάσεις dicuntur caſus qui hominibus uſu veniunt laeti aliquando, ſaepius adverſi et triſtes: hic περίστασις eſt vita expoſita hujusmodi caſibus: in ſacris literis eſt ὁ κόσμος, cum opponitur τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. frequens vox in Stoicorum libris et ejusdem aetatis ſcriptoribus: de qua plura alibi. apagehinc *coronas et circulos* interpretum. Mox ante haec, οὐ γὰρ ἵνα συῤῥυέντες, deſunt aliquam multa verba. nam ſuperioribus non cohaerent ſequentia; loquitur enim de conventibus et ſodalitatibus aliorum philoſophorum: quos ait non voluptatis ergo una eſſe ſolitos: ἀλλ' ἵνα Φαί-

νωνται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ φυσικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Nicolaus Sturio emendabat *φιλικῶς.* et est sententia optima. non probo tamen, quia in omnibus libris diserte *φυσικῶς.* id est, *secundum naturam hominis.* homo enim est, *φύσει ἀγελαῖον ζῶον* et societatis amans. hoc maximum coagulum est sodalitatis *καὶ συμπεριφορᾶς*, id est, mutitationum. id enim est *συμπεριφέρεσθαι, mutitare,* sive *mutuitare.* vide libro quarto. addit, *ἕνεκεν ἀνέσεως καὶ φιλολογίας.* Excerpta *φιλολογήσεως.* quid *ἄνεσις* quid *φιλολόγησις* hoc loco eleganter explicat A. Gellius libro decimo octavo, capite secundo. In narratione de Anaxarcho multa pervertunt interpretes. Studiosi eorum peccata emendabunt. nos ad alia properamus. Scribendum, *τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ.* non *Αὐροποιοῦ.* ex ipso Athenaeo et Polluce *ὠὰ κολάπτων, ova tundens,* recte omnes libri non *λάπτων.* ovum in calido cinere coctum qui vult esse, tundat oportet, id est, *κολάπτειν.* Ne quem decipiant qui ista paulo post corrigunt, *ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελῆ*, id est, *super tapete laevi annulos habente, ut illa segestria quibus annuli involvuntur.* Habuisse *τοὺς στρωματεῖς* annulos quibus utebantur in constringendis stragulis, testis locuples Theophrastus Historiae Plantarum libro quarto, loquens de arbore cucifera, quam et ipsam Plinius vocat *cuci* habet, inquit, *πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρόν. ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι, τοὺς εἰς τοὺς στρωμάτεῖς τοὺς διαποικίλους.* Plinius vertit, sed accommodans sententiam seculo suo, *lignum intus grande, firmaeque duritiae, ex quo velares detornant annulos.* uberius ista in commentario De lectis veterum. I nunc, et lege *κροκωτὴν* cum Dalecampio, ac de croceo colore interpretare. Historia de Dionysio Heracleae tyranno, qui *ὑπερεσάρκησεν*, extat etiam in Memnonis fragmentis, et apud Aelianum libro nono, capite decimo tertio. Qui apud Menandrum dice-
p.856. bant, *παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα*, exules erant Heracleotae, qui liberam sibi fuisse in patria facultatem quaerendi de suis malis negabant. metuisse enim tyrannum quem vocabant *παχὺν ὗν.* ut Latini *porcos* appellant, quos edacitas obesos reddidit. Est autem allusum ad proverbium. *βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας*, quo usus Aeschylus, et alii tragici. Scribe: *ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι πάνυ. aucto ventre et bene farcto:* cum ait Menander, *καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω.* intelligit quam

medici vocant ὀρθόπνοιαν. Scribe in verbis Ptolemaei, πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἔγκειται. ex libb. et Eustath. *ferinam* vocant ἀγριμαῖα. adjicit Ptolemaeus πολλάκις δέ τινες καὶ κιθάριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. non potest κιθάριον aliud significare quam *parvam cytharam*. quod alienum est. qui accipiunt pro κιθαριστὴν, negligunt analogiam. Legendum καθάριον, *mundum, elegantem*. fere apud auctores munditiés opponitur τῇ πολυτελείᾳ. ita hic accipiendum. significat datum, puerum a pedibus non magnae rei: sed quem cultus munditiei commendaret. descriptis impensis quas priores sacerdotes soliti facere, narrat Ptolemaeus, se omissis illis omnibus, phialas ex argento confecisse, τὸ τίμημα ἔχουσαν ἑκάστην, ἧς προειρήκαμεν δαπάνης: id est, quae tanti constabant singulae, quanti totus ille apparatus quem ante descripsit, constabat. Scribe, εἰ ᾗ τὸ σχῆμα, non εἰ ἦν. pendet enim oratio ab ἐφαίνετο. De hoc Lacedaemoniorum instituto Aelianus Variae historiae libro decimo quarto, cap. septimo. Simile illud Strabonis de veteribus Gallis: ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο. ἀσκεῖν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι καὶ προγάστορας. τὸν δ' ὑπερβαλλόμενον τῶν νέων τὸ τῆς ζώνης μέτρον ζημιοῦσθαι.

Caput Tertiumdecimum.

Λεωτροφίδης. Thumantis. Melitus tragicus. notata levitas Graecorum super quorundam prodigiosa tenuitate. βάλλειν λήκυθον κενήν. Mercurius θεῶν προπομπός. Proverb. πεφιλιππιδῶσθαι. Cephisodori Trophonius. *Antiphanis* Thoricii. *Cratini* Chirones. *Mos veterum, florem gestare auri impositum. Cur flores, fructus, et id genus alia prae manibus habere sit moris. συντυχίας. προϋπογράφειν. ὡραΐνεσθαι.*

Posteaquam multa dixisset Athen. de praepinguibus quibusdam et catasarcis, ad Timocratem suum converso sermone, πόσῳ οὖν, inquit, κάλλιόν ἐστιν ἀγαθὲ Τιμόκρατες, πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὧν καταλέγει Ἕρμιππος, etc. pendet oratio haec, usque ad illa quae intervallo satis magno sequuntur. πολλῷ οὖν κάλλιόν ἐστι τοιοῦτόν τινα εἶναι τὴν ἰδέαν, ἢ ὥς φησιν Ἀντιφάνης. et quae sequun-

tur. Inter haec ſermo interjectus eſt de quibusdam mirae tenuitatis hominibus, atque adeo prodigioſae. talia enim re vera ſunt nonnulla eorum quae hic narrantur exempla. Primi in hunc cenſum nomina ſua deferunt *Leotrephides* et *Thumantis*, quorum ſimul meminit Hermippus in *Cercopibus*. Extat idem Hermippi locus in
p. 857. antiquis comici ſcholiis ad *Aves*. atque ibi ſcriptum Λεωτροφίδης, non ſolum apud interpretem, verum apud ipſum poetam, qui hujus meminit illa in fabula. In verſu Hermippi pro Θουμάντιδος reſcripſit Dalecampius Θαυμάντιδος, et de Iride interpretatur φιλοσοφικώτερον. Quam vellem acumine iſto ingenii eſſet uſus alibi. nam hic quidem non licuit ei eſſe ingenioſo, propter frigus ſententiae quam invehit: propter conſtantiam vulgatae lectionis in omnibus exemplaribus etiam apud ſcholiaſtem Ariſtophanis, qui haec ipſa deſcribit. poſtremo propter ipſum etiam Ariſtophanem, qui Thumantidis hujus ſic meminit in Equitibus.

Μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ·
καὶ γὰρ οὑτοσὶ φίλ' Ἄπολλον
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοις
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

ex quibus verbis duo licet cognoſcere: et prae fame exſuccum ac macilentum hunc fuiſſe: et fatidicam Apollinis laurum ſolitum mordere. atque inde nomen, nam Θούμαντις, eſt θεόμαντις. ita nullus Taumantidi illae ſuppoſititiae locus relictus. Verſus primus ῥήσεως Ariſtophaneae ex *Gerytade*, ſumptus eſt, ut plurimi alii ejus poetae de Euripide initio Hecubae. Quartus maniſeſto corruptus initio, Οὐ σημαίνοντας ἀϊδοφοίτας. nihil enim illa ſignificant, οὐ σημαίνοντας. praeterea lex metri mendam arguit. Legebam: Ἐκεῖ μένοντας. ſed quia ſequitur, θαμὰ Ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας: melius, Ὡδὶ μένοντας. qui etſi habitant inter vivos, inter mortuos tamen ſaepe comparent. Μέλητος conſtanti errore ter mox ſcribitur pro Μέλιτος. ita igitur poſthac emendemus. nam τὸ η in media ſyllaba vocis hujus verſus reſpuunt, et qui hic recitantur, et omnes alii in quibus miſelli hujus tragici ſit mentio. Ariſtoph. *Ranis*, Σκολιῶν Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων. Enarrator vetus: τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. omitto Aelianum Ποικίλης libro decimo, capite ſexto. In *Ci-*

nesiae gracilitatem, extant et alii Ariſtophanis joci: ut in *Ranis*,

Εἴτις πτερώσει Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

[Habes apud Galenum in ſeptimo Commentario ad Aphorismos H. Platonis Comici de hoc Cineſia lepidos verſus.] Proximi tres verſus qui apud poetam non longe a praecedentibus erant collocati, habent hanc ſententiam. Eorum qui legatos iſtos adeo tenues et leves in Orcum miſiſſent, ſpes eſſe admodum tenues: quia periculum ingens eſſet, ne iſtos parvi ponderis legatos Diarroeas fluvius correptos ſecum deferat, ſi ejus aquae forte intumuerint. Poetae verba ſunt leviter a nobis emendata.

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτὸν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα.
τούτους γὰρ, ἢν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς Διαῤῥοίας ποταμὸς, ἐξοιχήσεται.

Quartum his verſum adjicit Dalecampius de Sannyrione. ſed locus apparet mutilatus. neque eſt cauſſae, cur cum p. 858.
illo ſentiamus. Quoties lego quae de Philetae et vatis Archeſtrati parvitate et gracilitate narant Graeci ſcriptores: non poſſum quin ſatyrico poetae ſubſcribam, cujus eſt dictum *et quicquid Graecia mendax Audet in hiſtoria.* De Phileta probabilior ſaltem Aeliani narratio: qui geſtaſſe eum ſcribit non globos, ſed ſoleas plumbeas, et quaerit idem non injuria, ſi tanta fuit Philetae imbecillitas, qui potuerit haec inter eundum pondera trahere. De altero quis adeo communi ſenſu caret, qui credat quod hic narratur? repertum eſſe cum appenderetur *ὀβολοῦ ὁλκὴν ἔχοντα.* nam in librarios culpam conjicere, haut ſcio an ſit licitum. Aelianus enim per omnia huic narrationi conſentit. Etiam Hipponax inter Homunculos de quibus hic eſt ſermo, recenſetur. ſed additur fuiſſe eundem adeo *ἀκρότονον* et validis lacertis, *ὥστε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα:* id eſt, *ut praeter alia* roboris argumenta quae edebat, *etiam inanem ampullam jaceret longisſime.* Duplex hic non poenitendarum virium ſpecimen. quod ampullam longe vibraret, quod vacuam. facilius enim plena quam vacua *ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς* impulſa feratur: male in Excerptis *καινὴν* pro *κενήν.* Alexidis verſus de Philippide, *Ἑρμῆ θεῶν πρόπεμπε καὶ Φιλιππίδου:* duplici nomine ſuſpectus mihi. *προπεμπὸς* Graecum non eſt, ſed *προπομπός.* Mercurius autem non eſt deorum *προπομπὸς*, ſed mortuorum. Lego, *Ἑρμῆ*

νεκρῶν προπομπὲ καὶ Φιλιππίδου. Supra dicebantur αἰδοφοῖται ſimiles Philippidae homunciones. id ipſum aliis verbis ſignificat Alexis. ſimiliter ſtatim Ariſtophon mortuis accenſet Philippidam a quo manavit, ſicut obſervatur hic, ut ſupra modum extenuatum dicerent πεφιλιππῶσθαι. Ita bis ſcriptum in plerisque libris omnibus, imo bis peccatum. nam πεφιλιππιδῶσθαι rectum eſt, illud falſum: etſi non neſcimus ita ſcribi apud Suidam quoque: falſo: ut cum analogia, tum lex metri arguunt. De iisdem dici ſolitum, *poſſe ipſos per annulum trajici.* Ariſtophanes διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις. Locum Alexidis ita lege.

Κακῶς ἔχεις, στρουθὸς ἀκαρὴς νὴ τὸν Δί' εἶ,
πεφιλιππίδωσαι. μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.
ἐγὼ τέθνηκα. τοῦ ταλαιπώρου πάθους.

Morem fuiſſe veterum delicatorum pedes unguentis ungere probatur teſtimonio Cephiſodori in *Trophonio.* cujus verſus ita diſtingue

Ἔπειτ' ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι πρίω
μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον.

Ejus fabulae Pollux meminit, libro ſeptimo: Τὴν δὲ σμηκτρίδα, inquit, ſic enim legendum. Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἴρηκεν. meminit et aliis locis. Citantur in eandem rem et Antiphanes ἐν Θορυκίοις. Scribendum per ι. Θορικίοις. plena inſcriptio eſt libro decimo quinto, Θορικίοις ἢ διορύττοντι. traducebat haec fabula Thoricios. Thoricus unus erat τῶν δήμων agri Attici: Verſus Anaxandridae ſcribendi ſic ex libro decimo quinto.

Μύρῳ δὲ παρὰ Πάρωνος οὗπερ ἀπέδοτο
p. 859. ἐχθὲς Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἰγυπτίου
ᾧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Sequitur, Teleolidem in fabula *Prytanibus,* luxu diffluentem exagitaſſe τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον. haec ſcriptura non Themiſtoclem privatim, ſed omnes qui ejus ſaeculo vixerunt accuſat. Interpr. τὸν τοῦ Θεμ. β. diſſentiunt libri. Mox, Κρατῖνός τ' ἐν Χείρωσι τὴν τρυφὴν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιοτέρων, φησὶν, ἁπαλὸν δὲ σισύμβριον ῥόδον ἢ κρίνον παρ' οὖς ἐθάκει, παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων, σκίπωνά τ' ἠγόραζον. Alibi, ut in Pericle Plut. et ſcholiis Ariſtophan. inſcribitur haec fabula non Χείρωνες, *Chirones,* ſed Χείρονες. *Deteriores.* Heſych. contra in αὐτόφορτος, Χείρωνα, *Chironem:* notum nomen ex fabulis. Ex hoc autem Cratini loco apparet varie ad oblectationem aut voluptatem floribus eſſe uſos

veteres. Caput, collum, et pectus coronis ornaſſe illos notum omnibus. multa libro 15. de ejus generis coronis. Sed etiam auribus flores aut ſolutos aut ſertos imponebant. argumento ſunt Cratini verba, *molle ſiſymbrium, aut roſa, aut lilium auri inſidebat.* legimus namque παρ' οὖς, non παρ' οὖς: quod ferri non poteſt. Remanſit in moribus noſtris haec conſuetudo: cujus hic teſtimonium habes antiquiſſimum. praeterea tribuit Cratinus habrodiaeto quem depingit, malum in manu, et ſcipionem ſive baculum. de malo quaeritur mox: de ſcipione dictum extremo libro undecimo. Proponitur deinceps haec quaeſtio ex Eroticis Clearchi: cur flores, fructus, et id genus alia manibus geſtamus. Summa reſponſionis p. 860. eſt: quoniam per iſta, et occaſionem colloquendi nanciſcimur. et praebendi exemplum deſiderii noſtri: id eſt, docendi ſub exemplo quid ipſi expeteremus. hoc ita Clearchus: ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων. quid appellat ἀρχὴν εὐτυχίας? an principium amoris? quam iſti ſummam foelicitatem putant. nugae. Legendum συντυχίας. *colloquii.* declarat quae ſubjicitur ab eodem explicatio. αἰτηθεῖσι μὲν τῷ προσαγορευθῆναι. δοῦσι δὲ προϋπογράφειν ὅτι δεῖ καὶ αὐτοὺς μεταδιδόναι τῆς ὥρας. Cum habet aliquis prae manibus aut flores, aut fructus et bellaria, qui vident, concupiſcunt. movet enim, ajunt, objectum potentiam. petunt igitur. inde colloquiorum occaſio et principium. qui dant autem, ait Clearchus, hoc ipſo ſatis indicant quid poſtulent, et quid ſibi dari aequum cenſeant. ὑπογράφειν, ut dicebamus ad Strabonem eſt loqui tacendo, et recte aliquid ſignificare. Lege mox ſublato aſteriſco, καλὸν γὰρ ἐστι τὸ τῆς ὀπώρας καὶ τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον. Parum uſitatum verbum eſt ὡραΐνεσθαι quo utitur Clearchus: οἱ ἐρῶντες οἷον ἐντρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡραινόμενοι τοῖς ὡραίοις ἁβρύνονται. pro eo quod uſitatius dicitur ὡραϊζόμενοι. Lege, ὅθεν καὶ αἱ περὶ Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται. Diodorus Siculus initio libri quinti, Claudianus in Raptu Proſerpinae, et alii. Qui dicitur extremo libro Ἀξωνεὺς Θρασύλαος, *Thraſyllus* eſt Aeliano libro 4. cap. 25. omnino autem Αἰξωνεὺς ſcribendum.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSTERTIUS.

Caput Primum.

Argumentum libri hujus. Notata veterum in ſcriptis περιεργία *et laſcivia. Lacedaemoniorum conjugia. Ariſtotelis liber* Περὶ εὐγενείας. ὁ κρείων. Meta *prima Herculis conjunx. Philippi regnum.* παρανομώτερος *pro* παρανομώτατος. *Proverb.* ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Ἄρχειν *pro* ἐπιμελεῖσθαι, *vel facere.* ἡ νόμῳ γαμετή. *Cupido, Mercurius, et Hercules in gymnaſiis dedicari ſoliti.*

LIBRI hujus argumentum verbo declaravit Athenaeus, qui Ἐρωτικὸν, ſive τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον illum inſcribit. Videtur auctor aemulatione Platonis hujusmodi ſermones dipnoſophiſtis ſuis attribuiſſe. nam in Convivio Platonico, de Amore ſolum disputant convivae. Sed ille, ut philoſophus, amoris naturam, ortum et cauſſas eo commentario nos docet. hic, ut philologus, quae de amore et rebus ad eum ſpectantibus apud veteres legerat, quorum hodie ſcripta deſideramus, ut plurimum αὐτολεξεὶ commemorat. Finis hujus ſcriptionis quem ob oculos Athenaeus habuit, eſt πολυμάθεια, et illa rerum omnium antiquarum cognitio, quae et per ſe expetitur, et ad intelligendos veteres ſcriptores, ſane quam neceſſaria eſt: maxime autem comicos: ad quorum lectionem totum hoc

opus εἰσαγωγὴν quandam esse et παρασκευὴν, ubertim docuimus suo loco. Ibi satis detestati sumus veterum eruditorum hanc lasciviam sive petulantiam, aut immanem certe περιεργίαν: qui bonas horas talibus sermonibus male perdere non erubuerint. Non est profecto viri sapientis, doctrinae et πολυαναγνωσίας laudem, pudoris, vel leviculo damno, nedum jactura, ire sibi ascitum. Verum haec quia reprehendere quidem possumus, sed mutare non possumus: quod solum in nobis est, leviter adeo illam partem attingemus, ut facile omnes intelligant, nos hic, ceu in aliquo aedilem metuente loco, non lubenter aliquot horas esse versatos. Igitur ἐγκαλυψάμενοι dipnosophistarum sermones raptim percurramus. Scripsimus cum omnibus libris, ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδειπνηκέναι, καὶ περὶ ἑταίρας κλ. edebatur παρὰ ἑταίρας. Interpres, παρὰ ἑταίρα. neutrum probo. Postea distinguendum et legendum, Ἡμεῖς οὖν τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν· (ἐγένοντο γὰρ καὶ περὶ γαμετῶν καὶ ἑταιρῶν πολλάκις λόγοι.) οὐκ εἰδόσιν ἐπιτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν, τῶν M. negationem ante εἰδόσι restituit etiam Dalecamp. sed minus recte interpretatur. Nam hoc ait Athenaeus: nos qui convivio interfuimus, historiam hanc nescientibus volentes exponere. Eratonem prius invocabimus, etc. De Lacedaemoniorum conjugiis scribit Plutarchus in Lycurgo, ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς. hunc raptum videtur mox auctor intelligere etsi rem narrans paulo aliter quemadmodum et coelibum alias poenas leges apud Plutarchum In sermone de Socratis uxoribus olim ex conjectura scribendum monueramus in Notis Laertianis Περὶ εὐγενείας, pro συγγενείας. et sic postea in antiquis libris invenimus. Cassandram, ait, εἰς τὴν ἑλλάδα ὁ κρείων ἐπηγάγετο. sic omnes MSS. durum plane, nisi alluderet ad Homerica verba. Herculis sobolem et τὸ τῶν τέκνων πλῆθος recenset Apollodorus libro secundo Bibliothecae. Hopletis filiae de qua noster, πρῶτον μὲν γὰρ ἔγημεν Aegeus τὴν Ὁπλῆτος θυγατέρα, Metae fuit nomen. Apollodorus libro tertio, γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὁπλῆτος. Mox de Alexandro ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακάς. id esset, *de summa rerum pugnans.* sed aliter libri, παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον. Philippum regnasse ait annos viginti ἐν ἔτεσι γοῦν εἴκοσιν οἷς ἐβασίλευσεν ὥς φησι Σάτυρος. historiae non congruit hic numerus. Scripti quidam, εἴκοσι καὶ δυοῖν. minus male id quidem. Diodorus p. 861.

Siculus annos regnasse viginti quatuor, scribit libro decimosexto. Οὐ γένος τις ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. Excerpta, οὐ γένος ἂν δύναιτο. superlativus pro comparativo, ut apud Herodotum Musa tertia: ὁ ἀνὴρ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων. Ἡ δὲ Ναννὼ τί νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Excerpta Ἡ δὲ Νάννιον τί δ. Et Nanno et Nannium ejusdem farinae mulieres in his libris. Elegans proverbium est quod Anaxilas usurpat, ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. *navicula evasit tandem ope remorum.* de eo qui ex summo periculo emersit. [Melius autem scribas ἐξέπαισε, per αι. vide libro tertio capite vigesimo] Ἔπειτ' ἔχειν προῖκ'
p. 862. οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν. Nicolaus Sturio emendabat φάσκομεν. placet. tam fatui, ait, sumus, ut auctoramentum servitutis nostrae vocemus dotem. In sequente versu χολὴν *Iram* male vertunt: cum omnino *fel* debuissent: propter id quod subjicitur. Ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι, *curare*, posuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id est, magistratuum officium est, curam habere eorum quibus praesunt. sic interpretor haec, Ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν Ἀμελοῦσιν. etsi non displicet accipere cum Dalecampio ἄρχουσι, *instituunt, facere aggrediuntur.* Alibi dicebamus, et Graecos ἄρχεσθαι ποιεῖν pro ποιεῖν, et Latinos, *instituere agere*, pro simplici agere, solitos usurpare. Corrupit paulo post nuperus corrector hunc Amphidis versum in comparatione legitimae uxoris et amicae illegitimae. Ἡ μὲν νόμον γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει. prius fuit νόμῳ. doctissimi viri censuerunt esse mendosum locum. et νόμων scripserunt, et σωφρονοῦσα pro καταφρονοῦσα. frustra. rectum est νόμῳ. uxorem legitimam περιφράζει sic: ἡ νόμῳ supple γαμετὴ. συζευχθεῖσα. Vertendum. *Nam uxor quidem maritum negligens intus manet.* opponit delitias et illices amoris blanditias amasiae severitati legitimae conjugis. [Menandri versus ex Arrhephoro distinctione personarum recte illustravit Dalecampius. In sexto scribe. Εἰς πέλαγος αὑτὸν σ' ἐμβ. pro σεαυτόν. e duobus autem sequentibus versibus tres conficiebat unica voce suppleta quam verisimile est excidisse, illustrissimus Scaliger, hoc pacto:

> Οὐ Λιβυκὸν οὐδ' Αἰγαῖον οὐδ' Ἰώνιον
> οὗ τῶν τριάκοντα οὐκ ἀπόλλυται τρία
> πλοιάρια· γήμας δὲ οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως.

Docta prorsus et necessaria conjectura.] Καὶ Θεόφιλος δ' ἐν Νεοπτ. superiora duo disticha Theognidis Theophilus

iste senariis quatuor eleganter expressit. πρῶτον γενέσθαι πόλεμόν φησι δύο γυναικῶν Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐρυδίκης. Significant haec verba: primum omnium bellorum extitisse cujus fuerint auctores duae mulieres Olympias et Eurydica. falsum hoc: quis dubitat? etiam si restringas ad bella propter mulieres excitata. omnino super nobis vox πρῶτον. et fortasse Ἠπειρωτικὸν recte emendaverimus. suadent et mulierum harumce nomina. Duris autem Samius unde haec historia describitur, Macedonicarum rerum historiam multis libris erat persecutus. meminit saepe Athenaeus ejus historiae. et vetus comici interpres ad Nebulas librum decimum quintum Μακεδονικῶν citat. addit de Eurydica. ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ καὶ παρὰ Κυάνῃ τῇ Ἰλλυρίδι. non est *Cyana* loci nomen, ut voluerunt: sed foeminae viraginis Illyricae, quae Eurydicae pro campidoctore fuit. Sed pro Κυάνῃ melius legas, opinor Κυνάνῃ. Adi fodes ad Photii Exeerpta ex Arriani libris τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον. Locus est pagina centesima vigesima quinta, editionis quam Augustae Vindelicorum curavit optimus doctissimusque Hoeschelius. Euripidei cantici de amore prima verba eduntur perperam. Scribo, Παιδεύμα δ' Ἔρως (vel Ἔρωτι) σοφίας ἀρετῆς τε πλεῖστον ὑπάρχει· Καὶ προσομιλεῖν οὗτος ὁδ'. Senarius Euripideus qui mox habetur imperfectus, nullo negotio sic potest expleri, Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ τοὺς βροτούς. Ait Amorem in gymnasiis solitum συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. notabunt studiosi de Cupidine: non enim passim obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta suisse omnium gymnasiorum, passim testantur Graeci et Marcus Tullius ad Atticum. itaque fuerunt qui unum ex duobus signum conficerent. Hermeraclam vocat idem Tullius. p. 863.

CAPUT SECUNDUM.

Cupido Thespiensium. Erotidia *festum apud eosdem.* Halia *Rhodiorum.* Erxias *scriptor.* συννενημένος. *Sophoclis locus exponitur et emendatur.* ἐξοπτᾶν. μετρεῖν ὀφθαλμόν. πλουσιακὸν κακόν. ἱππόπορνος. κάττυμα. *calcei egenorum.* αἱ εὐανδρίαι. *Sparta* καλλιγύναιξ. *alia quaedam.*

Perperam scriptum est, Θεσπιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τιμῶσι, κατὰ Παναθήναια Ἀθηναῖοι, Ῥόδιοι τὰ Ἅλια.

Legendum, Θεσπιεῖς. Thespiae urbis in Boeotia nomen, ubi Cupido factus a Praxitele, dedicatus autem a Phryne vel Glycera colebatur. auctores Cicero, Strabo, Plutarchus, Pausanias, Sidonius Appollinaris, alii. De festo hoc sic Pausanias, ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἔρωτι ἆθλα οὐ μουσικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες. *Halia* Rhodiorum qui putant fuisse monumentum veteris θαλαττοκρατίας, errant. non enim ab ἅλς id festi nomen deducendum, sed a voce Dorica Ἅλιος pro Ἥλιος ut apud Plautum *Alis* pro *Elis*. Quis nescit Rhodios Solem apud se natum (ita credebant) praecipua religione coluisse? Adi Strabonem libro decimoquarto, et Aristidem in Rhodiaca. qui etiam in altera oratione qua Rhodios ad concordiam hortatur, Rhodum τὴν ἱερὰν τοῦ Ἡλίου πόλιν nominat. Scribit Eustathius, fuisse apud Rhodios templum Soli sacrum; quod Ἅλειον vel Ἁλίειον appellabant. Noli dubitare et festos Soli dies *Halia*, [vel potius *Halïia* Ἁλίεια.] fuisse illis nuncupatos. Thebanorum ἱερὸς λόχος pluribus expositus nobis ad Polyaenum. Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς citatur mox: alibi quod sciam nusquam. libro octavo laudatur Ergias quidam, qui de Rhodo scripserat. fieri potest ut idem sit, corrupto aut hic aut ibi nomine. Scribe in Alexidis ecloga e *Phaedro*, ἀλλὰ συννενημένος Παντταχόθεν, ἐν ἑνὶ τύπῳ πόλλ' εἴδη φέρων. est enim, a νέω *accumulo*. unde frequens apud poetam νήσας. et in fine. Οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν. ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι Τοιοῦτον. ἔγγιστ' εἰμὶ δὴ τοῦ ὀνόματος. Legit mox Dalecamp.

Ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν ἢ τὸ θεωρικὸν
αἰτοῦσιν ὑμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

non displicet lectio: interpretatio displicet: nam θεωρικὸν est pecunia quae publice dividebatur, ut haberent tenuiores unde lucar penderent. Videtur poeta fecisse
p. 864. haec loqui ipsum Atheniensium populum. Reperi in quibusdam libris scriptum aliquanto post, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δ' ἔφη τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ, τοὺς ἐραστὰς, etc. sed non dubium ex ora libri irrepsisse illa τῶν Ῥητορ. πρ. cum fuissent adnotata ad sequentia haec, ἐν οἷς τὴν αἰδῶ κατοικεῖν. Extant enim in Rhetoricis similia istis quaedam: ubi ait philosophus, ὅθεν ἡ παροιμία τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται. καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα. non est tamen hic locus in primo, sed in secundo libro. Vide etiam in Problematis

ejusdem Sophi. Proximus Sophoclis locus, ex Hippodamia tragoedia eſt, niſi fallor. is ita habet.

Τοιάνδ' ἐν ὄψει ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
εἶθ' ἅλλεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με
ἶσον μετρῶν ὀφθαλμὸν ὥστε, τέκτονος παρὰ
σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

Loquitur, ut monemur ab Athenaeo, Hippodamia de Pelopis erga ſe amore. Pelops, inquit: ita fixos in me oculorum radios, amoris illices habet, ut quamvis in currum inſiliens, eique inſiſtens citis rotis agitato, nihilo tamen minus rectis oculis me ſemper intueatur. Aſpicere rectis oculis et immotis, eorum eſt qui gratiſſimae alicujus rei ſpectaculo fruuntur. Poeta *ὀρθοὺς ὀφθαλμοὺς* qui dicuntur in proverbio periphraſi extulit: quae depravando huic loco fuit. nam legendum, *ὥσπερ τέκτονος Σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανών.* Verbum *ἐξοπτᾷ* accipit Dalecamp. pro *ὁρᾷ cernit.* ſane etiam *λινοπτᾷν* eſt *retia ſervare:* unde *λινοπτώμενος* in Ariſtophanis Equitibus poteſt verti, *urit me* aſpectu ſuo. *μετρεῖν ὀφθαλμὸν* poetice dictum pro radios oculi aliquo intendere, ſicut linea qua aliquid menſuratur. quare pergens in eadem translatione, comparat hos radios lineae perpendiculari, quam facit materiarius faber demiſſa norma vel amuſſi. Quod autem *τὸ ἐρᾷν ἀπὸ τοῦ ὁρᾷν γίνεται*, paſſim teſtantur poetae, *ἐρωτικοί*: quorum teſtimoniis ſuperſedeo.

Τούτων ἔχει τι θάτερον. Tolle interrogationem, et transfer in finem praecedentis verſus. Vides ne aliquem reſinatum aut raſum? hic duorum alterum habet: illa duo ſequentibus verbis explicantur. vel ignavus eſt, inquit, et qui militiae nihil faciat pro viro forti, cujus indicium eſt barba: vel divitum morbo laborat, id eſt, mollis et impudicus eſt, ac virum quaerit. Scribe, *Ἢ πλουσιακόν τι τούτῳ προσπίπτειν κακόν. τί ἐστιν ὁ ἱππόπορνος, νῦν δ' εὑρηκέναι.* Jocatur Diogenes: quaſi *ἱππόπορνος* vulgo diceretur *eques moechus.* quod falſum eſt. nam in hac voce *τὸ ἵππος* ſignificationem ſolum auget, et magnum ſtupratorem deſignat: ut in *ἱππομάραθρον, ἱππολάπαθον*, et ſimilib. ſic *βοῦς* in *βουπόνηρος* aliisque. *καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλανται ὦτα, καττ.* Diſtingue ac lege, *εὑρίσκεσθε ἐπὶ ταῖς τῆς Φιλαργυρίας θύραις, ῥυπαρῶς ζῶντες, καὶ τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλασθε ὦτα, καττύματα καὶ κιναίδους καλοῦντες*, etc. Vos ſtoaces miſeri non ſolum ſordide et ſquallide vivitis: p. 865.

verum etiam, si quos videritis elegantiae studiosiores, conviciis illos proscinditis, καττύματα et *cinaedos* appellantes. τῶν ἤχων ὦτα ἐμπίπλασθε, *sonis aureis impletis*, dixit pro *assidue clamatis*. Κάττυμα, proprie est solea quae calciamento suppacta usu teritur: hic est convitium in hominem pathicum, et ut veteres locuti sunt, officiosum, sic prorsus apud Latinos *scortum*, ἀπὸ τοῦ σκύτους, id est, *corio*. Haec scripseramus cum inspectis diligentius antiquae manus libris, reperi ἥλων pro ἤχων. neque ὦτα, sed ὁ τά. quae lectio sententiam diversam suggerit nobis, oppido elegantem. Scribendum, καὶ τῶν ἥλων ἐμπίπλασθε τὰ καττύματα, κτλ. id est, *clavis* calceorum *soleas impletis*. rusticitatis et sordium argumentum, clavis suppactos calceos gestare. qua de re ad Theophrasti Characteres multa. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι. Dalecamp. *nam quibus in civitatibus magnus est virorum bonorum fortium ac bellicosorum numerus, pulcherrimos seligunt.* non est negandum τὸ εὐανδρεῖν hoc significare: hic tamen locus aliter sine dubio est exponendus. εὐανδρίας appellat selectos juvenes ex omni pube, ad ritus religionis obeundos. declarat cum addit, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. neque enim πρωτοφορεῖν est *obtinere primas*: sed *primum, vel inter primos ferre aliquid.* puta thyrsum, vel vannum, vel cistam, vel cernum, aut simile aliud: cum pompa ducitur thyrsophororum, aut licnophororum, aut cernophororum. Favet huic interpretationi Hesychius, qui εὐανδρίαν exponit πλῆθος νέων. [Aristeas scriptor vetustissimus τῶν πόλεων ὅσαι μέγεθος ἔχουσαι, καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν εὐανδρεῖν. hic εὐανδρεῖν significat florere πλήθει νέων, ut ait Hesychius: id est, validae et elegantis juventutis, aut etiam simpliciter, copia virorum. Aliquando εὐανδρία est ipsa fortitudo, et robur virile, ut in illo Carcini. οὐδεὶς ῥᾴθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ. Ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν. Hoc vero loco errorem aliter accipientium, quam ut summus interpretati] palam faciunt sequentia verba, τῷ πρώτῳ τὰ τοῦ θεοῦ φέρειν τεύχῃ δίδοται. Quod autem antiquitus spectata sit forma in ephebis iis, qui ad sacrificiorum ludorumve cerimonias adhibebantur, certa et nota res est. Atque eo referenda moneo Ciceronis verba De natura deorum lib. 1. *Est enim vis tanta naturae, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse. et quidem formica formicae. Sed tamen cujus hominis? quotus*

enim quisque formosus est? Athenis cum essem e gregibus epheborum vix singuli reperiebantur. Cum autem ait, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυηλὰς ἐπιτίθησι vertendum erat, *tertius liba et fruges salsas hostiae imponit.* morem hunc exposuimus fuse ad Theophrastum, capite περὶ μικρολογίας. interpretum *infulae, vittae, coronae,* nihil ad Bacchum. Spartanas foeminas a forma fuisse commendatas indicant illa, καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας. fidem facit huic dicto vetus oraculum, Ἵππον Θετταλικὴν, Λακεδαιμονίην δὲ γυναῖκα. ideo Spartam καλλιγύναικα nuncupant poetae. Discipulus Phaselita quem suus praeceptor Aristoteles deperisse dicitur, p. 866. Theodectes, opinor est, non alius. sed mirum, hunc potius quam Hermiam Atarnensem in medium esse productum. Καὶ ὁ Κύνουλκος, ταύτῃ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. MSS. ταῦτα καὶ τ. Cratini nomen restitutum hic ex antiquis: alii Καρκῖνον. Etsi non extat integer poetae locus ad quem alluditur: tamen non dubitamus descriptam his verbis fuisse Empusam. hoc enim docuit nos Aristophanes: qui alienis verbis, ut saepe solet. sic loquitur in Ranis.

Δι. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Ξαν. πυρὶ γοῦν λάμπεται
ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.
Δι. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον.

ἐκείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν μνήμην φορῶν. Fuit quidam poeta comicus Atheniensis Myrtilus. sed de eo non loquitur Cynulcus: verum de alio qui ea aetate in sordibus et paedore vitam degebat. nam ait διαιτᾶται. aut legendum διῃτᾶτο. quia dicit μνήμην φορῶν.

Caput Tertium.

Timoclei dramatis titulus correctus apud Athenaeum et Harpocrationem. ἐπικαίρως, ἐπὶ κέρως, *et* ἐπισχερῶ *sive* ἐνσχερῶ. *Pindari locus correctus.* νόσοι, *vitia.* πατρίδιον *et* ἀπφάριον. *Prov.* ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. ἐμπορεύεσθαι γυναῖκας. *Laidis patria incerta. item alia nonnulla.*

ΛΑΧΑΝΟΝ τι τρώγων ὤκιμον διεφθάρην. *vescens ocimo olere sum corruptus.* sermo est figuratus. intelligit consuetudinem quam habuit cum Ocimo scorto. vel lectio-

nem fabulae fpurcidicae cujusdam, cui fuerat nomen inditum Ocimo ab illa nobili meretrice. hanc interpretationem fequentia nonnihil adjuvant. ὁ τῶν Κορινθίων σοφιστής. Dalecampius *rerum Corinthiarum fophifta*. melius, *qui Corinthi fophiftam egifti*. Sophiftam vocabat aetas illa, qui acroafes apud discipulos de eloquentia aut literis humanioribus haberent. horfum refpiciens paulo poft Myrtilus, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς Κορίνθου, ἐπειδή μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνείδισας. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αἰδ. . . . . . δράματα. Sic erat in MSS. Prius editum, ὦ 'παιδές. Legi poteft, πολλὰ τῶν ἀρχαίων δράματα. vel πολλὰ ὧν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα λέγειν, δρ. Iis autem fabulis quas exempli gratia profert, multae addi poffunt: ut Alexidis *Polyclea*, de qua libro decimo quarto Antiphanis *Archeftrata*, et cum ejusdem tum etiam Alexidis *Antea*. Timoclis *Neaera*. aliae. Καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δορσὺς τατοκλείδης. Harpocration de Parabyfto Athenienfium foro loquens: μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν 'Ορεσταυτοκλεῖ. Conftat liquido de eadem fabula loqui utrumque. quare non poteft, quin alterius horum corrupta fint exemplaria: imo ut equidem judico utriusp. 867. que. Alibi quod fciam aut meminerim, non invenies nominatam hanc fabulam. MSS. ab edita lectione nihil demutant. Sola eft in fubfidium relicta ingenii conjectura. Sufpicamur fcripfiffe Athenaeum Καὶ ἐν τῷ ἐ. δ' 'Ορεσταυτοκλείδης. exagitabatur hac fabula fceleratus quidam Athenienfis, quem poeta vocat *Oreftautoclidem*, ceu conflatum monftrum ex Oreftis et Autoclidis vitiis. Oreftis notum parricidium. Autoclides infano puerorum amore vulgo infamis. Harpocration, Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο. Ita emendabis et in fuperiore Harpocrationis loco. Atque haec videtur effe Timoclis fabula quam fimplici nomine Suidas *Oreftem* vocat. τ' ἄλλα αὐταῖς περίεργα γίνεται. Lege ut apud Clementem Alexandrinum, Πρῶτον μὲν γὰρ ἐς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας Πάντα τ' ἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται. Φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν 'Εγκεκάττυται. In Excerptis βαυκίσι. ita fcribe. In iisdem non legitur pars illa tota hujus ῥήσεως, quae mulierum artificium declarat celandae ventris amplitudini. Scias jam tum fic depravata Athenaei exemplaria, ut putaverit fatius eruditus ille vir aliquot verfus ita praetermittere, quam operam ludere exfcribendo quae

non intelligeret. nec multo melius apud Clementem Alex. haec ſcripta invenias Paedagogi, lib. 3. cap. ſecundo. Quaeſivimus tamen nos diligentiſſime de poetae mente, in noſtris de re veſtiaria commentariis. Eo te lector rejicere fas et jus eſto nobis. Quod ſi ſpes humanae nos non fruſtrentur, ne nos quidem tuam expectationem *σὺν Θεῷ εἰπεῖν* fruſtrabimur. Legebatur mox, *τοῦ κρηπιδοποιοῦ πρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτῃ βλέπειν.* non difficili ad corrigendum mendo. quis enim non videat *πρὸς* loco *πατρὸς* eſſe ſcriptum, ut fere ſemper in manu exaratis? Ante annos 30. de hoc errore monuerat eruditiſſimus vir Henricus Stephanus in Appendice ſua ad Erasmi Chiliades. Studioſi inde petant totius iſtius loci interpretationem. nam interpres excuſari non poteſt, qui recte praeeuntem virum doctum ſequi noluit. Πώλους Κύπριδος *ἐξησκημένας.* Deeſt verbum fulciendo verſui neceſſarium puta, Π. *Φιλομήδους* Κυπρ. vel *χρυσῆς τε* Κυπρ. Γυμνὰς *ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας.* Aldi editio et ſcripti quidam *ἐπικέρως.* pro *ἐπὶ κέρως.* cui lectioni ſuffragatur lex metri. ſed *ἐπικαίρως* omnes membranae meliores, etiam Excerpta, cum hic tum in ſequentibus aliquot locis. ea vox idem ſignificat cum *ἐφεξῆς.* Suidas, *ἐπικαίρως παραπλέοντας, τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ.* Suadet tamen lex metri, ut *ἐπὶ κέρως* potius ſcribamus, aut *ἐπισχερὼ*, quod eſt *continua ſerie*, *ἐχομένως*, et *κατὰ τάξιν.* elegans Homeri vox et aliorum poetarum. Pindarus non *ἐπισχερὼ*, ſed *ἐνσχερὼ* dicere ſolet ut oda ſexta Iſthmionicarum, *μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐνσχερὼ κέλευθοι.* Reſtitue hanc dictionem oda ultima Nemeonicarum, et ſcribe, *ἐνσχερὼ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι.* id eſt, *arua non ferunt fructus continuos:* ſed per intervalla, et ut ſtatim addit poeta, *ἐν* p. 868.
ἀμείβοντι, alternis. Sexto verſu ſcrib. Παρ' ὧν *βεβαίως ἀσφαλῶς ἔξεστί σοι:* non *παρών.* Καὶ *μὴ λαθραίαν* Κύπριν *αἰσχίστην ὅσων* Πασῶν *διώκειν.* Lego, *αἰσχίστην νόσων* Πασῶν. omnia vitia Graeci vocant *νόσους.* alibi dicitur Euripidi *ἡ γλωσσαλγία αἰσχίστη νόσος.* Poſtremi duo verſus hujus *ῥήσεως* quomodo praecedentibus cohaereant non video. Πατρίδια, *τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους.* Euſtathius poſtquam docuit nomen *πατρὶς* non eſſe diminutivum aut *ὑποκοριστικὸν*, addit, Τὸ *μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον πατρίδιον, φανερῶς ὑποκορίζει κωμικώτερον. οἷον, αὗται, ἤγουν αἱ ἑταιρίδες, βιάζονται εἰσελ-*

θοῦσαι (ſcribe *εἰσέλκουσαι*) *τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλοῦμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστι πατέρων ὑποκορισμός· τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. λέγει δ' ἀπφάρια, κατά τινὰς τὰ ἀδέλφια· μάλιστα δὲ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς γὰρ Δωρικῶς ὁ πατὴρ, ἀφ' οὗ δηλαδή τις ἔφυ.* non probat Euſtathius, ut *ἀπφάρια* exponatur *fraterculi.* diſcedit non ſolum ab aliis, verum etiam a ſeipſo: nam ſaepius idem ſcribit alibi *ἀπφὰ* vel *ἀπφὰν* uſitatum Atticis nomen fuiſſe inter blandientes invicem fratres aut ſorores. et ita praeſtat hic accipere. *ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα.* Proverbium eſt elegantiſſimum, de eo qui verſetur in ſummo diſcrimine, *habet animam in manu.* Praeter Xenarchi hunc locum, non occurrit veterum Graecorum quisquam aut Romanorum qui eo ſit uſus. Hebraei vero ſcriptores paſſim uſurpant venuſtiſſime. David rex et propheta in divino illo Pſalmo 119. כפשי תמיד בכפי ותרתך לא שכחתי *anima mea aſſidue eſt mihi in manu mea.* id eſt, quotidie in periculum vitae vocor. tractat hunc locum Hieronymus in epiſtola ad Suniam et Fretelam. Samuelis libro priore, capite 19. de Davide, *καὶ ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν ἀλλόφυλον* et capite 28. ait mulier fatidica ad Saulem, *ἰδοὺ δὴ, ἤκουσεν ἡ δούλη σου τῇ φωνῇ σου, καὶ ἐθέμην τὴν ψυχήν μου ἐν τῇ χειρὶ*, id eſt, *ut tibi obtemperarem grande periculum adii.* Sic et Jobus loquitur capite 13. et auctor libri Judicum capite 12. [Et Moſes ben Maimon in More Nabokim libro 2. capite 39.] Joſephus ben Gorion libr. 5. המלחמה חזות אשר נלחמתי ואשר שמתי נפשי בכפי, id eſt, *καὶ πόλεμον τόνδε ὃν πεπολέμηκα, καὶ ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν ἐν τῇ χειρί μου ἐθέμην.* Homerus idem dixit paulo aliter, *Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.* [Mutuatur interdum genus hoc dicendi a ſeptuaginta Interpretibus B. Chryſoſtomus, ut in epiſtola ad Epheſios. *τὰς νύκτας ἀγρυπνοῦντα περιϊέναι, καὶ τοίχους διορύττειν, καὶ ἐν σκότει βαδίζειν καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν ἐν χερσὶ, καὶ πρὸς φόνον παρατετάχθαι, καὶ τρέμει τῷ καὶ τεθνάναι δέει.* ſic in Acta Apoſtolor. homilia 20. et alibi. In poſteriore autem orationum de cruce quae ſub nomine Chryſoſtomi circumferuntur eadem ſententia proverbio paulum diverſo exprimitur: *Sanguinem ſuum in anima ſua circumferre?* ubi nomine ſanguinis vita ſignificatur per animam vel animum, voluntas prompta ſubeundi peri-
p. 869. cula, et mortem etiam ſi opus ſit, obeundi. Sic ibi: *ἵνα*

πρὸς τοὺς κινδύνους ὦμεν παρατετηγμένοι, τὸ αἷμα ἡμῶν ἐν ταῖς χερσὶ περιφέροντες, πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον ἕτοιμοι καθημερινόν.] Καὶ Φιλήμων δ' ἐν Δελφοῖς. repete ex superioribus, ἐπιτιμᾷ τοῖς παραπλησίως σοι βιοῦσι, et putabit non nemo scribendum Ἀδελφοῖ. quo nomine editae sunt a multis fabulae. sed Δελφοί legimus et alibi. Σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον. Deest ultima vox. Fortasse, πρῶτον βροτῶν. vel μάλα quod jungetur cum sequentibus. Postea lege,

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις.
πῶς ἡ θύρα σοὶ ἔσται ἀεὶ ἀνεῳγμένη.
εἷς ὀβολός· εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ'.

id est, *Non bene se tuae res habent, habes quomodo semper tibi fores patebunt. Unus obolus* petitur *irrue, nemo erit,* etc. Καὶ Ἀσπασία δ' ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, *Etiam Aspasia Socratica multas habuit forma praestantes foeminas ex quibus quaestum faciebat·* ἐνεπορεύετο non est *praebuit:* sed id quod diximus. Gallice dicimus, *faire marchandise de quelque chose.* Sic in illo veteri versu, Λόγους μὲν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. Locus Aristophanis de Aspasia est in Acharnensibus: ibi vide. Τοῖς ἀετοῖς, οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσι νέοι. Scribe, Τοῖς αἰετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι. et sequentem versum Μετέωρ' ἀναρπάζοντες ἀπὸ τῆς ἰσχύος, ita interpretare, sublimia rapientes attollentesque pro viribus quibus sunt praeditae aquilae juvenes. Proximus ἀρτίπους non est. Ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη, τότε. Scribe, γ. ἤδη, δὴ τότε. vel ἤδη ποτὲ, τότε. Mox, Δέχεται δὲ καὶ στατῆρα καὶ τριώβολον. olim stateribus multis noctes singulas vendebat: nunc etiam triobolos lubens capit, nedum stateres singulos. ingeniose tamen Dalecamp. Δέχεται δὲ καὶ στατῆρος ἀντὶ τριωβόλου. Versu ultimo extremae paupertatis argumentum quod Τ' ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει: *pecuniam porrecta manu capiat.* hoc quam vim habeat non intelligunt omnes. clarum est autem ex iis quae de cavae manus protensione observabamus ad Suetonium libro secundo, capite 91. Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδ' οἶσθα; πῶς γὰρ οὔ; Τὴν ἡμέρειον. postremum verbum negotium facit nobis. ineptum sit accipere ἀντὶ τοῦ ἥμερος. Fortasse, Τὴν νῦν ἔρημον. nam hoc vetulae Laïdi usuvenit. aut, Τὴν Ἱμεραίαν. *quae nata est Himerae* in Sicilia Ut Homeri et aliorum celeberrimorum virorum, ita et Laïdis patriam veteres ignorarunt. nam ut Solinus ait,

eligere ipsa maluit quam fateri patriam. Corinthiam vulgo appellarunt, quia Corinthum illa sibi patriam elegerat. Fuere qui Pancarpiae in Phrygia natam dicerent: plerique aut Hyccaris, aut Crasti: quae erant Siciliae oppida. quidam Himerae, ut conjicimus ex hoc loco.

Caput Quartum.

Metagenis fabula Aurae *vel* Mammacythus. Aristagoras. *Menandri* Παρακαταθήκη. *Pollucis locus.* Euschemus *poëta parum notus.* Oscula passerina.
p. 870. *Veneris Samiae cognomina.* ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. εὐνῆς μαλακώτερον.

KATA τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμηκουθον. Haec lectio duos poetas Metagenem et Aristagoram, itemque dramata duo *Auras* et *Mamecythum* sive *Mammacuthum* nobis prodit. sed istum Aristagoram unde repente prodiisse poetam existimabimus? nam veterum, opinor, nemo hujus meminit, ne Suidas quidem. Praeterea *Mammacuthum* Epigenis fabulam fuisse, ex libro octavo et Suida constat satis. certum etiam, idem Epigenis drama duplici nomine *Auras aut Mamacuthum* fuisse inscriptum. vide libro octavo, capite 14. Faciunt ista, ut suspecta illa habeam τὸν Ἀρισταγόρου. atque adeo aut inducenda sunt, meo judicio: aut in aliam sententiam concinnanda. Solebant comici emendatis a se fabulis nomen novum imponere. exempli gratia: Diphilei dramatis quod erat inscriptum *Haeresiticheus*, ἢ διασκευή nomen habuit *Eunuchus aut Miles*. Puto idem usuvenisse in hac fabula Epigenis. poeta cum illam primum edidit, Αὔρας inscripsit: cum eandem recentavit, titulum fecit, Ἀρισταγόρας ἢ Μαμμάκουθος. Haec nos ita divinamus. qui aliquid probabilius excogitaverit, is esto μάντις ἄριστος. Interea legemus hic, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ Ἀρισταγόραν ἢ Μαμμάκουθον.
Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ. Menandreae hujus meminit Pollux libro nono. proferam ejus verba, non alio fine nisi ut obiter emendem. Τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἄν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθῃ. προειπὼν γάρ, Ὅλκὴν ταλάντου χρυσίου σοὶ παιδίον Ἕστηκα τηρῶν· ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ

τοῦ αὐτοῦ λέγων. Μακάριος ἐκεῖνος, δυσεπτάλειπτον καταφαγών. etiam Harpocration eandem nominat: item Hesychius: cujus verba in libris editis perperam scripta, ita restitue, Ὄφεις· τὰ ὀψοπωλεῖα [illegible] Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ τοὺς ὄψεις ἔλεγε. Καλεῖ γε καὶ γέροντας ὄφεις. Πεποίηκεν ἔργον οὐχ ἑταίρας ταῦτα δ' ὄντα γράμματα. Versus hic non est versus: supersunt enim legitimae mensurae nonnulla. Sed de διβρῶς hic quoque solennia peccarunt librarii, et genus mendae commissum est de quo dicebamus libro 11. capite quarto. Lege igitur,

Πεποίηκεν ἔργον οὐχ ἑταίρας τῇ Δία,
μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταῦτα δ' ὄντα γράμματα
τὴν προσηγορίαν οὐ σαφῶς αὐτῆς ποιεῖ.

Ita aperte quod Athenaeus ait, ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλει appellat προσηγορίαν τὴν αὐτῆς, parum honestum ἑταιρῶν. id est, meretricum nomen. Περὶ δὲ τῶν ἑταιρῶν Εὔβουλος ἐν Ἐπιδήξῃ ταῦτα φησί. extremo libro octavo descriptus est hic idem locus, sub Ephippi comici nomine, non Eubuli. An igitur hic quoque sic legemus? non videtur de eo dubitandum. Suidas tamen legit ut nos hodie Εὔβουλος. sed non semel depravati codices illi grammatico fraudi fuerunt. expectabimus tamen eruditorum super hoc sententiam. p. 871.
Primum hujus poetae versum ita lege, Ἔπειτά γ' εἰσιὼν ἐὰν λυπούμενος τύχῃ τις. et versu tertio κατεφίλησε non κατεφίλησε. Postea sic,

— ἀλλὰ τοῖς στρουθίοις
χανοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε τὴν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

Graecis στρούθια φιλήματα vel στρουθικὰ appellantur oscula libidinosa. nota passerum salacitas: etsi vocem στρουθία generalius accipit in hoc loco Eustathius. Turnebi emendatio est τὸ ἦσε, qua nihil certius. ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν Ἀνεπέτευσ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία. quid sit ἀναπετεύειν, ne Apollo quidem omniscius scivit πετεύειν enim nihil ad hunc locum. interpres longe abiit, ut mentem auctoris fugeret. Scribendum est, ἑκάστου μικρὸν Ἂν ἐπέγευσ', ὥσπερ π. Μ. *similis virgini Milesiae de singulis parum degustasset.* π. positum loco γ. ut saepe. non poterat felicius emendari hic locus. Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατασκεύσης τινός. cum in vicinia prope ejus aedes habitaret quaedam lupa. eam intelligit de qua

ſunt ſequentes verſus. at Dalecamp. *Cum quandam duxiſſet uxorem e vicinia.* putavit *κατοικεῖν* et *συνοικεῖν* eſſe idem. magno errore. *μέτρια λέγουσα Τοῖς δεομένοις.* Excerpta, *τοῖς δυναμένοις.* in acroteleutio voces transponendae, *λέγουσα μέτρια.* Lege mox, *ὁ δ' ἡμέτερος σοφὸς φιλομειρακίσκος, τοιοῦτ'.* Ephippi exemplum *ἐν Σαπφοῖ*, ita legimus,

— *ὅταν γὰρ εἰσελθὼν νέος*
ὢν ἀλλότριος σὸν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ.

juvant Excerpta, ubi eſt *ἀλλότριος* non *ἀλλότριον.* Paulo poſt volui editum, *τοὺς Φρουροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ ποτὲ θύσαντας.* *ἣν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δ' ἐν ἑλειατικαῖς.* Malim, *ἑλειατικοῖς.* id eſt, *ἑλείοις τόποις.* Venus iſta, in ea parte Sami fuerat dedicata, ubi Pericles caſtrametabatur. ad littus nempe maris, ubi erant paludes, et in iis arundineta. Ideo Venerem hanc alii vocabant *ἐν καλάμοις*, quaſi dicas, inter arundines conſecratam: alii *ἐν ἕλει*, vel *ἑλειατικοῖς*, propter naturam loci. *ἐν Ἐφέσῳ φησὶν ἱερὰ ἱδρύσασθαι.* Lege Breviatoris fide, *ἱερὸν ἱδρύσθαι.* Mox, *Δημοσθένης δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήσιος, ὃν Ἀπολλόδωρος εἴρηκε.* etſi multa Apollodori mentio in ea Demoſthenis oratione, non tamen Apollodoro, ſed Theomneſto ſcripta eſt. quare fallitur et hic Athenaeus. In editionibus ſummi oratoris legimus hodie, *τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος.* Athenaeus, ut omnia ejus exemplaria teſtificantur legit, *τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.* *τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνείδισας.* *quod Corinthi literas docuerim mihi vitio vertiſti.* dictum jam capite 3. quam abſurde haec viri eruditi. *καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι.* Significat, non ſolum concipiendis votis frequentes adſuiſſe de more proſtituti pudoris mulieres: verum etiam poſtea ſacris interfuiſſe quae voti ſui rei Corinthii deae reddebant. Sic accipe
p.872. etiam mox, *τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν, καὶ ὕστερον παρούσας.* neque putemus *παρεῖναι τοῖς ἱεροῖς* idem eſſe ac *ἐν τῷ ἱερῷ περιμένειν.* Oda Pindari cujus initium *Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον*, decima tertia eſt libri primi. Verba haec ſcholii quod cecinit idem poeta, ſic ſcribe, *Ὦ Κύπρου δέσποινα τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος Φορβάδων κορᾶν ἐς ἀγέλαν, ἑκατόγγυον, Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.* et junge *ἄλσος ἑκατόγγυον.* *nemus centum jugerum*, id eſt amplum. Scribe etiam, *ἤρξατο δ' οὕτω τοῦ μέλους.* In ſequentibus non pauca meliorum

librorum auxilium desiderant: multa enim corrupta: ut ista, ὦ παῖδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακωτέρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι scribendum, ἐρατειναῖς ὥρας μαλθακώτεραι. vel μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν δρ. Omnia suavia lectorum molliciei comparant non solum poetae, verum alii quoque scriptores. Philostratus, ἡ γῆ δὲ ὑπεστόρνυ πόας μαλακωτέρας ἢ αἱ εὐναί. Idem in epistolis, ῥόδα ἅψασθαι μαλακὰ καὶ πάσης στωμνῆς ἁπαλώτερα. Scribe, σὺν δὲ ἀνάγκᾳ πάγκαλον. Addit, ἀρξάμενος δ' οὕτως, ἑξῆς φησὶν, Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξαντι ὁμοῦ δεσπόται, τοιόνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑράμενον σκολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί. Primum λέξοντι scribendum pro λέξουσι. deinde quaerendum quid illa sibi velint ὁμοῦ δεσπόται. Cave enim putes generosi spiritus virum appellasse Corinthios suos, δεσπότας. Ignorabat adhuc melior illa aetas istiusmodi blanditias. An scripserat ille, ἰσθμοῦ δεσπόται? nam re vera Corinthii erant Isthmi domini: quorum oppidum vocat idem vates in carmine cujus quasi appendix fuit hoc scholium, Ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος ἀγλαόκουρον. Non est plena sententia in istis ex eodem scholio, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ. et, ut videtur, καθαρᾷ, melius.

Caput Quintum.

Mos in jungenda affinitate, ut sponsus phialam dono acciperet. Soli *oppidum Cypri.* Mania *nomen Phrygiacum foeminae.* ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα. Κύβδα *Atticum et Caricum vocabulum.* χιμὼν ἐπ' ἐρίφοις. στραγγεύεσθαι περὶ τὰς συμβολάς. *Mos gestandi thecam calamariam cingulo appensam.*

Pulcherrima illa sive fabula sive historia est, quae deinceps narratur super Odatidis Homartae regis filiae, cum Zariadre nuptiis. Videtur autem moris fuisse cum affinitatem inter se divites contraherent, ut gener a socero, vel a sponsa sponsus phiala donaretur. De sponsa exemplum est in istis, Ἡμεῖς ὦ θύγατερ Ὀδάτις νῦν ποιούμεθα τοὺς σοὺς γάμους· περιβλέψασα οὖν καὶ θεωρήσασα πάντας, λαβοῦσα χρυσῆν φιάλην, καὶ πληρώσασα, δὸς ᾧ θέλεις γαμηθῆναι. Aliquanto post in alia historia,

ἔδει μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα, Φιάλην κεκραμένην ᾧ βούλοιτο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστήρων. De ſocero teſtimonium praebent Pindari haec, in ſeptima Olympionicarum:

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν
p. 873. *ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-*
σαν δρόσῳ δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ.

Atque hinc fortaſſe eſſe, quod *φιαλεῖν* Graeci uſurparunt pro rem aliquom aggredi, et *πράγματος ἄρχεσθαι*, ut exponit ſcholiaſtes Ariſtophanis: qui et in Pace, et alibi ita uſus ea voce. Si quis tamen ad ritus libationum referre malit, per me licet. Verba Idomenei de Themiſtocle expenſa ſunt libro ſuperiore. De Thaïde et incenſa Perſepoleos regia Diodorus Siculus lib. 17. et alii.

Εὔνοστος ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεύς. Interpret. *quae Solonis Eunoſti regis Cypriorum uxor fuit.* imo vero, *Eunoſti regis Solorum quod eſt oppidum in Cypro inſula.* Solos urbem recenſet Ptolemaeus in Cypri deſcriptione inter duo promontoria, Crommyωn et Selinuſam. Legi Ariſtophontis quae lata dicitur praetore Euclide *ὃς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι*, ſirempſe legem de jure connubiorum habes in ea Demoſthenis contra Neaeram. *Χωρὶς ἑταῖρα*, fortaſſe non *Choris* ſed *Chloris* vocabatur. *Περαίνεσθαι* in Machonis verſibus, non eſt *migrare*, ſed aliud quod non dicam. Scribendum mox, *νάρδον τινὰ Διένευσ' ἐνεγκεῖν . . . . . τῇ χειρί τ' αἰ-Δοῖον ἀποτρίψας.* in lacuna deeſt, *κ' ἐγχέειν.*

Αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' ἔχειν. nam Phrygiacum, ſervile nomen eſt *Manes:* cujus foemininum *Mania* jure videatur. *Ἦ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι π.* Legendum cum interrogatione *Ἦ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι πόλιν, Ὑφ' ἧς ἅπαντές εἰσιν ἐπηνωρθωμένοι;* quis ſatis objurgaverit Athenienſes, a quibus honeſtas in reliquos Graecos cenſetur propagata, ſi Phrygiacum nomen civi Atticae indi ſiverint? *τί κωλύσαι*, *quid coegerit in ordinem, et ſui officii admonuerit.* aut ſcribe *τί κολάσαι ἄν.* *τῷ μὲν μεγέθει.* poteſt verſui conſuli per dialyſin, hoc modo, *τῷ μεγέθει.* Notemus autem poetam, qui facit iſtis verbis Melittam ſtaturae mediocris, poſtea tamen *καταπληκτικὴν* ipſam appellare, propter formae venuſtatem. Ait enim, *Πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὖσα καὶ καταπληκτική.* Vulgo tamen *καταπληκτικὰς* aut *κατα-*

πλήξεις inſani amantes vocabant, quas ſtaturae proceritas et amplitudo commendabat. Lucretius, *Magna atque immanis*, *κατάπληξις*, *plenaque honoris.* Μανίαν τὴν Μέλιτταν ὡς καλήν. apparet veteres cum aliquid vehementer extollerent, ſolitos tanquam exclamantes orationi ſuae vocem *μανία* inſerere. unde manarunt illae locutiones, *μανικὸν ὅσον μέγα*, et *Inſanum magnum molior negotium*. hoc genus loquendi cum plurimum uſurparet Melitta, ſuaviludii homines cognomen illi fecerunt Maniae. hoc ita Machon, *Διὸ τῆς μανίας ἐπίῤῥημμ' ἐκτείνας δοκεῖ Καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν* Μανίαν. Senſus eſt, quia plurimum in ore habebat Melitta nomen *μανία*, quidam amatorum eam appellare cepit Maniam, producta prima ſyllaba, quae in voce *μανία* eſt brevis: *ἐπίῤῥημα* eſt cognomen quod priori nomini accedit. prima in *μανία* ſemper corripitur. in Μάνης quod ſervi eſt nomen, producitur. ergo etiam in Μανία, cum eſt mulieris proprium, p. 874. prima producetur Ita exponendum eſt *τὸ ἐκτείνας*.

Ἐνομοθέτητο τοῦθ' ὑπὸ Διφίλου. Adde a fine *ποτὲ*, ut ſtet verſus. Non tam facile expleveris ſimiliter defectum mox verſum Πληγὴν *τί δίω*. *Ἀγαμέμνονος παῖ*, *ν*. Duo verſus ſunt ex prologo Sophocleae Electrae.

Εἰς *τόνδε . . . . ἣν συμπαρειληφὼς τινάς*. Lego Ἦν *δ' εἰς τὸ δεῖπνον συμπ*. *Ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα.* cum aſſurgeret ſaepe, ut ad leporem qui menſae erat appoſitus pervenire manus ipſius poſſet. Quid ſit *ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα*, non ignorabunt, qui revocaverint in memoriam Plautinum verſum in Milite, *Sed procumbunt et ſe percellunt, dimidiati dum appetunt. dimidiatum aliquid appetere*, eſt, *ἀνίστασθαι εἴς τι τῶν παρατιθεμένων*. Ὁ *δὲ στρατιώτης ὑπό τι σκυθρωπάσας*. Scribe, *ὑπό τι τότε σκυθρωπ*. ob metrum. de illis *ὑπό τι*, et ſtatim, *ὑπό τι δέδοικά σε* ſatis ad Suetonium.

διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταῖρα. Scribe propter verſus legem *διαλιποῦσ' ἡ ἑταίρα δέ*. Λήθη *δ' ὑπ' αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος*. Forte, Ἀτ' *ἀεὶ ὑπ' αὐτῆς*. vel, Ὡς *ἦθεν ὑπ' αὐτῆς*. Scribe, Τῷ *παιδί τ' ἐπέταξ' ἐγχ*. et Εἰ, *Φησίν*, *ᾔδειν ἡ* Γυ. Ille verſus Ὄντα *γ' ἐν* Ἀθήναις Καρικοῖς *χρῆσθαι σταθμοῖς*: docet nos in idiomate Carum *βαρβαροφώνων*, ut ait poeta, menſurae neſcio cujus nomen fuiſſe *κύβδα*. Athenis vero id verbum inter obſcena, ut ſcimus ex Ariſtophane. lanius uſurpaverat Ἀττικιστί: ſignificans obſcure ſe vix tribus obolis empturum, ut cum iſta anu caput poſſet limare. ſcortillum accipit Καριστί.

Καὶ δίψαν ὑπολειπόμενοι δ' εἰς τὴν αὔριον. corruptus locus: nec video qui corrigam: nisi cui placet, *Καὶ δίψαν ὑπολειπόμενά τιν' ἐς τὴν αὔριον.* Interpres simplicem narrationem unam in duas divisit: quod non oportuit factum. Auctor Epitomae summam hoc verborum compendio est complexus. *Στρατοκλέους δ' ἐρίφους διδόντος τοῖς γνωρίμοις λοπάδας τε συνάλμους, ἀφ' ὧν συνέβαινε διψᾶν τε, καὶ μακρὰς εἰς τὰ λοιπὰ συμβολὰς, Γνάθαινα ἔφη, Στρατοκλῆς ἐπὶ ἐρίφοις χειμῶνα ποιεῖ.* id est, *cum Stratocles suis familiaribus in coena dedisset hoedos et patinas salitas probe, ob quas contigebat ut sitirent illi, et Stratocles magni pretii symbolas pro caeteris quae fuerant apposita exigeret: Gnathaena dixit, Stratocles in hoedis tempestatem excitat.* Acumen omne hujus dicti est in illis, *ἐπ' ἐρίφοις:* quae verti possunt, *postquam dedit haedos.* et, *in hoedorum exortu:* id signum valde procellosum est. Theocritus Thalysiis.

> *Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν*
> *χ' ὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει*
> *κύματα.*

Sic autem res habet. Promiserat Stratocles suis sodalibus, se illis hoedinam appositurum si ad se venirent: venerunt, et quod erat appositum comederunt. Sed ut pecunia suos convivas emungeret Stratocles, id egerat callide, quo diu pitissantes, et aliud semper ex alio poscentes sibi dari, ut fit, ad multam noctem convivium
p. 875. traherent. id autem effecit, praesalsa condimenta illis exhibens. inde convivas sitis occupat: quam dum conantur extinguere, improbi convivatoris dolo tanguntur. Erat autem mos eorum qui e symbolis aut collatitia stipe una fuerant, mensa remota impensarum rationem inire. Male editur *Ἐπισυνάπτειν βουλομένοις τὸν ἑωθινόν.* corrige, *βουλόμενος.* cum id ageret Stratocles ut vespertina coena ad diluculum produceretur. Ferat aliquis fortasse, *Στρατευόμενον ὁρῶσα περὶ τὰς συμβολάς. cum videret Gnathaena unum e convivis pugnantem de symbolis.* Scimus quidem *τὸ μάχεσθαι* sic solitum eleganter accipi: sed *στρατεύεσθαι* hic aures nostrae non ferunt. Lego, *στραγγευόμενον.* Eleganter *στραγγεύεσθαι* usurpavit de eo qui rixatur de pretio. in idiomate nostro, *barguigner:* sed Graecum verbum generaliter id significat, quod vulgo dicimus, *marchander à faire quelque chose.* Scrib. *Θυγατρὶ μεθ' αὐτῆς συμπ.* Mutilos paulo post versus duos ita licet concinnare,

Εἶπεν δὲ αὐτῷ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς, πάτερ.
οἶδα γὰρ ἀκριβῶς, καὶ σαφῶς πέποιθ' ὅτι.

Ἔπειθε πᾶς οὐχ ὁρᾷς. Scrib. Ἔπειτα. Τὸν μηθὲν ὠφέλημα τῶν ὑπὸ τὰς στέγας. et hic et qui ſequitur Euripidis aut alius tragici ſunt verſus: ſed in aliam ſententiam ingenioſe detorti. nam τῶν ὑπὸ τὰς στέγας, periphraſis eſt τῶν ἑταιρουσῶν, in lenonis pergula proſtantium. falluntur qui mutandum cenſent verſus ſequentis principium. Πίνακα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντα. id eſt, *habentem tabellam in manibus, et thecam atramentariam appenſam.* ſive, de zona pendentem. Quod hodie fieri amat a recoctis formulariis, ut ſcribendi inſtrumenta cingulo appenſa geſtent, id ipſum et olim fiebat. Teſtis eſt hic locus, et ſimilis alius prophetae Ezechielis, cap. 9. καὶ εἷς ἀνὴρ ἐν μέσῳ ἐνδεδυκὼς λινῆν, καὶ πινακίδιον γραφέως ἐπὶ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ. Sic ex Hebraeo vertit eum locum Symmachus. melius quam 70. alii ſervata voce Hebraïca, κάστυ γραμματέως. Σοφοκλεῖ δῶς φησι παρ' ἐμοῦ λαβὼν φίλτατε. Scrib. Σοφοκλεῖ δίδως, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ὦ φίλτατε. Καλλιστοῦς δὲ τῆς Ὑὸς καλουμένης. Reſtitue metrum et ſcribe, Καλλιστόος. poſtremus autem narratiunculae hujus verſus ita legendus, Ἀλλ' ἡ Κορώνη χ' ἔτερ' ἐκείνη μέμφεται. id eſt, *alia quaeritur Corone, alia autem illa.* alluſum eſt ad proverbium ἄλλο μὲν γλαὺξ, ἄλλο δὲ κορώνη φθέγγεται. non aliud hic acumen quaerendum eſt. Τὸν ἐπὶ τοῦ χόρτου ποτὲ Γενόμενον. *qui Ptolemaeo regi fuerat a cura pabuli et jumentorum.* Duos verſus in hoc ſermone depravatos ita reſtituo, Ἀλλ' ἐγχείσθω μοι ποτοῦ τὶς τέτταρας Κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. βασιλεὺς λέγει, Εἰς τὴν λεκάνην μὲν οὖν. Explicat pluribus Euſtathius ad ῥαψ. φ. Iliadis.

CAPUT SEXTUM.

Ἀπαντήσεις. εὔθικτος et εὔθηκτος. ἐρωτικὰ σοφίσματα. ἔγχαλκα. *Eſus ampullarum aut calceorum.* Lycus *et* Eleutherus *fluvii.* hamae. Abydus. *Hyperides* κατὰ Μαντιθέου αἰκίας. *Theopompi* Ἀρχαϊκαὶ *epiſtolae.* θαλλὸς νεοσπάς. εἰπεῖν μάτων τροχιλίας. *alia nonnulla.* p. 876.

ΔΙΟΠΕΡ εὔθικτοι πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν. Sic membranae, non ἀποκρίσεις. quomodo aliquoties jam locutus.

Sed et *ἀπαντήσεις* vocant Graeci acuta dicta e re nata: prorſus ut ſermo vernaculus, *des rencontres.* *εὔθικτος* autem per *ι* ſemper MSS. non *εὔθηκτος* per *η*. etſi dicitur utrumque. et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. *τὸ δὲ εὔθηκτα*, inquit, *διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους· διὰ δὲ τοῦ ι τὰ οἱονεὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὔθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα.* *ἀνωφελῆ καὶ ἐρωτικὰ σοφίσματα διδάσκοντα.* Quid appellat *ἐρωτικὰ σοφίσματα*? an de amore disputabat Stilpon, ut Plato in Convivio, et alibi, ſed ejusmodi diatribae aut ſcholae quare appellentur ſophismata? an igitur ſcribendum *ἐρωτητικά*? nam ſophismata ſemper interrogabantur. *τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῇ βαλλομένων εἰς βολβοφάκην.* De bolbophace diximus libro quarto, capite 15. Dalecampium hic ſequor ſcribentem, *βαλλομένων ἑαυτοὺς τῇ βολβοφάκῃ.* *ἔγχαλκα ἔφη παιδίον.* *ſunt aerea, inquit,* hoc eſt, aere paranda, ſi quis velit edere. *τίς δὲ μᾶλλον ὑπερήφανος; ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχῃ.* Jocus eſt in particula *οὐδέ*: quae juncta verbo *ἔρχῃ* ſententiam faciet, *qui ne vocatus quidem venias.* id autem ſuperbi hominis. eadem juncta participio *καλούμενος* eum ſignificat, qui veniat invocatus, ut paraſitus Plautinus. *ἤτοι τὴν λήκυθον ἔφη ἢ τὰ ὑποδήματα.* Jocatur in paraſiti egeſtatem. Negaverat ille ſe triduo quicquam comediſſe, vim morbi ſui ita declarans: illa aliter accepit: et, Rogas, inquit, hoc triduo quid te putem ediſſe? ego vero, aut ampullam tibi comeſam arbitror, aut calceos. In ſumma rerum inopia, ut cum deeſt annona, aut in obſidionibus, et calceos et ampullas ſcorteas, quae *ὄλπαι* dicebantur proprie, aliaque talia fuiſſe manducata, teſtis eſt Graecorum hiſtoria, et noſtrorum temporum confirmat experientia. Paraſitorum epulae domeſticae quales fuerint docet ejus ordinis homo Ergaſilus.

paraſiti, ait, *rebus prolatis latent*
In occulto miſeri victitant ſucco ſuo.

δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος. duo ſunt fluvioli ſive torrentes agri Attici, qui in idem barathrum praecipitant. inde eſt jocus. *ἐγκεχυκέναι γὰρ δικέλλας ἅμας.* Haec ita jungunt MSS. ut in aliis ſcriptoribus ſaepe. Hamarum in hunc uſum meminit Juriſconſultus lege tertia, Digeſt. De officio praef. vigilum.

Sed locus leviter caſtigandus, et aliter accipiendus quam factum eſt ab interpretibus *διαλλάς ἄμας τε. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἔχετε ὑμεῖς, εἶπεν ἡ Γνάθαινα, ἐνεχυρασθέντες τὸ μίσθωμα ἂν ἀπεστείλατε.* Negat verum eſſe, quod minitantes iſti dicebant, habere ſe ligones et hamas ad p. 877. parietes fodiendum, et fores effringendum. Nam, ait, ſi haec inſtrumenta haberetis in veſtra poteſtate, dudum ea pignori oppoſuiſſetis, et mercedem miſiſſetis quam poſtulo. *μίσθωμα,* turpe verbum eſt, et capturam meretricis ſignificat: ut monebamus ad Suetonium. Vir doctus pro *εἴχετε* legit *ἔχετε*: perverſa ſententia tota. nec minus illorum perverſa mens: *ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν.* de quibus libro ſexto, capite decimo. *Σινώπη Ἄβυδος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ γραῦς εἶναι.* effaeta anus dicta eſt *Abydus*. poſtquam de ſummo ſplendore in quo vixerat, ad parem vilitatem eſt redacta, facta diobolaris. Credo cauſſam cognominis, quia tunc jacebat Abydus: non autem quod אבל ſignificet Hebraeis *periit*. quamquam videtur ea urbs id nomen inveniſſe ab Hebraea voce, propter ſitum ad mare periculoſum: in littore impetuoſo. Fieri etiam poteſt, ut quoniam alia quaedam meretricula *Seſtus* vulgo dicebatur, (cujus nominis ratio paulo poſt explicatur) *Abydus* iſta ſit dicta laſciviorum amantium joco. *ὁ δ' αὐτὸς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου αἰτίας.* Omnino ſcribendum *αἰκίας. in ea contra Mantitheum quae eſt actio injuriarum.* Sic inter Demoſthenicas una eſt, quae inſcribiter *ὁ κατὰ Κόνωνος αἰκίας λόγος. Θεόπομπος ἐν τοῖς περὶ τῆς Χίας ἐπιστολῆς.* Editum fuerat a Theopompo volumen epiſtolarum: quas fuiſſe Ἀρχαϊκὰς inſcriptas, duobus locis ait Dionyſ. Halicarn. niſi nos fallunt ejus codices. Non abs re igitur dubitaveris. num et hic legendum, *ἐν ταῖς ἀρχαϊκαῖς ἐπιστολαῖς*. Vir optimus et eruditiſſ. Fredericus Sylburgius ſcribebat *ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους ἐπιστολῇ*. ſic paulo poſt citatur ejusdem ad Alexandrum epiſtola. *καὶ εἰκόνα χαλκῆν αὐτῆς ἱστάναι τολμῆσαι παρ' αὐτὴν ἑαυτοῦ.* Scribendum, *ἱστάναι.* et *παρὰ τὴν ἑαυτ.* de Harpalo intellige, non de Glycera.

Αὐτοῖσι τόνων Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονος. Inepta lectio et quae interpretationem non poterat non ineptam parere. Scribe, *Αὐτοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονας. Audio,* ait poeta, *Harpalum miſiſſe.* Athenienſibus, *myriadas tritici non pauciores quam Agen.* Agenis hiſtoria obſcura eſt: de Harpalo omnia nota ex oratione Dinarchi, Plut-

archo in Demosthene, et aliis scriptoribus. Vide infra hoc libro, ubi haec melius descripta. μή ποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντειαν. Cujus sit haec conjectura potest dubitari. nam etiam Harpocration totidem verbis sic scribit, Ἄνθεια. ὅτι μὲν ἑταίρα δῆλον. μή ποτε δὲ Ἄντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ. Sed verius est, Athenaei hunc locum spectasse Harpocrationem: qui et alia id genus nonnulla fatetur accipere de nostro. Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεὸς πόδα. Vere emendamus nullum dubium est, νεοσπάδα. θαλλὸς νεοσπὰς, *termes olivae* aut *ramus alius recens avulsus*. Emendabis hinc Harpocrationis locum in Νάννιον: cujus tamen verba libro septimo, paulo aliter p. 878. recensuimus ex conjectura, cum hujus loci tum in mentem nobis non veniret: Τοσαῦτα εἰπὼν μετά τινος τροχιλίας ὁ Μυρτίλος. postquam haec Myrtilus dixisset cum magna festinatione et linguae volubilitate: vel cum aliqua contentione. Expressit Homericam vocem ἐπιτροχάδην, de Menelao.

Ἤτοι ὁ μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
Παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως.

et in Odyssea de Ulysse ait Irus, Ὢ πόποι ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει. Alibi fuse ostendimus, quid sit apud Graecos scriptores τὸ τάχος τῆς σημασίας vel τῆς λέξεως. οἱ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες ὥς που Ἐρατοσθένης φησί. De Aristone dixit Eratosthenes discipulus ipsius, in libro cui titulum fecerat Ariston, ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα, καὶ ἀναφαινόμενον παρὰ τῇ ἡδονῇ. [non dissimile est, διορύττειν ἀλλότριον γάμον in celeberrimo dicto Constantini Magni, de Episcopis apud Theodorium libro primo, capite undecimo et in Anthonii Melissa, libro secundo, capite secundo. Chrysostomus de virginitate, τὸν μὴ διορύττοντα τοὺς ἑτέρων γάμους οὐδεμιᾶς ἠξίωσαν τιμῆς. sic sermone tertio in Oziam et alibi.] Scribe ἔτι παρθένον οὖσαν τὴν Λ. et mox, ἐξ Ὑκκάρων φησὶ Σικελικοῦ φρουρίου. οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτῇ χρωμένους. Melius, οὐδὲ τοὺς ὑβρ. ne illos quidem repudiabat qui insolentes se erga ipsam praebebant, et contumeliosos. non debet mutari haec lectio. ταῖς ξυλίναις χελώναις τυπτομένην. eadem narrantur in Aristophaneis scholiis ad *Plutum*. χελώνη est ὑποπόδιον. ἐν ταῖς τοῦ φιλοσόφου διαθήκαις. Verum est: ipsas testamenti tabulas apud Diogenem Laertium inspice.

κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Οἴους. Expofuimus dudum ap Strabonis librum primum. ὁ δὲ Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ ὡς οὐδὲν ἤνυε λέγων. Alciphron in epiſtola Bacchidis ad Phrynen. Μηδὲ τοῖς λέγουσιν ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρήξαμένη τὰ μαστίδια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηταί σοι, ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία. ὑπισχνεῖτο τειχιεῖν τὰς Θήβας. Propertius.

Nec quae deletas potuit componere Thebas,
Phryne tám multis facta beata viris.

Τῶν τότε χρόνων εἴη, τ. Scribe, τῶν τότε χρόνων εἴ, τόν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας.

CAPUT SEPTIMUM.

Στάσιμον genus carminis. Stasimus poeta. αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων. Alcidamas Elaeita. ἐπὶ νοῦν βάλλεσθαι vel λαμβάνειν Discrimen inter mortuorum monumenta publico ſumptu facta, et facta decreto ſenatus. Sapphones duae alia multa.

ΤΑΥΤΑ μέν ἐστιν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων. Sic eſt: nam in Homeri vita cujus auctorem titulus facit Herodotum, habentur praecedentes verſus, tanquam Homeri. In tertio verſu ſcribe Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω. pro αὕτη δέ. Quartus, Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν. νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ· ſic ſcribitur apud Herodotum, Ὧν ὥρη μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. Τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει λέγων ἔν τινι στάσιμος οὗτος. Carminis lyrici genus vocari στάσιμον veteres grammatici auctores ſunt. ea notione ſi hoc loco accipimus, ſcribendum, λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως. Fuit et *Staſimus* ſive *Staſinus* dictus vetus quidam poeta: de quo an haec ſint intelligenda, eſto eruditi lectoris arbitrium. ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. Tumulis interdum animal aliquod, velut noctuam aut aquilam: interdum aliquid aliud τοῦ ἐπιτηδεύματος aut rerum geſtarum monumentum inſculpebant. Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ Καλλὴν. Interpr. καὶ καλὴν aliter MSS. locus eſt mibi ſuſpectus. καθάπερ καὶ Ἀστυδάμας ὁ Λαΐτης. Le- p. 879.

gendum ὁ Ἐλαΐτης. Alcidamas Gorgiae discipulus patriam habuit Elaeam Aeolicarum in Afia urbium unam. inde dicitur Ἐλαΐτης auctore Stephano. Apud Suidam fcribitur, Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας. tu fcribe Ἐλαίας. magnum enim discrimen. τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λυσίας. Deeft verbum ἱστορεῖ, vel ὀνομάζει. De conjectura Athenaei fuper verfu Ariftophanis, ubi Ναΐς fcribendum cenfet pro Λαΐς, lege doctiffimum comici interpretem. Citatur Athenaei locus hic et ab Harpocratione.

τοιγαροῦν καὶ ὁ γραμματεύς ποτ' αὐτὸς εἶπεν. Lego περὶ αὐτοῦ εἶπεν. alioquin non eft oratio integra. Pronuntiata autem haec funt a fcriba in aliquo εὐθυνῶν judicio: cum poft exactum magiftratus annum, ratio reddebatur omnium, facta omnibus per praeconem poteftate accufandi.

ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν. Haec funt fragmenta periodi longioris: multa enim defideramus. Res videtur fic gefta. Confpiravit in Sophronem Ephefi tyrannum, (aut illi oppido impofitum ab aliquo rege potentiore, puta Syriae aut Aegypti) Laodicae ejus uxor confcia Danaë, veteri amica Sophronis, et Laodicae fuccuba. Illa vero memor prioris amoris, rem ei aperit. Sophron ipfam comprehendi jubet, fingens nullam fe ei fidem habere. Ac quoniam Danaë in poteftate erat Laodices, petit ab uxore, ut eam fibi concedat torquendam: eam cognitionem in diem tertium differens: concedente Laodice quod poftulaverat, Sophron intermedio tempore utitur ad falutem: et nihil dum fufpicante uxore noctu ex arce in urbem aufugit. Rem, opinor, tenemus. verba amifimus negligentia librariorum. Lego autem δύ' ἡμέραι et pro οὐδὲν τῶν προγεγενημένων Φιλανθρώπων ἐπισυμβαλλομένη, fcribo, ἐπὶ νοῦν βαλλομένη: vel λαμβανομένη. quod familiare eft Graecis dicendi genus. Athenaeus paulo poft, τὰ Εὐριπίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω. ἡδέως δὲ αὐτὴν καὶ Λαμπιτὼ προσηγορεύσατο. Emendabamus ad Diogenem Laertium: ἡδέως ἑαυτὸν καὶ Λαμπ. πρ. nam fcribit ille Demetrium ipfum et Lam-
p. 880. pitonem et Calliblepharum effe appellatum. [Ibi etiam de Diyllo vetere hiftorico quaedam obfervabamus: fed quum eandem hiftoriam recitet Laertius e Didymi Sympofiacis, fortaffe hic quoque melius Δίδυμος fcribatur nam Sympofiacorum Didymi ut ibidem obfervabamu multi veterum meminerunt.] μάλιστα μὲν ὑπὸ τῆ πόλεως δημοσίᾳ κατεσκευασμένον, εἰ δὲ μὴ δεδογμένον κατασκευάσασθαι. Si quis Pythionicae monumentum fpecte

putabit fumptu publico id fuiffe extructum: aut certe publico decreto factum. Ex hoc loco recte expofito rem fcitu dignam cognofcimus: discrimen ftatuendum effe inter monumenta fumptu publico facta, et ea quae decreto tantum publico. Non enim fuit jus in Rep. Athenienfium ornare fepulcra defunctorum, quantum aut heredis, aut ipfius etiam defuncti ambitio poftulaffet: verum de tumulis majoris impenfa cognofcebatur, neque is honos vulgo omnibus, fed claris tantum viris concedebatur. Diverfus fuit publicae fepulturae honos, qui bene de Republ. meritis deferebatur. atque is interdum maufolea de publico excitabantur. ἣν γὰρ πάντες ᾔδεσαν κοινῆς δαπάνης. Duae voces poftremae παρέλκουσι. quare iis fublatis, fic lego, ἣν γὰρ πάντες ᾔδεσαν κοινὴν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην. Paulo poft, ἔστησέ τ' εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρας ἐν Ταρσῷ τῆς Συρίας. Legendum, ἐν Ῥωσσῷ, ex ipfo auctore qui locum Theopompi defcripfit ante pluribus. et ftatim, οὗπερ καί σε αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. non μέλλειν. memineris autem fumpta haec ex epiftola ad Alexandrum fcripta, quam retulerat Theopompus in fuos libros, ut dixit Athenaeus fupra.

ὁ δ' ἐφέτωμα. apparent veftigia vocis αἴτωμα. fed locus eft mifere corruptus. Deinde fcribendum, Πόρνης ὁ κλεινὸς ναός. non λαός. templum intellige Pythionicae confecratum. Poftea, Ἔπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω. non ἀξιοῦσι. Scribe etiam,

Δωρίχα ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.

prius quam defunctam comburerent, crinem fecuerant, et poftea in urnam ubi affervatae reliquiae, conjecerant cum unguentis, et quinti initio, Σαπφοῦς αἱ δὲ μένουσι. Diftingue in feptimo. Οὔνομα σὸν μακαριστόν. ὁ N. Poftremum ita fcribe, Ἔς τ' ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνῃ. *donec naves fecundo Nilo defluent in mare.*

Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἑτέρας Σαμφὼ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Palam eft, voce una mutilam effe orationem. Lego τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαμφώ. Diffentit autem ab aliis, qui Phaonem amatum ajunt non ab Erefia, fed a Mitylenaea. [Johannes Meurfius vir eruditiffimus aliter conftituebat loci hujus lectionem et fcribebat, καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τις ἑταίρα Σαπφὼ τ. fortaffe non male: etfi non video cur a priore conjectura mea debeam discedere. nam quia Sapphus Mitylenaeae paulo ante auctor meminerat, non fine ratione ut Erefiam ab

illa diſtingueret, videtur adjeciſſe iſtam poſteriorem et prae illa priore obſcuram, idem cum ipſa nomen ha-
p. 881. buiſſe.] Deeſt et in proximis verbis aliquid, *ἀλλὰ καὶ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν*. Lego, *ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γονέων ἔνδοξος κ.* vel brevius, *ἀλλὰ καὶ εὐγενὴς καὶ κατὰ π.* Scrib. *ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις*. Sequitur, *ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλουμένην Παρόραμον*. Demiror unde haec lectio. nam prius erat *Λιμὴν*: neque aliter membranae. At in Excerptis *Λήμην*. quaſi indicaretur hac voce, meretricem iſtam eſſe aliis probro, dedecori ac damno, ut eſt glama in oculo. Ita dicta inſula Piraeo vicina, *λήμη εἶναι τοῦ Πειραιῶς*, ut eſt apud Strabonem. Pro *Παρόραμον* quidam codd. habent *Παρόραμα*.

CAPUT OCTAVUM.

Ἐκ πρώτης παιδός. κνημοῦσθαι. δουρὶ κεκλιμένη πατρίς. οἰνηρὰ πατρίς. ξίον. Lectum. *πάσας κατενίσσατο λαύρας. κατείβειν ſive ἄρδειν καρδίαν. πορφυροβαφοῦς χείρ. Mulieres olim infectrices. Cleomenes Laminthius poëta Ἐρωτικῶν.*

ΕΝΘΑ *Χάρων ἀκοὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχομένων*. Non dubium vocem *ἀκοὴν* eſſe depravatam. non tamen poſſum emendare: niſi *αἰνὴν*, aut *πικρὰν* aut *λυγρὰν* vel ſimile epithetum Charonteae cymbae placeat. Dalecamp. accipit pro *ὡς ὁ λόγος, ut fama eſt.* durum hoc et *ἀπίθανον*. *Ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος*. Scrib. *Ὑμνῶν ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχομένην. laudavit Eoeam Aſcraeam virginem vix pueritiae annos egreſſam,* ſive *a puero. παῖς* pro *ἡλικία παιδική*. ſic multa Graeci et Latini. ut apud poetam *εὖ εἰδὼς τόξων*, id eſt, *τῆς τοξευτικῆς*. Quid ſi vero totum diſtichum ita concipiamus, ſententia paululum diverſa?

> *Πόλλ' ἔμαθεν, πάσας δὲ λέγων ἀνεγράψατο βίβλους*
> *ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.*

id eſt, multa ſtudioſe ſcrutatus eſt de laudibus foeminarum, et dum omnes recenſet libros conficit Eoeas: in quibus orditur a prima puella cujus nomen in vetuſta hiſtoria celebrabatur. Sequitur non longe,

Καίετο μὲν Ναννοῦς. πολιῷ δ' ἐπὶ πολλὰ κιμώτῳ †
κνημωθεὶς κώμους † εἶχε συνδραμίη.

Plane interfecti verſus, et vix ipſi Aeſculapio ſanabiles. micant tamen hic nonnullae ſcintillae: ſed quae lucem faciant univerſae ſententiae non magnam. Primum enim, *καίεσθαι* Ναννοῦς cum non ſit Graecum, clarum ex eo ſcribendum eſſe K. *μ.* Ναννοῦς *ὕπο.* hoc certum: ſequentium incerta emendatio. Tentabamus tamen, *τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ* Κνημωθεὶς, *κώμους ἔστιχεν ἀδρανίη.* auctore Heſychio *κνημοῦσθαι* eſt *φθείρεσθαι.* Mox ſcribe, *ἠδὲ Φέρεκλον.* Καλλίον' *ἵξαον, δῆθεν ἀποπρολιπών.* Vult dicere, Antimachum relictis Sardibus, (eam urbem intelligit, cum canit Πακτωλοῦ *ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ*: Sardes enim ad Pactolum.) veniſſe Colophonem, quae fuit Ioniae urbs. Quare legi poteſt, Σάρδεις 'Ιαόνων *δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν* "Ακραν *ἐς* Κολοφῶνα. Οἰνηρὴν Δοῦριν *κεκλιμένην πατρίδα.* Inepta lectio. Scribendum, p. 882. *δουρὶ κεκλιμένην. armis ſubjugatam.* ita paſſim loquuntur poetae. Οἰνηρὰ non eſt proprium alicujus loci nomen: ſed commune omnium vini feracium. Vetus poeta in ſcholiis Hephaeſtionis, *ἔρχεται πολὺς μὲν* Αἰγαῖον *διανήξας ἀπ' οἰνηρᾶς* Χίου. Sequitur,

Λέσβον ἐς εὔοινον. τὸ δὲ μυρίον εἴσιδε λέκτρον.
πολλάκις Αἰολικοῦ *κύματος ἀντιπέρας.*

quid appellat *τὸ μυρίον λέκτρον*? non eſt verbis opus, ut falſi convincatur haec lectio. Scribo, *τὸ δὲ δὴ ῥίον εἴσιδε* Λέκτον. vera et perſpicua emendatio. Lectum promontorium Aeolidem et Troadem diſterminans, inſulae Lesbo eſt oppoſitum. *ῥίον* poeticum vocabulum *ἀντὶ τοῦ ἄκρα*, *promontorium.* *πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν.* Poſtrema vox nulli pretii eſt. Legi poteſt, *ἐκ δακέων* Πάσας *ἀμφὶ γυναῖκας.* Verte, *Ajo etiam illum poëtam ſemper abſtinentem, et qui omnium odium ſibi conflavit ex maledictis in omnes mulieres, illum, inquam, ictum tandem*, etc. *πάσας κατενίσσατο λαύρας*, eſt, *omnes Macedoniae vicos luſtravit.* neque enim *λαῦρα* eſt lupanar, ſed id quod libro ſuperiore dicebamus.

'Αργείων μέθεπεν δ' 'Αρχέλεω ταμίην. Malim *'Αργείαν.* In vita Euripidis hiſtoria aliter narratur. omnia incerta.

'Ερᾷ *μὲν ὄμβρου γαῖα.* Egregius locus, quem graviſſimo ſermoni accommodavit M. Antoninus Imperator, re et appellatione Philoſophus libro 10. Συμφέρει, inquit, *ἑκάστῳ, ὃ φέρει ἑκάστῳ ἡ τῶν ὅλων φύσις. καὶ τότε συμφέρει, ὅτε ἐκείνη φέρει. ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα.*

ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς αἰθήρ. ἐρᾷ δ' ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃν ἂν μέλλῃ γίνεσθαι. Terram fingebant Coeli uxorem. Virgilius:

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether
Conjugis in gremium laetae descendit.

Παῖς διακομπεύσῃ προπόσεις ἐπὶ δεξιὸν ὦμον. Legendum *ἐπιδέξια νωμῶν*, ex Homero. et ita in Excerptis. In penultimo MSS. *ἐπ' ἄκραισι καθίξει.* Mox de Alcmane, *Ἀλκμᾶνα, γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς.* Tota periodus male affecta. non negabunt eruditi qui attenderint paulo diligentius. Lego sic, *καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον, ἀκόλαστον ὄντα περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς δ'.* Subjiciuntur Alcmanis verba, *Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. Amor dulcis rigans animum me oblectat.* *Κατείβειν* est *ἄρδειν*. Jam *ἄρδειν καρδίαν* pro oblectare et recreare elegantissimum est. Sic apud Hebraeos *ποτισμὸς ὀστέων* dicitur, quod suave est et conducibile: ut Proverbiorum cap. tertio. et *ἄρδειν ψυχήν*. Jeremiae cap. 31. nam hoc significat *τὸ* רוה non *μεθύειν* ut verterunt 70. *Καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσι.* Alii aliter tradunt. Strabo libro 13. Stephanus *Ἁρπάγιον οὐδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον, ὅθεν ἡρπάσθαι φασὶ Γανυμήδην.* *οὐκ ἀπειθήσας, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησε.* Non poterat melius exponi *τὸ οὐκ ἀπειθήσας*, quam ut factum a Dalecamp. Ego fortasse
p. 883. nimis suspectiosus, qui censebam legendum *οὐδὲν ἐρυθριάσας.* vel *ἀπερυθριάσας* posito omni pudore. aut, *οὐκ ἀπωθήσας.* delicias non repulit, ut par erat, sed osculum repetiit. *θάψας εἰς αὐτό.* Lego, imo legendum est, *τελευτήσαντα αὐτὸν θάψας εἵσατο καὶ ἱερὸν αὐτόθι.* Stephanum lege in Ἄργεννος. *πορφυροβαφοῦς χειρὸς καὶ οὐ καλῆς γυναικὸς ποιήσεις.* fecerit manus convenientes purpurei coloris infectrici potius quam pulchrae mulieri. *πορφυροβαφεὺς* infector est purpurei coloris. mulier *πορφυροβαφὴς* quae eam artem exercet. Olim id artificium fuit muliebre. Homerus,

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα.

Statim, *γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῆς ἐπιῤῥαπίσεως, cum illi risissent, Eretrieus pudore suffusus est, quod fuerat a* Sophocle, *objurgatus.* aspero nimis verbo *ἐπιῤῥαπίσεως* usus hic Athenaeus: nam So-

phocles puerum hunc non objurgaverat, sed leviter tantum reprehenderat: aut ut dicam melius, erroris sui admonuerat. ἐνωπεῖσθαι si ita scripsit auctor, nove usurpavit pro δυσωπεῖσθαι. ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι. Non caret mendo vox postrema. hoc certum habeo: quid autem rescribam incertus sum. καις . . . . . νον χρυσοῦν. Laudo conjecturam Dalecampii. κισσύβιον χρυσοῦν, κιττοῦ Πεπαρηθίων. cissibia ex hedera fiebant: sed istud erat inauratum. εὑρέθη διὰ τὸ τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνῃρημένῃ. Scribe, διότι τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἦν ἀνῃρημένη. ἐρωτικὰ μεμάθηκα. Verba sunt ex fabula Epicratis *Antilaïde*. quare ita debes distinguere.

— ἐρωτικὰ
μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς μέλη
ἢ τοῦ Κλεομένους τοῦ Λαμινθίου.

sed quis iste poeta *Cleomenes*; et unde ille dictus *Lamynthius*? Ineptum censeam de Cleobulo Lyndio aliquid suspicari: etsi Lyrica carmina eum fecisse scimus ex veteribus. Hoc igitur quia longius vulgata lectione recedit, missum faciamus. Lego τοῦ Λαπηθίου. Lapethus, vel Lapithus Cypri urbs fuit. inde est Λαπιθία γῆ apud Diodorum Siculum libro decimo nono, atque ille scribit per ι non per η. quomodo videtur et Epicrates: nam articulus τοῦ non est in optimis libris. Notemus igitur, de Cleomene poeta Ἐρωτικῶν: cujus rara admodum ac pene nulla in veterum scriptis mentio. Athen. libro decimo quarto, ὁ τοὺς εἰς Χιονίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχοὺς, Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιογράφου τῆς ἱλαρᾶς μούσης λέγων οὕτως. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος οὐδ' ὁ Κλεομένης Ἐν ἐννέα χόρδαισι κατεγλυκάνατο. In sermone de elephanto, scribe, τὴν σκάφην ἐκεῖνει καὶ κατεκοίμιζεν αὐτό.

Caput Nonum.

Stoicum dogma. legati θεωροί. νεανικός. προστιθέναι, *addicere in auctione.* σεληνίφως. *haeremonis* Alphesiboeae. *flores dicti* ἔαρος τέκνα. *plantae novellae* νήπια. τιθήνημα Χαλκὶς καλλιγύναιξ. Sacas *vel* Sacadas. *poeta antiquissimus.* p. 884. *Pollucis locus. Sophocles qui Athenis philosophos expulit.* τί μαθών. *vel* τί παθών. *Phere-*

cratis Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς. *locus emendatus in Polluce. alia multa qua illuſtrantur, qua emendantur.*

Discedit a ſuae ſectae placitis Perſaeus cum ait apud dipnoſophiſtam, καὶ ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἀνὴρ μεθυσθείη ἄν. nam Stoicorum ſententia erat, ὁ σοφὸς οἰνωθήσεται μὲν, οὐ μεθυσθήσεται δέ. Idem cum ſcribit, ὃ καὶ πρώην ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας θεωρῶν πρὸς Ἀντίγονον παραγενομένων, legatos appellat θεωροὺς, non πρέσβεις: quod quam vim habeat, dictum libro ſexto, capite decimo tertio. Sed adulatur Perſaeus Antigono regi, tanquam ſervus hero ſuo: aut libertus patrono, nam et inter miniſtros ejus fuerat, τροφεὺς et bajulus filii ejus, cui nomen Alcyoneo: auctor Diogenes Laertius. ἐν τῷ ἀγοράζειν πάνυ νεανίσκος ἦν. Scribendum, νεανικὸς *temerarius, animoſus et cupidus emptor.* ſic Graeci loquuntur. [De hujusmodi venditionibus, Suetonius in Auguſto, capite ſeptuageſimo quinto.] καὶ τῷ πωλοῦντι ἄλλῳ τινὶ θᾶττον προσθέντος ἀμφισβήτει. Lego προσθέντι. rixatum ait cum vendente, quod alteri citius addixiſſet, nec ſibi facultatem licendi feciſſet. Interpres προσθεῖναι hic accipit pro *licere*, πλειστηριάζειν. ego pro *addicere*. Sequens narratio Antigoni Caryſtii de Zenone qui diſcipulum ſuum reliquias pudoris ſervantem bene et naviter reddit impudentem, male accipit Dalecamp. Ἔκειτο γὰρ ἡ μὲν εἰς σεληνάφως. Vetus lectio, σεληνόφως. melius: nam ita dictum, ut λυκόφως. Ait, hujus mammam ſplendorem albeſcentem emiſiſſe qualis eſt Lunae. Τῆς δ' αὖ χορίας λαγόνα τὴν ἀριστερὰν ἔλυσε. Forte, Τῆς δ' αὖ βορείας λ. *hujus boreas, nudavit latus.* aut χορεία. nam inter ſaltandum et tripudiandum idem fieri amat. nonus verſus, Ἡ δὲ κλαγέντων χλανίδων ὑπὸ πτύχας. Scribe: ἐκραγέντων. 15. Πέπλων οἰκίας εἴδωλον εἰσομόργνυται. Nemo iſta aſſequatur. Sed legendum vel monente verſu Π. σκιᾶς. ἐν Ἀλευσιβοίᾳ φησί. Non eſt vox Graeca. lege Ἀλφεσιβοίᾳ. Auctor Suidas. Mox, ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἔαρος τέκνα προσηγόρευσε τὰ ἄνθη. Etiam Theophraſtus novellas plantas vocat νήπια. Hiſtoriarum libro octavo. Ἔνιοι δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊσπορεῖν εἰώθασι, διὰ ψυχρότητα τῆς χώρας, ὥσπερ οἱ Φωκεῖς, ὅπως ἂν οἱ χειμῶνες μὴ νήπια καταλαμβάνωσι. In ſubjecto verſu ubi dicuntur roſae τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον. quid intelligi volue-

rint interpretes per *veris nutricem*, ne ipſi quidem ſciverunt. eſt vero *τιθήνημα*, idem ac *θρέμμα*, *τέκνον*, *ſoboles*. Si Cteſiae fidem habemus, omnia ſunt corrupta in iſtis. *ὅτι ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ, ὄνομα Ἄνουτις, καλλίστη ἦν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, καὶ ἀκολαστοτάτη.* nam illa mulier impudiciſſima de qua loquitur, non *Anutis*, ſed *Amytis* vocabatur: neque *Xerxis* fuit ſoror, ſed *Xerxis* quidem filia, *Artaxerxis* vero ſoror. poſtremo ejus maritus, non *Bagazus*, ſed *Megabyzus* Cteſiae multis locis nominatur. Quare ita conſtituenda lectio fuerit ex hujus mente, *ὅτι ἡ Μεγαβύζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ἀρταξέρξῃ ἀδελφὴ, ὄνομα Ἄμυτις καλλ.* De hujus impudicitia multa idem Cteſias. *ὡς Ἀθηνᾶς πεῖραν εἶδος ἔχουσα.* In MSS. bibl. Palatinae, legere memini cum is liber eſſet in manibus meis, *ὡς Ἀθηνᾶ πειρῶν.* utrumque mendoſum: neque nos Clio Herodoti quicquam docet, quod ſit ſanando huic vulneri. Heſiod. cum *τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπε*, non aliquam foeminam laudavit cui eſſet *Chalcidi* nomen: ſed urbem in Euboea notiſſimam ex hiſtoricis et geographis. Hanc poeta vocat *καλλιγύναικα* habentem pulchras mulieres, ut Homerus veterem Helladem, *Οἵ δ' εἶχον Φθίην τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα.* Scribe, *τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρίνης.* ſic melius quam *μυρίνην*. Animadvertenda nobis ſequentia verba ſunt. Si quis te roget, inquit, nomina eorum qui Durium equum ſunt ingreſſi, *ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου (σχολὴ γὰρ) ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀκάτου Ἀργείου Ἰλιοπερσίδος.* primum *τὸ σχολὴ* locum hic non habet: niſi ſcribatur, *σχολῇ γὰρ τοῦτό γε.* ita Graeci loquuntur. deinde quis hic eſt *Acatus* auctor antiquiſſimus? Tu vero ne quaeſiveris. non enim invenias. Legendum eſt, geminata litera *σ*, quae ſemel poſita duabus dictionibus inſervit, *ἐκ τῆς Σάκα τοῦ Ἀργείου Ἰλ.* *Sacas* veteris tragici nomen eſt. Suidas, *Σάκας, ὄνομα κύριον, τραγῳδίας ποιητής.* Poteſt etiam legi, *Σακάδου Ἀργείου.* vel *Σακάδα τοῦ Ἀργείου.* haec certiſſima conjectura eſt. conſtat enim Sacadam Argivum poetam fuiſſe, qui et odas et elegias ſcripſit. Plutarchus De muſica. *γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ποιητὴς ἀγαθός. καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται.* Moneo etiam emendandum apud Pollucem p. 885. nihili verbum *σακοδονόμος* et ſcribe *Σακάδα*

νόμος lib. 4. cap. 10. Sequitur, Καὶ Σοφοκλῆς δέ τις ψηφίσματι ἐξήλασε πάντας φιλοσόφους τῆς Ἀττικῆς. non erat praetermittendum illud τις: velut otiosum: non est enim. sed eo adjicitur, ne quis putet hunc esse Sophoclem Sophili F. poetam, cujus noti omnibus cothurni. nam qui Athenis Philosophos censuit exigendos alius fuit, Anticlidae filius, Suniensis. Pollux lib. 9. ἔστι δὲ καὶ νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν φιλοσοφούντων γραφείς, ὃν Σοφοκλῆς Ἀμφικλείδου Σουνιεὺς εἶπεν· ἐν ᾧ τινὰ κατὰ αὐτῶν προειπών, ἐπήγαγεν, Μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τῶν σοφιστῶν διατριβὴν κατασκευάσασθαι. Paulo post de Diagora, ὅτε καὶ πλέον ναυαγίῳ ἐχρήσατο. Conatus est vir doctus istud πλέον interpretari. sed frustra fuit: nam πλέον omnino legendum est. id est, *cum quidem navigans, naufragium fecit.* Scribe αἰσθήσει τε πολλῷ ὑστεροῦντας. non πολλῶν. Apparet ex antecedentibus. Addit, Ἀλλ' ὅγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ λόγῳ οὑτωσί, Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέους. Meminit hujus Lysiacae orationis Harpocration in κατάπληξις, itemque Dionys. Halicarn. nisi fallor. Cogitemus de alio Harpocrationis
p. 886. loco, Ἀσπασία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραφομένῳ Ἀσπασίᾳ. Videtur significare dialogum a Lysia fuisse conscriptum contra Aeschinem: cui dialogo fuerit titulus *Aspasia.* non obscure hoc verba illa designant: si modo inutilem vocem διαλεγόμενος mutaveris in διαλόγῳ. Verum, ut dixi, de eo loco adhuc cogitemus nam dialogi illius Aeschines auctor fuit teste Diogene Laertio, non Lysias. Desunt fortasse quaedam verba: et hoc potius voluit Harpocration: de illo turpiculo Aeschinis scripto verba apud judices Lysiam fecisse. Quid sit ἀφορμῆς δέομαι clarebit ex iis quae in superioribus dicebamus de notione hujus vocis inter Graeciae mercatores. Interpretes haec non sunt assecuti. Novem illi oboli qui ab Aeschine proximis verbis promittuntur, menstrua usura sunt minae unius. Corruptissima sunt Pherecratis quae subjiciam: καταμυροπολεῖν τί, μαθὼν τάνδε χρῆν καθήμενον: ita sine controversia emendanda: κᾆτα μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἔχρην καθήμενον; *quid accidit*, inquit, *cur oporteret sedentem unguenta vendere?* Non venditabimus hanc emendationem: cujus elegantiam soli capient γόνιμοι κριτικοὶ purum putum Atticum dicendi genus, τί μαθὼν, vel τί παθών. pro simplici τί, *quare.* Dicitur autem hoc testimonium e Pherecratis fabula, cui titulus Ὕπνος ἢ Παν-

νυχίς. Pollux libro decimo, capite quadrageſimo ſeptimo. *Somnum* ſimpliciter inſcribit. Φερεκράτης ἐν Ὕπνῳ, Σκηνὴ περίερκτος περίβολος κάνναισι. Sed docuit nos Harpocration utrumque auctorem hac parte eſſe depravatum. De voce enim ἰπνὸς, quae caminum ſignificat, loquens, ita ſcribit. Ἰπνὸς μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται. τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῶν μαγειρεῖον. ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτει, Ἰπνὸς ἢ Παννυχὶς, ἐν ᾧ δηλοῦνται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς οἰκίας ἐστι. Peſſime etiam vulgo iſta capiuntur: ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους Φορὰς οὐ κατατίθησι, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον, ὡς περὶ στήλην διαΦθείρονται. Senſus eſt: Pecunia omnis, quam ab amicis poteſt Aeſchines corradere nomine erani, non impenditur ab eo in ſolvendis bona fide reliquiis penſionum quas debet, atque adeo propter quas a ſodalibus ſtipe collatitia fuit adjutus. ſed univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, ſicut navis quae ad columnas impegerit. Cicero ad Piſonem: *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad columnam adhaereſceret, in tribunatus portum profugerat.* Non eſt illepidus jocus Lyſiae in anum decrepitam: ἧς, ait, ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. notata eſt dicti hujus venuſtas Demetrio Phalereo, in libello De interpretatione. A mala manu ſunt iſta ὅσου ἐλάττους ἦσαν: quae in multis libris poſt verbum ἀριθμῆσαι comparent. Studioſus quidam lector ad vocem ἐλάττους adnotaverat in ora ſui libri, velut cauſſam explicans dicti hujus. παρ' ὅσον ἐλάττους ἦσαν. Inde error librarii qui primus Lyſiae verba illo emblemate vermiculavit. Poſtremo ait Myrtilus, Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸν τραγικὸν ποιητὴν, Τάδ' οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, καταπαύσω τὸν λόγον. quem dicit eſſe Ari- p.887.
ſtarchi verſum, reperio apud Demoſthenem, aut quicumque auctor orationis contra Neaeram ὥστ' οὐχ ὑπάρχων, inquit, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονί. [Suidas e Philemonis Therſita petitum eſſe verſum p.888.
ait: alii e Menandri Olynthia.] Bene eſt: emerſimus jam ex hoc ingratiſſimorum nobis ſermonum coeno: quod ſuſpenſo pede calcaſſe, fraudi nobis, ſpero, apud aequum lectorem, non erit.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUARTUS.

Caput Primum.

Argumentum libri. Bacchus μαινόμενος. ἔξοινος. Παίζομαι vox servorum ἀκολούθων. Servorum nomina unius aut duarum syllabarum. σχολὴ καὶ σπουδή. δήμιος pro δημήτριος. alia nonnulla.

DUAS partes ὁλοσχερεῖς habet iste liber. Prior, reliquias continet sermonum illorum de quibus diximus libri decimi initio. Atque hic de acroamatis et gelotopoeis agitur. solebant enim sub coenae finem admitti qui partim seriis recitationibus, partim dictis factisque ridiculis saturos convivas exhilararent. audiebantur etiam cantores, tibicines, citharoedi, et quicumque alii musica instrumenta tractare, pulsare, aut inflare nossent. Acroamata uno verbo Graeci Latinique hos omnes vocant. De his loquuntur eruditi convivae ad haec usque verba: *τοσαῦτα τοῦ Μασουρίου διεξελθόντος περιενέχθησαν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι.* Ibi posterior libri pars incipit: cujus praecipua materia sunt mensae quae dicuntur secundae, et bellaria. Praeterea conjecit auctor eo loci analecta quaedam observationum suarum super iis quae prioribus libris sunt exposita: quemadmodum suis locis indicaturi sumus. Sermoni de dictis ridiculis convenientissimam observationem praeposuit Athenaeus: Bacchum *μαινόμενον* dictum esse et Homero Ὀδυσσ. Φ. et aliis, quia non nisi bene poti ut plurimum dicta di-

cere ridicula ſoleant, aut ea facere quae ſint aliis ludibrio et riſuum argumento, et ut cum Herodoto dicit auctor, *κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλέει κακὰ ἔπεα καὶ μαινόμενα.* Obiter de voce *ἔξοινος* aliquid etiam hic. de ea Pollux quoque libro 6. cap. 3. qui tamen cenſor, deductum ab *ἔξοινος* vocabulum *ἐξοινία* improbat, uſurpatum Athenaeo haut ſemel. adeo interdum diverſi guſtus ſunt vel eruditiſſimi critici. Scrib. *οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων ὄντες, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων.* Anaxandridae verba ſuper inventoribus *τῶν γελοίων* ita legerem, *καίτοι πολύ γε πονοῦμεν. τὸν δ' ἀσύμβολον βίον εὗρε γελοῖα λέγων Ῥαδάμανθυς καὶ Παλαμήδης.* Sed non discedendum temere ab edita lectione: *τὸν δ' ἀσ. εὗρε γελοῖα λέγειν Ῥα.* quam ita interpretor, *Inventum eſt Rhadamanthi et Palamedis, ut is qui ſymbolam conferre non poſſet, ridicula dicta diceret.* Cum ait Philipp. ſcurra apud Xenoph. unde noſter recitat, *Καὶ τὸν παῖδα δὲ πάνυ πιέζεσθαι, διά τε τὸ φέρειν μηδὲν, καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι,* dicti hujus peſſime a Dalecamp. accepti, elegantiam non capiet, qui non meminerit ejus quod ad Theophraſtum dicebamus capite *περὶ βδελυρίας*: ſolitos ea aetate comicos in omnibus prope fabulis ſuis ſervum aliquem inducere, qui gemens ſub iniquo ſarcinarum pondere, clamaret *Πιέζομαι.* Comicos igitur Atticus hic ſcurra imitatur: et ait ſuum quoque puerum *πιέζεσθαι,* et deficere: non quidem prae oneris gravitate: ſed quod nihil adhuc ederit, et quod deterius eſt, nihil habeat quod poſſit edere. Mox, *ὥς φησι Φύλαρχος ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστοριῶν.* at libro ſexto, *ἐν τῇ δεκάτῃ.* Solitus dicere rex Demetrius Lyſimachi aulam comicorum ſcenae eſſe ſimilem, *ἐξιέναι γὰρ ἀπ' αὐτῆς πάντας δισυλλάβους.* Servorum apud Graecos nomina vel unius ſyllabae fuerunt, ut *Mus,* ſervus Epicuri: eſtque verbum vetus, *πᾶς δοῦλος δεσπότῃ μονοσύλλαβος.* vel duarum, ut *Davus. Geta, Manes, Stichus, Myſus, Dromo, Sabas, Adon, Tibius, Cion, Babys, Crexus,* et ſimilia his. per ſervos autem pleraque in comoediis adminiſtrantur. Contra in tragicam ſcenam reges ut plurimum et proceres prodeunt. Tragoedia enim non fit niſi de principibus: neque tragoediae argumentum ingrediuntur meretrices: ſine quibus nulla fere Plauti nec Terentii comoedia: neque veterum Graecorum *τῆς νέας κωμῳδίας,* quos Latini ſunt imitati. ideo dicebat Demetrius quidem, *πάντας ἐξιέναι παρ' αὐτοῦ Πευκέστας καὶ Μενελάους, ἔτι δὲ Ὀξυθέμιδας*

chus vero, ἐγὼ πόρνην ἐκ τραγικῆς σκηνῆς οὐχ ἑώρακα
p. 889. ἐξιοῦσαν. *non vidi, ait, e tragica coena prodeuntem in pulpitum meretricem.* male capiunt interpretes illa, οὐχ ἑώρακα. De Sylla locus quo rejicimur est libro sexto. Pro Ἕρμιππος ὁ Λυσίμαχος scrib. ὁ Λυσιμάχου, vel Λυσιμάχιος. Asteriscum mox tollas licet per hanc lectionem, quam libris tacentibus comminiscimur, λαβόντες οἰκείαν ἔννοιαν ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις. Ait, περὶ τῶν θαυματοποιῶν ἤδη προειρήκαμεν. de praestigiatoribus dictum est, inquit, in praecedentibus. libro nempe primo, ut ex illius fragmentis paret. nam Athenaei quidem verba οἴχεται. nos in libris De venatione amphitheatrali et Circensibus pridem multa scripsimus. Novi, inquit, Cephisodorum planum, τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον. Lego cum Dalecamp. τὸ γένος τοῦ β. vel sic, εἰς τὴν σχολὴν τὸ πλεῖον μέρος τοῦ βίου κατ'. Vitam partiuntur etiam sapientes in otium et negotium, σπουδὴν καὶ σχολήν. plano huic pro negotio erat otium. Proxima et obscura sunt, et ut puto corrupta. Reperi in Excerptis non μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι, sed ὑπὸ τοῦ Δημητρίου. male notatus accentus hanc lectionem peperit. nam si acutus paululum productior inclinetur, hoc modo, δημῖος, ipsissimum fuerit vocis Δημήτριος compendium, quo nihil frequentius in membranis

---

CAPUT SECUNDUM.

Κακότης. ὀλοσιαλοκάλαμος et ὀλεσιαυλοκάλαμος. Λίβυς αὐλός. *Sirites auctor* τῆς αὐλητικῆς. αὐλήσεις *modi tibiales.* Comus *et* tetracomus. μέλος *et* αὔλησις *confunduntur.* sicinnis, sicinnotyrbe. κνισμὸς *et* κνησμός. *multa emendata.*

POSTREMA sunt verba eclogae Melanippideae, de Minerva tibias projiciente: ἔῤῥετε αἴσχεα σώματι λύμα. ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι; ita scribendum cum interrogatione. *egone animum applicem rei turpi?* κακότητα appellat τὴν ἀσχημοσύνην, indecoram vultus compositionem tibias inflantium. Clemens Alexandrinus Paedagog. libro secundo, προνοητέον δὲ μάλιστα τῆς εὐσχημοσύνης· ᾗ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν φησὶν ὁ μῦθος, ἥτις ποτὲ ἦν, προμηθουμένην αὐτῆς, τῶν αὐλῶν ἐπιῤῥίψαι τὸ ἐπιτερπές,

διὰ τὸ ἀπρεπὲς τῆς ὄψεως. Corrupta ſunt paulo poſt iſta, *αἱ γὰρ παρθενίαν ἀγανὸν καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ.* Lego, *καὶ γὰρ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπ.* Et mox, *σὺν ἀγλαάνῳ † κυτᾶτι χειρῶν κόμψῳ † δέ.* Scribo, *σὺν ἀγλαᾶν ὠκυτᾶτι χειρῶν κομψῷ γε.* In hyporchemate Pratinae legunt et veteres, *οἷά τε κύκνον ἄγοντα.* opinor, pro *ᾄδοντα.* nam cygni non *ἄγουσι· μέλος*, neque ducunt choreas: ſed *ᾄδουσι* canunt. Poſtea ſcribe cum Dalecamp. *ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω.* ex ſuperioribus Athenaei verbis et Excerptis. At pro depravatiſſimis hisce, *κατεᾶς † ἐπιερεῖς βασίλεια*: cenſeo legi poſſe ſublato puncto a ſine ſuperioris vocis *ἀοιδᾶν*, hoc modo: *σοῖς ἐπὶ ἱεροῖς βασίλεια.* In Epit. ſcribitur ſtatim, *θηροαμάχαισί τε πυγμαχίαισι νέων θέα.* prima dictio *θηρομάχοις* ſcribatur melius. Nulli pretii vox eſt quae ſequitur, *Φλέγε τὸν ὀλοσιαλοκάλαμον.* mutato ſpiritu vox Graeca fuerit, non inelegans: qua ſignificaverit poeta tibiam nihil eſſe aliud niſi arundinem ſputo plenum. vel ita ſcribe, *ὀλεσιαυλοκάλαμον.* p. 890.
Ephippi *Empolam* qui mutant in *Ἔμπορον* caſtigandi non laudandi ſunt. expoſuimus pridem ad Suetonium. Prima ejus verba ita ſcribe,

— *κοινὴ γὰρ ὦ μειράκιον*
ἡ 'ν τοῖσιν αὐλοῖς μουσική.

Quid ſit *συναυλία* habes apud Pollucem et in ſcholiis comici initio Equitum. Euſtath. Athenaei ſuper ea re verba deſcribit ad *Ἰλιαδ. Φ.* Antiphanis ſequens ecloga, merum Augiae ſtabulum. expectandus *νέος Ἡρακλῆς.* interea videamus an poſtrema ſic poſſint emendari:

Ἡδυντικὸν μάλ' ἐστὶ, νοῦ χωρὶς πάλη
συννευμάτων προβλήμαθ' οἷς συμβαίνεται
ἕκαστα.

tantum hic video: caetera relinquo *τοῖς ὀξυδερκεστέροις.* Ait, *Λιβὺν δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταί.* Euripides Hercule furente, *παρά τε χέλυος ἑπτατόνου Μολπὰν καὶ Λιβὺν αὐλόν.* *Σειρίτης*, inquit, *δοκεῖ πρῶτος εὑρεῖν τὴν αὐλητικήν.* Tibias Phryges invenerunt Olympus et Marſyas. Plinius et Clemens Alexandrinus. *Sirites hic*, non tibias reperit, ſed viam excogitavit inflandi arte tibias. Adi ad Julium Pollucem libro quarto, capite 10. Atque hic Sirites *κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτοι*, id eſt, *primus ad matris deum ſacra tibiam adhibuit.* *Αὐλήσεις* quarum ſpecies et nomina deinceps enumerantur, *modos tibiales* dicam potius quam *cantiones tibiales.* etſi ſcio *αὐλεῖν* Latinis dici, *canere tibiis*, et

Caelio Aureliano *cantionem tibiarum*. Sed ea interpretatio confundit discrimen quod est inter *ᾠδὴν*, sonum humanae vocis, et *αὔλησιν*, quae tibiarum inflatu editur. Erant autem tibiales modi pro diversitate argumenti, diversi. *Κῶμος* est ille tibiarum inflandarum modus quo utebantur quando ibant comessatum: qua de re multa observamus alibi. Idem sentiendum de caeteris *αὐλήσεων* appellationibus. De *gingra* dictum est libro quarto. Hesychius, *Γίγγρος αὔλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον.* scribe, *γίγγραν*. De *tetracomo* audiamus veteres potius quam interpretem. *τετράκωμος*, (verba Hesych. *μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον, εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι.* appellat *μέλος* quam noster *αὔλησιν*: quia miscebatur in tetracomo cantus cum tibiis. Similiter *πολεμικὸν* Athenaeus inter *αὐλήματα* recenset. Hesychius vocat *μέλος*: utrumque recte. Eadem ratione *ἡδύκωμος* Athenaeo est *αὔλησις*. Hesychio *γένος ᾠδῆς*. et *mothon* ei grammatico est saltationis genus: modus tibialis cum saltatione cani solitus. et ut redeamus unde sumus digressi, *τετράκωμος* a Polluce inter saltationis species refertur, sicut et *κνισμὸς* et *μόθων*. Unde autem dictus sit tetracomus quaerit Pollux eodem loco. *Ἐπίφαλλος* in Excerptis est *ἐπίφαυλος*: sic mox in iisdem *φαυλοφόροι* scriptum pro *φαλλοφόροι*. Eustathius *ἐπίφαλλος*. recte. non est obscura nominis ratio. *Χορεῖος*, apud Hesychium
p.891. est *χορεῖον αὔλημά τι*. At *καλλίνικος* eidem saltationis nomen est. Jungebantur nempe tibiae cum saltatione. Sic ille, *καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ.* Fuit *sicinnis* genus cantionis et saltationis, atque ut puto etiam *αὐλήσεως*, pyrrichae adfinis: militum nempe et *σύντονος*. *Sicinnotyrbe* quae hic recensetur inter *αὐλήσεις*, quid distaret a *sicinne* parum explicant veteres. erat fortasse non militaris *αὔλησις*, sed in circulis et stationibus coactae hominum turbae usurpari solita. Species est aut pars comi tibialis ille modus qui hic dicitur, *θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον*. Nam comissatores inverecundi, cum incaluerant vehementius, fores pulsabant, tibias simul inflantes convenienter ei quod agebant. Ejusdem argumenti sed remissior modus est, *παρακλαυσίθυρον*. Qui est *κνισμὸς* in nostris libris, apud Eustathium *κνησμὸς* per *η*. sed Hesychius, *Κνισμὸς, μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον.* De Mothone consule comici veterem interpretem.

Caput Tertium.

Explicantur veterum cantionum appellationes aliquot. ἱμαῖος, ἐπαυταῖος, ἐπιμύλιος. ἱμαλὶς et νόστος. Εὔνοστος. ἔλινος, *five* αἴλινος. ἁμάλλαι, ἴουλοι. *Ceres* Chloa. οὖλον ἵει. *Nutricum naeniae. Pollux emendatur.* ἐώρα, *pro* αἰώρα. lityerfa, τὸ πτιστικόν. *Nicocharis* Hercules Choragus. οὐπιγγοι. borcus. *Caffander rex et criticus: alia non pauca.*

Deinceps enumerantur ᾠδῆς ὀνομασίαι, appellationes cantus variae. Prima eft, ἱμαῖος ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον. eadem cantio et ἐπαυταῖος dicta, et ἐπίνοστος, auctore Hefychio. fi fcriberemus ἐπαντλαῖος, effet eadem fere nominis ratio, ac τοῦ ἱμαῖος. nam ἱμᾶν eft ἀντλεῖν. etfi videtur Athenaeus noluiffe vocem ἱμαῖος inde effe derivatam. Manifefta etiam fit ratio, fi ἐπακταῖος fcribemus; ab ea quae dicitur poetis ἀκτὴ Cerealis, id eft, farina. Exemplum ἐπιμυλίου five molaris cantilenae extat apud Plutarchum in Convivio fapientum, hoc. Ἄλει μύλα ἄλει. καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλεῖ μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. Sunt auctores qui *himaeam* cantilenam propriam fcribant fuiffe aquam haurientibus, quod Graeci dicunt ἱμᾶν. Callimachus, Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. Ariftophanes in Ranis vocat ἱμονιοστρόφων μέλη. Subjicit Athenaeus, ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος· ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. Falluntur eruditi viri qui νόστος hic in ea fignificatione accipiunt, quam vulgo apud Homerum habet et alios, pro *reditus in patriam.* Euftathius poftquam Athenaei hunc locum defcripfit, fic vocem explicat: λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὁμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὔνοστος ἐλέγετο, οὗ παρώνυμον νόστιμον. id eft, *Significat* νόστος *in hoc Athenaei loco, non quod apud Homerum et vulgo, fed molarem quendam deum, molitoribus praefectum, qui et Eunoftus dicitur: inde eft* νόστιμον, haec Euftathius. fed de voce νόστιμον quod ait, recte accipe: nam [illegible] νόστιμον ἦμαρ, nihil ad hanc dictionis [illegible] num. p. 893.

ſed ſignificat et *καρποφόρον*, ut explicant veteres. Eſt et *Himalis* inter Cereris cognomina, ut *Sito*. vide libro decimo. Pro *ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν*, legitur apud Heſychium, *τῶν ἀλεύρων*. id eſt, *qui efficit ut farinae menſura ſit cumulata*. Telam texentium cantilena *ἴλινος* in omnibus Athenaei codicibus nuncupatur. ſed melius in Epit. *αἴλινος*. Cave autem confundas *αἴλινον* cujus hic ex Epicharmo fit mentio, cum aliorum ſcriptorum aelino. nam illi aelino nihil commune cum textoribus: ſed triſtis cujusdam cantilenae eſt nomen, ut in verſu intercalari apud Aeſchylum Agamemnone: *αἴλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάτω*. Euſtath. de *lino* et *aelino* cantilenis disputans, *ἡ μέν τοι*, ait, *ἐξ Ἐπιχάρμου χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον ᾠδὴν τῶν ἱστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνου τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον*. Ait, *τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον, ἀμάλας*. alii ſcribunt *ἀμάλλας*. inde *ἀμαλλοδετῆρες* apud Homerum et Theocritum. utraque *γραφὴ* in optimis libris. Sequitur, *συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους*. appellarunt *οὔλους* tanquam *ὅλους*: nam ex pluribus manipulis fiebat unus *οὖλος*: vel a torto vimine quo conſtringebatur: nam *οὖλον* eſt *τὸ συνεστραμμένον*. id vinculum veteres *ἀμάλλιον*, poſteriores *οὐλόδετον* dixerunt. At *ἴουλοι* appellati faſces iſti, inquit Euſtathius, *πρὸς ὁμοιότητα ἴσως, ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἥβην ἰούλου ἐν τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολύποδος ζωΰφίου· ἢ διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὁλότητα*. In totum quae fimbriatis ſimilia ſunt, *ἴουλοι* Graecis dicuntur. Cererem, inquit, vocabant *ὅτὲ μὲν Χλόην, ὅτὲ δὲ Ἰουλώ*. *Chloae* cognomine colebatur in Attico agro, ubi fuiſſe ſcribit Pauſanias *Δήμητρος ἱερὸν Χλόης*. idem ſcriptor cupientem ſcire ejus cognominis cauſſam, ad ſacerdotes rejicit: quae tamen magis eſt anceps quam obſcura. Eupolis *Marica*. *Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ* Κριὸν Χλόῃ Δήμητρι. Sophocles Oedipo Coloneo, *Τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον Πάγον μολοῦσαι*. Multa ibi ſcholiaſtes. Lego ut orationi conſulam et veritati; *οἱ αὐτοὶ καὶ δημητρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. καὶ πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, οὖλον ἵει*. antiquum erat verbum *ἰέω*: cujus poſtea locum obtinuit *ἵημι*. Cum paulo ante dixerit eſſe *iulum τῶν ταλασιουργῶν*, deinde ex aliorum ſententia manipulorum victoribus attribuiſſet, repetit poſtea id quod prius dixerat, *ἄλλοι δὲ φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν*: iulum nempe. De nutricularum naeniis quae hic nominantur

καταβαυκαλήσεις, dictum adfatim ad Theophrasteas Notationes morum, capite περὶ λαλιᾶς. Quintilianus libro primo, capite decimo. *Chrysippus etiam nutricum quae adhibentur infantibus, allectationi, suum quoddam carmen assignat.* Positum est ε pro αι cum additur, ἣν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑώραις τις ἐπ' Ἠριγόνῃ. uam αἰώρας intelligit. multa ita scripta in Glossographorum. at in Pollucis p. 893. libris ἆσμα ταῖς ὥραις προσᾳδόμενον. male. Recte autem eruditissimus Leopardus, ἣν καὶ ἀλῆτιν λέγουσιν ᾠδήν. Vae illis qui viri tanti observationum reliquos decem libros nobis invident. Ne errent tyrones in subjectis verbis, ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ· λέγεται δὲ γενέσθαι Τρύφων τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι. legendum enim τρυφητής, aut litera minuscula τρύφων τις. eadem sententia. τρύφων, ut τρίβων. Messorum cantilena dicta est λιτυέρσης, a Lityersa Midae filio, de quo multa in Lectionibus Theocriticis. vide etiam Pollucem libro quarto, capite septimo. [Et Servium viri optimi Danielis ad illum versum, *Ducite ab urbe domum mea carmina ducite Daphnin.*] Oda pinsentium mulierum dicebatur τὸ πτιστικόν. Phrynichus *Comastis*, Ἐγὼ δὲ νῷν δὴ τερετιῶ τὸ πτιστικόν. vel simpliciter πτισμός. Nicophon, *Chirogastoribus*: Ἀλλ' ἴθι προσαύλησόν σὺ νῷν πτισμόν τινα. *Thesmophoriazusas* accipe non illam quae extat fabulam: sed alteram ejusdem nominis: de qua libro primo. *Herculem choragum* Nicocharis appellat etiam Pollux libro 7. cap. 12. Docuerat hic poeta et Herculem γαμούμενον: cujus idem meminit lib. 7. cap. 11. Epicharmi fabula dicta hic *Ulysses Naufragus*, simplici nomine Polluci Ναυαγὸς nominatur libro 10. cap. 30. *Philelias* Apollini sacra sic appellata est ab intercalari versu, qui proprius ei asmati, ἔξεχ' ἔξεχε ὦ φίλ' ἥλιε. *Upingi* Dianei, ab ejus deae nomine Οὖπις. Callimachus in ejus hymno, Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε. *Linus* et *aelinus*, inquit, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῷ κατ' Εὐριπίδην. Scribendum μολπῇ, ut apud Eustath. et Breviatorem. at μολπὸς est poeta vel cantor. Legam lubens, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. *Ius* noti errores per omnes fere orbis plagas. tamen Ἰυγῦς libri scripti. *Borcum* Hesychius duobus locis *Bormum* nominat. Βῶρμον, ait, θρῆνον ἐπὶ Βώρμου νυμφολήπτου Μαριανδυνοῦ. accedit scriptura Excerptorum, ubi *Borbus* appellatur. β. at μ. ut scimus passim permutantur. ἀφανισθῆναι

eſt, correptum a Nymphis disparuiſſe ut Hylam. ideo Heſych. νυμφόληπτον dicit. Μανέρως melius quam Μάνερος, ex aliis ſcriptoribus. Importunitatem vero ſpecta Lector iſtorum correctorum: qui verſus inveniunt, etiam in ſoluta omni lege oratione: quod cum alibi factum iis perperam: tum iſto loco ſane quam ridicule, in his verbis, Οὐκ ἀπελείποντο δὲ ἡμῶν, etc. Caſſander Macedo, inquit, adeo φιλόμηρος fuit, ut et plurimos poetae verſus memoria teneret: et haberet Iliadem atque Odyſſeam ἰδίως γεγραμμένας. Puto hoc velle Athenaeum: Homeri poemata a Caſſandro fuiſſe emendata: quemadmodum ante fuerant ab Alexandro et Ariſtotele. Caſſander igitur poeſin utramque Homericam habuit non ex publicis, et vulgatis codicibus deſcriptam: ſed propria ipſius induſtria correctos. De Homeriſtis Diomedes lib. 3. *Olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id eſt virga, pronuntiabant, qui ab eodem* p. 894. *Homero dicti ſunt Homeriſtae.* Clearchi liber qui Παραγραφῶν hic inſcribitur, alibi nomen habet Περὶ γραφῶν: quae lectio placet magis, ut dictum initio ſeptimi. tamen ne id quidem verum cenſeo: ſed Περὶ γρίφων. vide infra cap. 15. Totum locum ita debes vertere, *Clearchus libro priore De griphis, Simonides inquit, Zacynthius ſedens ſuper ſella in theatris Antilochi verſus recitabat.* Sed quis iſte fuerit Antilochus, diſcam lubens ſi eſt qui me doceat. In Excerptis Ἀρχιλόχου invenimus non Ἀντιλόχου. juvat quod modo nominatus Archilochus inter eos poetas quorum verſus recitabantur. Quare ita legamus: aut certe τὰ περὶ Ἀντιλόχου. ut intelligamus eam partem ῥαψ. ψ. Iliadis, quae eſt de Antilocho. Scrib. Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει non λέγειν.

Caput Quartum.

Magodus. σχινίζεσθαι, *et* σχοινίζεσθαι. σχοινίη φωνή. σχοίνων *ſaltatio.* φλοίαξ. ἐπιττοτίλα. *ſepia.* φλέφυρα. κρικαδέμεν, *ridere. Heſych. corrigitur.* νεασπάτωτον. σπάτος, σπατοῦν. ῥῆσιν περαίνειν. σχέδην, ἄργια. φωνάριον περιαυγές. *multa emendata.*

MAGODUM eſſe dictum ajunt docti convivae, τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον. Dalecampius

legit, ἀνδρεῖα γυναικείοις. repugnant veteres codd. et diserte Eustath. ad Ὀδυσσ. ψ. sed virum eruditum non abs re moverunt sequentia, τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις λυσιῳδόν. Praeterea aliquanto post tribuuntur magodo πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα. Magodo dicitur esse *hilarodus* σεμνότερος, quoniam οὐδὲν σχινίζεται. Etymologici auctor postquam retulit hominum delicatorum morem, lentiscum habendi in ore, ut dentibus candorem concilient: inde, ait, dicitur σχινίζεσθαι. Vellem adjecisset de significatione ejus vocis aliquid. neque enim huic Athenaeo illa significatio convenit, qua sumitur pro lentiscum rodere: sed insignem aliquam in gestu mollitiem designat: qualis fuit pantomimorum, aut Gaditanarum puellarum in theatro Ro. saltantium. Ita autem libri omnes σχινίζεσθαι: quorum consensus facit ut diffidam conjecturae meae: scribendum esse σχοινίζεσθαι: eoque verbo notatari impudicos et omnifarios mimorum motus. nam σχοινίζεσθαι est flectere se instar junci. et vocem fractam atque effoeminatam Graeci vocant σχοινίνην vel σχοινίην. Hesychius, σχοινίην φωνήν, τὴν σαθρὰν καὶ διεῤῥωγυῖαν. Fuit etiam genus quoddam saltationis, σχοίνων Hesychio, σχοινίων Plutarcho De musica, nominatum similem, ut probabile est, ob caussam. Arbitrium esto docti et acuti lectoris. Caeterum quid ea dictione significari auctor voluerit, claret ex sequentibus verbis, σχινίζεταί τε καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, etc. Magodiam vult auctor sic dictam, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι. Hesychius magum profert nomine Chrysogonum, a quo μαγῳδὴ saltatio est nominata. Legit Eustath. οἱ δὲ φλοίακας ὡς Ἰταλοί per οι. vulgo φλύακας. p. 895. vide lib. 3. capite 9. Italos hic accipe, magnae Graeciae incolas. in his erant Tarentini. Stephanus de urbibus, ἀνεγράφη καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον. tamen illum locum aliter acceperunt eruditissimi viri. Recitantur Strattidis elegantes versus e Phoenissis, quibus probatur Boeotos aliter locutos esse ac Graecos alios. Sepiam, inqnit, vocant ὀπιτθοτίλαν, vel ὀπισθοτίλαν, ut Hesych. scribit et Eustath. apud quem omnium harum vocum Thebanae dialecti interpretationem legat qui volet in commentariis ad Odyss. ῥαψ. ρ. Pons sive γέφυρα, Thebanis φλέφυρα. ita codd. Athenaei Brev. βλέφυραν. Falsum est Thebanorum dialecto dici τὸ γελᾷν ἐκριδδέμεν. verum est quod reponemus, τὸ γελᾷν δὲ κριδδέμεν. aucto[r] [ver]bis

hujus emendationis Heſych. qui Boeoticam eſſe hanc vocem ſcribit, ſignificantem γεννᾷν. ſed narro tibi, Lector, vitioſi etiam hic doctiſſimi illius critici ſunt codd. et ſcribendum ex Strattidis verſibus γελᾷν. nam, ut contra Strattidem ex Heſychio emendemus, lex metrica vetat. Quare ita ſcribe in optimis illis Gloſſis, Κριαδέμεν, γελᾷν. Βοιωτία ἡ λέξις. Non dubitabis Strattidis verſum hunc ab Heſychio eſſe ſpectatum. Claudit poſtremus verſus Strattidis, Νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον. Scribe, ἦν τι ἢ νεοκάττυτον. Emendationem Dalecamp. vitii manifeſtam lex metri arguit, ut alia taceam. Significat calceos, νεοκαττύτους, id eſt quibus ſuppacta recens ſolea, dici Boeotice νεασπάτωτον, vel νεοσπ. Ex hac voce licet conjicere, Boeotis σπάτος corium dici. quare de illis accipio Gloſſographi verba, σπάτος, δέρμα σκύτος. non dicit, ut fere ſolet, cujus vox ea ſit, ſed hoc nos docet hic Strattidis verſus. Idem interpretatur σπάτειον, δερμάτινον. Ergo etiam σπατεῦν, opus ex corio facere aut ſarcire dixerunt, id eſt, ut exponit Strattis, καττύειν. Scribe Semi Delii teſtimonium, quod homines infruniti verſu conſtare exiſtimarunt οἱ αὐτοκάβδαλοι ἐστεφανωμένοι κιττῷ σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις. non autem ἐπέῤῥαινον. neque enim eſt ab ἐπιῤῥαίνω. nam id quidem ineptiſſimum: ſed a περαίνω. ῥήσεις ſunt integri poetarum loci. περαίνειν ῥῆσιν plane eſt ῥαψῳδεῖν. alii dicunt ῥήσεις εἰπεῖν. nam et περαίνειν pro εἰπεῖν uſurpant Attici. σχέδην eſt ἡσυχῇ, et cum lentitudine quadam decora. vel ponitur pro βάδην, cui mox opponitur σπάδην. Paulo poſt αὔνακάς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. alii has veſtes appellant καυνάκας. et ita fortaſſe ſcribendum hic quoque. Cogitemus de proximis verbis, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς χεῖρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ. Venerat in mentem κατὰ μέσας τὰς χορείας. ſed nihil pronuntiare tutius eſt. In tertio verſu diſtingue poſt ἀπαρθένευτον majore diſtinctione: et poſtea ſcribe, οὔτι ταῖς πάρος Κεχρήμεθα νῦν ᾠδαῖσι. Omnino autem in primo Eubuli, ἕστηκας ἐν πύλαις. Nono verſu, Παρεγκέκαπται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκα. non diſplicet conjectura Dalecamp. τ' ἀρνία. agniculi. magis tamen placet vel ἄρνια pro ἄρνεια. ſupple κρέα. ut dicimus λαγῷα, ſim-
p. 896. pliciter pro leporinae fruſtis. vel στερνία: ut ea ſignificentur, quia in ſuperioribus libris στηθύνια et στηθείδια dicebantur. culinae et macelli ſunt vocabula. Decimus Antiphaneae ῥήσεως olim corruptus eſt, Κεστρεὺς λεπτ-

σθεὶς καὶ † σπασθεὶς, χρωσθεὶς, στραφείς. Dalecamp. ἀλλ' πασθείς: recte: si negligere modulum versus rectum est. Idem dixeris de Breviatore, qui scribit, K. λ. πασθεὶς, στραφεὶς, χρωσθείς. Non legimus, K. λ. καταπλυθεὶς, χ. στ. servato metro, plana sententia. In penultimo. Ὥστ' εἴσιθι μὴ μέλλε, χώρει. δεῖ γὰρ ἠριστηκότας, versum corrumpunt prima verba ὥστ' εἴσιθι: quae non sunt Antiphanis, sed Sophonis qui Antiph. ῥῆσιν pronuntiabat. quanquam fieri potest, ut ea fuerit ultima dipodia praecedentis versus, cujus caetera omnia, more suo, Athenaeus praetermiserit. Depravatus est et Clearchi ultimus, Τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαργον γίνεται. Legam, περίαυγον, aut περιαυγὲς, *vox clara*, cur non ita dici queat, sicut φωνὴ λαμπρὰ et μέλαινα?

Caput Quintum.

Musica παιδιά. *et* παιδεία. διάφοροι τὰς γνώμας. *Musicae vis ad sedandas animi perturbationes.* ἀνὴρ τοῖς ἤθεσι διαφορῶν. *Cantiones ad medelam morborum adhibitae.* καταυλεῖν τοῦ τόπου. Ananius *poeta item alia.*

De musica deinceps tractatur. Ait, πάντων ἐπαινούντων τὴν παιδιὰν ταύτην. musicam vocat παιδιὰν, non male. Est enim animi quaedam oblectatio ad modum lusus. Censeo tamen παιδείαν ταύτην scripsisse Athenaeum. confirmant sequentia. Ait. καὶ γὰρ τὰ ἤθη παιδεύει καὶ τοὺς θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφόρους κατεπραΰνει. furiosi et qui mente non constant διάφοροι τὰς γνώμας dicuntur: quasi in diversa rapti. Quod autem musica graviores animi motus demulceantur, componanturque ignorat nemo. Illustre et certum in Saule exemplum, omnibus Christianis notum. Multa in hanc sententiam proferri possent ex antiquis scriptoribus: quibus lubens supersedeo. Afferam tantum quae de ea re legi in Graecis commentariis libri Hermogenis Περὶ ἰδεῶν. non enim omnium manibus teritur ille liber. Probaturus scriptor ille musicam vim quandam in animum habere, ὁ Τιμόθεος, ait, αὐλήμασιν ἐκίνει πρὸς θυμὸν καὶ ὅπλα τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρουν. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς Πυθαγορείους εἴποτε κινηθεῖεν αὐτοῖς τὰ πάθη

ἑτέρους ὑπ' αὐτῶν κατεχομένους θεάσαιντο, διὰ τῶν ἐν αὐλοῖς τε καὶ κιθάρας ῥυθμῶν μετάγειν ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον τὴν ψυχήν. καὶ Πυθαγόρας δὲ ὡς Ἰάμβλιχός Φησιν, ἐν τῷ Περὶ τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως, μέσῳ νυκτῶν ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινα σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος (ſcripti *καὶ αὐλητρ.* ſed deeſſe aliquid patet.) *τόν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι σπεύδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας παρακελευόμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπί τι καταστη-*
p. 897. *ματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ὁ Πυθαγόρου μαθητὴς, ὁ Κωλυσανέμας ἐπίκλην, σπασαμένου τινὸς ἤδη κατὰ τοῦ πλησίον τὸ ξίΦος, ὃς ἐδόκει τὸν πατέρα τοῦ θυμουμένου ἀνῃρηκέναι, ἀνακρουσάμενός τι καταστηματικὸν τῇ κιθάρᾳ μέλος, ἣν ἔτυχε μετὰ χειρὸς ἔχων, διεκώλυσε τὸν Φόνον γενέσθαι, χαλάσας τοῦ νεανίσκου τὸν θυμὸν μαλθακωτέρῳ ῥυθμῷ.* Habes hic nonnulla quae non temere alibi legas: at quod de Pythagora narrat, paucis perſtringit Quintilianus, *Pythagoram*, ait, *accepimus, concitatos ad vim pudicae domui afferendam juvenes, juſſa mutare in ſpondeum modos tibicina, compoſuiſſe.* Sequitur ex Chamaeleone Pontico, *Κλεινίας καὶ τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἤθεσι διαΦορῶν*, etc. Aelianus eandem hiſtoriam recitans ex eodem, ut puto, et ſaepe obſervavimus, ſcriptore. pro iſtis habet, *Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον.* Ut igitur eadem ſententia ſit etiam in Athenaeo, ſcribendum *διαΦέρων*. pro *διαΦορῶν*. *vir excellens vita et moribus.* ſed cogitemus amplius de hoc loco. Scripta lectio, *καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τοῖς ἤ.* ut videatur ad iſta alludens Athenaeus ſcripſiſſe, *τοὺς τὰς γνώμας διαΦόρους καταπραΰνει.* Addit, *Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικὴ ΘεόΦραστος ἱστόρησεν ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμοῦ.* Apollonius in hiſtoriis mirabilibus. *Ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα ΘεοΦράστῳ ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν. Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος τὴν μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων παθῶν ἰατρεύειν. καθάπερ λειποθυμίαν, Φόβους. καὶ τὰς ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκστάσεις. ἰᾶται γὰρ Φησιν ἡ καταύλησις καὶ ἰσχιάδα καὶ ἐπιληψίαν.* Et teſtatur idem paulo poſt, plurimos adhuc ſua aetate praeſertim Thebanos, cantionem tibialem ad morborum medelam adhibuiſſe. mitto quae ſcribit Galen. *Καταυλεῖν τοῦ τόπου* eſt, *ſuper loco affecto tibia canere.* Caelius Aurelian. ita expreſſit, *Philiſtionis frater ſcribit quendam fiſtulatorem loca dolentia decantaſſe.* Lege et diſtingue.

τρία γὰρ καὶ γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας, οὐ μικρᾶς ἐνούσης διαφορᾶς ἐν τοῖς τούτων ἤθεσι. Λ. etc., οὐ πανοῦργον δὲ ἀλλὰ ἐξηρμένον καὶ τεθαῤῥηκός. cum Dalecamp. De Laſo et ejus hymno in Hermioneam Cererem ſatis lib. 10. et de *Clymeno:* qui eſt Plutus. ejus conjunx Proſerpina Graecis dicta et Μελίβοια et Μελιτώδης. eſtque, opinor, duarum harum appellationum eadem ratio. Lege Theocriti ſcholiaſten ad idyllium 15. et Porphyrium in disputatione de antro Nympharum. In Laſi verbis perperam ſcribuntur multa; quae ita pro virili emendare conabamur: Δάματρα μέλπω κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ἀνάγων Αἰολίδ᾽ ἀνὰ βαρύβρομον ἁρμονίαν. *hymnum meum redigens ad Aeolicam harmoniam.* id eſt, aptans ei harmoniae. Sujicitur, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, καὶ τὰ μέλη εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λάσος. manifeſto παρέλκουσιν haec verba καὶ τὰ μέλη. niſi aliquid latet hic gravioris mali. Caeterum Αἰολίδα μολπὰν dici eam quae ſit Dorica, Strabo nos dudum admonuit. Paulo poſt e libris nonnulla adjecimus, ſed eſt oratio adhuc ſuſpenſa et ἀκατάλληλος. Fortaſſe aliquid deeſt amplius. In quibusdam ſcriptum offendimus, Δώριον μὲν οὐ νομίζων. pro νομίζουσι. neutrum rectum eſt. Scribo, νομίζειν. non auſi ſunt, inquit harmoniam Aeolidem Doricam appellare: ſed hypodoricam, ceu paulo minus quam Doricam, dixerunt. Scribe, Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας ταύτης ποιῆσαι σκαιὰ μέλη. aut fortaſſe σκόλια. Sequitur de hoc Pythermo. οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος † Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις. *Ananii* nomen mutavit Dalecamp. in *Clazomenius:* et Hipponactem qui fuit Epheſius, Clazomenium ab Athenaeo putat appellatum. haec vero conjectura immanis eſt. Lego, Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ. ita ſolet loqui Athenaeus de iis ſcriptis quorum incertus auctor. Ananio vetuſtiſſimo poetae non ſemel iniqui fuerunt operis hujus interpretes. Plura de eo nos in ſuperioribus. Si cui ſervandus potius videatur locus vacuus, ad denotandum deeſſe Ananii teſtimonium non repugnabo. Non longe poſt ſcribendum, τρεῖς οὖν αὗται, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν, εἰσὶν ἁρμονίαι, ὅσα καὶ τὰ ἔθνη. *Sipylum* aſſignat Lydiae: alii Phrygiae. Lege Strabonem. Polybii locus inſignis paulo mox deſcriptus, extat libro quarto magni hiſtorici. Ita autem ille incipit: Οὐ γὰρ ἡγητέον μουσικὴν ὡς Ἔφορός φησιν ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ὅλης πραγματείας, οὐδαμ[illegible] τα

p. 898.

λόγον αὐτῷ ῥίψας, ἐπ' ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις. pro *οὐχ ἡγητέον* dixit Athenaeus, *οὐ παραληπτέον.* nisi ille ſcripſerat, *οὐ γὰρ ὑπολη πτέον.* Mox, *χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς,* *praebent ſe chori loco Bacchicis tibicinibus.* ſcriptura haec eſt omnium exemplarium Athenaei: in Polybio eſt *αὐλοῖς.* Supple mox cum labe ſententiae omiſſa verba, et ſcribe, *οὐχ οὕτω τὰς ἀγωγὰς ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων.* ſcribe etiam aliquanto poſt, *παραχρῆμα αὐτοὺς ἐξεκήρυξαν.* et vide Polybium. item Κυναιθεῖς per υ non ι. *Φρύγιος ὀδμὴ,* venuſta translatione a ſenſu auditus ad ſenſum olfactus, dicitur odor ſuavis et mollis, qualis eſt Phrygia harmonia. Ita accipiendum in iſtis. *Ἀγίας ὁ μουσικὸς ἔφη τὸν στύρακα τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμὴν τοῖς αἰσθανομένοις.*

Caput Sextum.

Χαλκιδικαὶ σπάθαι. νώροψ χαλκός. κύπασις. Virtus bellica olim maximo in pretio. Aeſchyli epithaphium. Lacedaemonii ter Muſicae vindices. Saltantium σχήματα. λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν. ὑπορχήματα. Phialia *et* Phigalia.

IN Alcaei verſibus non capio illa, *θώρακές τε νέῳ λίνῳ.* et cenſeo ſcribendum, *νέω λίνω* Dorice. *thoraces novi lini.* id eſt, linei novi. vel, *ἀσπίδες τε νεόλινοι.* Parum etiam intelligo proxima verba. Κοῖλαί *τε κατασπίδες βεβλημένον,* ſed neque alius quisquam mortalium capiat, quin emendarit prius. Lego, *κεῖνται δὲ καὶ ἀσπίδος βεβλημένων, jacent* in meis aedibus, *et clypei occiſorum.* vel Κεῖθι *καὶ ἀσ.* Scripti quidam *βεβλημέναι:* quod etiam ferri poteſt. Quemadmodum autem neceſſario haec erant emendanda: ſic errant graviter qui haec Πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ *σπάθαι, prope ſunt Chalcidicae ſpathae.*
p. 899. cenſent corrigenda et legunt Χαλυβδικαί. Veteres Chalcidica appellabant opera ex ferro aut aere aliove metallo: quia Chalcide in Euboea cepta conflari opera ex aere: quod probant antiqui argumento ex ipſo nomine petito. Stephanus, *τινὲς* Χαλκιδεῖς *φασὶ κληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι.* vel *Chalcidicas* expone Scythicas. Chalcis enim urbs nobilis fuit

Scytharum, cujus meminit idem Stephanus. Utriusque interpretationis subobscure meminit Hesychius. Similiter apud poetam νώροπα χαλκὸν existimarunt quidam e veteribus dici a gente illa quae postea leviter mutato nomine appellata est Norica; ibi enim antiquissima ex aere et ferro facta esse opera. Clemens Alex. Νώροπες ἔθνος ἐστὶ Παιονικὸν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. κατειργάσαντο χαλκὸν, καὶ σίδηρον ἐκάθηραν πρῶτοι. Ait Alcaeus, Παρ' δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυππατίδες. Lego κυπασίδες. Hesychius, κύπασις, περίζωμα καὶ χιτῶνος εἶδος. ex Alcaeo colligas, cingulum militare ita dictum, aut aliquam aliam armaturae partem. plura Suidas: apud quem scriptum κύπασσις. Postremo addit lyricus: ἐπειδὴ πρώτιστα ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδε. Corrigo, πρώτιστοι. *quia primi stetimus in ea pugna.* Vulnus acceptum dissimulat periodus haec, οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ προσνέμειν οὐ τοῖς ἄλλοις. In Epitoma est τὰ πολιτικὰ non τὰ πολλά. Lego, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ, (vel τὰ πολιτικὰ) δεῖν προσνέμειν οὐ ταῖς ἄλλαις: *et huic virtuti censebant deferendam esse reipublicae administrationem, non aliis.* vel τοῖς ταύτην ἔχουσι τὰ π. δ. π. οὐ τοῖς ἄλλοις. *bellica virtute praeditis committendam esse Remp. non aliis.* Quanti autem veteres fortitudinem fecerint, quae Romanis ἁπλῶς *virtus* est dicta, ut observat Justinianus Imper. non est hic locus exponendi pluribus. Ipsa utriusque linguae vocabula multa, primorum hominum judicium hoc fuisse, arguunt clare: ut omittam gravissimas rationes ex penetralibus tum philosophiae tum historiae, quibus id possit demonstrari. Aeschylus, inquit noster, vir tantus in poesi, nihilominus inscribi monumento praeoptavit fortitudinem, et fortia sua facta ποιήσας: id est, *factis versibus,* qui sequuntur. Ἀλκὴν, etc. In Aeschyli vita legimus, Geloos apud quos extremum ille vitae diem obiit, publicum ei funus fecisse virtutis ergo: ejusque tumulo tetrastichum inscripsisse, cujus pars posterior ii sunt versus, quos adfert Athenaeus, et ab ipso Aeschylo scribit esse compositos; quod in ipsius vita non legas. minus commode ista docti acceperunt. Lege verba Epicharmi, οὐκ ἔστι διθύραμβος ὄκχ' ὕδωρ πίῃς. Soliti gloriari Lacedaemonii se τρὶς ἤδη σεσωκέναι διαφθειρομένην τὴν μουσικήν. hoc est, ter a se musicos esse coercitos, qui in emendanda veteris musicae harmonia perversi fuerant ingeniosi. Recte scriptum τρίς: consentiente hi-

ſtoria, quae in tres muſicos Terpandrum, Timotheum, et Phrynidem ſimilem ob cauſſam animadverſum teſtatur. Φορτικῶς ὀρχήσασθαι eſt, *inepte et indecore ſaltaſſe*. non
p. 900. *laborioſe* non etiam *graviter*. neutrum horum ſignificat τὸ Φορτικῶς. Fallitur eruditus interpres, qui in his, συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων: σχήματα interpretatur de iis quas vulgo muſici *tablaturas* vocant. Atqui ſic exponi mens auctoris debuerat: *Poetae ſaltationes liberis aſſignabant: et figuris* ſaltationum *utebantur tantum pro ſignis eorum quae voce canebantur: ſemper in iis animum ſervantes virilem et generoſum: quam ob cauſſam* ὑπορχήματα *appellarunt, quaſi dicas, ſaltationes voci ſubſervientes. Si quis autem figuras exprimeret non ſervato modo, et cantionibus congruens nihil diceret in ſaltatione eum improbabant.* διατίθεσθαι τὴν σχηματοποιΐαν, ut libro primo, διατίθεσθαι ὑπόρχημα. Venuſte dictum eſt, λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν, pro exprimere aliquid ſaltando congruentia ſaltationis cum eo quod voce canitur. Hoc vocat λέγειν: ut apud poetas indices animi oculorum nutus dicuntur *loquaces*. Quas nominat *figuras ſaltationis*, Ariſtoteles *rythmos figuratos*, inquiens in libello De poetica, οἱ ὀρχησταὶ διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤθη, καὶ πάθη, καὶ πράξεις. Proprium hujus ſtudii vocabulum eſt σχήματα. Ariſtophanes *Pace*: μηδαμῶς πρὸς θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα. id eſt, *ſaltationis cauſſa*. et σχηματίζειν idem ac *ſaltare*. ibidem, Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς Οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος αὐτὰ τὼ σκέλη χορεύετον. Quod ait de appellatione *hyporchematum*, illuſtrat Lucianus in libro De ſaltatione. Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Lege Athenaeum libro primo. In veteri epigrammate quod inferius recitatur, ſcribebam ἦν δ' Ἄνακος Φιγαλεύς. Phigalia vetus Arcadiae oppidum, non obſcuri nominis. ſed rectum eſt Φιαλεὺς, cujus vocis pars eſt nobis Stephanus De urbibus. *Phialia* eadem quae *Phigalea*. Poſtea lego, ἢ μὲ θεοῖσιν Ἐν Σικυῶνι κ. Diſtingue et ſcribe, ὅθεν ἐκινήθησαν αἱ καλούμεναι πυῤῥίχαι, καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλαὶ παρονομασίαι αὐτῶν.

CAPUT SEPTIMUM.

Saltationum plures modi. Nomina quaedam eo ſpectantia illuſtrantur. Scamon *vetus ſcriptor.* Pyrrhichus *nomen Laconicum.* *προσῴδιον ſive προσόδιον.* apoſtolicus *modus. Pronomi inventum.*

SALTATIONIS olim multi modi ſchematis et nominibus discreti. Extrema aliquot referuntur ab Athenaeo, et Julio Polluce libro quarto, capite 14. ſed multas appellationes ab utroque eſſe praetermiſſas, non eſt dubium. Lucianus Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν κα- p. 901. ταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. auctores qui de ſaltatione ſcripſerunt, indicatos hic a Luciano, habes enumeratos infra poſt aliquot paginas. Saltationem *ἀπόκινον*, inquit Athen. *ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.* Pollux, Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσχύος περιφορᾷ. *Mactrismus* et *bactrismus* ſive *bactriasmus*, idem. *β.* pro *μ* poſitum ex prava conſuetudine ſcribentium. nam verior lectio noſtra quam Pollucis. Heſychio *μακτὴρ* appellatur. Sequitur, ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ὠρχοῦντο, ἃς καὶ μαρτυρίας ὀνομαζομένας οἶδα. videtur poſtulare analogia, ut μακτροποιούς ſcribatur. caeterum incerta veritas. *Dactylum* ſaltationem deſcribit Heſychius: ex quo et Polluce multa hic ſtudioſorum diligentia illuſtrabit. *νικατισμὸς*, Heſychio dicitur *νιβατισμός*. In Excerptis *νικτισμός.* et *μίγγας* pro *μόγγας κερνοφόρος* ea eſt quam ſaltabant cernophori, de quibus libro ſeptimo. *Anthema* ſaltatio, a floribus eſt appellata, ut ex nomine paret: nam *ἄνθος* et *ἄνθεμον* ſignificatione non differunt. paret etiam ex ſubjectis verbis, quae quidem ita concipiuntur in Excerpt. ποῦ μοι τὰ ῥόδα; ποῦ μοι τὰ ἴα; ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα; ποῦ μοι ταδὶ τὰ ῥόδα; ταδὶ τὰ ἴα; ταδὶ τὰ σέλινα. *Chitonae* ſive *Chitoneae* Dianae propriam ſaltationem, fuiſſe et ipſam nominatam Chitoneam, per eſt vero ſimile: quia tamen hoc Athen. non dicit, interpretes ipſum potius ſequi par erat. *Angelica* *πάροινος* Heſych.

eſt *ἀγγελίη παροίνιος*. Inter ſchemata ſaltantium nominantur *Xiphismus, calathismus, callabides*. auctore Heſychio, *ξιφίζειν* etiam *ſaltare* ſignificat. ſaltationem autem *Xiphismum*, alio nomine *cola* vocabant, teſte eodem in voce *κῶλα*. *καλλαβίδες* alibi in hoc libro *κολλαβίδες*. minus probo: nam exiſtimo eſſe Heſychii *καλαβίδα*. Aeſchyli *Theoros* invenio duplicem habuiſſe titulum ut multa alia dramata. nam Heſychius in *ἰαμβὶς* nominat *Θεωροὺς ἢ Ἰσθμιαστάς*. Sunt e ſchematis etiam *θαυμαστρὶς* et *κατερίδες*. imo *θερμαστρὶς* et *ἐκατερίδες*. ita legendum ex Polluce. cujus verba, *ἐκατερίδες καὶ θερμαστρίδες ἔντονα ὀρχήματα*. Aliis criticis thermaſtris exponitur *ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα*. *Sicinnus* ille Barbarus a quo dicta eſt *ſicinnis* ſaltatio, ipſe eſt liberorum Themiſtoclis paedagogus, homo Perſa: qui meruit aſtutia ſua inter claros Graeciae propugnatores illorum temporum nominari. Huc facit Clementis Alexandr. locus. *Καὶ τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγὸς Σίκιννος, οἰκέτης ῥάθυμος ἦν. ὀρχεῖσθαι φασὶν αὐτὸν καὶ σικιννίζειν εὑρηκέναι*. Super ſicinnide laudatur *Σκάμων ἐν πρώτῳ Περὶ εὑρημάτων*. Paulo poſt dicitur idem Scamno. apud Euſebium *Scammo*. Clementis *Scamo* ut hic et omnino rectum *Σκάμων*. ut apud Suidam. Porro antiqua ſaltatio pedum motu ſolum peragebatur: poſtea acceſſit motus et geſticulatio manuum: quae etſi recens inventum non eſt: nam Lesbonax auctor antiquiſſimus
p.902. *χειρισόφους* appellavit, quos alii *ὀρχηστάς*: ante Auguſtum tamen perfecta non eſt. Tunc conſummata eſt ars pantomimorum, ſolertium quicquid vellent pedibus manibusque loqui. Propterea ſcribitur hic *πρώτη δὲ εὕρηται ἡ περὶ τοὺς πόδας κίνησις τῆς διὰ τῶν χειρῶν*. recte paulo poſt ſcribitur, *φεύγειν μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακοὺς εἶναι*: etſi apud poetam unde habet, erat, *μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι*. Pyrricham dixere quidam a Pyrrico Lacone eſſe nominatam. qui opinationis ſuae hanc afferebant rationem, *Λακωνικὸν γὰρ εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν πύῤῥικον*. quoniam ajebant, *Laconicum nomen etiam nunc eſt Pyrrichus*. intellige nomen viri proprium. Non eſt vanum argumentum. nam etiam in propriis nominibus differentia poteſt obſervari inter Graeciae populos. *πύῤῥιχος* autem Dorica vox eſt, et cum eſt *κύριον ὄνομα*, et cum *ἐπιθετικόν*. Theocritus: *Λεπτὸς μὰν χ' ὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος*. Saltationis *τρόποι ὀσχοφορικοὶ* ii ſunt, qui ab oſchophoris ſervabantur cum oſchophorio

celebrabant. Excerpta ὠσχοφορικοί. quam ſcripturam alibi quaque obſervavimus. nota celebritas Athenienſium ex Harpocratione, Plutarcho, et Photii grammaticis Excerptis. Errant qui confundunt modos *proſodiacos et Apoſtolicos.* diverſi enim ſunt. Προσώδιον ſive προσόδιον (nam utrumque praeſerunt multorum ſcriptorum codices) carmen eſt ab iis cantari ſolitum, qui ad Apollinem accedebant. Exempla quae paſſim ſunt obvia non adſeremus, ne operam abutamur. Inde et προσῳδιακὸν ſive προσοδιακὸν μέτρον, apud metricos: et *proſodiaca* ſaltatio hic. *Apoſtolicus* modus quod ex ipſo nomine licet conjicere, is eſt, qui convenit, τοῖς ἀποστόλοις vel ἀποστολεῦσι: quae erant apud Graecos praeſecturae nauticae vocabula. Redit deinde Athenaeus ad ſermonem de tibiis. Olim inquit, ἦσαν ἴδιοι καθ' ἑκάστην ἁρμονίαν αὐλοὶ, καὶ ἑκάστοις αὐλητῶν ὑπῆρχον αὐλοὶ ἑκάστῃ ἁρμονίᾳ πρόσφοροι ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Πρόνομος δ' ὁ Θηβαῖος πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. prior periodus planiſſima. fuiſſe olim et harmonias tres, et tria genera tibiarum diverſarum. poſterior de Pronomo obſcura eſt, quia corrupta. deſunt enim nonnulla, ut facile intelligent eruditi, qui mediocrem attentionem adhibuerint. Eruditiſſimus vir ita vertit. *Pronomus Thebanus primus pro varietate tibiarum modos diſtinxit.* haec ſententia neque praecedentibus cohaeret, neque ex edita lectione poteſt elici: et omnino falſa eſt. nam contra: primus omnium Pronomus diſcrimen tibiarum quod obtinuit apud vetuſtiores ſuſtulit. Pauſanias in Boeoticis: τέως μέν γε ἰδέας αὐλῶν τρεῖς ἐκτῶντο οἱ αὐληταί· καὶ τοῖς μὲν αὔλημα ηὔλουν τὸ Δώριον. διάφοροι δὲ αὐτῆς ἐς ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἐπεποίηντο οἱ αὐλοί. τὸ δὲ καλούμενον Λύδιον ἐν αὐλοῖς ηὐλεῖτο ἀλλοίοις. Πρόνομος δὲ ἦν ὃς πρῶτος ἐπενόησεν αὐλοὺς ἐς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως· πρῶτος δὲ διάφορα ἐς τοσοῦτον μέλη ὑπ' αὐτοῖς ηὔλησε τοῖς αὐλοῖς. Quamobrem ita emendabis, Π. δ' ὁ Θ. π. ηὔλ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἁρμονίας.

Caput Octavum.

p. 903.

Μουσικὴ πάνδημος. ἐκβολή. ἡ λήγουσα. μέλος. *Homeri poeſis* μεμελοποιημένη· Choragi *qui.* ſambuca. *Polybii et Plutarchi loci animadverſi. alia multa.*

Καὶ ἐς μεγάλην διαφορὰν προελήλυθεν ἡ πάνδημος μουσική. Omiſſio literae unius depravat totam ſen

Legendum διαφθοράν. tantulum errorem non deprehenderunt acuti homines. qui etiam non animadverterunt allusum esse voce πάνδημος ad Volgivagam Venerem, quae Graecis πάνδημος cognominatur. et de hac et de coelesti Apulejus in Apolog. multa. Videtur, ait, antiqua Graecorum sapientia τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. putem scribendum, δεδεμένη. duriusculum hoc, fateor: at illud plus quam durum. Versus acephali exemplum ex Homero affertur. Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς ἶφι κταμένοιο. cui licet addas ex eodem poeta. Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Extremum versum appellat ἐκβολὴν, quando scribit, Μείουροί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες. Eustathius descriptis verbis Athenaei: ἔνθα, inquit, σημείωσαι ὅτι ἐκβολὴν ἔφη τὴν λήγουσαν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐκβολῶν. Vulgo grammatici τὴν λήγουσαν appellant syllabam dictionis ultimam. si ita accipit hic Eustathius, incogitanter nimis ἐκβολὴν in hoc Athenaei loco interpretatur τὴν λήγουσαν. nam exempli gratia, hic versus Καλὴ Κασσιέπεια θεοῖς δέμας ἐοικυῖα, miurus est. vitium tamen non in ultima syllaba postremae dictionis: sed in prima syllaba. sed Eustath. opinor, λήγουσαν intelligit dictionem non autem syllabam. Non puto Graecum verbum esse εὔτυχος. Ita lego mox cum Excerptis Λάκων ὁ τέττιξ, εὔτυκος εἰς χορόν. vel εὔτυκτος. *Laconicus est musicus, aptus ad choreas.* Sequitur: διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διετέλουν οὕτως προσαγορεύοντες τὰς ᾠδάς. *propterea poetae sua cantica sic nominare perseverarunt.* quomodo? nempe μέλη. colligo ex superioribus. Proprie μέλος dicitur carmen μεμελοποιημένον: id est, in cujus compositione habita ratio harmoniae ut cani possit. talia sunt Lyricorum inprimis carmina. sed et aliorum antiquorum poetarum carmina habuisse μελῳδίαν, ut Homeri, Xenophanis, Solonis, Theognidis, Phocylidis, nec non Periandri, ante dictum est Athenaeo. qui nunc ait, ex eo factum esse, ut omnes poetae sua carmina appellent ᾠδὰς et μέλη. Exemplum quod adjectum est, imperfectum ad nos pervenit: ut neque de auctore constet, neque de sententia multo magis. Quis enim dubitet illa esse corrupta? καὶ μέλεα μελιηπτέρωτα Μοῦσαν. Scribo καὶ μέλεα. μέλη πτερωτὰ Μουσᾶν. *carmina alata Musarum.* Poetae se vocant alites, et θείους ὄρνιχας: versibus suis tribuunt alas. vulgata res. Mox, καὶ τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Non bene ista cohae-

rent: neque enim alia hic incipit ſententia, ſed continuanda iſta cum ſuperioribus. *Choragos*, inquit, hodie vocant eos, qui pecunia ſua chorum conducunt et in- p. 904.
ſtruunt: at primitus *χορηγὸς* dicebatur is qui erat vere *ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ*: cujus erat officium, videre ne imperitia chori aut laſcivia vetus muſica corrumperetur: ſed pura atque ſincera ſervaretur. Lege ſic integrum locum, *ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, (καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει) πρὸς τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους.* Etſi autem veriſſimum eſt, hanc eſſe genuinam vocis *choragus* ſignificationem: vix tamen reperias ex omnibus antiquis ſcriptoribus Graecis qui ita uſus ſit eo verbo: quod in hiſtoria praeſertim Attica frequentiſſimum eſt. Athenis enim inter publica munia divitibus neceſſario obeunda, fuit *τὸ λειτουργεῖν*. Inde poſtea manavit latius ejus verbi ſignificatio. [Nam ſimpliciter accipi cepit *χορηγεῖν* pro *παρέχειν* et neceſſariis praeſidiis inſtruere. Notio prima vocis *χορηγὸς*, ut ait Athenaeus, chori magiſtrum deſignat. (qui et coryphaeus et meſochorus) ut *στρατηγὸς* exercitus praefectum. Atque in hac primaeva ſignificatione accipit Chryſoſtomus, homilia duodecima, in epiſtolam ad Philipp. *καθάπερ ἐν χορῷ καὶ στρατοπέδῳ τὸν χορηγὸν καὶ στρατηγὸν δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς λοιπούς, καὶ οὕτω δεῖ βαδίζειν εὐτάκτως* appellat hic *choragum*. quem alii coryphaeum. quare idem alibi, *κορυφαῖον* et *στρατηγὸν* ſolet jungere: ut in ſimillimo huic loco, Homil. trigeſima tertia ad Hebraeos.] Homeri locus de Achille fortium laudes ad lyram canente extat in nono Iliad. cogimur hoc dicere propter interpretum incuriam, qui falſiſſimam Athenaeo ſententiam affingunt. Antiquos etiam Barbararum gentium muſicos graves fuiſſe viros, et qui a rerum actu alieni non eſſent, illuſtri exemplo docet nos dipnorhetor. Aſtyagi enim praedixiſſe cantorem quendam futuram Cyri virtutem, et bellum ab eo contra Aſtyagem ſuſcipiendum. Profert Dinonis qui *Perſica* ediderat locum, non ſane obſcurum, neque depravatum: perperam tamen ab interpretibus acceptum. Graeca ſonant. *Quo tempore Cyrus, (qui in Aſtyagis aula, initio ſatellitum praefectus fuerat, deinde militum, poſtea abiit) relicto Aſtyage ad Perſas ſe contulit: rege cum amicis convivante Aggares quidam, omnium ejus cantorum clariſſimus. vocatus in coenam* [illegible] *um alia*

pro more tum ad extremum hoc cecinit: Dimitti in paludem feram apro truculentiorem, quae si semel locorum circa se fuerit potita, facile cum paucis adversus multos pugnabit. Musicum instrumentum quod *sambucam* dicebant, Parthis et Troglodytis paulo post assignat Euphorion. Certum est, vetustissimos Orientis populos eo organo esse usos. inde transiit postea ad Graecos et res et nomen. Daniel propheta, capite tertio, ᾗ ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγος, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε. In Chaldaico textu Danielis est, סבכא *sabecca.* Sambucam vero militarem cujus fit statim mentio, descripserunt Graeci et Latini scriptores nonnulli: sed obiter, et parum plene aut exacte. Extat ac-
p. 905. curatior ejus descriptio in Mechanicis Athenaei, non quidem ex Bitone aut Andrea Panormita, ad quos rejicit nos hoc loco dipnosophista: verum ex Damio quodam Colophonio. Plura nos de his rebus in Polybiana editione, quam defuncti molestissimo hoc labore, aut curabimus θεοῦ διδόντος, brevi, aut aeternis tenebris semel damnabimus. Nihil demutant ab edita lectione veteres libri, cum de sambuca militari scribitur, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι. Placet tamen jure clarissimi viri Justi Lipsii conjectura, haut temere suspicantis ἀπὸ δύο νεῶν potius esse scribendum. Allegoricus sermo est, quo usus Marcellus cum diceret, ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην, τὰς δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ὥσπερ ἐκ πότου μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι. *Archimedes, inquiebat, navibus meis ceu cyathis aquam haurit e mari: sambucae autem colaphis percussae, tanquam e compotatione cum dedecore sunt ejectae.* Interpretes cum allegoriam non animadverterent, integerrimum locum emendare aggressi sunt: nam pro ἐκ πότου scribit Dalecamp. εἰς πόντον. plane absurde. Apud Polybium legitur hodie, ὥσπερ ἐκσπόνδους. de quo in editione Polybiana cum bono Deo. sed videtur scripsisse, ἐκ σπονδῶν: quod more suo velut interpretans Athenaeus, mutavit in ἐκ πότου. Refert et Plutarchus Marcelli jocos, sed καθίζων ibi scriptum pro κυαθίζων. emenda igitur.

Caput Nonum.

Phyllis *vetus scriptor. Hesychii locus.* παλαίθετος. Diogenes *tragicus.* τύπανον *et* τύμπανον. κρέ-

κειν μάγαδιν. iambycae *et* ſambucae. *Delia palma. Pythagorae tripus* Τρίοψ, *ὁ τοὺς Εἵλωτας πεποιηκώς.* Dare chorum poëtae, *vel* ſcenam, *quid. λαμβάνειν χορόν. locus Ariſtophanis illuſtratus. ejus ſcholiaſtes notatus. Cratini* Bubulci. *Locus Heſychii emendatus. ἐμοὶ διδάσκειν. Homeri* Epicichlides. *ποίησις διὰ λόγου.*

ΟΥΔΕ Φίλλις ὁ Δήλιος· *ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος περὶ αὐλητῶν.* Melius Φύλλις. Hic eſt Phyllis quem muſicum appellat, et cum Ariſtoxeno bis terve laudat ſcholiaſtes Ariſtophanis. De illo verſu, *Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν*, diximus libro quarto, capite 25.
μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον. eadem interpretatio apud Heſychium: ſed quam in vulgatis libris peſſime acceptam ex Athenaeo emendandum eſſe ſtudioſos velim monitos. *παλαιθετῶν Ὕμνων ἀοιδοί.* Ferri poteſt, pro *dudum compoſitorum. τιθέναι* pro *ποιεῖν*, translatitium. tamen haec dictio neſcio quomodo parum ſatisfacit. an *παλαιδετῶν*? Heſychius *παλαιδέτης, πρεσβύτης* pro *παλαιστής.* vel potius *παλαιοέτης.* *Διογένης δ' ὁ τραγικὸς δ.* Hic etiam Oenomaus dictus: Athenienſis fuit, et plures fabulas edidit. Tertii verſus initio ſcribe *τυπάνοισι*, non *τυμπάνοισι.* utrumque dixerunt Graeci: hoc uſitatius eſt: illud *ἀνὰ λόγον* magis: תֹּף *τύπανον.* p. 906.
Quarto verſu, *Βόμβοις βρεμούσας ἀντὶ χερσὶ κυμβάλων*, malim *βρόμοις*: et quia hoc *Ἀττικώτερον*, et quia praecedit vox *βόμβοισι.* videndum etiam an ſcribi oporteat *ἀντίχερσι.* Poſtea ſcribe,

> *Ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων τ' ἀντιζύγοις*
> *ὁλκοῖς κρεκούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ*
> *νόμῳ ξυνῳδεὶς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.*

Ita dictum *κρέκειν μάγαδιν*, ut apud Ariſtophanem *κρέκειν αὐλόν.* Late patet verbi hujus uſus. *κρέκειν ὕμνον* dixit Teleſtes Selinuſius: *Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς Κρέκον Λύδιον ὕμνον.* male in editionibus *κρεκούσαις*: nam jungi debet cum ſuperiore voce *Λυδάς.* caetera ante nos reſtituerat optimus Sylburgius.
σαμβῦκαι, ἴαμβοι καὶ τρίγωνα, κλεψίαμβοι. In hac enumeratione *ἀσυνδέτῳ* mendi ſuſpicionem movet *τὸ καὶ* ante *τρίγωνα.* Legendum eſt, *σαμβῦκαι, ἰαμβῦκαι, τρίγωνα.* Separat *iambycas* a *ſambycis.* quid autem iambycae fuerint mox declarat. Utrumque et Heſychius

verbis paene iisdem. Ἰαμβύκαι, ὄργανα μουσικὰ ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον. ἡ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὀψὲ εὑρημένον. De *barito* et *barmo* dictum in quarto. τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δ' ἔνηχα κατεσκεύαζον. *alia fidibus intendebant, alia sonora faciebant.* id est, ut mox loquitur, ψόφου μόνου παρασκευαστικά. exposuimus libro quinto, capite quarto. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ. Excerpta, ξόανα. Sophoclis mentem ex his tam paucis verbis, ne Oedipus quidem capiat. Delia palma ex qua facti erant ancones phoenicis organi, illa est de qua multi Graeci poetae Latinique. Homerus,

Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

Marcus Tullius, *Quod Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dixit, hodie monstrant eandem.* καθάπερ ὁ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Hic musicus tripus Pythagorae, etiam τρίοψ est dictus: quasi triplex, aut trium speciem vel usum praestans: quod postea explicatur Athenaeo. Conjicimus ex Hesychio in cujus commentariis leguntur haec αἰνιγματώδη verba. Τρίοψ ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους. Ex hoc Athenaei loco facienda lux optimo scriptori. Sensum hunc elicimus. Τρίοψ est illud musicum instrumentum, quod sub Pythagorae nomine vel Pythagoreorum Delphis in Apollinis templo visebatur et tripus vulgo appellabatur. De auctore hujus organi dissentire Athenaeum et Hesychium, non mirabitur, qui meminerit eorum quae Dionysius Halicarnasseus et Diogenes Laërtius de duobus Pythagoris scripserunt. πρῶτον κιθαρίσαι Μέναιχμος. Verbum λέγει in sequentem periodum a fine hujus translatum videtur. Tertius versus Anaxandridae Εἶτ' ἐσχεδίασε δριμέως ἐν παπαί, claudit. Tolle vocem inutilem ἐν, et scribe, παπαὶ παπαί. Mox autem lego cum Dalecamp. ὁ τοὺς Εἵλωτας πεποιηκώς, non Ἰλεώτας. ita conceptum poëmatis hujus indicem
p. 907. memini alibi observasse. Totum locum jure arbitrario ita constituo, male scriptum, καὶ ὁ τοὺς Εἵ. δὲ π. τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων ἀείδοντα Γνήσιππόν ἐστιν ἀκούειν· κεῖνος νυκτερι. etc. nam et sequentia ejusdem sunt poetae non Athenaei verba. et ita auctor Epitomae. Corrige haec Cratini, τίς ἄρ' ἐρωτά μ' οἶδεν ὦ Γνήσιππε. Scribe, Τίς ἄρ' ἐρωτᾷ μ', οἶδας ὦ Γνήσιππε; Sed expendenda sunt quae statim subjiciuntur Σκώπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βου-

κ. quis eſt ille quem ait traduci a Cratino in *Bu-is*? Si praecedentia reſpicias, non potes αὐτὸν aliter rpretari, quam de Gneſippo: ſi ad verſus ipſos co-oculos referas, de Cleomacho videbis eum loqui. ſeo defecti codicis notam eſſe ponendam ante verbum ντει. deeſſe autem haec aut ſimilia his verba, Τῷ δὲ ίστῳ ὅμοιος ἦν καὶ Κλεόμαχος. σκ. Ac fortaſſe in u Chionidae paulo ante recitato. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία ιππος. οὐδ' ὁ Κλεομένης, ſcribendum, οὐδ' ὁ Κλεό-ος. ab illo verſu egit de Gneſippo: nunc teſtimonia ert de Cleomacho. vulgatam γραφὴν probavimus li- ſuperiore, capite ultimo. Nunc Cratini verba con-remus.

Ὅς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν
τῷ Κλεομάχῳ δ' ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ
ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

uitur Cratinus de ſordido aut imperito divite: qui nis choragus cum eſſet, et inſtruendum chorum ha-t, poſſetque Sophoclis poetae praeſtantiſſimi opera cum Cleomacho ignobili et inepto poeta paciſci ma-at. nempe hic pecuniae tenacior quam gloriae cupi-fuit. Nam quo melior et celebrior poeta erat qui lam fecerat, eo carius docebat. Sed nullius ſumptibus :ere ſoliti paulo qui eſſent honoris publici avidiores, poſſent quam optimi poetae fabulam producere, et amentis chori ſui alios choragos ſuperare, cujus ſtu-cum alibi in his libris certa ſunt teſtimonia, tum in ſiana Demoſthenis illuſtre habetur exemplum. δοῦναι ὸν alicui poetae eſt, ejus opera uti in choro in-endo, et docenda fabula: quas partes qui ſuſcipit, itur λαμβάνειν χορόν. Ariſtophanes Ranis, de qui-dam malis poetis,

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα
χελιδόνων μουσεῖα λωβηταὶ τέχνης.
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.

li poetae non facile ſuorum dramatum emptores in-iebant propter illam quam diximus φιλοτιμίαν et ae-lationem. Ideo ait Ariſtophanes, ejus farinae tragicos redibili geſtire gaudio ſi ſemel operam ſuam ad ſce-n locaverint, et fiat illis poteſtas unam aliquam tra-diam producendi in theatrum ac committendi. recte as comici interpres φροῦδα explicat hic ἀφανῆ γίνε-αι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. ſed quid ſignificaret λαμβάνειν χορὸν

non intellexit eruditiſſimus ille grammaticus. ſic enim explicat poetae verba. *εἴπερ ἅπαξ τοὺς περιεστῶτας ἐπαι-*
p. 908. *νέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων.* Atqui non aliud eſt, *chorum accipere* quam id quod diximus. Sunt enim relata *δοῦναι* et *λαμβάνειν*. perſpicuum autem eſt ſuperioribus Cratini verbis *dare chorum* dici choragum, qui poetae alicui curam committit inſtruendi chori. tota enim ornamentorum ratio ex argumento fabulae pendebat. Conſtat autem in delectu poetae ſpectatum aliquando fuiſſe, non choragi ſolum aut tribus unius voluntatem, ſed univerſi populi. Auctor vitae Aeſcyli ſcribit, Athenienſes tantopere eum poetam fato jam functum amaſſe, ut lege ſanxerint, *τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν*: id eſt, *ut qui vellent docere Aeſchyli fabulas, caeteris praeferrentur, et chorum acciperent.* Quemadmodum autem de poetis dramaticis dicebant *δοῦναι χορὸν* et *λαμβάνειν*, ſic de aliis qui in theatrum produci ſolebant, *δοῦναι σκηνήν*. Athenaeus libro primo, *Ἀθηναῖοι Ποθεινῷ τῷ νευροσπάστῳ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ' ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ Εὐριπίδην.* Haec alibi expoſita non legimus: quare interpretibus facile ignoſco, in Cratini ſuperioribus verbis plane caecutientibus. Obſervent autem ſtudioſi deſumi iſtos Cratini verſus ex ipſius *Bubulcis:* in cujus fabulae prologo graviter conqueſtus erat poetae choragi cujusdam contumelia, qui alii neſcio cui comico potius quam ipſi chorum dederat. Heſychius: *Πυρπερέγχει, Κρατῖνος ἀπὸ θυράμβου ἐν βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν περὶ τοῦ ἄρχοντος ἔστιν οὗ † ἠτήρει.* vix eſt alius in toto Heſychio aeque male acceptus locus, atque hic eſt. Lego vero, *Πῦρ πῦρ, ἔγχει. Κρατῖνος ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἄρχοντος παρ' οὗ ᾐτήκει.* De eodem Archonte accipiendos cenſeo et verſus iſtos qui ab Athenaeo hic recitantur. Quare tam inſignem Heſychii locum praetermittere noſtrum non erat. Cum ait poeta: *ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια*, hoc vult. Si mihi choragi munus fungendum eſſet, nollem Cleomachum mihi docere vel adoniis, quod feſtum fuit Athenis non magnae celebritatis: nedum ejus opera uti velim ad Quinquatrus aut Liberalia, quando edebantur ludi omnium celeberrimi. *ἐμοὶ διδάσκειν* non eſt *me docere:* ſed *docere me chorago: ἐμοὶ* pro *ἐμοῦ χορηγοῦντος*. ſicut *militare alicui* dicitur qui ejus ductu vel auſpiciis militat. et jure ita loquitur: poetae enim

in theatro docebant non ſuo magis quam choragi periculo. Sequitur non longe, ex Clearchi Ἐρωτικῶν libro ſecundo, *ἐς δὲ τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὁμήρου ἐπικιχλιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐμμέτρου ποιήσεως τούτων ἔχεταί τινος τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσωποδώρου περὶ τὸν ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν γένος, ἐρωτικῆς τινὸς διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστι.* Quis iſta interpretetur? nemo Hercule nemo: qui quidem non emendaverit prius. Ita autem ſcribendum, *οὐ μόνον δὲ* (vel *ἔτι δὲ*) *τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὁμήρου Ἐπικιχλίδων τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐ. π. τ. ἐ. τ. τ. παθῶν. ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσ. περὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, γένος ἐρωτικῆς τινος διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστιν.* nihil apertius verbis hisce ita ſcriptis. Ait Clearchus, amatoria fuiſſe et Ar- p. 904. chilochi carmina, et Epiciclidum Homeri magnam partem. quin etiam quae ſcripſerat Aſopodorus de Cupidine, et omnes in totum amatoriae poeſeos in oratione ſoluta. Haec omnino mens Clearchi eſt. Epicichlidum Homericarum nomen ſaltem ex libro ſecundo noſſe debuerant interpretes. Peſſime edebatur *διαλόγου*, quod ex libris emendatum eſt in nupera editione. Vere autem dixit Clearchus non multum intereſſe inter poetarum ſcripta *ἐρωτικὰ*, et ejusdem argumenti epiſtolas: quales videlicet hodieque extant Aeliani, Alciphronis, Ariſtaeneti et aliorum *ἐρωτομανῶν* Graeculorum.

Caput Decimum.

Menſae ſecundae non ſemper appoſitae. Sacaea *feſtum Babylonium. Mos arcendi ſervos a quibusdam ſacris. ἀκλητῆρες βότρυς. κλητῆρες. Athenienſes φιλόδικοι et ſycophantae. πύος, πυριάτης. Platonis* Atlanticus. *alia nonnulla.*

Sequitur pars libri hujus poſterior, qua agitur potiſſimum de menſis ſecundis. Has non omnibus conviviis eſſe ſolitas adjici, docent nos haec verba, *αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι, οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις.* Qui in Homeri poeſi verſati ſunt, agnoſcent loquendi genus poetae aliisque non infrequens, *Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἑστιᾷν τοὺς οἰκέτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκ. τῶν λειτουργίας ἀναδεχομένους.* Narratur mox ex Beroſo, *ἄγεσθαι ἑορτὴν Σακεαν προσαγο-*

ρευομένην ἐν Βαβυλῶνι. In Hesychii Glossis, *Sacaea* dicitur fuisse Scytharum quoddam festum: et Scythae ipsi nominantur *Sacaei.* Sed Babylonio potius Beroso credamus, qui solemnitatem *Sacaeam* vel *Sacaearum* suis popularibus asserit. Dio Chrysostomus oratione quarta de regno *τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν* nominat, et Persis attribuit. Ita autem describit: *Οὐκ ἐννενόηκας τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν ἣν Πέρσαι ἄγουσιν; λαβόντες τῶν δεσμωτῶν ἕνα τῶν ἐπὶ θανάτῳ, καθίζουσι εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ἐσθῆτα διδόασιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τρυφᾷν καὶ ταῖς παλλακαῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ταῖς βασιλέως. καὶ οὐδεὶς οὐδὲν κωλύει ποιεῖν ὧν βούλεται. μετὰ δὲ ταῦτα ἀποδύσαντες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. An Saccarum solemne ignoras quod Persae celebrant? Vinotorum qui duci ad supplicium debent, aliquem in sella regis collocant, et veste regia ornant, faciuntque ei potestatem delicate et molliter vivendi regiisque pellicibus per eos dies utendi: neque illum quisquam impedit. quominus quicquid voluerit faciat: deinde exutum et flagellatum suspendunt.* sed fortasse scripserat Dio *Σακέων* vel *Σακαίων.* etsi videtur verum nomen hujus Babyloniorum *ἑορτῆς* fuisse *Sesacaea,* quod more suo Graeci corruperunt decurtaruntque: nam apud Hieremiam prophetam duobus locis Babylon nominatur ששך *Sesac.* inde haec solemnitas nomen habuit, ut Romani ludi a Roma. *Ζω-*
p. 910. *γάνην* per o parvum scribunt quidam MSS. Ait, *Ζῷοι ὅταν τῇ Ἥρᾳ θύωσιν δοῦλα οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν.* Non solum Coi a suis istis sacris servos arcuerunt: sed et alii Graeciae populi sacris quibusdam mancipia sua excluserunt: puta Athenienses, cum rem divinam Furiabus facerent. testatur Philo in commentario quo probat omnes qui virtutem colunt esse liberos. ejus verba descripsimus libro quarto, capite vigesimo primo. item Aeginetae monophagi, quorum ritus describit Plutarch. *Κεφαλαίων Ῥωμαϊκῶν* quaestione quadragesima quinta. [Etiam apud Romanos in sacris Herculis nec servi intererant, nec libuti. Lege Servium ad librum octavum.] *αὑτῷ* positum pro *αὐτῷ,* cum dicitur, *τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὑτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι: mensam sibi paratam Peloro apposuit.* res vulgatissima doctos tamen fugit. Torserunt eruditos viros *ἀκλητῆρες βότρυς* quorum mox fit mentio in versibus Eubuli. nec mirum: nego enim alibi usquam legi racemos istos *acleteres.* Sed poetam audiamus.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται,
ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς,
γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα,
μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι,
πυὸς, πυρεία τε, μύρτα, κληρωτήρια.
ὑάκινθος, ἄρνες, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί.

igitur sunt *ἀκλητῆρες βότρυς.* iterum nego tibi
:am eam dictionem esse: nam qui accipiunt pro
ρες. honestius tacuissent. Legendum, *Ἐν ταῖς Ἀθή-*
οὐχὶ κλητῆρες, βότρυς; vel *οὐ κακλητῆρες, β.* Joca-
ıoeta tota hac pericopa, et specie laudantis Athe-
ıum *τὸ φιλόδικον* acriter insectatur. Eum populum
ı et judiciorum fuisse amantissimum, omnes sciunt,
ıristophanem saltem legerunt. Ideo ingeniosus poeta
nas laudare simulans, ut omnium rerum ad victum
ſariarum copia abundantes, simul ea commemorat ex
ıs veteratorium eorum ingenium appareat. Eo spec-
insertae voces singulae singulis versibus, secundo,
, quarto et quinto: *κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κλη-*
ια: in ultimo vero tres istae, *κλέψυδραι, νόμοι, γρα-*
Omnia haec forensia sunt vocabula: quorum expo-
i non hic est locus. Etsi sunt multorum ingenia a
ıte aversa: non putamus tamen reperiri aliquem posse
le nostra hac emendatione vel dubitet. *κλητῆρες*
antur, qui reos in jus vocabant. Scribe in quarto
ı per *o.* ut in illo Theocriti, *χαλεπὸν χορίων κύνα*
ια. In quinto versu nihil significat quod ad rem fa-
τὸ πυρεία. Potest legi *πυὸς πυρός τε colostrum et*
entum. Verius tamen censeo, *πύος, πυριάτης, μ.*
ophanes Vespis, *ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις, Καὶ στεφά-*
παντοδαποῖς, καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ. utrumque no-
lac significat, sed cum aliqua differentia. scholiasten
Ferri potest paulo post, *ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορ-*
πίων εἴπῃ. ut sit oratio Ulpiani de Pontiano ad con-
directa, non ad ipsum Pontianum. aut scribe *εἴποις.*
ersu Philippidae, *Ὅλην λέγοντά μ' ἐπιλίποι τὴν* p. 911.
ν, absurdissima lectio ferenda nobis non est: sed
ınc modum corrigenda. *ὅλη λέγοντά μ' ἐπιλίποι γ'*
ἡμέρα: *vel integer dies me deficiat si narrare ag-*
iar. Non video difficultatem ullam in Sophili ecloga
posito. *Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστιν Ἑλλήνων ἀεὶ Συνά-*
etc. in versione tamen Dalecampii vix aliquod ve-
m deprehendas verae sententiae: quae est haec:
ndum semper est cum Graecis hominibus convivia

agitare: res est plane elegans: nemo ibi clamat, Infunde duos cyathos: nam commissatum est eundum ad Tanagricam: ut ibi decumbens pro secundis mensis comedat asininas mattyas. *συνάγειν* accipe, ut Athenaeus ipse docuit libro octavo. Qui haec loquitur comparabat Graecorum elegantiam et modestiam in conviviis, cum petulantia Barbarorum, puta, Thracum, aut Asiaticorum. Platonis locus de quo Athenaeus, *Πλάτων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ μεταδόρπια αὐτὰ καλεῖ ἐν τούτοις*, extat in Critia dialogo, qui et *Atlanticus* inscribitur, propter illum de Atlantide insula sermonem. Sed more suo Athenaeus alienam sententiam partim auctoris, partim suis verbis refert. At Dalecampius putavit esse versus Platonis comici. Non capio prima verba: *πάντα τε εὐώδης ἐφαίνετο τοῖς κατοικοῦσιν ἡ γῆ.* Sed accedendum propius ad Platonis mentem simul et verba, scribendumque, *πάντα τὰ εὐώδη ἔφυε τότε τοῖς κατοικοῦσιν ἡ γῆ.* in haec verba contraxit, quae dixit Plato pluribus: *ὅσα εὐώδη τρέφει πρῦ γῆ τανῦν, ῥιζῶν, ἢ χλόης, ἢ ξύλων, ἢ χυλῶν ἢ στακτῶν, εἴτε ἀνθῶν, εἴτε καρπῶν, ἔφερέ τε ταῦτα καὶ ἔφερβεν εὖ.*

Caput Undecimum.

Philyllii Φρεωρύχος. ἐπιδορπίσασθαι *pro comedere Prov.* Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. *Hesychii locus.* ἐπιτραπεζώματα. *bellaria dicta* παροψωνήματα. ἀμφὶ δεύτατα *apud Pindarum. alia quaedam.*

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ *δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησι.* Pollux lib. 7. sub finem, *καὶ Φρεωρύχος εἴη ἂν τέχνης εἶδος. Φιλυλλίῳ γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ Φρεωρύχου ἐργαλεῖον παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς.* ita scribendum, non *τόρευσις.* aliis hoc instrumentum vocatur *τόρος.* at vide ejusdem Poll. lib. 10. cap. 31. cur autem paulo post repetantur haec verba ab Athenaeo, caussam video nullam, et suspecta hic nobis librorum fides. *καὶ Ἄρχιππος ἐν Ἡρακλεῖ, καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ.* Nulla prorsus caussa est cur hic nominentur duo isti scriptores: nam statim, id est, suo loco, eadem verba repetuntur, nescio qua occasione bis posita, cum semel debuissent. Postquam docuisset auctor secundas mensas dici *ἐπιδορπίσματα* et *ἐπιφορήματα*: nunc addit, veteres aliquando usos voce

ἐπιδορπίσασθαι pro ἐντραγεῖν *comedere* ſimpliciter, non
bellaria comedere. parique ratione ἐπιφορήματα appel-
laſſe cibos omnes praeter panem, id eſt, opſonia et τὰ
προσφάγια. Uſum hunc verbi ἐπιδορπίσασθαι nullo ex-
emplo firmat: dictionis alterius duo affert teſtimonia,
Archippi unum, alterum Herodoti. His cognitis de lec- p.912.
tione facile ſtatuet acutus lector. Sequitur, τὸ μέντοι
κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, τέ-
λος τί ἐστι καὶ † ἐναιμένον. Lego, τέλος τί ἐστι καὶ
ἐλλιμένιον: [ſive ἐνλιμένιον (nam utroque modo ſcribi
poteſt.)] *Vectigal eſt aliquod et portorium.* poſterior
vox priorem explicat: nam τέλος generale nomen eſt
cujus ſpecies ἐλλιμένιον: vectigal quod in portu penditur,
ei qui Athenis vocabatur ἐλλιμενιστής. Hoc igitur Athe-
naeus voluit: proverbio iſti occaſionem praebuiſſe illud
portorium: quod cum acerbe exigeretur, improbiſſimis
portitoribus anſam ſaepe dedit multa per calumniam pe-
regrinis eripiendi. Omnis enim exactio, quod ait Sue-
tonius in Auguſto, calumniarum ſeges et benigna materia
eſt. Ex his intelligimus quod ſcribunt Graeci in pro-
verbii hujus explicatione. εἴρηται, ajunt, ἡ παροιμία καὶ
ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ὅθεν
Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκόμην (Heſych. et
Euſtath. Ἀβυδοκόμης) εἶπεν. Uſum adagionis docent: cauſ-
ſam non aperiunt: quam noſtra hujus loci emendatio et
interpretatio palam facit. Porro quod apud Heſychium:
Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα ſcribitur pro ἐπιφόρημα, mendoſum
cenſeo, ut alia multa in eruditi illius critici Gloſſis.
quod non animadverterit ille vir doctus, quem Heſychii
librorum depravata lectio impulit, ut de hoc Athenaei
loco abſurda quaedam ſcriberet. Ita ſaepiſſime errorem
gignit error. Non video cauſſam cur Athenaeus in iſto
Platonis verſu, ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων,
exponat ἐπιτραπεζώματα *bellaria*. melius Heſych. qui
ſimpliciter exponit, *cibi menſis impoſiti*. hoc enim eſt
ἐπιτραπεζοῦσθαι: quod non eſt proprium menſis ſecun-
dis: ſed omnium commune quae menſae imponuntur
quacunque de cauſſa. Ita dixit Sophocles, Ἀπυνδάκωτος
οὐ τραπεζοῦται κύλιξ. λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
. . . . . τρωγάλια. Videtur ita ſcriptum fuiſſe ὑπὸ τῶν
ἀρχ. τρωγάλια· τρωγάλια γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. habes
poſt aliquammultos verſus eundem locum Ariſtotelis ple-
nius deſcriptum: unde haec et exponenda ſunt et cor-
rigenda. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον. Et

Clemens Alex. et Eustath. sola haec sine sequentibus verbis proferunt. Idem Clemens eleganter alicubi τὸ τρωγάλιον vocat παροψώνημα: nam ut opsonia adjiciuntur pani: sic bellaria opsoniis deliciarum caussa accuduntur.

Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. *Viden' quam sit jucunda eorum vita inter struices delicatarum patinarum?* Ex mente Athenaei Pindarica haec τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον, debebant vertere interpretes, *In mensas circa ultima* (id est, exitum convivii) *tuarum carnium frusta diviserunt et comederunt.* aliter exponunt alii: nihilo fortasse deterius. sed cum secundas mensas probare hinc velit auctor, ineptum est, aliter hic interpretari. Postea producitur testimonium Achaei: in cujus interpretatione viri docti nihil nisi peccata peccatis cumularunt. Primum ita lege totum locum.

p.913. A. Θοίνῃ σε πρῶτον τέρψομεν. πάρεστι γάρ.
B. τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;
A. μύρῳ σε χρίσω πάμπαν εὐόδμῳ δέμας.
B. ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;
A. ναί. καὶ τράπεζά γ' ἐκποδὼν ἐπαίρεται.

Ita autem explica: A. *Epulis primum te oblectabimus: adest enim earum copia.* B. *deinde autem quo me oblectabis modo?* A. *Unguento odorato corpus totum* [vel *Ung. prorsus odorato corpus*] *tibi inungam.* B. *Quid? aquam lavandis manibus non prius dabis?* A. *Sane atque e vestigio mensa auferetur.* Mensam hic intellige secundas mensas. nam auctoris mens, de qua ne minimum quidem suboluit interpretibus, haec est. Probare instituit, veteres sine distinctione primae aut *secundae mensae,* τράπεζαν simpliciter appellasse et primas et ultimas epulas. Achaei locus de ultimis intelligendus est, quae sunt aliis secundae mensae. sic etiam accipiendum apud Xenophontem in Symposio, ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι. et fortasse etiam in hoc Platonis versu, τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; atque omnino quoties apud poetas *mensae remotae* dicuntur. Aristophanes eo loco quem auctor subjicit, de primis epulis loquitur: sicut passim Homerus et alii scriptores, quando τράπεζαν παρατεθῆναι dicunt. Scribe mox, ὄντως γὰρ ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμός τίς ἐστι. sic etiam Eustath. recte: non οὕτως. Antiphanis versus ita distinguo et scribo, juvantibus MSS.

Οἶνον Θάσιον πίνοις ἄν; εἴτις ἐγχέαι.
πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς.
μαλακὰς σφόδρα, δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν δέει.
μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει; τρώγοιμ' ἄν.
κ' ὠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν, οὐδ' ἄλλου τινός.

'ertium versum praestare nolim sincerum. sane in Ex-
erpt. unde Eustath. describit ad ῥαψ. α. 'Οδυσσ. pro
μαλακὰς σφόδρα, solum est μᾶλλον. Postea scribe cum
alecamp. ἐν δὲ 'Ομοίαις. Fabulam Antiphanis 'Ομοίας
scriptam, laudat dipnosophista non semel.

Caput Duodecimum.

Ἀληλεσμένος βίος quid dicatur. grati cibi θεοὶ nuncupati. καλῶς ἔχει, formula gratias agendi. ἐπαίκλιαι vel ἐπαίκνια. καννάβιδες. ἀερσιπότητα μέλεα.

Nihil nobis membranae conferunt ad salutem horum rsuum ex Amphidis *Gynaecomania:*

> Ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεμένον·
> αἰτοῦ. τυχεῖν ἔστι σαφῶς. †

Et vero scribendum in priore quidem ἀληλεσμένον: poste- rr autem sic: *Αἰτοῦ. τυχεῖν γὰρ ἔστι τούτου σοι σαφῶς.* lcherrimis versibus describit poeta beatorum hominum tam, rerum omnium bonorum et lautarum copia abun- ntem. atque hanc vocat Amphis *vitam molitam:* id im est ἀληλεσμένος βίος. Scio emendatum a viris doctis ηλειμμένον. ut sit *uncta vita.* sed errasse illos graviter, quoque scio. Inter Graecorum paroemias refertur etiam p. 914. a ἀληλεσμένος βίος: cui similes sunt aliae paroemiae, ος μεμαγμένος, et βίος ἐξηυλημένος. Opponitur *vita olita*, vitae primorum hominum, qui, ut creditum est, nde se sustentabant: item eorum qui primis proximi gibus non molitis sed tantum fresis vescebantur. His ceessit tertium genus hominum, qui et fruges molere perunt et circa victum esse curiosiores. Haec illa est *olita vita*, jure caeteris praelata. Porphyrius Περὶ ἀπο- ῆς ἐμψύχων. lib. 2. de prioribus duobus vivendi gene- ris locutus; τοῦ δὲ ἀληλεσμένου βίου παρὰ τὸ πρόσθεν παρεθέντος, ἀπήρξαντο τῆς ψαισθαίσης τροφῆς πρῶτον ; πῦρ τοῖς θεοῖς. omitto quae Graeci paroemiographi Eustath. Ultimus versus ῥήσεως hujus ita habet, 'Ονό-

ματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας. quem ſi capio recte, voluit dicere qui eum pronuntiabat, ſuperioribus verſibus nominata eſſe genera duodecim eduliorum, non minus ſibi gratorum quam duodecim qui dicebantur dii. Sic apud alium poetam, piſces a proceribus gulae expeti ſoliti, *θεοὶ* nominantur, ut expoſitum eſt libro 8. capite quarto. Cum igitur praecedentibus Amphidis verſibus non duodecim, ſed ſeptem ſolum ciborum nomina inveniantur: deſiderantur, opinor, quinque aliorum eodem ſpectantia nomina, ſimili verſu comprehenſa ut hic eſt *Γογγυλίδες, ἄπιοι μῆλα, βότρυες, ῥοαὶ*, vel *ῥόδα.* Emenda et hunc Anaxandridae, *Οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζων τότε*: ac lege, *οὔπω γὰρ ἔζων χρηστῶς, ὡς ἔζων τότε.* *nondum enim mihi contigerat laute vivere, ut tunc vixi.* In proximo verſu Clearchi. *Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρός. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει. λάβ' ὦ 'γαθέ. τὸ καλῶς ἔχει,* formula eſt qua utebantur cum vocati ad coenam ire nollent, ſed gratias agerent, ut dicebamus ad Theocritum. Deinde ſcribe. *Οὐδὲν χεῖρον. παῖ ἐπιτίθει ἐπὶ τὴν τράπ.* Poſtea, *Κάργους ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας.* et mox, *Ὄψοισι καὶ ζωμοῖς ἀηδοῦμ' ὦ θεοί.* Sequitur, *Ἀπίων δὴ καὶ Διόδωρος ὥς φησι Πάμφιλος, ἐπάκλεια φησὶ καλεῖσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα.* Pro *Διόδωρος*, melius in nonnullis ſcriptum, *Ἡρόδωρος.* ut ſemper alibi. Etſi autem *ἐπάκλεια* ſcriptum in omnibus libris etiam Excerpt. tamen *ἐπαίκλια* legendum aut *ἐπαίκνια.* ita dictum *ἐπαίκλιον* Doribus, ut aliis *ἐπιδόρπισμα.* nam *αἶκλον* aut *αἶκνον* idem ac *βρῶμα*, plura lib. 4. et Euſtathius. Legitur ſtatim in Excerptis, *Ἔφιππος δὲ τραγήματα ἀπαριθμούμενός φησι.* Pro *Φοινίκου βίκος*, melius *Φοινικικοῦ.* et libro primo. item *παραμασόντας τινὰς παραβόσκομεν*, vel *παραμασήτας.* nam utrumque dicitur, non *παραμασύλτας.* venuſte alluſum eſt ad paraſitorum nomen verbo *παραβόσκειν.* Veteres dictionem *βράχος* non agnoſcunt. *βρύγμος* quid ſit neſcio, niſi ſi *ἐρειγμὸς* ſcribendum. *καννναβίδες* auctore Heſychio interea cenſebantur quae ſufficiebant. ſed ſcimus nos relatum a Galeno etiam cannabi ſemen inter ea quibus veſcerentur. alioquin tentari poterat ex libr. 4. num *καμματίδες*, ſit legendum, quod nobis quidem non probatur. De Philoxeni Cytherii loco dictum libro quarto, capite 11. In pericopa Antiphanis
p. 915. de Philoxeno ineptiſſime hodie legitur, *πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν Ἰδίοις καὶ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ.* quaeſo quid pote abſurdius? tamen et excerpta et membranae con-

ntiunt. sed scribendum ut et versui consulatur, et sententiae, τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν Ἰδίοισι κ' οὐ κοινοῖσι ρ. π. et versu 4. Ἔπειτα τὰ μέλη μετ. Sextus eget ibicine qui labantem fulciat. Scribe, Ἐκεῖνος εἰδὼς ὡς. ληθῶς μουσικήν. Penultimi versus scripturam refutat lex metri. Potest legi Ἄνθεσί τε παστὰ μέλεα. sed premenda magis censeo vulgatae lectionis vestigia: praesertim cum tiam in Excerptis sit scriptum, Ἀνθεσίπετα. Lego, Ἀεριπότητα μέλεα μελέοις ὀνόμασι Ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη. Quae sublimia sunt Graeci dicunt ἀέρι ποτᾶσθαι. Euripides de Tantalo in Oreste, Ἀέρι ποτᾶται καὶ τίνει ταύτην δίκην. inde ἀεριπότητα, vel ἀεροιπτητα carmina *tumida et inflata*. μέλεα μέλη, *infecia et fatua carmina*.

Caput Tertiumdecimum.

εμφθεὶς pro πέμψας. ἄσπλαγχνος. ἀπλάκουντος. Parianae placentae. Alexis ab Athenaeo reprehensus. Πάρος *pro* Πάριον *Samiae placentae. Placentarum aliquot genera, et nomina exposita.* enchytos, amulus. *Menandri* Πτωχὴ ἢ Ῥοδία. *Hecatae insula.* ἄττανα *et* ἀττανίτης. epichytus. κρῆιον.

ΠΤΧ ὡς τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σωκράτει. vel scribendum τοῦ ὑπ' Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος. vel formationi assivae agendi significationem attribuit: ut solent Graeci aepissime. Deest aliquid ex quo possit intelligi mens lorum, μνημονεύων οὖν ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκε. Non tiam intelligo, quid sit in Platonis versu, ἄσπλαγχνος ικανυγίζομαι. [an est verius ἐνιαυτίζομαι?] *sine visceribus et carnibus perenno.* σπλάγχνα Graeci appellant, t alibi dicebamus viscera victimarum et quaecumque eractis sacris edebantur. inde ἄσπλαγχνος Platoni qui aret illis epulis. licenter more comicorum usus est hac oce. itaque Galenus cum libro tertio De dogmatis Hipp. t Platonis varias hujus dictionis significationes accurate xplicaret hanc non attigit. Platonis sunt et illa duo ocabula, Ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. *sine placenta, sine ture.* mirum fuisse qui aliter sentirent. nam Athenaeus, olum ob vocem ἀπλάκουντος Platonicam χρῆσιν recitavit.

Alexidem reprehendit Athenaeus, quod Parianas placentas, quae olim in fama erant, putaverit ab insula Paro sic dici: cum ab Hellesponti urbe Pario ita dicerentur, ibi enim fieri optimas, non in Paro insula, de qua tamen sensisse Alexim, non potest ambigi. clara enim sunt illius verba:

Ὦ τὴν εὐτυχῆ ναίων Πάρον ὄλβιε πρέσβυ·
ἣ κάλλιστα φέρει χώρα δύο τῶν συμπάντων
κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας.

constat vel ex Plinii lib. 36. cap. 4. marmor Parium, non aliunde quam ex insula Paro fuisse petitum. quare non licet hic poetam excusare, quasi Parum appellasset
p. 916. quae vulgo dicebatur Parium. cujus excusationis venerat in mentem nobis, recordantibus Aristophanei versus ex Vespis, Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ Πλὴν ἐς Πάρον. nam vetus interpres *Parum* hic manifesto accipit pro *Pario*, nisi imponunt nobis vulgati codices, τὸ δὲ Πάρον, ait, πόντου πόλις. καὶ παροιμία, Ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες. *Samiae placentas*, fuisse in pretio et Julius Pollux observat: εὐδόκιμοι, ait, καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες. Deinceps genera placentarum recensentur, quarum nomina legerat dipnosophista apud scriptores priores. Conferendus hic locus cum iis quae libro tertio de panum variis nominibus et formis sunt scripta. Omnia hoc genus ἄρτου appellatione sunt complexi. Et primo Galeni de facultatibus alimentorum discere est, quid differant ἄρτος, πέμμα πλακοῦς, ἴτριον. ENCHYTOS unde nomen invenerit, declarant Catonis verba in eo capite, quo docet quemadmodum fieri debeant. *ita in unguen caldum fundito.* De subjecto Menandri loco diximus libro quarto capite 21. Inde corrige, Σεμίδαλιν ᾠά. πάντα γὰρ τἀναντία. Fabula Evangeli quae Ἀνακαλυπτομένη hic dicitur, consentientibus libris omnibus, Suidae est Ἀνακαλυπτόμενος. Videtur autem Athenaeus parum integre locum Evangeli descripsisse. ut plane sit ἀδύνατον, mentem poetae in his versibus pervidere. Duorum qui una fabulantur, alter nuptialis convivii apparatum fuse persequitur, alter indignabundus ut videtur, ipsum aliquoties interpellat: ut cum ait, ὡς ἀλαζὼν ὁ κατάρατος. et παῖ Δρόμων. quae a praecedentibus sequentibusque separanda sunt τελείαις στιγμαῖς. Ita autem membranae omnes et antiqua exemplaria. Neque est necesse corrigi, ἐγχύτους πλακοῦντας. Nam et Graecis et Latinis *enchytus*, ut alia id genus nomina

omnia, ſimpliciter uſurpare moris eſt. Scribam deinde, *κάνδυλον, ὠά τ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πηχέων ἔστω τριῶν.* enumeratis ſigillatim omnibus quae ad epulas voluit adhiberi, In ſumma, inquit, patinarum ſuper menſa ſtruicem fac eſſe trium cubitorum. ΑΜΗΣ, ut placet grammaticis dictus eſt ab aviditate comedentium *ἀπὸ τοῦ ἐξαμᾶσθαι αὐτὸν σπουδῇ ὑφ' ἡδονῆς, ὡς μέλιτι καταρδόμενον. quod prae voluptate cupide diripiatur, ut melle rigatum.* vel ab *ἅμα.* mutato ſpiritu, ut ſaepe in derivatis: quod multa in unum conjiciant qui ametum faciunt, ſive *amulum:* de quo M. Cato capite octnageſimo ſeptimo, Menandri corruptiſſimum teſtimonium, *τὸν ἄμητα χαιρίσπου καῖε ἐς πέττιν τινὰ,* jure arbitrario ſic conſtituimus: *τὸν ἄμητα χαίροις που εἰ ἔπεττόν τινα;* At Iones, *ἄμην αὐτὸν καλοῦσιν.* Heſychio neque *ἄμη* neque *ἄμης* rectum eſt, ſed *ἀμήν.* ut legi poſſit, *ἀμῆνα αὐτὸν καλοῦσι.* ΔΙΑΚΟΝΙΟΝ quid ſit parum explicat noſter: Suidam omnino lege. Erat editum, *Φιλήμων ἐν* Πτωχῷ Ἡροδιά. *Ἄρτεμι Φίλη δέσποινα,* etc. Dalecamp. emendavit *Ἐνοδία Ἄρτεμι.* nos fecimus ut eſſet Πτωχῇ *ἢ* Ῥοδίᾳ, ut extat alibi. videtur eſſe id drama quod Ῥοδίας inſcribit Pollux libro decimo, cap. 31. *Hecaten* Diphili nominat idem ſcriptor lib. 10. cap. 20. p. 917.
ΒΑΣΥΝΙΑΣ placentae nomen Barbaricum. de eo ſic ſcribitur ex Semo. *ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους.* omnia hic corrumpunt interpretes. Hecatae inſulam putabamus eſſe unam earum parvarum quas *Hecatonneſos* vocabant: ſed appellationis illarum aliam cauſſam affert Strabo libro 13. Audiamus igitur Heſychium, *Ἑκάτης νῆσος ἡ περὶ Λέσβον.* vel Suidam: cujus verba notatu digna. *Ἑκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τοῖς ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν.* ΨΑΜΜΙΤΟΝ *δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα.* Lege etiam Harpocrationem unde habet Suidas. *Iris* notae ex Homero et aliis poetis deae nomen eſt: non autem loci, ut abſurde exiſtimarunt. ΣΤΡΕΠΤΟΙ *καὶ* ΝΕΗΛΑΤΑ. *τούτων μνημονεύει Δημοσθένης.* Verba oratoris, *μισθὸν λαμβάνουσι τούτων στρεπτοὺς καὶ νεήλατα.* plura de his vocibus grammatici. ex iisdem, pete vocis *δενδαλίδες* in Nicocharis verſu, interpretationem. EPICHYTUS cum *euchyto* pene idem. dicebatur et ΑΤΤΑΝΙΤΗΣ, vel ut in Excerpt. *ἀττανίστης.* *Ἄττανα,* vocabant *τὰ τήγανα.* inde *ἀττανίτης πλακοῦς,*

pro *τηγανίτης.* *in sartagine frictus.* sic libro tertio *ἄρτος τηγανίτης.* Fuerunt et *attalides*, diversum ab attanitis placentarum genus. Hipponacteos tres scazontes ita distingue, ac scribe,

> Οὐκ ἀτταγάς τε καὶ λαγῶς καταβρύκων.
> οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
> οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

ΚΡΗΙΟΝ placentam, carnes immixtas habuisse: aut intus recepisse, instar earum quas vernaculus sermo pastas vel *pastez* vocat, suadet nomen. nam *κρήϊον* apud nescio quem exponitur ab Hesychio *κρεοδόχον.* ΓΛΥΚΙΝΑΣ aliis cum duplici *νν* scribitur.

Caput Quartumdecimum.

Ἐμπέπται, *Hesychii locus emendatur.* encrides, epicyclii. spira. *γῶρος. κριβάναι. κριμνίτης. κρίμνα ἐσχαρόπεπα. χαρίσιος. ἐπίδαιτρον.* nanus *et* nastus *ἄμορα. χόρια παισά.* echinus. cotyliscus.

ΕΜΠΕΠΤΑΣ, *ὁ αὐτὸς φησὶ πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν· εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ πυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια.* Conferri debent cum istis verba Hesychii non semel corrupta, sed multifariam. Ἔμπιπα, *πλάγια τὰ πύρινα εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ* Ῥόδιοι. liquido claret de re eadem utrumque loqui. Itaque *ἔμπεπται* scribe: nisi melius apud utrumque legere *ἔμπεπτα* pro *πλάγια τὰ*, scribendum *πλακούντια.* et *εἰς ἃ*, non *εἰς ἃς*: nisi desunt vitio Librariorum quae habet hic Athenaeus: apud quem recte *εἰς ἅς.* describit istas *κρηπῖδας* Pollux libro sexto, capite 11. dictum aliquid de istis supra libro secundo. Illud probo in Hesychiana lectione *τὰ διὰ τυροῦ σκ.* non *πυ-*
p. 918. *ροῦ*, ut in omnibus Athenaei codicibus. inde censeo corrigamus. In Excerpt. corrupte *διὰ κηροῦ.* ENCRIDES verbis pene iisdem grammatici describunt. Extat id verbum aliquoties in bibliis Graecis. ΕΠΙΚΥΚΛΙΟΣ *spira* Catonis fuerit potius quam *globulus.* nam aliud *κύκλος* aliud *σφαῖρα.* spira vero sive *σπεῖρα*, quid aliud nisi *κύκλος ἐπὶ κύκλῳ*? ut cum serpens conspirat se, aut cum ora soluta conspiratur. idem igitur *enicyclius* et *spira.* Deinde subjicitur ΓΟΥΡΟΣ *ὅτι πλακοῦντος εἶδος, ὁ Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησί.* In Excerpt. est *γῶρος.* et

praetermiſſa voce *κυριβάνας*, quae ſtatim ſequitur, goro ſive guro tribuuntur, quae in libris noſtris de cyribanis dicuntur: eſſe nimirum placentae genus Laconicum. Veteres membranae ſtant ab edita lectione. eſſe tamen Laconicam vocem *γῶρος* Heſych. indicat, cum ſcribit, Γαροῦται, σαρκοῖ, Λάκωνες. Solonem in *Jambis*, laudat Pollux quoque libr. 10. cap. 24. *καὶ ἴγδην δὲ τὴν θυσίαν κέκληκε. Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων, Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, Οἱ δ' ὄξος.* Ita ſcribimus illum locum. deeſt verbum *φέροντες*, aut ſimile aliud. Remanſit hoc piſtorii operis nomen in Gallico ſermone, leviter corruptum: *gaufros* enim dicimus. ΚΥΡΙΒΑΝΑΣ explicans inquit auctor, *καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος τὸ σχηματοειδεῖς εἶναι φάσκων αὐτούς.* non facile eſt divinatu quid hic ſignificet vox *σχηματοειδεῖς*. praeterea illud *τὸ* mendam arguit. Membranae, ut ſaepe, deſtituunt nos. Excerpta ſic, Γῶρος. *οὗτος τῷ σχήματι μαστοειδής ἐστιν ὥς φησιν Ἀλκμάν.* Audiamus Athenaeum ipſum ſcribentem libro 3. *Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, κριβάνας φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.* Inde nobis emendandus iſte locus. *κριβάνας* autem ſcripſimus, non ut vulgo *κρίβανα*. neque ut hic editum *κυριβάνας*. id enim rectum non eſſe evincit Heſych. Scribe ex MSS. *Ἀπολλόδωρος παρὰ Ἀλκμᾶνι.* ΚΡΙΜΝΙΤΗΝ placentam intelligi exiſtimo ab Hippocrate *Ἐπιδημίων* libro quarto, cum ſcribit, *ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κρίμνων ἀποφαγόντι, ἡ γαστὴρ συνέστη.* et fortaſſe *ἐσχαροπέπτων* melius. ΧΑΡΙΣΙΟΣ deinde recenſetur: vel *χαρίσιον*. cauſſa nominis explicatur libro ſequente, ubi eſt *χαρίσια τά*: et ſic Heſychius. ſed *τὸν χαρίσιον* habes hic in Eubuli verſu. ΕΠΙΔΑΙΤΡΟΝ videtur eſſe quod omnium poſtremum dividebatur conviviis. Heſychius *ὄψον* interpretatur laxe nimis: ΝΑΝΟΣ qui interpretatur *ἄρτος πλακουντώδης*, libro tertio *ναστὸς* dicebatur inter genera panum. ut ita ſentiam adducit me Heſychius, qui *ναστὸν* exponit *ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη.* Pollux quoque in tractatione de placentis, *ναστοὶ*, ait, *οἱ αὐτοὶ καὶ σακτοὶ καλοῦνται.* *nanos* in cenſu placentarum non legi alibi. Athenaeus tamen diſerte et *nanum* et *naſtum* placentas agnoſcit ſeparatimque explicat. ΨΩΘΙΑ praeter Athenaeum invenias vix alius qui annumerarit placentis: et verior eſt altera expoſitio. ΑΜΟΡΑ Heſychio eſt *ſimilago cum melle cocta.* eidem *ἀμοργῖται* dicuntur quaedam placentae. Athenaeo paulo

nemo dubitat. vide lib. primo, capite ſexto. Κανωπικὸν excogitarunt Canopitae τρυφηταὶ, de quibus Strabo libro ultimo. περλουκίδιον interpretor *pellucidum:* a tenuitate operis, aut peculiari quodam artificio pellucidas placentas vocarunt. Graecis poetis uncta pingui edulia αἰγλαὰ et ἠγλαϊσμένα dici ſolent. iidem ἐλαιοῦσθαι accipiunt pro ſplendere, ut in Troilo Sophocles, θρὶξ ἐλαιοῦται. Addit, Καππαδοκικόν. etiam libro tertio panis Cappadocicus commendabatur. proxima duo verba, ἡδύβια, μαρυττὸν nullus capio. flagitium in illis vocabulis non dubito admiſſum. Turnebus *dubiam placentam* ex his eliciebat. fors ſuat etiam in tertio, πλίκιον error eſt. niſi putamus ab implicita figura ita eſſe quasdam placentas nominatas. γουττᾶτον accipio *guttatam:* id eſt, guttis olei aut mellis conſperſam, *guttare* eſt στάζειν. Μουτιανὸν unde ita cognominarint, non divino. Μουτιανὸς, eſſet *Mutiana,* a Mutio quodam. vulgata lectio neque ἑλληνίζει, neque λατινίζει bona fide. κλοῦστρον ſive κροῦστον κοιριανὸν, non extrico. κουριανὸς eſſet a curiis. *placenta curialis,* qua veſcebantur cum dies curiae agitabant. alio ſenſu apud Plautum *agnus* [*curio,* in Aulularia. Scaliger ſuſpicabatur ſcribendum, κροῦστον Κοιλιανὸν *cruſtum Coelianum*] κροῦστον τουττᾶτον corrupte
p. 921. ſcriptum pro γουττᾶτον. vel quoniam guttatae facta mentio, τουτουλᾶτον *placenta tutulata,* quae flaminicarum titulos referret. aut τιτουλᾶτον. At κροῦστον Ταβωνιανὸν unde cenſebimus nomen inveniſſe niſi a Tabonio quodam? Μουστάκια Chryſippo, Latinis *muſtacei.* conficiendi rationem explicat M. Cato. κροῦστον πούριον, *cruſtum purum* eſt, opinor. γωσγλωάνιος, nobis imo omnib credo hodie incognitus. Παυλιανὸς. ut Ἀπικιανός. Sequitur, ἐκ τυροῦ δέ φησι γίνεται πλακουντηρὰ τάδε, ἔγχυτος, σκριβαιτήσσου βίτυλλος. monſtra haec: ſed non difficilia ad debellandum. Lege, σκριβλίτης, σουβίτυλλος. *ſcriblita, ſubitillus.* enchytum et ſcriblitam Cato deſcribit. *ſubityllum* Chryſippus videtur appellare quem *ſavillum* idem Porcius, capite 84. niſi obſtat, quod alicam hic deſiderat Chryſippus: Cato ad ſavillum farinam ſimpliciter. Sed hoc leve argumentum eſt: quotidie enim confectiones et paratus hujusmodi innovantur, ſervatis iisdem nominibus. Sic ſtatim *ſpiram,* fieri ait immixto caſeo. quem tamen non adhibet. Cato, cap. 77. λούκουλλοι fieri poteſt ut a Lucullo ſint denominati. alludit tamen id nomen ad *lucunteres:* quod erat operis piſtorii nomen. ἀργυρο-

τρύφημα vox, quid hoc loco faciat, aliis quaerendum relinquo. λίβος, mutato genere *libum* eſt. κίρκος, *circus* vel *circulus*. αἰξάφας folium Sibyllae, nobis quidem. κλουστροπλακοῦς, mixtum aliquod genus piſtorii operis ex cruſto et placenta. φθοῖς notus ex Graecis Grammaticis. κάτιλλος ὀρνᾶτος, *catillus ornatus* pluribus Chryſippo deſcribitur: ſic tamen ut ex illius verbis ratio nominis parum intelligatur. *catillus*, πίναξ exponitur in veteri Gloſſario. Apud Catonem in ſavilli deſcriptione, et catini mentio et catilli. Subjicit Chryſippus, ἄλλα πλακούντων γένη, ὀστρακίτης, ἀττακῖται, τυροκόσσινον. poſt iſta poni debet στιγμὴ τελεία. *oſtracites*, in figlino teſtu coquebatur: et fortaſſe Catonis eſt *irneus*, in irneam fictilem indi ſolitus, quae demittebatur in aulam aheneam aquae calidae plenam: itaque ad ignem coquebatur. *attacitae* Chryſippo ſunt, opinor, qui paulo ante dicebantur *attanitae*. de *amylo* quaedam mox Larenſis: et nos ibi. τυροκόσκινος poterat videri depravatum nomen pro τυρόκνηστος. ſed repugnant omnes codices. Erit igitur placenta cui adjiciebatur caſeus per cribrum ſuccretus. Cato in placentae confectione, *Deinde cribrum farinarium purum ſumito, caſeumque per cibrum facito transeat in mortarium.* ὑποτυρίδες placentae erant ex lacte multo, melle et farina factae, caſeolorum formam referentes. Quod ait, φλαβελλίοις καινοῖς χρῶ, ἐν οἷς τὸ πῦρ ῥιπίζεται, poterat brevius, ῥιπιστηρίοις χρῶ, vel ῥιπίσι. Gloſſarium, *flabellum*, ῥιπιστήριον. ſed vocem Latinam pridem jure civitatis donarunt Graeci: ſicut et affinem aliam, verum ſignificatione diverſam, *flagrum* aut *flagellum*. dicunt enim Graeci φραγέλλιον: eſtque ea dictione uſus Evangeliſta Joannes. Ariſtophanis ſcholiaſtes quodam loco ἱμανθὰς explicat λώρους, φραγέλλια. addens τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέλλαις (melius φραγελλίοις) ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. quae annotatio locum p. 922.
Joannis illuſtrat, ubi Dominus noſter flagellis collybiſtas caedit. inde verbum φραγελλοῦν, quo uſus Matthaeus. Non poſſum non obiter lucem facere et ſimul medicinam Heſychio. Σκυτάλαι, inquit, ὄφεων εἰσὶ φλαγέλλια, λῶροι. inepta lectio, etiamſi de ſcytala ſerpente coneris interpretari. Lego vero τῶν ὀχούντων φρ. et refero ad agitatorum flagella: quae in antiquis nummis paſſim cernere eſt, et in antiquis ſcriptoribus obſervare. Juvenalis libro tertio,

— *clara Lateranus luce flagellum*
Sumet, et occurſum nunquam trepidabit amici.

Placentaceum edulium quod γάστριν Chrysippus nuncupat, Hesychius γάστριον. γάστριον, ait, πέμμα τι σαμῶδες, παρὰ Ἀκρισίῳ. sic vulgo editum. sane desormiter. primum σησαμῶδες scribendum erat. etiam Chrysippus sesamum insriari solitum huic placentae auctor est. deinde quis hic Acrisius? quaerant alii: nos interea legemus παρὰ Κρησὶν, non παρὰ Ἀκρισίῳ. diserte Chrysippus, ἐν Κρήτῃ ait hoc dulciarium γίνεσθαι. elegans emendatio, et certa. Scribe, εὐρύθμισόν τε αὐτό. ab εὐρυθμίζειν, non εὐρυθμεῖν.

Caput Sextumdecimum.

Pancarpia *Alexandrinorum.* itrium. *placentae* ἔνθρυπτοι. byblus *ad edulia adstringenda, aut* folia ficulnea *vel* malvarum. *Luciani locus.* Πόλτος *Graecorum et* puls *Rom.* χίδρον *quod varie traditum ab antiquis. Veteres esitasse tritici grana tosta,* graneae. *Vetus Bibliorum interpres* χίδρα *confudit cum polenta. Cruda grana comesa. Aristophanis locus illustratus. Rusticorum prov.* ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία.

Chrysippeae eclogae subjicitur brevior alia ex Harpocrationis cujusdam Mendesii libro De placentis. sed aliud nihil ex isto recitatur, nisi pancarpiae Alexandrinae confectio. Graeci παγκαρπίαν appellarunt quicquid ex pluribus diversi generis rebus compositum est: sicut diximus in commentario De Circensibus. Itaque non sine exemplo dulciarii Alexandrini edulium hoc pancarpiam dixerunt. Harpocration ita describit: ἴτρια δ' ἐστὶ ταῦτα συντεθρυμμένα ἃ μετὰ μέλιτος ἑψόμενα καὶ μετὰ τὴν ἕψησιν σφαιρηδὸν συντεθέντα περιδεῖται βύβλῳ λεπτῇ ἕνεκα τοῦ συμμένειν. non recte sentiunt qui separant ista a superioribus, quasi nihil ad Alexandrinorum pancarpiam pertineant. Faciebant igitur pancarpiam ex itriis contritis et cum melle coctis: quae ubi coxissent ad instar globulorum singebant, et tenui byblo adstringebant. Paulo ante itrium describebatur ut sui generis libum aut placenta, a caeteris peculiari aliqua nota distincta. hic adhibentur itria ad conficiendam pancarpiam. Sic lib. 3.

in libum Romanum induntur itria. Nam ait Athen. ibi, *ἐπεισηνέχθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος, ὃν Ῥωμαῖοι λίβον καλοῦσι.* Erant placentae quas *ἐνθρύπτους* dicebant, ut attalides apud Heſychium. ad hoc genus referri poteſt iſta Alexandrina, ob vocem *συντεθρυμμένα.* p. 923.
Quod ait de byblo, id ita fiebat in Aegypto ubi multa byblus. in Graecia ficulnea folia eundem uſum praeſtabant, ut docent nos veteres. cum deſcribunt quae vocabantur *thria* Athenis, utebantur et malvae foliis. Lucianus, Περὶ *τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. κατάκεισαι μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν.* Fortaſſe ſcribendum. *ᾧ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν.* Poſtea ſcribit doctor coenarum. Πόλτου *δὲ μνημονεύει* Ἀλκμὰν *οὕτως. ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, χίδρον τε λευκὸν, κηρίναν τ' ὀπώραν.* In hac parte operis *δειπνολογικοῦ*, quae bellaria et ſecundas menſas complectitur, multa explicantur, quae pertinuiſſe ad menſas ſecundas, exiſtimare non debemus. Ejus generis eſt quod *περὶ πόλτου* hic disputatur. nemo enim facile mihi perſuadeat, *πόλτον* in veterum Graecorum conviviis ſolitum apponi inter opera dulciaria, plenis et probe fartis conviviis. ſed quoniam de edulis quae parabantur e farina hic tractabatur, ſatis juſtam cauſſam ex eo putavit ſe nactum Athenaeus, ut hic potiſſimum *περὶ πόλτου* ageret. Porro Graecorum *πόλτος* et Romanorum *puls,* praeter nominis vicinitatem, et generis (ambo enim *ἑψημάτων* genere vel *ῥοφημάτων* continentur) nihil admodum habuerunt commune. quare etiam ſcribit Plinius pultem ignotam Graeciae fuiſſe. Πόλτος ex fabacea farina conficbat: nam veteres interpretantur, *τὸ πυανέψιον ἕψημα,* vel *πυάνιον,* ut hic Alcman vocat. ſed eam vocem interpretans Athenaeus multa alia fuiſſe adjecta fabaceae farinae non obſcure indicat. *ἔστι δὲ,* inquit, *τὸ πυάνιον πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἑψημένη.* ſimilia legere eſt apud alios. Πόλτος qui deſcribitur a Graecis medicis, ut Galeno libr. 6. De facult. ſimplicium medicamentorum propior eſt Romanorum pulti quam veterum Graecorum. Addit Alcman, *χίδρον λευκόν.* Athenaeus *χίδρον* hic exponit *ἑφθοὺς πυρούς. cocta tritici grana.* ita legit Euſtathius ad Odyſſ. *ῥαψ. ζ.* et cum eo omnes antiqui codd. ſed videtur Athenaeus *ἑφθὸν ἀντὶ πεφρυγμένου* uſurpaſſe, nam ut frictum cicer vulgo Romani edebant, ſic fricta tritici recentis grana, aut toſta,

multi olim populi, *graneas* Latini vocarunt, Graeci *χίδρα*, vel *χίδρα ἐρεικτὰ*, quia haec grana prius frangebant quam torrerent. Subiit ſaepe mirari veterum Grammaticorum inſcitiam neſcio dicam an inconſtantiam in explicatione hujus vocis. Exemplo ſit eruditiſſimus comici interpres, cujus verba ſunt, *χίδρα, τινὲς ἄγρια λάχανα. οἱ δὲ τὰ ὄσπρια, ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα, ἢ κρίμνα, ἢ στάχυες νεογενεῖς. κυρίως δὲ τὰ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς κρινόμενα ἐρεικτά. χίδρα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ χεῖσθαι.* Idem alibi, *χίδρα τὸ ἀπὸ ἐλύμου γινόμενον ὄσπριον ἔδεσμα· περὶ Καρίαν. ἤτοι τὸ ἀπὸ χλωρῶν κριθῶν, ἢ εἶδος βοτάνης. ἢ ἐρεικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα.* Omitto alia caeterorum magiſtrorum interpretamenta: a quorum lectione incertiorem quam antea lectorem diſcedere neceſſe eſt. Nos eam maxime expoſitionem probamus quae ait, eſſe *πυροὺς*
p. 924. *νεογενεῖς. novella tritici grana.* Levitici cap. 2. themate 14. ita legitur in Graeco textu. *Ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρεικτά.* Quod dixit Moſes גרש כרמל *contuſionem ſpicae virentis*, verterunt *χίδρα ἐρεικτά.* Euſebius ita interpretatur, *χίδρα ἐστὶν, ὅταν ἀπὸ τῶν ἀκμασάντων σταχύων λαβὼν διαθρύψῃ τις χερσὶν, οἱονεὶ ἀλέσας. ἐρεικτὰ γὰρ τὰ ἐν μύλῳ πτισθέντα, καὶ τὸν φλοιὸν ἀποβαλόντα ὀσπριώδη λάχανα.* Paraphraſtae Chaldaici diverſe expreſſerunt. Oncelus hoc modo, אביב קלי בנור פירוכז רכיכן id eſt, *ſpicas virentes, toſtas igni, contritas et teneras.* τὸ פרך ſignificat, *exſiccare et frangere.* unde פרך *fragilis.* deductum inde פרוכז non male Graeco *ἐρεικτὸν* reſpondet: *ἐρείκειν* enim eſt frangere. concinit et Hebraicum גרש nam גרש ſive גרם eſt *contundere, frangere,* a quo non multum differt ſignificatione. τὸ רוף unde eſt vox הריפות quam exponunt Rabbini, *triti̇ca contuſa.* Jonathanis paraphraſis ita habet, מהבהב קלי בנורא קמח קלי ופירוכין *ſpicas toſtae igni, farinam toſtam et contuſas* ſpicas. Hieronymus libro Quaeſtionum Hebraicarum in Paralipomenon, *Primitiae ſpicarum quando deferebantur, torrebantur, et grana comedebantur, quod genus cibi vulgo graneas vocant.* Levitici capite 19. *καὶ ἄρτον καὶ πεφρυγμένα χίδρα οὐ φάγεσθε ἕως τῆς αὔριον.* etiam hic in Hebraeo eſt, קלי וכרמל. Vetus interpres. *Panem et polentam et pultem non comedes.* confudit *χίδρα* cum *pulte* et *polenta,* quae res erant diverſae. Narrat Galenus populos quosdam eſſe qui *alphitis* hoc eſt, farina facta e probe toſtis hordei re-

centis granis utantur loco panis: *καθάπερ*, inquit, *ἐπὶ τῶν ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ καίτοι πλεῖστον γεωργοῦσι σιτίον*. hoc quoque ad *polentam* pertinet, non ad *χίδρα*. Graeci fere cum dicunt *ἄλφιτα*, *polentam* intelligunt. Lege Plinium lib. 18. cap. 7. locus Galeni est in primo *Περὶ τροφῶν δυνάμεως*. Quin et cruda grana tritici esitabant, si amor edendi stimularet, neque esset ignis copia. Lucas Apostolus cap. 6. *ἐγένετο δ' ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων. καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί*. Porro inter praecipuas delicias quibus se rustici oblectabant, fuere *τὰ χίδρα*. probat hoc manifestissime chorus rusticorum qui apud comicum advenientem Pacem his verbis excipiunt:

Τοῖς ἀγοίκοισι γὰρ ἦσθα
χίδρα καὶ σωτηρία.
ὥς τέ σε τά τ' ἀμπέλια
καὶ τὰ νέα συκίδια.
τ' ἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτὰ
προσγελάσεταί σε λαβόντ' ἄσμενα.

quemadmodum *ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς*, *mel* appellatur is cujus gratissimus conspectus est: sic ruris pleni homines *χίδρα* Pacem appellant: quia soliti cum maxima voluptate chidra comedere. [Simillime quia vesci carnibus divitum et beatiorum censebatur, quod et B. Chrysostomus ait in posteriorem ad Corinthios, Hebraei חוי בשרים hoc est, *vitam carnium* rem volupem et suavem vocabant. etsi aliter interpretantur alii in Salomonis Proverbiis capite p.925.
decimo quarto. At doctissimo viro, et utriusque linguae callentissimo, scribendum in superiore Aristophanis loco videbatur *χύτρα* pro *χίδρα*. cui emendationi pene assenseramus moti auctoritate tanti viri: sed mox in contraria omnia rapuit nos hic ex Equitibus ejusdem poetae locus, illi suppar et plane geminus. Ita enim Aristophanes:

Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ,
καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον ἔλθῃ,
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου.

Caput Septimumdecimum.

Μελικηρίδες et *μελίκηρες*. *Hesychii locus*. *τὰ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα*. *ἄμυλες*,

amylum. κοπτή. σκεύη ὅμοια. Ova. *inter bellaria.* πιστάκια *vel* φιστάκια. ὁ Ποντικὸς λεσχηνευτής. *Nicandri locus varie jam olim lectus.* Apia *Peloponnesus. Alexidis* Βρεττία. *Aristomenis Dionysius. Boeotica vox* σίδη *pro malo Punico a* Sida *oppido.*

MELICERIDAS placentas nusquam legere memini, nisi in istis Athen. καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικῆρας. Atque hic lectionis vides inconstantiam, μελικηρίδας et μελικῆρας. Non explicabimus nos hunc nodum: implicabimus magis. Nam ecce Hesychii verba turpiter accepta, quae huc, nisi fallimur, omnino spectant. Μελίκακι σκεύασμά τι βρωτὸ διὰ τυροῦ. Lego, μελικαρὶς σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ. Ait lautus convivator, τὴν ἡμίναν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἴδασι. Adhibe ad loci hujus lucem, quae scribit auctor lib. 11. in *Cotyla.* Quid hic appellet *poemata vulgo attributa Epicharmo,* declarant proxima verba: quae Latina faciemus, quia interpretes Athenaeum non sequuntur: *Fabulas quae falso tribuuntur Epicharmo, viri clari fecerunt: Chrysogonus nempe tibicen eam quae inscribitur* POLITEIA: *ut scribit Aristoxenus libro octavo Legum politicarum: Axiopistus autem genere Locrus an Sicyonius* CANONEM *et* GNOMAS, *teste Philochoro in libro De divinatione.* Ait, τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλεκλείδης Σ. Graecis ἄμυλος ὁ vel ἡ Latinis *amylum* τὸ Aristophanes Pace, Ἔπειτ' ἐπεισφέρει τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας. Scholiastes, ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες. οἱ δὲ ζωμοὶ πλακουντώδεις, ὃν νῦν ἀμύλατόν φασιν. Plato comicus similiter amylum turdis conjungit illo versu, Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι. Eubulus, Ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἑκάστοτε Ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Theocritus, ἔχω δέ τι οὐδ' ὅσον ὥραν Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος. Adjiciam et interpretis Graeci verba, ἄμυλός ἐστι τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσημένου, καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραι-
p. 926. νόμενον. Confer cum Catone, cap. 86. et Graecis medicis, Galeno praesertim libro 1. De facult. alimentorum. et Plinio lib. 18. cap. 7. Κοπτὴν pro marino porro agnoscit etiam Hesychius: pro pistrinorum opere nominatur a

Clearcho Solenſe ἐν τῷ Περὶ γραφῶν, inquit Athenaeus. ſed ſcribendum ſine controverſia Περὶ γρίφων. conſtat liquido ex ſequentibus Clearchi verbis, σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια εἰπεῖν, etc. ſi quis ea conferat cum aliis ejusdem ſcriptoris e libro De griphis, quae expoſuimus libro decimo, capite 16. Inde et ex libri illius ſine perſpicuum erit. quomodo debeant haec accipi, σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, etc. Vaſa vocat ὅμοια, *ſimilia*, quae melius dicantur ὁμοιογενῆ quam ὅμοια. parum enim habent inter ſe ſimilitudinis pleraque eorum quae hic nominantur: ſed ſunt omnia ejusdem generis, ad culinae inſtrumentum ſpectantia. Dictio una eſt ἀκταῖα, de qua cogitandum. In Clearcheis verbis quibus bellaria recenſentur, ἔντιλτος, quid ſit parum liquet: item quid ῥοδῶον. ſed de hoc ſatis acceptum nobis eſt, ſcribi debere ῥόαι. ᾠόν. ut etiam Sylburgius conjecerat. Etiam ova inter bellaria cenſebantur. Ephippus, εἶτ' ἴτρια τραγήματα θῆκε. πυραμοῦς, ἄμης, ᾠόν. et auctor ipſe paulo ante. ἐδίδοτο καὶ ᾠὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. Omnino autem aliquanto poſt ſcribendum, παράκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ΦΙΣΤΑΚΙΑ, vel ΠΙΣΤΑΚΙΑ, cum interpretibus membranae omnes corruptae. etiam Excerptorum vacillat fides, modo φιττάκια, modo βιστάκια ſcribentium. Piſtacia ex Plinio, medicorum libris et uſu quotidiano ſatis nota: nam et hodie ſic vulgo vocant. ὁ Ποντικὸς λεσχηνευτής, opinor eſt Chamaeleo Ponticus, aut Heraclides Ponticus. Sequitur Nicandri verſus, Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια. Locus poetae ita habet.

Ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται
καυκαλίδας, σὺν δ' αἶθα βάλοις φιμώδεα μύρτα.

neque aliam agnoſcit lectionem Graecus interpres, homo doctus, et non indiligens. Olim diverſa γραφὴ obtinuit, ut vides: ſed vulgatam Nicandreorum codicum annotat obiter Athen. γράφεται δὲ, inquit, καὶ ἀστάκια ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται. absque dubio corrigendum, Φιστάκι' ἀκρ. ἀμυγδαλόεντα πέφανται. Criticorum vox propria γράφεται, cum lectionis diverſitatem indicare volunt, quomodo hic accepta ſit a Dalecamp. aeſtimabit eruditus lector. Recte mox καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον ὄντα. etſi erat in Epitom. λευκοφαῆ. De *connaro* et *paliuro* ſic Hefych. Κόνναρον, καρπὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρῳ. Fort. ὁμοίου παλ. Habent MSS. μέγεθος κατὰ φαυλίαν ἐλάαν. Mox,

Τούτων δὲ πρῶτόν ἐμνήσθην ἄνδρες φίλοι. cur ait *πρῶτον*? nullam probabilem rationem invenias. Scribo, *τὰ νῦν.* Peloponnesum *Apiam* fuisse olim dictam ex Homero et ejus interpretibus etiam pueri scire possunt. sed id illi nomen esse inditum, *διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν*, *quod multae in ea regione pyri arbores nascerentur*, alibi temere non legas: et omnino falsum puto.
p.927. Corruptus est titulus Alexideae fabulae, quam libri omnes Βρευτίαν mox inscribunt. Dalecampius Βρεττίαν appellat, et *Brutiam.* Sed non fuerunt aetate Alexidis ita noti. Atheniensibus Italiae Brutii, ut de eorum nomine comici suas fabulas inscriberent. Fort. *ἐν* Ἀντείᾳ vel Ἀλειπτρίᾳ, vel Κρατεύᾳ. quibus titulis editas Alexidis fabulas constat. Prima verba ita distingue,

— *εἶδές ποτε*
πεινῶσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας
ἐν ὕδατι πολλῷ;

dictum de hoc veterum et nostro etiam more aliquid libro secundo, capite undecimo. Aristomenei *Dionysii* plenior epigraphe extat libro tertio extremo Pollucis: ubi laudatur Aristomenes *ἐν* Διονυσίῳ *ἀσκητῇ*. Indicatum hic Aethlii locum, habes paulo post. Non obscurum deesse aliquid illo loco, Ἀντιφῶν *δ' ἐν τῷ* Περὶ *γεωργικῶν*, *φωκίδας φησὶ εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων.* Sanaveris aut vere, aut certe in speciem, si haec *ῥοῶν δὲ σκλ.* transtuleris in suum locum infra non longe post vocem *ὑποκοριστικόν.* ut sic legatur, Ῥοῶν *δὲ σκληροκόκκων* Ἀντιφάνης Βοιωτίᾳ. repete ex proxima periodo *μνημονεύει.* Interjicitur locus Aristophanis *ἐν* Ἀγήρῳ. sive potius *ἐν* Ἀναγύρῳ, ut dicebamus libro quarto Σίδας, inquit, *τὰς ῥοιὰς καλοῦσι* Βοιωτοί. etiam Empedocles eo versu quem interpretatur Plutarchus in quinto Sympos. *οὕνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοια μῆλα.* Caussam deinde exponit Athenaeus Epaminondae verbis, Sidam agrum eo argumento Boeotiae asserentis contra Atheniensium vindicias, quod *σίδη* Boeotis diceretur quae Atheniensibus *ῥοά. ὁ δὲ τόπος*, ait, *τοῦτ' ἔχει τὸ φυτὸν ἐν αὐτῷ πλεῖστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληφε προσηγορίαν, καὶ ἐνίκησε.* Videntur initio *σίδαι* appellatae illa mala quae in Sideno agro nascerentur? paulatim vero obtinuisse, ut omnia sic vocarentur a Boeotis. Poterat contrarium verius videri: copiam nimirum *σιδῶν* loco Sidae nomen dedisse, nam multa loca de iis rebus quarum feraces erant nomen adepta. cum Epaminonda tamen

hiftoria confentit: quae oppidulum Sidam ... Sida fuiffe denominatum teftatur ... Fuit et Pamphyliae Sida: de qua Stephanus ... haec, Λέγεται δέ τι καὶ φυτὸν ἄλλο εἶναι ... non ἐν αὐτῷ σίδῃ. quod recte nunquam explicatum ... autem multa Theophraftus quo loco Sidam ... commemorat, de Aegyptiis Niliacis ... quod tamen hic refert Athenaeus. ... non leges.

Caput Duodevigesimum.

Athenaei lapfus memorialis. φοίνικες ἐνεχ... *... mus comicus.* Atalantae *drama* ... *nicolai panes.* ἰσχάδες πλέγματα ... *Thymum Atticum. Phoenicidae* ... Mifumenus. *Suidae locus* τὰ πέμπ... *... Aegilides.* πρεκνίδες *caricae. mendae* ... *fublatae.*

DE palmulis tractans Athenaeus. Ἡρόδοτος, ait, ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Βαβυλῶνος λέγων φησίν. ... ἐν τῇ δευτέρᾳ. Corrector Basil... locum haberi libro primo, ex ipfa ... Membranae omnes et Excerpta ftant ab ... et Athenaei memoriam accufant hic quoque. ... non longe. Μελανιππίδης ὁ Μήλιος ἐν ταῖς Δαναΐσι, φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν. Τῶν γὰρ αἴδων οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν, μορφὰν ἐνεῖδος οὐδὲ τὰν αὐτὰν γυναικείαν ἔχον, ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἄνευη λιασδία πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε κατεῦσαι τέρενα. Corrupta hic multa: quibus fine libris medicinam facere fruftra fortaffe tentavero. Proponemus tamen ejusmodi lectionem, quae neque a lectione edita longe recedit: et fententiam continet non malam. Ita igitur labantem locum ftatuminamus, aut lapfum potius erigimus. Τῶν γὰρ αἰδῶν οὐκ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος, οὐ δὲ τὰν αὐδὰν γυναικείαν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι. ἱερόδακρυν λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας, καὶ

κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυρώματα. id eſt, *Melanippides Mileſius in Danaidibus, fructum ipſum palmae nominat Φοίνικας, ita loquens de Danai filiabus. Plutonicam iſtae non humanam formam, ac ſpeciem gerebant: neque etiam vocem habebant muliebrem: ſed in curribus ſellam habentibus per ſylvas monteisque arboribus veſtitos, ut facere amant ferae ſe exercebant, thus ſacrum, et ſuaveolentes palmulas caſiamque manibus tenentes, et mollia Syriae unguenta.* Scripſimus ἀν' ὕλας ἴδας τε, quia videbantur utriusque vocis extare veſtigia in corrupta lectione ἄνευη λιασδέα. ſi quis exiſtimabit priorem dictionem poſterioris eſſe gloſſema, non pugnabo contra. ἴδη pro ſylva ἁπλῶς, non ſolum poetis, ſed etiam aliis ſcriptoribus. Poſtrema etiam hoc modo ſcribi poſſunt, τέρενα Συρίας τε ῥεύματα. periphraſis eſt unguentorum liquidorum, aut Συρίας ἀρώματα. Pro Φοινίκων ἐνόρχων, Dalecampius ſcribit, ἀνόρχων. favet conjecturae quod iidem vocabantur *Eunuchi* MSS. aliter *Phormi* comici Suidas meminit. et fabulae illius quam Ἀταλάντην vocat, non Ἀταλάντας. ſine nomine citat Heſychius, ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς. Fuerunt apud veteres non ſolum palmulae *nicolai* dictae, de quibus hic Athenaeus: ſed etiam placentae quaedam aut panes; quibus ab eodem Nicolao Damaſceno impoſitum nomen eſſe, ſcribit Photius in Bibliotheca. Palladius in vita Abbatis Apollo, *nicolaos panes maximos* vocat. Ait Dinon de Perſidis regum diaeta loquens. ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. Non eſt cauſſae cur haec lectio repudietur. nec male tamen ſcribas, ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς τοὺς βασιλεῖς χρ. *non putavit rex Perſarum primus, cibis peregrinis uti reges debere.* Rex ille primus, Cyrus eſt, conditor regni Perſici, et multorum regni illius inſtitu-
p. 929. torum auctor. In ſubjecta hiſtoria de caricis Atticis regi Perſarum ab eunucho oblatis, ut expeditionis adverſus Athenienſes ſuſcipiendae illum admoneret, reſponſum Perſae ita ſcribitur omnium librorum conſenſu, ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. id eſt, *regem quaeſiſſe ajunt unde iſtae caricae? cum intellexiſſet, Atticas eſſe, juſſit opſonatores emere, usque dum liceret ſibi quando vellet cumque ſumere, et quidem inemptas.* ita clare innuit Perſa cogitare ſe de bello Athenienſibus

inferendo. Cedo aliquis mihi si quid hic aut obscurum aut corruptum: ego nullus video. Dalecamp. tamen corrigebat, οὐκ ὠνεῖσθαι. et mirificam ex his verbis sententiam eliciebat. omnia ferre possumus: modo ne auctoris mentem pervertat: quod videtur hic fecisse sane quam licenter. ἀγορασταὶ sunt *obsonatores*, ut Athenaeus ipse interpretatus est, libro quarto. Alexis poeta cum faceret, εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θύμου δεσμαί τινες: jocatus est non invenuste ad navium παράσημα, de quibus non repetam quae docte ab eruditis viris sunt observata. Ait, navibus Atheniensium pro insignibus caricas esse: quia nusquam totius Graeciae nec plures nec meliores caricae reperiebantur quam in Attica. Ergo inde in alias oras mittebantur: et cum viatico naves instruebantur, non postremum locum caricae obtinebant. His adjicit thymum: merito, nam et plurimum et laudatissimum in Attica: unde etiam translatum in alias regiones, et flore satum constat. Cum nihil demutent antiqua exemplaria ab edita lectione in istis, Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένῃ φησίν: Suidas tamen advertit nos: cujus sunt de Phoenicide verba, τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φύλαρχος μισούμενος, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Si ita scripsit duarum fabularum lemmata in unum conflavit, imperite. nusquam enim *Philarchum exosum* poetae hujus, laudatum ab Athenaeo meminimus. sed *Phylarchum* quidem libro decimo: *Misumenum* vero aut *Misumenam* hoc loco. Scripserat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισούμενος, Atticae consuetudinis est, loca urbis ab iis rebus designare quae ibi vaenum exponuntur. ὄψον vel ἰχθῦν *forum piscarium*, κρέα *macellum ubi carnes venduntur*. λάχανα *forum olitorium* μύρα, *Tuscum vicum*. contrarium videtur fecisse Phoenicides isto versu. Καὶ τῶν προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων, τούτων ἐγευσάμην. appellat προπύλαια, bellaria, aliasve cupedias in aedium sacrarum, aliorumve publicorum locorum vestibulis solitas venire. Celebrantur ex Philemone *caricae Aegilides*: de quibus Theocritus, — καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαν. constat de nomine pagi unius Atticae sic denominatas. eum pagum Theocritus cum suo interprete *Aegilum* vocat: noster hic *Aegila τά*: alii omnes *Aegiliam*: atque ita legam hoc loco. De colore caricarum chelidoniarum dictum libro nono, capite decimoquarto, *Tithrasiae*, a Tithrante pago tribus Aegeidis sic dictae. Adhibe p. 930.

mox scalpellum, et scribe ademptis supervacuis dictionibus ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην, οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων. Refertur ex Glossis Pamphili, fuisse προσκνίδας, γένος ἰσχάδων. Dalecamp. adjecta litera scribebat προσκηνίδας. nos unam detrahimus et legimus προκνίδας. Hesychius, πρόκνις, εἶδος ἰσχάδων.

Caput Undevigesimum.

Βότρυς *et* σταφυλή. Staphylus. πηλὸς *Vinum. Quid appellet Plato* γενναίαν σταφυλήν, *et* γενναῖα σῦκα δίδου πυκνάς. *Breviatoris hallucinatio.* Aethlius *Samius. Hecatombaeon primus mensis.*

Uvam Graeci βότρυν et σταφυλὴν dicunt. sed Athenaei saeculum βότρυς nomen frequentavit magis: contra quam factum ab Homero et aliis antiquissimis scriptoribus: quos altera potius appellatione uti solitos observatur his verbis, Βότρυς ὅτι μὲν κοινὸν δῆλον. σταφυλῆς δὲ μέμνηται καί τοι δοκοῦντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, Κράτης, ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν σταφυλὴν κεῖσθαι. Asiaticum esse nomen σταφυλή, quod ait Crates, illi crediderunt, qui uvam *staphylam* nominatam a Staphylo quodam existimabant. grammatici hunc Staphylum Liberi patris filium nominant: Nonnus in Dionysiacis regem Assyrium, *Botryis* patrem. Aliis placet Graecae originis verbum esse et σταφυλή quasi σταπηλὴν dici, παρὰ τὸ στάζειν τὸν πηλὸν, quod *guttatim vinum funderet.* πηλὸς enim vinum primitus significasse, sciunt eruditi. Verba adducta ex antiquis hymnis integrum continent hexametrum: Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαινῇσιν κομόωντες. loquebatur hymni poeta de oschophoriis quae in honorem Bacchi Scirradis Minervae Athenis celebrantur. nam hic versus ad *oschas* pertinet. sic vocabant palmites cum suis uvis. Quaestioni ab Ulpiano propositae, quid appellet Plato γενναίαν σταφυλὴν et γενναῖα σῦκα, bifariam respondet Masurius: prior responsio est: γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς. Vult Masurius, dici γενναῖα omnia quaecunque in suo genere excellunt. et ita *generosas uvas*, et *generosas ficus* appellatas esse a Platone. Hanc interpretationem etsi non improbo, malo tamen aliter paulo

accipere. puto enim magnitudinem rei indicari, voce hac. Euſtathius poſt relatum Athenaei iſtum locum. *Fortaſſe*, inquit, *magna uva eſt quae Platoni dicitur γενναία σταφυλή: ſicut dixit comicus γεννικὸν κρέας* pro *ἁδρὸν κόμμα*. [etſi paulo aliter interpretatur ſcholiaſtes ad haec verba ex Equitibus, *Ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων.*] Gallice dixeris, *une bonne piece de chair*. Atque ego cum Euſtath. ſentio neque mihi dubium *γενναίας μάζας* in ſecundo De republica eſſe *grandem mazam*, ſicut apud ſatyricum *vaegrandis polenta*. Non probo alteram interpretationem quae adjicitur a Maſurio, *ἢ τὰ ἐπιγεγενημένα. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολάδας ἀπίους ὀνομάζει.* aut vocat Plato *γενναίας* uvas et ficus, p. 931.
quae poſt inſitionem naſcantur: ſicut Ariſtoteles inſititia pira nuncupavit ἐπεμβολάδας ἀπίους. apud Suidam eſt *Ἀριστοφάνης*. Euſtath. legit ut nos: quem ſi lubet lege. Sequitur, *Εὔβουλος γοῦν ἐν Κατακολλωμένῳ φησίν,*

— ἀλλὰ παραλαβὼν
ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνὰς, καὶ βότρυς
τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

neque ſententiae neque verſus modulo congruit *τὸ ἀκράτῳ*. quid ſit reſtituendum nemo poſſit certo ſcire: jocoſum enim, opinor, aliquid comicus fingebat. Forte, *Κάρα τε*, vel *Ἄκραν τε κροῦε*. incertum etiam eſt cum ait *δίδου πυκνὰς*, utrum debeamus ſupplere, *κύλικας* an *πληγάς*. quin propter metrum videtur legendum vel *καὶ δίδου πυκνὰ, καὶ β.* vel *διδοὺς πυκνὰς, β.* Iſtis, *ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις*, rejicimur tacite ad libri noni principium, ubi extat Ariſtophaneum teſtimonium. errat Breviator, qui ejus loci immemor, illorum vero memor quae de re eadem in Pace leguntur hodieque, ſcripſit hic *ἐν Εἰρήνῃ*. Gravem mendam ſuſtulimus e proximis verbis ſine omni periculo: cum enim prius ederetur, *Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων ὡραίων*, fecimus ut eſſet *Σαμίων ὅρων*. non ſolum propter ea quae obſervabamus lib. 12. cap. 9. ſed etiam propter ipſum Athenaeum, qui paulo ante Aethlii locum huncce indicans, ſcriptum illius *Ὅρων Σαμίων* inſcribit: non diſſimulanda viri docti negligentia: qui vicinis adeo locis de eadem re tam diverſa ſcripſerit. Aethlium hunc laudat et Clemens Alexandrinus, in exhortatione ad Graecos. Lyncei qui ſequitur locus conferendus eſt cum aliis ſimillimis ex eadem epiſtola ad Diagoram, de quibus non ſemel

ante dictum. Scribe ἀντιτιθεὶς, non ἀντιθεὶς. Eleganter vero Lynceus uvam quae totum annum servari poterat incorrupta, ἀλληγορικῶς, tanquam de servo aliquo loqueretur aut mercenario, ita expressit, ἀντεκτρέφουσι βότρυν ὃς ἀπὸ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς, ὥσπερ ἀγαθὸς οἰκέτης διαμένει τὴν αὐτὴν ἔχων εὔνοιαν. Graeci tempora sua putabant ab Hecatombaeone: qui Julio Romanorum magis quam Junio respondet. hoc igitur dicit Lynceus, Hipponiam Rhodiorum uvam a principio anni ad finem usque perennare, eadem saporis gratia.

Caput Vigesimum.

Appendix ad librum nonum. προσαναπληροῦν τινί τι. meleagrides. *Lerus.* ξυλοειδὴς *color.* ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς. τριοβολοκρεῖσκον. Horae *Athenis cultae.* περισκελῆ καύματα. *jurulenta ficciora quam assa.*

Sequuntur Athen. verba: Ἐπεὶ δὲ πολλάκις ἡμῖν εἴρηται περί τε κρεῶν καὶ ὀρνίθων, καὶ περιστεριδίων, ἔρχομαι κἀγὼ λέξων ὅσα ἐκ πολυχαγνωσίας εὑρεῖν ἠδυνήθην παρὰ τὰ προειρημένα. Masurius est quem haec loqui facit auctor. Ait, adjecturum se ad ea quae de carnibus
p. 932. maxime avium, superioribus libris continentur, quicquid assidua veterum scriptorum lectio sibi suggeret, prioribus qui de iis rebus sermonem habuissent indictum. Est vero pars ista aliud nihil nisi appendix quaedam ad librum nonum. Ea legitima sedes erat omnium illorum quae hic alieno loco observantur a Masurio. Caussam hujus ἀταξίας suo loco expositam non repetemus. Prima observatio est super voce περιστέριον aut περιστερίδιον, vel potius super utraque: etsi dissimulata est hodie dictio περιστερίδιον in disputatione Masurii. Addenda haec erant sermoni περὶ περιστερῶν, qui libro nono continetur. Idem observandum etiam in caeteris. Tetraonas cum phasianis non Athenaeus est qui confundit, sed rex Ptolemaeus, cujus verba solum recitat. in queis manifestum est ἀνακόλουθον, nisi scribas μετεπέμπετο. mutato numero pro μετεπέμποντο, quod editum est. sequitur enim ὑποβαλὼν ἐποίησε πλῆθος. Ait, προσανεπληρώκει ἂν ταῖς πολυθρυλλήτοις ἱστορίαις τῶν Ὑπομνημάτων τούτων τῶν εἰκοσιτεσσάρων, καὶ ἄλλην μίαν. Scribendum προσανεπεπληρώκει.

nisi est iis [illegible] de quibus libro secundo [illegible]

Προσεπανακαρεῖν [illegible] Athenaeus [illegible] *quod alicui* [illegible] *prima historia* [illegible] est: est ad eos 24. libros historiarum [illegible] insuper adjecisset librum. [illegible] *παρέσχετο ἐν* [illegible] Corruptus est [illegible] probatum [illegible] inquit. [illegible] gendum. [illegible] scriptionem [illegible] telis [illegible] quas vulgo *Indices* [illegible] *ἐν Λέμβῳ* [illegible] est: de [illegible] non temere [illegible] volunt ex [illegible] *Ἡλιοδώρου* [illegible] commentari [illegible] etiam Theopompum [illegible] timo Historiarum [illegible] a [illegible] *μεσύτερα* [illegible] runt frustra. Scribendum [illegible] Sed non [illegible] lorem pro [illegible] *καὶ ἐν* [illegible] *πρὸς* [illegible] comicus [illegible] experimenta [illegible] versibus qui hic [illegible]

— ἐν. τοῦ δ' ἔγω.
[illegible] Σικελία [illegible]
τρόφιμα [illegible] κατ' [illegible]
οὐ [illegible]
[illegible] ἔπαντα τοῦς [illegible]

Absit a moribus nostris caetis vanitas. sed veram hujus loci lectionem invidiam doctis, vidimus nos nullo negotio. Scribendum enim, Οὐτ' Ἤλις, ὦνδρ ἐ neque Sicilia inquit, neque Elis talem vidit artificem parandorum ciborum qualis ego sum. Significat se cum apud Siculos *ἁβροδιαίτους*, tum apud omnes Graecos, qui ludicri Olym-

pici caussa in Elidem venerant, artis suae specimen edidisse, et nomen ac famam inde retulisse. ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς est, tostura flavum reddere et κρεμβαλέον. Obscura vox est τριοβολοκρεῖσκον. in sequentibus versibus Alexidis. Si abessent duae literae σκ. posset exponi olla carnium triobolaris. id enim est κρεῖον. Homerus, Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. sed videndum an satis conveniat ea interpretatio poetae verbis, Ὕειον, ὀπτὸν, θερμὸν εὐχυλώτερον. Auctor est Porphyrius libro primo, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, moris fuisse Athenis pompam quotannis Soli et Horis simul ducere. De ea solemnitate sentit mox Philochorus, Ἀθηναῖοι ταῖς Ὥραις θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ᾽ ἕψουσι τὰ κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς ἀπείργειν τὰ περισκελῆ καύματα καὶ τοὺς αὐχμούς. quid proprie περισκελὲς dicatur, ante est expositum, libro undecimo, capite septimo. usurpatur de omnibus quae tolerare durum est et molestum. et περισκελῶς φέρειν, pro *aegre ferre.* Menander, Ὁ γὰρ μετρίως πράττων, περισκελέστερον Ἅπαντα τ᾽ ἀνιαρὰ λαμπρία φέρει. Ait, τὰ δὲ ὀπτὰ τῶν ἑφθῶν ὠμότερα καὶ ξηρότερα. Videtur hoc, et rationi consentaneum, ut licciora sint assa quam jurulenta: et ex Aristotele petitum, cujus modo nomen positum est: tamen aliter habet utrumque. Audiamus magistrum, Meteorolog. lib. quarto, ξηρότερα τὰ ἑφθὰ τῶν ὀπτῶν· οὐ γὰρ ἀνασπᾷ εἰς αὐτὰ τὸ ὑγρὸν τὰ ἑψόμενα. κρατεῖ γὰρ ἡ ἔξωθεν θερμότης τῆς ἐντός. εἰ δὲ ἐκράτει ἡ ἐντὸς εἵλκεν ἂν εἰς ἑαυτήν. Mendose scriptum, ταύρων ταξικέρων φλογίδας. Dalecamp. τακερὰ φλογ. propius ad editam lectionem accesseris, si scribas, Ταύρων τ᾽ ὀξυκέρων φλ.

Caput Vigesimumprimum.

Λαγῷον. Simonidis sordes. Nota sordium, muneri missa vendere. ὄτριχας, οἰετέας. δέλφακα δερaιότατον. δάρος. ε et ω confundi. ἀδροῦσθαι pro ἀνδροῦσθαι insigni loco restitutum. Refutantur qui Strabonem negant esse Strabonem. Pernae Κιβυρικαὶ et Κανταβρικαί.

Ου παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγῴου. non est a recto λαγωός, ut putarunt

interpretes: sed a neutro λαγῷον. frusta leporina solita singulis convivis apponi, Graeci vocant λαγῷα, ut monebamus libro nono, capite decimo quarto. Neque existimandum est in eo convivio cui Simonides interfuit, singulis convivis integrum leporem fuisse objectum: sed unicum mensae fuisse illatum, et a carpo in partes tributum: quod etiam declarant in dicto Simonidis haec verba, οὐδ' εὐρὺς περ ἐών. Est autem Homeri versus venuste παρῳδηθείς. Ait, ὄντως δ' ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής. Hoc multi testantur. Aristophanes de Simonide jactatum fuisse proverbium indicat, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Taceo quae de hujus poetae avaritia et sordibus Pindarus et Theocritus dixerunt. Callimachus, — οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους. Addit, solitum Simonidem quotidiana munuscula quae sibi ad victum mitteret Hieron, venderet. Magnum hoc restricti animi indicium semper est habitum, habeturque. Nicetas Choniates de Joanne Puzeno, καὶ σμικρολογίαν νοσῶν, καὶ γλισχρότητα, καὶ τὰ πεμπόμενα πολλάκις τῶν ἐδωδίμων ἀνέπεμπεν εἰς τὸ πωλητήριον. et narrat idem de hoc Joanne accidisse nonnunquam, ut res easdem ter sibi missas ter venderet. Sed qui hoc faciant facile excuset et culpa liberet Tiberii Imperatoris exemplum: qui mullum ingentis formae missum sibi in macellum deferri et vaenire jussit, ut narrat Seneca epistola nonagesima quinta. scribendum. Οὔθατος δὲ Τηλεκλείδης μνημονεύει ἐν Στεῤῥοῖς. vide libro nono, capite decimo quarto. ibi etiam de voce ὑπογάστριον. In parodico versu Matronis legebatur Ἄτριχας οἰτέας. etsi non inepte, falso tamen: nam sine omni dubio imitatur Homeri versum, Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. quare verte *unius coloris, unius aetatis.* Scribe deinde, πολὺ δέλφαξ σιτευτὸς ἔτρυζε. Sequitur, Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ, δέλφακα δεραιότατον. Non facile credam verbum Graecum esse δέραιον, pro eo qui amplas cervices habeat MSS. optimae notae, δέλφακα δὲ ῥαιότατον. ne id quidem agnoscimus pro Graeco. auctore Hesych. ῥάρος veteribus Graecis idem significavit atque ἰσχυρός. an ea vox locum hic habeat nescio. Lego vero, δέλφακα δ' ὡραιότατον. *porcum grandiusculum, et mactationi opportunum.* ω et ε passim in MSS. confunduntur. inde error. Locum Eupolidis quo probatur dici τὴν δέλφακα. ita editum: οὐκ ἀλεύθιον δέλφακα † ὁδὲν θ' εἰστία, καὶ

μάλα καλὴν, ita emendamus ex veſtigiis corruptae lectionis: ὃ γαλαθηνὸν δέλφακα ἀνόδοντά θ' εἱστία, καὶ μάλα καλήν. id eſt, *qui convivio exhibuit lactentem, et adhuc ſine dentibus porcellam, valde pulchram.* quid ſit δέλφαξ γαλαθηνὸς ſcimus ex libro nono. Ait, Ὅτι δὲ τοῖς εἵλωσιν ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδ. Haec erant illis adjicienda, quae de ſervorum variis generibus diſputata ſunt libro ſexto. Ἀνδροῦσθαι nihil aliud Graece loquentibus ſignificat, niſi pervenire ad virilem aetatem. Quare ſi verum eſt quod narratur mox, Lacedaemoniorum leges certam conſtituiſſe poenam heris Ilotum, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν αὐτοὺς ἀνδρουμένους: ſequitur fuiſſe Ilotes omnes ἡβηδὸν occidendos prius quam viri fierent. ſed hoc quis credat? cum ne infenſiſſimi quidem hoſtes id feciſſe niſi rariſſime legantur. Non abeſt quin fraudem
p. 935. hic aliquam impuri homines ſint frauſi. atque adeo ita eſt: nam auctor ſcripſerat τοὺς ἁδρουμένους. Omnino Lacedaemonii ἀνδροῦσθαι quidem ſuos ſervos, et voluerunt et ſiverunt. at ἁδροῦσθαι eosdem, id eſt corpulentos evadere et nitere, neque voluerunt neque ſiverunt. En quam ridiculam ſententiam literulae unius adjectio efficiat. τὸ ἁδροῦσθαι proprium eſt τῇ εὐεξίᾳ, quam eſſe ait Ariſtoteles πυκνότητα σαρκός, id eſt, ἁδρότητα. Athenaeus hoc verbo expreſſit quod pluribus modo dixerat, ὑπερακμάζειν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. contra, ſtrigoſum eſſe macilentum, ſquallidum atque horridum, ſigna ſunt hominis miſeri et male habiti. Non eſt autem mirandum, Spartanos qui legitimum cinguli modum liberis ſuis praefinierant, quem non liceret impune excedere, erga ſervos ſuos fuiſſe iniquiores. Ut probet Strabonem Γεωγραφουμένων eruditiſſimum ſcriptorem, non adeo recentem auctorem eſſe, ac videretur nonnullis, ita ſcribit, λέγει γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἐγνωκέναι Ποσειδώνιον, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφον, οὗ πολλάκις μεμνήμεθα, συγγενόμενον Σκιπίωνι, τῷ τὴν Καρχηδόνα ἑλόντι. In libris Strabonis hodie iſta non legas. Sed o bene quod diſerte Athenaeus librum nominat, ubi de ſe et Scipione Africano magnus auctor erat locutus. ni feciſſet, color aliquis futurus erat tenebrioris illius calidiſſimo mendacio, qui probare hinc nititur dudum Strabonem fuiſſe: neque Strabonis ſed Stratonis nomen praeſcribi debere iis libris quos hactenus pro Strabonianis omnes omnium aetatum eruditi habuerunt. Tu vero marrucine libri ſeptimi jacturam ſarci, et lacunam

imple si potes: atque ego spondeo tibi, quod ex integris libris suis Athenaeus prompsit, fore ut reperiamus et nos in nostris integratis. Ejusdem farinae alterum quoque Lucumonis illius argumentum est, non esse Strabonis haec, quia scriptum sit hodie in codicibus Strabonianis ταῖς Καντάβρικαῖς ἐνάμιλλοι: non ut hic ταῖς Κιβυρικαῖς. ridiculum caput: nam si pondus habet haec ratio, per hanc monstrificam Circen neque Plato fuerit Plato, neque Aristoteles Aristoteles, neque Theophrastus erit Theophrastus. Plurima enim, ut saepe indicavimus, ex istorum libris aliter descripsit philologus, quam habeantur hodie in vulgatis editionibus. Omnia denique si huic argumentationi locum damus, ἔνκαλλα γενήσεται, ut ait poeta. Sed valeat insrunitus criticus, cum perverso isto judicio. Porro de lectione Strabonis ad Strabonem egimus: hic autem fidei nostrae caussa eam expressimus γραφὴν, quam scripti omnes exhibebant. Culpam hic commissam Athenaeone attribuam an exscriptori, incertus animi haereo. nam illa μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στράβων, si ita accipias, *Pernarum mentionem facit Strabo:* nihil vetat credere locum Strabonis ab Athenaeo bona fide recitatum, a librario fuisse corruptum, qui pernarum Cantabricarum nomen audiverat nunquam: *Cybiricas* vero sive *Cybiraticas* modo nominatas Athenaeo meminerat. Sine caussa autem voci Πομπέλων defectus et vitii notam praefixerunt. eam tolle: nihil enim deest. p. 936.

Caput Vigesimumsecundum.

Τροφαλὶς Σικελική. *Caseus* Τρομιλικός. *Prov. ex depravata lectione fictum*, Jovis lac. ἀποτράγημα. Maeson *cocus et* tettix. *Megarenses Nisaei. Olim iidem coci et popae. Alexander victimarum e Macedonia accersit.* ὀργιαστικὰ *sacra. Olympias iis dedita. serpentes ad illa sacra adhibiti. iis nomen* ἀργόλαι *vel* ἀργαῖ. *Volumen epistolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum.*

ΕΠΕΙ δὲ καὶ Σικελίας αὔχημα τροφαλὶς ἥδε ἐστι φ: alludit ad poetae alicujus verba. Aristophanes Vespis.

Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδοκε. et rurſus in eadem, Ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν Κατεσικέλιζε. Caſeus qui Τρομιλικὸς nominatur in libris editis, Breviatori eſt, Στρομιλικός. quod ſi rectum eſt, Στρομίλεια utique mox ſcribendum. alterum malim. Noli quaerere quid appelletur *Jovis lac*, iſto verſu quem recitat dipnoſophiſta: Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. e Cyclope Euripidis eſt hic verſus. Ibi hodie ſcriptum βοὸς γάλα, quae vera eſt proculdubio lectio. Faceti ſane homines, qui bovem in *Jovem* mutarunt. quanto hoc majus, quam ex muſca elephantum. Eruditiſſimus paroemiographus ſi Euripidis codices inſpexiſſet, deprehenſum errorem emendare praeoptaſſet, quam Chiliadas ſuas fictitio proverbio reddere auctiores. Ἀποτράγημα interpretatur Athenaeus apud Eupolidem, λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων. ex his emendabis Heſychii codices: ubi perperam ſcriptum ἀποτράγημα, λείψανον, βρῶμα. Seq. Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς, Τοὺς δὲ πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. conferenda haec cum iis quae ſcribit Pollux libro ſexto, capite nono, ubi aliam lectionem invenies. Poſtea coquus inducitur μαγειρικὰς multas ῥήσεις ex antiquis poetis recitans: quae illis ſunt adjiciendae, de quibus libro ſeptimo, capite undecimo diximus. Obſervat iſte dixiſſe veteres τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον τέττιγα. qua de re Feſtus, *Maeſon, perſona comica appellatur, aut coci, aut nautae, aut ejus generis. dici ab inventore ejus Maeſone comoedo ait Ariſtophanes grammaticus.* at Heſychius ſcribit hoc nomen per ου. Μούσωνες, inquit, οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων. ἢ οἱ τεχνῖται. ſed verba ſunt ejusdem alio loco, Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ Ἀττικοῖς, οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δ' ἐντόπιοι μαίσονες. Obſervo etiam inter comicas perſonas unam fuiſſe quae θεράπων τέττιξ dicebatur, auctore Polluce libro quarto. Paulo poſt pro καὶ Φιλήμων δέ που φησίν, aut erravit librarius aut Athenaeus: Stratonis enim ſunt verſus, non Philemonis. vide libro nono. Megarenſes veteris et antiquae Graeciae diſtinguuntur ab aliis Megarenſibus Siculis cognomine Niſaeorum. Theocritus, Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρέτμοις. et Athenaeus,
p. 937. hic, τὸν Μαίσωνα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ φησὶν εἶναι Μεγαρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων. Nova fuit et inſolens illa coqui gloriatio, qui apud Poſidippum hos verſus proſerebat,

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα. συμβαίνει δέ τι
νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
ἀστεῖον, οὐχ ἁλώσομ' ἐκφέρων κρέας.

Moris fuit coquis cum cibos mercede conducti pararent, furto quicquid possent auferre. Ideo soliti janitores excutere diligenter cum abirent. Hoc toties jam probatum in superioribus, ut exemplis non sit opus. Iste vero coquus, vel quod macilentas carnes habuisset despicatui, vel quod propter tenuitatem apparatus, aut vigilantiam custodis appositi non potuisset, id nunc gloriatur, et laudi sibi verti postulat, quod janitores se non essent in fraude et carnium furto deprehensuri. Simillimus est apud comicum initio *Pacis* locus: nam ibi famulus qui stercoreas turundas scarabaeo pinsebat, hoc unum saltem ex ea opera consequuturum se praedicat, quod nemo illum sit accusaturus, quasi mandentem inter pinsendum: quo nomine saepe famelici aut gulones servi poenas sordidis, vel delicatis heris dabant: nam utrosque hoc facto offendebant. Aristophanis verba sunt,

Ἑνὸς μὲν ὦ ἄνδρες ἀπολελῦσθαι μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

Aestimet ex his eruditus lector quo jure, quave injuria in tertio versuum Posidippi negationem tollendam interpretes censuerint. ut taceam de labe versus. Multa in iis quae deinceps recitantur, et mutila et corrupta supra humani ingenii conjecturam. Simonidis testimonium fortasse ita non male scribas: *χ' ὅσα θεῶν σαφῶς ἐμίστυλα κρέα εἰδώς. quae ad Deos spectant, ea perite paravi.* Deinde. *Τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;* non *κακῶς.* Transeamus ad sequentia: egent enim censura nostra. Ait, *ἐμφαίνει δ' αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἡ πρὸς Ἀλέξανδρον Ὀλυμπιάδος ἐπιστολή. προτρεπομένη γὰρ μάγειρον αὐτῇ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἡ μήτηρ φησὶ, Πελίγναν τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. ουτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερά σου τὰ πατρῷα ὃν τρόπον θύεται, καὶ τὰ αἰργὰ, δικαστικὰ καὶ τὰ Βακχικὰ ὅσα τε Ὀλυμπιὰς προθύεται, οὗτος οἶδε. μὴ οὖν ἀμελήσῃς, ἀλλὰ λαβὲ, καὶ ἀπόστειλον πρὸς ἐμὲ τὴν ταχίστην.* Dicebat modo Athenaeus veteres cocos rituum sacrificandi et *πάσης τῆς θυτικῆς* notitiam habuisse. Nunc ait, posse id ipsum constare ex Olympiadis ad Alexandrum epistola. deinde ipsa Olympiadis verba profert, et quod instituerat, clare probat. quid dico probat? imo vero probabat olim: nunc perversa lectio hujus loci sententiam omnem per-

vertit. Nam ineptissimum est quod vulgata scriptura con-
tinet. Initio petit mater a filio, ut coquum sibi sacrificandi
peritum emat: deinde autem offert e vestigio eadem filio
suo Pelignam coquum plane qualem se desiderare dixe-
rat. Enimvero si habet bonum *θύτην*, cur usque inde
ex Asia, aut India sibi petit mitti? Sed neque illud in-
p. 958. telligo, quorsum Olympias Macedoniam inhabitans, eum
desideret qui Asiaticorum sacrorum ritus norit, Graeca-
nicorum aut Macedonicorum ignoret. nisi putemus, quod
absurdissimum est, more populorum Orientis sacra fac-
titasse Olympiadem. Quid multa? interpretum qui haec
absurda concoxerunt, stomachum nemo satis depraedi-
carit. Legendum affirmo, *προτρεπομένου γὰρ μάγειρον
αὐτῷ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἡ μήτηρ φησί.* id est,
*nam cum Alexander eam hortatus esset ut ad se mit-
teret popam sacrificiorum peritum, ait mater: Accipe
popam Pelignam a matre tua,* etc. Cur e Macedonia
victimarium accersierit Alexander, obscura caussa non
est: nam et pietatis intererat, et existimationis illius, ut
more patrio sacra faceret. quod ostendit Olympias ma-
nifesto cum subjicit: *οὗτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερά σου τὰ πα-
τρῷα.* Quaenam autem sunt *ἀργὰ* sacra quorum Olym-
pias meminit? quae item illa *δικαστικά*. Prorsus nisi
ineptire volumus, legendum, *καὶ τὰ ὀργιαστικὰ, καὶ τὰ
Βακχικά.* Olympiadem valde fuisse deditam orgiasticis
sacris et Orphicis, diserte Plutarchus scribit in Alexandri
vita. Addit idem, solitam Olympiadem mansuetorum ser-
pentum genus quoddam ad ista sacra adhibere: qua de
re multa etiam Lucianus scribit in Pseudomanti. Ex
Suida et Hesychio conjicere est, *ἀργόλας* vel *ἀργὰς* istos
angues fuisse appellatos. Qui horum meminissemus, pu-
tavimus aliquando posse hunc locum in eam sententiam
accommodari non magna mutatione: ut dicat Olympias,
illa etiam sacra Pelignae esse nota, ad quae serpentes
argae adhiberentur. Sed displicet nobis jure merito haec
sententia. neque dubitamus verum esse quod prius dixi-
mus. Quaerant etiam doctiores quaenam illa sint sacra
ὅσα Ὀλυμπιὰς προθύεται. nos qui frustra quaesivimus
legemus interea, *ὅσα Ὀλυμπίᾳ.* ea sacra intelligit, quae
Olympiae fiebant ab agonistis prius quam certamen ini-
rent. Sciendum autem, extitisse olim in doctorum biblio-
thecis epistolas Alexandri, et aliorum ad Alexandrum.
multa harum mentio apud veteres scriptores, ut Plutar-
chum, Athenagoram, Athenaeum, alios. sed et Grammatici

earum teſtimoniis aliquando utuntur: Heſychius, in voce *σκοῖδος*, quae Macedonum lingua praetorem judiciis praefectum ſignificabat, *ἡ λέξις κεῖται*, ait, *ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς* Ἀλεξάνδρου. meminit et in Ἀρόπαναι. ejusdem verba ſunt quae ſubjiciam, Γητικὰ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολαί. ποτήρια οὕτω καλούμενα. corrigendum, *παρὰ* Ἀλεξάνδρῳ *ἐν ἐπιστολαῖς*. Epiſtolarum Olympiadis ad filium meminit A. Gellius libro 13. capite quarto et Pollux lib. 7. cap. 9. obſervans nominari Olympiadi *ἀριουργεῖον*, qui dicitur vulgo *ἱστών*: nam ita ſcribi debet is locus. et iterum mox legendum *βέλτιον δὲ ὁ ἱστὼν*, vel *ἱστεὼν*, ut in Gloſſario ſcribitur. peſſime libri Pollucis *οἰστεύων*. Earum quas ad matrem ſcripſerat Alexander mentionem ſecere item multi. Octavius Minutius Felix, *Alexander ille Macedo inſigni volumine ad matrem ſuam ſcripſit metu ſuae poteſtatis proditum ſibi* p. 939. *de diis hominibus a ſacerdote ſecretum.* Pollux libr. 6. cap. 12. *ἐν* Ἀλεξάνδρου *πρὸς τὴν μητέρα ἐπιστολῇ, μέμνημαι ἐν ἄλλοις σκεύεσι καὶ τὸν μύστρον εὑρών.*

Caput Vigesimumtertium.

Ceryces *Athenienſium.* ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν. ἔρδειν. θύειν. δρᾶν. *antiqua ſacrificia.* ἀναγραφαὶ παλαιαί. *Clidemi* Atthis. *Prov.* Καινὸς οὗτός ἐστι Παλαίφατος. *Palaephatus mythographus.* τί οὐχ ὁρώμενον λάχανον. περισποδεῖν τὸν δεσπότην. σποδεῖν. myma *et* mimarcys. *νομὰς*, *gallina Numidica. Philemonis.* Ἁρπαζόμενος.

Familia fuit Athenis *Cerycum*, quos ait Diodorus Siculus *μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων παστοφόρων.* erant ſane et paſtophori Aegyptiorum, et Athenienſium ceryces ſacrorum adminiſtri, popis et victimariis non diſſimiles. Propterea ſcribit Athen. *ὅτι σεμνὸν ἡ μαγειρικὴ μαθεῖν ἐστιν ἐκ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων.* inepte facias ſi vertas hic *κήρυκας praecones. Homerus*, inquit dipnoſophiſta, *τὸ ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει.* id eſt, *quod nos θύειν dicimus, victimam Deo mactare, id Homero eſt ῥέζειν*: vel ſimpliciter abſque ulla adjectione: vel adjecta voce *ἱερεῖον*, aut alia ſimili, ut — *Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην* Ῥέξαι *ὑπὲρ Δαναῶν.* ſic Latini *cum faciam*

vitula. Plutarchus de iis loquens, qui diis hostias primi mactarunt. *ταραττόμενοι καὶ δειμαίνοντες, ἔρδειν ἐκάλουν καὶ ῥέζειν, ὥς τι μέγα δρῶντες τὸ θύειν ἔμψυχον.* Athen. verba non recte accipiunt interpretes. Addit, *τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμιᾶν.* antiquissimi homines cum sacrificia cruenta ignorarent: hostiarum loco vel folia et glandes dum ipsi adhuc *ἐβαλανηφάγουν*: vel *ψαιστὰ* et fractas fruges diis offerebant. atque hoc illi vocabant *θύειν* inquit Porphyrius Περὶ *ἀποχῆς ἐμψύχων* libro 2. et observant critici nunquam apud poetam *τὸ θύειν* mactandi significatione esse positum, sed *τοῦ θυμιᾶν.* Sequitur, *καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾷν ὠνόμαζον.* id est, *δρᾷν* veteres usurpabant pro mactare et jugulare victimas, quod nos hodie *θύειν* dicimus: etiam grammatici *δρᾷν* exponunt *θύειν.* et ita statim accipitur. *ἔδρων οἱ κήρυκες*, id est, *sacrificabant ceryces.* at verbum *θύειν* significare *ἁπλῶς agere*, quis docuit interpretes? Mox, *κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον.* reddit rationem cur sacrorum ministros *κήρυκας* appellarint *ἀπὸ τοῦ κηρύττειν*, quod est, *aliquid proclamare.* a praestantiore, ait, parte muneris quod obibant sic dicti. Iidem namque et hostias mactabant adolebantque, et cum fiebant sacra, populum initio jubebant favere linguis acclamantes, Εὐφημεῖτε. *σιγῇ πᾶς ἔστω λεώς.* peractis vero solennibus religionis, populum demittebant his verbis, Λαῶν ἄφεσις. id est, *extemplo*, vel *ite: Missa est.* Haec pars est ministerii cerycum, quam vocat auctor priorem et praestantiorem. Quod sequitur, *ἀναγέγραπταί τε οὐδαμοῦ μαγείρῳ μισθὸς, ἀλλὰ κήρυκι*, qui de Ho-
p.940. mero putant accipiendum multifariam errant. Non dubitamus nos, aliorsum esse haec referenda: puta ad leges sacrificiorum, qualis illa regia lex fuit, cujus meminere Pollux et noster libro sexto. Ea lege et similibus aliis definiti erant sumptus sacrorum, et quantum cuique dari de publico deberet. Ait igitur Athenaeus, in nullo hujusmodi monumento vetustatis fieri mentionem *μαγείρων*, sed semper *κηρύκων.* Legebatur, Ἐν *δὲ τῷ πρώτῳ τῆς* Ἀτθίδος Δῆμος. emendavimus Κλείδημος. cujus scriptoris Atthidem et Athenaeus, et alii laudant saepe. Athenioneae *ῥήσεως* versum duodecimum, scribe hoc modo, Ὡς *ἦν δὲ τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν.* *cum visa esset occisae victimae caro suavior humana.* sic statim, *ὡς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς* Ἐμπειρίαν *τιν' ἔλαβον.* Deinde mutata distinctione, *τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσι φλογί,*

ἅλας οὐ προσάγοντες. De sale quod ait Athenio, verum est. Lege omnes sacrificiorum descriptiones apud antiquissimos poetas: nulla usquam salis mentio. Praeterea scribit Plutarchus in 8. Symposiacor. ἰχθύων δὲ καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους· ἁγνεύοντες δὲ καὶ τὸν ἅλα φεύγουσιν, ὡς μήτε ὄψον προσφέρεσθαι μηδὲν ἅλεσι θαλαττίοις μεμιγμένον. vigesimo septimo. Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος. Omnino καινὸς legendum, non κοινὸς, ut placet Dalecampio qui etiam παλαίφατος vertit *fama publica*: quasi esset παλαιὰ φάτις. tam aliena vero sententia ne refutari quidem meretur. Eustathius postquam de Palaephato nobili mythographo locutus esset, addit, Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείρου σοφιζομένου, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τὸ, καινὸς οὑτοσὶ Παλαίφατος, ὃ δὴ καὶ παροιμιάζεται εἰς τοὺς πιθανολογοῦντας τὰ μὴ οἷά τε προσοχὴν ἔχειν. Palaephatus antiquissimus auctor de fabulis veterum ita docte et accurate scripserat, ut locum proverbio fecerit, quod hic usurpatur. nam ut de eximiae fortitudinis viro dicebant ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς: sic de eo qui mendacia fingere probe nosset, ac rebus incredibilibus πιθανολογίαν περιάπτειν, dicebatur, καινὸς οὗτος Παλαίφατος. Est vero observandum in Athenionis ῥήσει pronuntiari hunc versum non a coquo, sed ab eo qui cum loquebatur coquus. Ejusdem personae est hic quoque versus paulo post: Ἄνθρωπε χαῖρε περιπέδει τῷ δέσποτῃ, de quo mox dicemus. 30. versus est hypermeter: sequens foede corruptus. auxilium a libris censeo expectemus. hoc solum tuto videmur posse tentare, — διέλαβε Περικομματίοισιν ἐπιῤῥάνας. μετέπειτα δὲ Ἰχθ. Arte coquorum ita interdum cibi dissimulantur conditura, ut cum eos edas, nihil minus putes esse quam quod edis re vera. Exemplo sit ille qui de rapis fecit apuas, ut dictum libro primo. Eo respicitur versu 32. cum ait comicus ἐπεισκυκλῆσαι τὸ οὐχ ὁρώμενον λάχανον. inferunt enim coqui in convivia olus non quale solitum versari in hominum adhuc ποηφαγούντων mensis: sed arte paratum, sic, ut olus non videatur olus. 34. et sequentes p. 941.
sic accipe. Posteaquam propter dictas voluptates plurimum quisque ab eo afuit, ut hominem occidere atque esse vellent: tunc omnes cum primis auctoribus vitae hujus volebant vitam degere: tunc coepere homines in unum congregari, urbes condi: atque id beneficium mortalibus imputat ars parandi cibos. Haec mens eorum

quae dicit coquus ad versum 53. usque. Ibi interfatur alter, et ait, Ἄνθρωπε χαῖρε, περιπόδει τῷ δεσπότῃ. Hic cum audiisset coquum magnifica de se et arte sua praedicantem, ipsum salutat ceu magnum aliquem virum et ut servile jugum excutiat, suumque herum jubeat μακρὰν κλαίειν, hortatur. quasi diceret, rem esse indignam, si adeo peritus homo tam nobilis artis, servitutem serviat. Existimamus hanc esse sententiam istius versus. sed περιποδεῖν nulli pretii verbum ferri hic non debet. Scribo, περισπόδει τὸν δεσπότην. obscenum verbum est σποδεῖν apud comicos. sed quod hoc loco nihil nisi contemptum significat. est enim extrema contumelia quae homini libero fieri potest, cogere aliquem pati muliebria. sic apud Catullum et alios Latinorum ejusdem significationis verba capi non negabunt eruditi. 45. scribe, ἀλλὰ δεῦρό μοι συνέσθιε. Per υ mox scribendum διαθρυμματίδας. alii vocant θρυμματίδας, vel ἐνθρομματίδας. In versibus Posidippi scribe, Ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοὖψον. et, χναυστικὸς προσχναυστικός. vel προσκαυστικὸς, ut olim Turnebus. In Ecloga Antiphanea, Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον ὥσπερ ἄλλοτε Ἕψειν ἐν ἅλλ. In Batonis pericopa, Τί σοφὸν καταλέλοιπέ τις ἡμῖν Ἀκτίδης. ejus ῥήσεως postremus versus non habet plenam sententiam p. 942. nec metrum. Scribo, Τὰ μέγιστα. πόσα ταῦθ'; ὅσα οἱ τεθνηκότες. interrogatus an in arte sua novi aliquid excogitasset: *Ego vero*, ait, *maxima. quot autem sunt quae invenisti?* inquit alter: respondet, *quot vel omnes priores qui nunc sunt mortui*. Post tam multa exponitur tandem, quid sit *myma*: ὅτι σκευάζεται ἐκ κρεῶν καὶ αἵματος. Reperio aliam paraturam apud Hesychium, cujus verba ita scribenda, μῦμα, θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμά τι. Ac videtur Athenaei *myma*, aliorum esse *mimarcys*. de quo edulio Hesychius et Pollux. *Cratinus* qui de republica Thessalorum scripserit, alibi quam hic non inventus nobis: et fortasse melius Κριτίας: de quo et ejus Politiis ante dictum est. Mox scribi potest, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε ματτύη. omnino autem, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος παρέθετο μαρτυρίου Ἀλέξιδος, non μαρτύριον. Quid appellet Athenaeus ἐκλογὴν, quid διεσκευασμένον δρᾶμα saepius jam dictum est. In tertio Alexidis versu scribe, προπόσεις πίνετε. consentiente Eustathio: non προπόσει. Deest verbum in istis, εἴτις τῆς ὄρνιθος ματτύης. videlicet ὀρέγηται, aut simile. Ait ἐσφάχθω διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλήν. *juguletur* immisso cultro,

os in caput. καὶ νομάδα παχεῖαν ὄψε. quid virum um impulit, ut νομάδα verteret *columbam?* aut cur ὶς gallina Numidica vel Africana esse non queat? l etiam confirmat vox κοκκυζόντων, quae de eo ge- ı avitii proprie usurpatur. Scribe, Ποτηρίων καὶ κατ- ευφραίνετο. Philemonis fabula unde est hic versus ribitur hic Ἁρπαζόμενος apud Pollucem Ἁρπαζομένη ı septimo, cap. 9. sed in ejusdem libr. ιθ. capite simo quarto, ut hic. versus primus e Nicostrateis ita ıi debet, Εὖγ' ἄνδρες, εὖ σφόδρ' ἀλλὰ μὴν τῷ κατ- Oῦτ.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUINTUS.

CAPUT PRIMUM.

Nexus libri hujus et argumentum. Mores veterum aliquot poſt finitas epulas. παραχέειν λίτρον, *vel potius* νίπτρον. παραχέειν μύρον. νίτρον, λίτρον, νίπτρον, νίψασθαι. ὕδωρ κατὰ χειρός. *Dicaearchus Meſſenius.* ἐξίσταντο τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. *Locus e ſcholiis Ariſtophanis emendatus. Cottabiſſantium praemiola. Locus Ariſtotelis animadverſus.* Ἰσθμιάς.

UNIVERSAM *δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν* in tres partes
fuiſſe tributam ab auctore, ſuo loco diximus. Harum
duas, *τὰ πρὸ τοῦ δείπνου*, et *τὸ δεῖπνον*, libris ipſis
quatuordecim executus eſt. Tertia reſtat, unico hoc libro
comprehenſa: quem inſcribas licet cum Athen. *Τὰ μετὰ
τὸ δεῖπνον ἐπιτελούμενα.* Habes hic prolixam eorum ex-
plicationem quae remotis menſis fieri olim ſolita cum
ſurrexiſſent, aut inter ſurgendum. Cottabis nempe lude-
p.943. bant antiqui, flores ſumebant, ſive ſertos ſive ſolutos:
unguentis etiam ſe perſundebant, aut ungebant: tum
autem extremo poculo educto, quod vocabant *ἀγαθοῦ
δαίμονος*, ac de more recitato aliquo ſcolio vel paeane,
aliove carmine, domuitioni tandem facibus accenſis ſe
accingebant. Haec praecipua capita ſunt omnium ſer-
monum qui ultimo hoc libro continentur. Initio locus

recitatur e Platone comico elegantiſſimus: quo velut ob oculos ponitur ſtrepitus ille qui in coenationibus ſolet excitari, cum ſurgunt de menſa convivae, et omnia illa quae diximus geruntur. Servus eſt atrienſis qui loquitur, aut architriclinus: qui miniſtrantium puerorum alium aliud cito facere praecipit. Ἐγὼ δὲ, inquit, λίτρον παραχέων εἰσέρχομαι. Moris fuit ut poſt finitas epulas, aqua manibus lavandis funderetur, deinde unguenta exhiberentur. illud Plato vocat παραχέειν λίτρον, hoc, παραχέειν μύρον. Nitro uſos veteres in balneis et plerisque lotionibus, probari poſſit multis Hebraeorum, Graecorum et Romanorum teſtimoniis. λίτρον Attici, alii νίτρον ex Hebraeo נתר *neter*, ut Jerem. cap. ſecundo 22. et alibi. Atque haec quidem ita: ſed an λίτρον pro aqua lavandis manibus laturi ſunt qui habebunt ῥῖνα κριτικήν? equidem vix puto. etſi ſcio non aliis ſolum rebus, ſed et corpori lavando, nitrum eſſe adhibitum. Athanaſius, in ſermone de virginitate, Ὅταν νίψῃς τὸ πρόσωπόν σου, νίψῃ, ταῖς δύο χερσίν· οὐδὲ μὴ ἐκτρίψῃ τὰ μῆλα τῆς ὄψεώς σου, οὐδὲ μὴ βάλῃς πόαν οὐδὲ νίτρον, οὐδὲ τὰ ὅμοια τούτοις. Legam λουτρὸν, aut νίπτρον: quae dominans in hac re vox eſt. nam νίψασθαι proprie de lotione poſt epulas: νίπτρον aqua in eam rem: at lotio ante coenam proprie ὕδωρ κατὰ χειρός. Lacunam in his verſiculis adnotatam explere licet hoc modo, ποῦ δὴ μέλος; ἤδη γέγονε. Καὶ ἔπινόν γ' ἤδη πόῤῥω. Deinde ſcribo et diſtinguo, — μέλος μελίζεται Τοῖς συμπόταισιν. ἄλλην Τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν, Ἥγ' ἦδε πρ. Dicaearchus is qui ab Ariſtotele doctus, ut Cicero ſcribit, non Mileſius fuit, ſed Siculus ex Meſſana urbe, auctore Suida non uno loco. Falſa igitur eſt lectio quae ſequitur non longe Δικαίαρχος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ Περὶ Ἀλ. melius libro 14. Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ Περὶ Ἀλκ. ita igitur ſcribe. In Euripidea pericopa ex *Oeneo*, ſcribe ἆθλα κότταβον διδοὺς, cum Dalecampio. hoc enim agit, ut probet κότταβον etiam appellari praemium τῶν κοτταβιζόντων, id eſt, eorum qui ut loquitur Plinius, *elidebant in pavimento ſonum, ex vini reliquiis*. Ait, Πλάτων δ' ἐν Διὶ κακουμένῳ παιδιᾶς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβεύοντες. id eſt, *Plato in Jove cruciato luſus eſſe genus tradit in quo vaſculis ſuis* vincenti *cedebant qui infeliciter jaciebant*. Significat philologus, etiam propoſito

praemio certaſſe veteres cottabismo: ſed praemio tenui et non magnae rei. atque illa praemia vocat *σκευάρια*, paucis verbis more ſuo mentem nobis exprimens inſe-
p. 944. quentium Platonis verſuum. quid igitur ſunt *σκευάρια*? crepidae puta et cotylus, quorum in ſubjectis verſiculis fit mentio. Haee ſunt quae proprie vocabant cottabia, ut mox dicetur. In ſcholiis Ariſtophaneis ubi laudatur hic locus male ſcriptum, *Δῖτ καλουμένῳ*: quod alii multi loci arguunt: et *διακυβεύοντες* pro *δυσκυβοῦντες*. id quoque male: nam *δυσκυβεῖν* probum verbum eſt, etiam Polluce teſte. Multa in Platonis ecloga corrupta. Ita autem incipit:

Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῷν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἐσκευάσω πάνυ βούλομαι.

Scribo, *τὸ δεῖπνον ὧδε σκευάσω*, *π. β.* et deeſſe verbum explendae ſententiae videtur. Coquus loquitur, qui ut tempus habeat parandae coenae, optat convivas cottabo interea ludere. 3. verſus prope conclamatus. *Ἀλλ' ἄνεμος ἐστάλεις θυίαν παῖς θεόν* cum adoleſcentes ad cottabismum hortatus eſſet cocus, illi expediri, proferrique omnia ad eam rem neceſſaria jubent. Inter alia requirebatur vas aliquod grandiuſculum aquae capax: cujus uſum et Athenaeus mox, et Pollux libro ſexto nos docent. Scribitur libro undecimo habuiſſe veteres vaſa quaedam ad hunc tantum luſum fabricata. Quod etſi verum eſt, nihil tamen vetat, etiam alia formae non diſſimilis, cum ad manum propria non erant, cottabismo inſerviſſe. Nos quidem non dubitamus, *θυίαν*, id eſt, *mortarium*, in iſto verſu, locum pelvis tenere in quam ſolita ad cottabos aqua conjici, ut modo dicebamus. Hoc igitur ratum eſto: praeſertim cum aquae ſtatim mentio fiat. Verba ſic aptaveris huic ſententiae. *Ἀλλ' ἄγε μόνον*, vel *ὕδωρ στάζ' εἰς θυείαν παιδίον. Age igitur, o puer, aquam infunde in pilam.* Interdum ſcire cottabiſſantibus praemii loco concedi ſolitum, ut praeſertim foeminarum oſcularentur quam vellent. Ideo ait Plato verſu quinto, *παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων*. Calippus,

Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοτταβεῖα, καὶ τῶν παρουσῶν ἣν θέλῃ φιλήσει.

Septimo ſcribe, *Παίζειν δὲ τίθεμαι κοτταβεῖα σφῷν ἐγώ.* id eſt, *ego vero cottabismi praemia haec vobis ſtatuo*: crepidas nempe, quae ſequenti verſu nominantur, et cotylum. haec praemia *κυρίως* vocabantur *κοτταβεῖα*, vel *κοττάβια*, auctore Athenaeo libro 11. et Polluce libro

sexto. Aristotelis locus est paucis recte intellectus, ubi horum praemiorum fit mentio, quem ἐδοῦ παρέργον attingemus. Rhetoricorum libro secundo, enumerans philosophus eos qui opportuni sunt injuriae et εὐαδίκητοι, inter caetera scribit: καὶ τοὺς ὑπ' ἄλλων μέλλοντας, ἂν μὴ αὐτοὶ, ὡς οὐκέτι ἐνδεχόμενον βουλεύσασθαι· ὥσπερ λέγεται Αἰνησίδημος Γέλωνι πέμψαι κοττάβια ἀνδραποδισαμένῳ, ὡς καὶ αὐτὸς μέλλων. hoc est, *Facile eos laedimus, qui inibi sunt, ut si tu non occupes, alius sit ipsis nociturus: jam enim videtur integrum non esse de eo deliberare. sicut dicitur Aenesidemus Geloni misisse cottabia, postea quam Gelo quosdam subegisset, quibus et ipse imminebat.* nihil hac interpretatione manifestius. non illepide hoc pacto significavit Gelo Aenesidemo victum sic ab eo diligentia et festinatione, cum alioqnin idem et ipse meditaretur. ἂν μὴ αὐτοὶ concise positum ab Aristotele pro ἂν μὴ αὐτὸ φθάσωσι: vel κἂν μὴ αὐτοὶ ἀδικῶσι. ante vocem ἀνδραποδισαμένῳ deest populi a Gelone oppressi nomen, aut scribendum τινὰς ἀνδραποδ. viri eruditi, qui eos libros sunt interpretati, philosophi mentem non sunt assecuti. Revertamur ad Platonem, cujus postremos duos versus ita scribe: p.945.

> Καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. βαβαιὰξ οὑτοσὶ
> μείζων ἀγὼν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

majus certamen sibi propositum ait, quam si agatur de pinu Isthmica, sive ludorum Isthmicorum praemio. pluris nempe facit praemia hic proposita, quam coronam ludicri Isthmici Ἰσθμιάδος, intellige πίτυος: nam Isthmionicae coronabantur πίτυϊ.

Caput Secundum.

Cottabi κατακτοί, Pollucis locus correctus. Praemium cottabissantis optime. καρκινοῦν τοὺς δακτύλους. *radicum* καρκίνωσις *et* τάῤῥωσις. χλανίδες καὶ βλαῦται. cossabus. *et* κόσσαβος. Calippus *comicus, sive* Callistus. *abstersae maculae multae.*

Ait, ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτούς τινας κοττάβους· ἔστι δὲ λύχνια ἀναγόμενα πάλιν τε συμπίπτοντα. Intellige ex Polluce hunc locum, τὸ κοτταβεῖον ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ὀρόφου ὕπτιόν τε καὶ τέλειον χαλκοῦν πεποιημένον, ὥσπερ λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λύχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει. ita

scribitur in vulgatis libris. perperam, cum sit legendum, ὑπτιόν τε καὶ λείου χαλκοῦ πεποιημένον. id est *Pendebat ex lacunari aeramentum supinum ex aere levi factum, ei simile quod lychnum sustinet.* Plura leges in Commentariis Graecis ad Aristophanis *Eirenen.* et in ipso Athenaeo aliquanto post. Sequitur ex Antiphane, — ὠὰ μὲν Πέντε νικητήριον . . . . Possumus hic vetustati facere invidiam, et quod ipsa ivit abolitum, restituere in integrum. Nam paulo post Athenaeus, de praemiis, ait, cottabo ludentium ante diximus ex Antiphane: ὠὰ γάρ ἐστι καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα. Non est dubium respici hunc locum. Quare neque illud dubium esse potest, scripsisse Antiphanem,

— ὠὰ μὲν Καὶ πέμμα καὶ τράγημα νικητήριον.

Alibi dicit Athenaeus, praemium fuisse pyramuntem placentam. Artemidorus libro primo, ἦν γὰρ ὁ πυραμοῦς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Videsis Plutarchum Symposiacorum libro nono, capite decimo quinto. Sextum et septimum versum ita emenda, Ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα· ποίαν; τοῦτο τὸ Ὑποκείμενον. τὸ μικρὸν πινακίσκιον λέγεις; plura diximus ad librum undecimum. De modo recte cottabissandi recitantur ejusdem comici versus plusculi: quorum primi sunt hi,

Ὧι δεῖ λαβὼν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ,
αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους,
οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν.

p. 946. Legendum suspicabar, Ὧδὶ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖ σ' ἐννόμως. nam vulgatam scripturam recte interpretari non queas. Καρκινοῦν autem τοὺς δακτύλους dicitur tibicen, qui tibia canens, non solum curvat digitos, sed etiam torquet, flectitque in obliquum, sicut cancer pedes suos cum se movet. Graeci de obliquis hisce motibus verbum καρκινοῦσθαι usurpant. Observant veteres proprie dici καρκινοῦσθαι radicum fibras et fibrillas, quae contortis mutuisque nexibus invicem implicantur. Pherecrates *Fugitivis*, ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινωθῇ. Theophrastus Historiarum libro primo, de differentiis radicum, μικρὰν ταύτην (ῥίζαν ἔχει), τάς τε ἄλλας μείζους, καὶ ὡς κεκαρκινωμένας. Idem, De caussis, libro tertio, χειμῶνες δ' ἐπιγινόμενοι πανταχοῦ χρήσιμοι· ῥιζοῦνται γὰρ καὶ καρκινοῦνται μᾶλλον. quid sit τὸ καρκινοῦσθαι explicatur ab eodem libro primo De caussis, cap. 13. cognatae significationis verbum apud eum philosophum τὸ ταῤῥοῦσθαι. quod alibi pluribus explicamus. affine etiam apud Hebraeos τὸ סבך

quo non semel utitur auctor libri Job. Legitur in Glossis, καρκῖνος χαλκέως. *forfex*. recte. nam teste etiam Eustathio, forfices appellarunt καρκῖνον, propter jugationem qua connectuntur duae χηλαί. Post μάνθανε ponenda fuit τελεία στιγμή. nam falluntur qui sequentia quae sunt Athenaei cum praecedentibus Antiphaneis connectunt. ἀγκυλοῦν τὴν χεῖρα quid sit, docent clare pluribus relata ejusdem Dicaearchi verba libro 11. in voce κοτταβίς. de ancyle poculo habes in fragmento libri 11. cap. 4. Corrupta sunt multa in Aeschyli versibus ex *Ossilegis*. Primo deest syllaba: in secundo αἰνεσίους nihili vox est. Scribe verv,

Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἀνεκτέους ἐμοί.

ceu alter Eurymachus, non minore contumelia me affecit. quam equidem ferre non queo. de Eurymachi insolentia vise Homeri Odysseam: eo enim respicit ὁ Φιλόμηρος tragicus. Tertio versu exponebatur magna illa contumelia de qua secundo dictum. sed lectio est contaminatissima: sic enim legitur, Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα. conjicimus, sive mavis, divinamus, dicere hoc poetam: caput ejus qui loquitur a saevo et truculento tyranno habitum loco scopi, in quem cottabissans vina jacularetur. Scriptura ita fortasse concinnanda Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κάρα. caetera non capio. Scribe mox cum Eustathio, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς. In testimonio ex Hermippi *Moeris*, pro χλανίδες δοῦλαι, lego, χλανίδες δ' οὖλαι. hoc est, *molles et delicatae*. Describebatur belli apparatus, omissis rebus voluptuariis, et omni luxus instrumento, ut sunt molles vestes, blautae, soleaeque convivantium, et universum cottaborum choragium. Ait, βλαύτης δ' οὐδεὶς ἑτέρως λεύκης. mentem istorum jam exposuimus: in verbis haeremus. quid si ita? βλαύτης δ' οὐδεὶς ἑταίροισι λόγος. Chlanides et blautae eorundem sunt et hominum et morum: saepeque apud scriptores conjunguntur. Anaxilas comicus: μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, p. 947.
βλαύτας σύρων. Postea lego, μάνης δ' οὐδείς: λαταγῶν δὲ τὴν τάλαιναν πλάστιγγ' ἴδοις π. Sequuntur Achaei versus e *Lino:*

Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες τίμου
λέγοντες ὦ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

in priore malim, ἀγνύντες τὰ 'μά. *res meas male perdentes.* de petulantia comessantium loqui videtur. posteriore

ſignificat, compotores iſtos pocula invergentes, ut Lyæi laticem cottabis illiderent, Herculem invocaſſe, ut ſolebant in conviviis ſcorta, quod ait Plautus. Moris enim fuit et cum biberent, et cum cottabos vibrarent τοὺς ἐρωμένους, ſive τὰς ἐρωμένας appellare: ut verſum hunc explicans docet Athenaeus, et repetit ex ipſo comici interpres. Inde intelligimus pronuntiata haec ab iis fuiſſe, qui Herculem peribant. Non igitur κάλλιστον ſcribi debet, ſed καλλίστῳ, aut certe καλλίστη. Explicatio hujus moris ab Athenaeo ſubjecta, ita habet: τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. Vox λέγοντες Achaei eſt, quam interpretatur Athenaeus. Poteſt ſcribi, Τοῦτο δ' ἔλεγον, παρ' ὅσ. Videtur autem ſeparare coſſabos a cottabis. quum tamen inter eas voces nihil intereſſe et teſtentur grammatici, et evincat analogia. In Heſychio ſcribitur κόσσαβος. In hanc rem recitantur inter caetera Callimachi haec:

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε,
οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

editum eſt Σικελᾶς. perperam. non enim ſecundus caſus eſt, ſed quartus. male in ſcholiis Ariſtophanis, οἰνοπόταισι κενάς. Vocem ἀκόντιον interpretatur Critiae verſus de cottabo, Ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα. *Calippus* comicus is eſt, ut arbitror, qui dicitur Polluci *Calliſtus*, libro 2. itaque alteruter emendandus. Addit, Ὅτι δ' ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ αἱ βήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τῷ Περὶ Ἀλκμᾶνος. Contaminata ſcriptura adegit interpretes de ſubſelliis hic neſcio quid comminiſci plane abſurdum: ſed emendandum erat, ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτ. triclinia intelligit ſic de induſtria exſtructa, quomodo futura erant ad cottabiſmum quam commodiſſima. libro 11. vocabat οἴκους. Pro περὶ Ἀλκμᾶνος ex aliis ſimilibus locis ſcribendum περὶ Ἀλκαίου. Similiter ex ipſo Athenaeo emendandus venit Dionyſii Chalci hic verſus, Φιάκιος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει. ita nempe, Φιάλας κυλίκων ἐρ.

Caput Tertium.

Cratini junioris Omphala. *πρόποσις munus. ἀοιδὰς ἀντιπροπίνειν. καλὸν νόημα. Platonis problema συμποτικόν. multa emendantur. Aelianus insigni loco restitutus.*

ΚΑΤΑ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον ὃς ἐν Ὀμφάλῃ φησί. Julius Pollux lib. 7. cap. 13. ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατίνου Ὀμφάλῃ εἴρηται. In versu Cratini Πίνειν μένοντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα Κρεῖττον: censeo scribendum Πίνειν γελῶντα. *jucundam et hilarem vitam agentem.* opponit sequente versu huic vitae μάχας et πόνους. p. 948.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι.

adeste hnc nuntium bonum audituri. male πεσσόμενοι, vel πεττόμενοι vulgo et interpretes. Subjiciuntur Callimachi ista.

— τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τῶν † δένδρων ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

ita vulgo editur. nos aliam lectionem invenimus. — τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντος Δένδρου ἀπὸ στ. ne hoc quidem placet. Legam potius, Τ' ἀνδρὸς ἀπὸ στεφ. vel Τῷ δὲ ἀπὸ στ. Primi versus quos ex Dionysio Chalco refert Democritus, et mutili sunt, et perverse scripti:

Τήνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν
. . . . . . ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.

Vocem ποίησιν non admittit versus. Sine omni dubio legendum πρόποσιν. etsi intelligit poeta ποίησιν, id est, carmen suum, quod amico propinat, sive dono mittit, ideo munus suum vocat πρόποσιν. sic et mox loquitur, ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι. idem loquendi genus Athenaeo usurpatum non semel, ut diximus libri quarti initio, aliisque locis. Sed unde vox ποίησις? an ex glossemate, quia re vera πρόποσις hic aliud nihil nisi ποίησις? an ex sequentis versus initio? hoc puto verum: atque ita lacunam expleo: Τήνδε ἐμὴν ποίησιν ἔγωγ' ἐπιδέξια πέμπω Σοὶ πρ. Ἀπολύσασθαι τὴν ζήτησιν, parum est usitatum, sed ἐπιλύσασθαι. Quare ita scribam, Σὸν οὖν ἐστὶν ὦ μουσικώτατε τὴν χιλιοστῇ μου ταύτην ζήτησιν ἐπιλύσασθαι Δημόκριτε. non tamen nego etiam ἀπολύσασθαι legi interdum. διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐπιφανοῦς κόσμου περιαίρεσιν.

Deest aliquid implendae sententiae. Possumus ita acceptum vulnus dissimulare, *διὸ οὐκ ἀτόπως τὴν ἐπιφανῆ κόσμου κ.* Notent tyrones locutionem *οὐκ ἀσχημάτιστον* cum ait ex Clearcho, *ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐρῶντας διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς ἔοικε, στεφανουμένους περιῤῥεῖν αὐτῶν τὸν στέφανον, ἀντιστρέφομεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ πάθος.* turbavit interpretes ἡ *ἀλλόκοτος* syntaxis: nam et verborum trajectione, et mutatione casus, oratio facta est obscurior. Ita autem capienda haec, ut si esset scriptum, *ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοῖς ἐρῶσι στεφανουμένοις, περιῤῥεῖν διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς ἔοικεν, αὐτῶν τὸν στέφανον.* hoc modo planissima sunt omnia. Nescio quid sit *νόημα* in istis Lycophronis: Τόδε *ἀνατίθημί σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καὶ πέδιλα.* Fortasse scribendum, *καλὸν ἄνθημα*: vel *τὸ ῥόδον καλὸν τόδ', ἐμάτε πέδιλα.* si cui placet *καλὸν νόημα* interpretari, *ô pulchra et ingeniosa amica,* liberum esto per me. similes locutiones exponebamus libro primo, capite nono. alio sensu Anaxagoras olim Νοῦς dictus. Proponitur paulo post ex Platone problema *συμποσιακόν*: quod neque est per se obscurum: et planissime ab auctore explicatur. Quaedam tamen corrupta quae incautos interpretes in errorem perpulerunt. Platonis problema est:
p. 949. Numeros malorum aut coronarum invenire, qui aeque in plures ac pauciores convivas dividi possint aequis partibus. Probat Democritus talem esse numerum sexaginta, si in sex tribuatur. Sunto inquit 60. coronae in manu convivatoris: eaeque primo convivae qui in coenationem fuerit ingressus dentur omnes. hic dabit secundo partem dimidiam. uterque eorum habebit tricenas. ambo autem 60. accedat deinde tertius: et dentur huic ab utroque priorum denae, ut habeant singuli coronas vicenas. ter viginti faciunt 60. hanc partitionem inter convivas tres, ita exprimit Athenaeus: *καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι ἐξ εἴκοσι συνδιαιρούμενοι, τοὺς πάντας ἑξήκοντα ἔχουσι.* Dalecampius corrigit *συνδιαιρούμενος.* contra perspicuam auctoris mentem. nam Athenaeus coronas facit dividi semper communi opera ab iis omnibus qui priores advenerant. ideo ait numero plurali *συνδιαιρούμενοι*, et statim *κοινωνήσαντες.* Praepositio *ἐξ* pro *ἀνὰ* ponitur, particula distributiva. quare etiam in Excerptis est *ἀνὰ εἴκοσι.* sed ita statim, *ἐκ δεκαπέντε.* Inquit enim, *τετάρτῳ πάλιν ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε † γίνονται.* Epitomae auctor nullam hic lacunam agnoscit. Nos putamus legi debere, *κ. ἐκ δεκαπέντε, ἴσοι γίνονται.* aut potius

quod omnino, verum arbitramur, τὰ πάντα ξ γίνονται. *poſtquam convivae quatuor coronas inter ſe communicaverint, diviſerintque in quindenas, univerſae erunt* 60. quindecim nimirum quater ſumpta, 60. reddunt: qui eſt numerus initio propoſitus. poſteriores ſyllabae vocis δεκαπέντε, abſorpſerunt ſequentes dictiones τὰ πάντα. librariorum antiquorum ſolenne flagitium, ut ſaepe diximus, et exemplis multis demonſtravimus. μετὰ καὶ τάδε τοῖσι γενέσθω. Aelianus lib. 4. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 17. ἔλεγεν (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμὸς δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Doctiſſimi viri qui eum politiſſimum ſcriptorem interpretati ſunt, ſic iſta verterunt, *Dicebat binarium numerum eſſe omnium ſapientiſſimum, eo quod nomina rebus imponeret.* etſi abſurda et falſa eſt ſententia: interpretibus tamen ſuccenſere par non eſt: qui qod erat in Graeco textu fideliter expreſſerunt. ſed omnino ridiculus fuit Pythagoras cum matheſi ſua, ſi verum eſt quod haec lectio ſignificat. Non clam me ſunt quae de dyade philoſophati ſunt myſtici veteres: quorum ſententias breviter relatas legere eſt in Excerptis Photii ex Nicomachi Geraſeni Theologumenis arithmeticis. Sed neque de illis ſubtiliſſimis aſaniis cogitavit Aelianus: neque eo conceſſo, propterea minus abſurda futura eſt hujus ſcripturae mens. Quid? ſinemus perſuaderi nobis numerum ſecundum, ſive τὴν δυάδα nomina rebus impoſuiſſe? Apage has ineptiſſimas ineptias. Enimvero nobile hic exemplum habemus ejus generis mendarum, de quo modo dicebamus. Scribendum, ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατος ὁ ἀριθμοὺς εὑρών. δεύτερος, ὁ τ. Dicebat Pythagoras, omnium ſapientiſſimum fuiſſe, eum qui numeros invenit. proximum huic eum qui nomina rebus impoſuit. quia affinitas ali- p.950.
qua eſt ſoni et ſcripturae inter voces εὑρὼν et δεύτερος, aliud agens librarius, alteram harum omiſit. Plane inſignis reſtitutio, ſi per oſores harum literarum verum licet dicero. Redeo ad dipnoſophiſtas: qui poſtremo addunt: πέμπτῳ δὲ ἐκ δώδεκα, καὶ τῷ ἕκτῳ ἐκ δέκα. id eſt, *quinto communicantur coronae* diviſae *in duodenas: ſexto item* diviſae *in denas.* Theogneti locus, Οἴῳ μ' ὁ δαίμων, etc. pluribus deſcribitur libro tertio. ibi vide.

Caput Quartum.

Tenarus *vel* Taenarus *grammaticus*. τέναρος. *Cares barbari: antiquissimi incolae Sami, Cares.* λύγου θωράκιον. Τόνεα, *sive* Τόναια *festum. Apollo Hybiaeus, et ab eo editae sortes.* Abae. Demetrius Antimottyras. Andrantus, *sive* Adrastus *peripateticus.* Promachia *festum Spartanorum.* οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς. στελεγγὶς, *corona, sive* ταινία. *Aristonis Cei* Ἐρωτικὰ ὅμοια. *Mos, frontem coronandi. Oda Anacreontica non prius edita.*

ΤΕΝΑΡΟΣ δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον. Non possumus lucem facere tenebrioni huic lucifugae: quem alibi nominatum reperire non meminimus, nisi forte in antiquis Pindari scholiis, quae haec literis mandanti ad manum non erant. grammaticus fuit obscuri nominis. Glossographi τέναρος interpretantur nobis κακοῦργος, συκοφάντης. Veterum Etruscorum ὁ λῃστρικὸς βίος, satis notus ex Strabone, et aliis. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους absolute dixit pro πεπεισμένων τῶν Ἀργείων. Ait, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας, ὑπονοήσαντας αὐτόματον ἀποδεδρακέναι, πρός τι λύγου θωράκιον ἀπερείσασθαι, etc. Vertendum erat, *at Samios, ut qui erant barbari Cares, suspicatos sponte sua simulacrum aufugisse, in cavae salicis gremio illud destituisse, et attractis utraque ex parte longissimis ramis undique colligasse.* Prima verba, male accepta ab interpretibus, quasi interpretans Breviator, ita extulit, οἱ περὶ Σάμον Κᾶρες ἅτε βάρβαροι. recte omnino. fidem narrationi suae conciliare voluit, cum illa adjecit, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας. nam mirum et ἄπιστον poterat videri, eo dementiae quenquam devenisse, ut crederet simulacrum loco Dei a se cultum, invitum detineri usquam posse. sed hoc in hominibus barbaris mirandum negat. Cares a Graecis habiti pro barbaris, cum moribus institutisque, tum lingua: cujus gratia vatum principi dicuntur βαρβαρόφωνοι. Superest jam ostendamus, antiquissimos Sami incolas Cares fuisse. non multum in eo laborabimus. Scribit enim Strabo lib. 14. ἐκαλεῖτο δὲ Σάμος Παρθενίας πρότερον, οἰκούντων Καρῶν. deinde, τὴν δὲ πόλιν ᾤκουν Κᾶρές τε καὶ Λέλεγες.

interpretes non ſolum in horum verborum interpreta-
tione errant: ſed etiam paulo poſt, cum ignari veteris
hiſtoriae Etruſcos faciunt Cares: ut taceam alia abſurda
quibus ſeſe impediunt. *Λύγου θωράκιον* interpretamur,
cavum ſalicis Amerinae carioſae et ſemimortuae. Videre p. 951.
eſt annoſas arbores, quarum ſupereſt tantum velut quae-
dam cruſta, exeſis caeteris omnibus, haec cruſta eleganter
θωράκιον, id eſt, lorica et tegmen appellatur ejus rei
quae caro contineatur, ita autem omnes libri ſcripti
editique. Dalecampio emendationis, quam excogitavit,
gratiam facimus. falſam enim ſcimus eſſe. Pergamus:
*καὶ καλεῖσθαι Τονεάτην ἑορτὴν, ὅτι συντόνως συνέβη
περιειληΦθῆναι τὸ βρέτας.* Scribe cum aliis libris, *καὶ
καλεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν. Tonea* ut Nemea. porro
Τόνεα, ſive *Τόναια*, a voce *τόνος*, in memoriam vincti
ſimulacri. Subjicitur, *τῶν Καρῶν δεισιδαιμονίᾳ περισχε-
θέντων, ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ παραγενομένων εἰς
Ὕβλαν.* Caras Sami incolas, qui Junonis delubrum vin-
culis alligaverant, inceſſit poſtea religio, et metus: Sa-
mios inquam, non Tyrrhenos. itaque metuentes ſibi ab
ira Junonis, Apollinem conſulunt, miſſis Hyblam ad
oraculorum ſedem, theoris. ſic quidem librorum quan-
tum eſt. nos Hyblaeum Apollinem nusquam legimus:
minus fuiſſe unquam oraculorum ſedem in oppido Hybla.
Abas fortean intellexit auctor, ubi olim ſortes conſu-
lentibus edi ſolitae. Pauſanias in Phocicis, *Ἀπόλλωνιος
δὲ ἱερὰς νενομίκασιν εἶναι τὰς Ἄβας ἐκ παλαιοῦ. καὶ
χρηστήριον αὐτόθι ἦν Ἀπόλλωνος.* Quod ſequitur de im-
poſita Prometheo poena, vitio librorum obſcurum eſt:
et deſunt opinor nonnulla. Legebatur ante nuperam edi-
tionem, *Ἐγγὺς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης.* quae
lectio fruſtra viros doctos habuit exercitos. nam rectum
eſt *προμάλου. prope adeſt cubile viticis indigenae. De-
metrius Antimottyrae* apud quem vidiſſe ait Athenaeus
Hephaeſtionis librum ſibi prius non viſum, bibliopola
aliquis videtur fuiſſe: quales erant Romae temporibus
illis quam plurimi, qui libros undique conquiſitos a fa-
milia ſervorum quos in eam rem alebant, deſcribendos
curabant. non auſim contra librorum conſenſum ſolli-
citare hic vulgatam lectionem, *ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ
εὕρομεν, παρὰ τῷ Ἀντιμοττύρᾳ Δημητρίῳ.* Addit, *Τοιοῦ-
τος δέ τις καὶ ὁ ἩΦαιστίων συγγραΦεὺς καὶ περὶ τὸν
καλὸν ἡμῶν Ἄνδραντον ἐγένετο.* Dele illa verba, *ὁ ἩΦαι-
στίων συγγραΦεὺς καί.* ſunt enim inutilia, ut quae ex

libri margine in contextum irrepſerint, quis autem iſte *Adrantus?* Graecis quod equidem ſciam, uſitatum id nomen viri non fuit: neque inter Ariſtotelis interpretes (talem hunc facit Athenaeus) Andrantum reperies usquam nominatum. Adraſtum peripateticum, interpretem librorum Ariſtotelis, multi nominant. Atque hic Athenaeo amicus, vel etiam fortaſſe praeceptor eſſe potuit: vixit enim ſub Antoninis, juvene adhuc Athenaeo, ut non ſine cauſſa ejus viri nomen hoc loco reſtituendum eſſe videatur. quod tamen non ponimus nos, ſed tantum proponimus. Antiphontem ſophiſtam memorat Xenophon, Commentariorum libro primo, et Socratis cum eo colloquium. iſte eſt de quo Athenaeus hoc loco. Scribe, οὐδὲν ἴδιον προσεξευρών. Lacedaemonii, inquit, calamo coro-
p. 952. nantur ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ. Sunt codices in quibus ſcribitur Προμυχίων: ſed omnes meliores et Epitome Προμαχίων. Exiſtimo cultam apud Lacedaemonios, (quorum dii omnes fuere armati) Minervam πρόμαχον: indeque dicta Promachia, ſacrum illi deae diem ſic in aliis Peloponneſi locis Promachormam eandem cognominatam legimus, ut apud Corinthios teſte Pauſania. De hoc ſolemni verba ſunt Athen. ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι, ἢ στελεγγίδι, τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν. appellat τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας, juvenes Spartanos ruſticos, aut ex aliis locis ditionis Spartanorum, non autem ex urbe. at οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς, juvenes ſunt Lacedaemonii urbani, quorum major quam caeterorum cura. horum disciplina proprie ἀγωγὴ dicta. Plutarchus in Ageſilao, ἤχθη τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, σκληρὰν μὲν οὖσαν τῇ διαίτῃ καὶ πολύπονον, παιδεύουσαν δὲ τοὺς νέους ἄρχεσθαι. Vocem στελεγγίδι qui vexant interpretes, quam inconſulti! στελεγγίς, idem ac στλεγγίς. ea dictio praeter notiſſimam ſtrigilis ſignificationem, etiam coronamenti genus quoddam deſignabat. laminas nimirum fabricabant, quibus pro coronis utebantur, στλεγγίδας, propter aliquam veterum ſtrigilium ſimilitudinem nuncupantes. Antiqui grammatici ἔλασμα χρυσοῦν interpretantur. probo quod dicunt fuiſſe ἔλασμα, laminam: nam et balnearis ſtrigil, lamina erat incurva cum manubrio, ut ſcimus ex antiquis marmoribus. non probo quod addunt χρυσοῦν: quaſi ex auro ſolum fierent ſtrigiles ad ornatum. ex vili materia fuiſſe quasdam factitatas, teſtis hic locus: item alius initio libri quarti, ubi ait; προσ-

στεφανώθη δὲ ἕκαστος πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδι χρυσῇ. nam si erant omnes aureae, cur addit *τὸ χρυσῇ*. Placet quod scribit Pollux, *στλεγγίδα* fuisse pellem deauratam, capiti solitam aptari. *ἔστι δὲ*, inquit, *καὶ ἕτερόν τι στλεγγὶς δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι.* Erotianus quoque *ταινίδιον* interpretatur. Constat ex variis operis hujus locis, editum ab Aristone Ceo fuisse librum hoc indice, Ἐρωτικὰ ὅμοια. quare etsi non damno vulgi scripturam in istis, Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικὸς, Κεῖος δὲ τὸ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν ὁμοίως φασίν. suspicor tamen excidisse vocem unam et scribendum, ἐν δ. Ἐρωτικῶν ὁμοίων, ὁμοίως φασί. aut sine dictione ὁμοίως. Observat philologus, solitos veteres frontem sibi coronare: affertque in eam rem Anacreontis hoc testimonium, *ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.* extant hodieque in Odario quodam ejus poetae verba haec, *στεφάνους δ' ὅπως πυκάζω, Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.* Venit etiam in manus meas oda quaedam Anacreontica poetae veteris nescio cujus: ubi moris hujus fit mentio, ipsum carmen subjiciam: quia adhuc publici juris, quod sciam, factum non est. Ecce illud tibi:

Ἀνακρέων ἰδών με
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κᾀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν, p. 953.
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ.
καλός γε καὶ φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι.
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

Caput Quintum.

Mos veterum, pectus coronare, et unguentis illinere. ὑποθυμιάδες. cephalalgiae paratiſſimum remedium, caput vincire. ὁ βίος, humanum genus. vita eodem ſenſu. Suidae locus animadverſus. παραιτεῖσθαι et περιίστασθαι, pro ſugere aliquid.

Pectus etiam coronaſſe ſibi veteres, unguentisque illeviſſe, deinceps Athenaeus obſervat: cauſſam ſimul adjiciens, quod in ea parte ſedes ſit cordis. *ἐστεφανοῦντο δὲ*, inquit, *καὶ τὰ στήθη, καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτόθι ἡ καρδία.* Clemens Alexandrinus aliam rationem affert, Paedagogi libro ſecundo, capite octavo, *Οἱ ἰατροὶ ψυχρὸν εἶναι φυσιολογοῦντες τὸν ἐγκέφαλον, μύρῳ χρίεσθαι ἀξιοῦσι τὰ στήθη.* Teſtis hujus moris eſt Alcaeus, jubens *καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς, καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.* ſed omnium primus dixerat Archilochus, *ἐσμυρισμένας κόμας Καὶ στῆθος ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.* Has coronas vocabant *ὑποθυμιάδας* vel *ὑποθυμίδας*, ut auctor eſt Athenaeus: qui etiam nominis cauſſam aperit. meminit et Plutarchus in Sympoſiacis: item Heſych. Alcaei verba ita ſcribe, *ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω ὑποθυμιάδας τις.* Doricum *ἀνήτω* pro *ἀνήθου.* laudant haec Alcaei Pollux, et Theocriti ſcholiaſtes. Cur autem veteres anetho coronati cibum ſumerent. cauſſam explicat Galenus libro ſexto, De facultatibus ſimplicium med. *ὑγρότερον καὶ ἧττον θερμόν ἐστι τὸ χλωρὸν ἔτι καὶ ἔγχυμον, ὥστε πεπτικώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἔσται μᾶλλον τοῦ ξηροῦ, διαφορητικὸν δ' ἧττον. διὰ τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια.* Depravata exhibent nobis omnes codices et proxima verba Sapphus, *καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιδέραι.* Scribe, *καὶ πολλαὶ θ' ὑποθυμιάδες πλεκταὶ, κ' ἄνθεα περιδέραια.* poſtremorum duorum verborum emendatio eſt Guilielmi Canteri. ſed et priora emendationis indigebant. bis autem idem dixit *ἡ καλὴ* Sappho. nam hypothymiades et flores de collo pendentes *ταυτόν*. Scrib. *ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ*, non *ἀντίποιος.* Aeſchyleum

verbum eſt. Adeamus ad ſtabulum ipſum Augiae: ſic appellarim jure verba Sapphus, quae ſtatim recitantur, hoc modo ſcripta, Σὺ δὲ στεφάνοις ὤδικα παρθέσθ' ἐραταῖς φόβαισι ὅρπακας ἀννήτω συνεῤῥαῖς ἀπαλλαγεῖση χερ- p. 951.
σίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον προτέρηνα στεφανώτοισι δαπυστρέφονται. omnia inquinata, ſani nihil. Sed bene conſuluit nobis Athen. qui lepidiſſimae poetriae mentem ſuis verbis nobis indicavit. Subjicit enim. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς, παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. Lege igitur, Σὺ δὲ στεφάνους Δωρίκα πάρθεο γ' ἐραταῖς φόβαισιν, ὅρπακας ἀνήτω δρέψαισ' ἀπαλαῖσι χερσίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαρσι μᾶλλον τά γ' ἱερεῖα· ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. adjuti ſumus a doctiſſimis viris Scaligero et Cantero in reſtitutione hujus plane conclamati loci. Doricae nomen loco vocis inutilis ὤδικα ſubſtituimus ex libro decimotertio. Scribi oportuit mox, οἱ μὲν αὐτῶν μανιωδῶς ἐκτρεπόμενοι παρέπαιον. Sequitur in ſermone quo explicatur coronarum inventio: ἐδέησεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ τὴν κεφαλὴν ἐπιθλιβεῖσιν. ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρότατος. Canterus. ἐξ ἀνθῶν, nos probamus, ἐξ αὐτῶν, nempe τῶν βοηθημάτων. ex omnibus cephalalgiae remediis paratiſſimum erat vinculum capitis: nam et hoc inter remedia, ut ſubjicit auctor, et probat quotidiana experientia. Cornelius Celſus, *Quidam caput dolens devinciunt: alii cervicalibus veſtimentisque onerant.* Ὁ Βίος cum dicunt Graeci ſaepe non vitam, id eſt actum animae in corpus intelligunt: neque etiam victum et τὰ ἐπιτήδεια: quae eſt altera vocis βίος nota vulgo ſignificatio: ſed ipſos viventes, ſive mortales, et genus hominum. Ita accipe in his Athenaei, καὶ ταύτῃ μοι δοκεῖ Διονύσῳ ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. *propterea videntur mihi mortales coronam hederaceam Baccho ſacraſſe.* paulo poſt. προστίθησιν ὁ βίος ἀεί τι τοῖς χρησιμεύουσι τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων. libro duodecimo, ἐφόρουν πάντα οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. hoc eſt, αἱ γυναῖκες. Dionyſius Halicarnaſſeus in methodo nuptialium orationum, ἐπὶ τούτων τῶν θεῶν (Jovem intelligit et Junonem) καὶ ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις. et ſtatim, παρῆλθον εἰς ἀνθρώπους. eodem ſenſu. Sic idem alibi Dioſcorides libro ſexto. ἐν τῷ βίῳ καθωνόμασται *notum eſt vulgo* Aelianus de Doctrina [illegible] ἐν ἑ

Γαργήττιος ὥσπερ οὖν τὰ ἐκ Τιτανικῶν σπερμάτων φύντα τῷ βίῳ προσετρίψατο. id eſt, *quae mortalibus impegit Epicurus.* Lucianus Icaromenippo, de Epicureis item, ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. *eſurietis*, ait, *o dii; plus ſatis, ſi ſemel hominibus ſua dogmata iſti approbaverint.* Extat vetus dictum paganorum apud Chryſoſtomum in commentario epiſtolae Pauli Apoſtoli ad Philemonem: ἐπὶ ἀνατροπῇ τῶν πάντων ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν βίον εἰσενήνεκται. Idem Clemens, οἱ δὲ πρὸς κακοῦ ἂν τὴν φιλοσοφίαν εἰσδεδυκέναι τὸν βίον νομίζουσι. Vetus ſcriptor apud Suidam, de Polyeucto quodam, θεοστυγὴς, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Epiphanius de Ario, μέγα κακὸν φοιτῆσαν τῷ βίῳ. *magnum malum quod inter mortales verſatum eſt:* ſive, *peſtis*
p. 955. *quae inter homines graſſata eſt.* et mox, καὶ αὐτὸς δεινόν τι ἐπειργάσατο τῷ βίῳ, et ita ſaepe. Apollonius grammaticus libro primo, καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμέν. id eſt, *quemadmodum vulgo dicimus.* [Leo conſtitutione quadrageſimaprima πρὸς τὴν νῦν κατασχοῦσαν τὸν βίον ἔνδειαν τῆς ἀρετῆς.] Suidas de Antiphonte Rhamnuſio, nobili oratore, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς ῥάμνους καλεῖν. Locus Suidae eſt in Ῥάμνος: ſed corruptus, itaque reſtituendus. Ῥαμνούσιος ἐπὶ τῶν σοφῶν, καὶ ἐλλογίμων. Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, etc. et in fine Ῥαμνουσίους καλεῖν. Atque ex hoc loco diſcimus unde ortum ſit, quod claros in literis viros Rhamnuſios παροιμιακῶς vocarunt: quod explicare magnus vir Eraſmus non potuit. Ait igitur, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ. affine eſt apud Senecam, *inſtruenda vita eſt exemplis illuſtribus.* πορίζειν δεῖ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα. neque aliter Plinii illud capiendum initio libri 25. *vitae profuit.* Idem in praefatione, *adjectis rebus plurimis, quae aut ignoraverant priores, aut poſtea invenerat vita.* Sic apud M. Tullium, *communis vita.* De divinat. libro primo, *neque ante philoſophiam patefactam, quae nuper inventa eſt, hac de re communis vita dubitavit.* et libro ſecundo. *Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis exploſit.* et ſaepe alibi idem Plinius. Poſtea ſcribimus: ἐντεῦθεν δ᾽ εἰς ἡδονὴν τραπέντες, τὸ μὲν εἰς συμφέρον τεῖνον, καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασι, περιεφρόνουν. τοῦ δὲ πρὸς ὄψιν, ἢ πρὸς ὀσμὴν ἐπιτερπεῦς ἐφρόντισαν. id eſt, *poſtea cum ad voluptatem animos*

convertissent homines, utilitatem quae ex coronis percipiebatur, atque auxilium quod illae adferebant ebrietatis incommodis, neglexerunt: translata cura ad eam suavitudinem, quam oculis vel naribus coronae pariunt. Ita hunc locum Canterus constituit recte, si quid judico, et acute. nisi quod pro *εἰς συμφέρον* debere legi censebat ille, *εἰς πότον*. cujus sententiae rationem video nullam. quare adjecta voce necessaria quae excidit, emendavimus, *τὸ μὲν εἰς συμφέρον τεῖνον*. Non dubitamus hanc esse Athenaei sententiam: de verbis non idem affirmaverim. Epitome sic, *τὸ μὲν τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασιν ἀφῆκαν*. In eodem libro *παραιτητέον* scriptum pro *περιστατέον*, ubi dicitur, *ἅπαντας τοὺς καροῦν δυναμένους ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν, περιστατέον*. id est, *fugiendum et rejiciendum est*. quia usitatius verbum est *παραιτεῖσθαι* quam *περιΐστασθαι*, propterea ille grammaticus obscurius verbum more suo, mutavit notiore. sed et *περιΐστασθαι* interdum significat *fugere aliquid, at declinando vitare*. Ita accipe in his Jamblichi De vita Pythagorae, cap. 31. *Τὸν Διονύσιον τὸν τύραννόν φασιν, ὡς πάντα ποιῶν, οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιϊσταμένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παράνομον. caventibus illis ac refugientibus ingenium Dionysii tyrannicum et iniquum.* nihil hic aliud significat *περιΐστασθαι* quam *φυλάττεσθαι*. Beatus Paulus duobus locis accipit pro *παραιτεῖσθαι*: quod pulchre Syrus expressit, servata vocis Graecae analogia, verbo אשתאל: sed haec alibi accuratius expetenda propitio numine.

Caput Sextum. p. 956.

Ναυκρατίτης στέφανος. *Expensa Athenaei observatio.* Θετταλὸς ποικιλόμυθος. γλῶττα *calceorum.* στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. ἴσθμιος στέφανος. Antinoea *corona.* ἐν Μουσῶν. Πυλέων. Ellotia. Gymnopediae *Spartanorum.* ἐπιθυμίδες *et* ὑποθυμίδες. *alia nonnulla.*

ΠΕΡΙ *δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου τίς ἐστι τὴν ἄνθην.* Scio *ἄνθην* Graecam esse dictionem, legique etiam apud Theophrastum: non possum tamen mihi persuadere ullo

modo convenire id verbum isti loco. ἄνθη enim sive ἄνθησις, ipsa est florum eruptio: quod alienissimum est a loci hujus sententia. Lego. τίς ἐστι τὴν ἀρχήν. *qualis omnino sit.* ita enim loquuntur Graeci. τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. Male ista vulgo capiuntur. Auctor hoc vult: probari sibi, coronam Naucratitem non aliam esse quam myrteam, hoc etiam argumento: quia Anacreon eam gestari dicat cum rosis, sive corona e rosis. Respicit descripta superius Anacreontis verba. Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν, Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην. Rosa et myrtus belle inter se conveniunt et solent copulari. In hoc vis est omnis hujus argumenti. non praestabo integritatem horum verborum: sententiam non aliam esse, hoc vero praestabo. Ridiculos pronuntiat philologus eos qui dicerent Naucratitem coronam esse eam quae constaret e biblo coronaria. perstringit, ut saepe, grammaticorum vulgus, quibus ita visum. Hesychius, Ναυκρατίτης στέφανος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκράτεως, ὁ Βύβλινος, ἢ ὁ ἐκ φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος. postrema interpretatio sola Polluci placuit libro 6. cap. 18. Erit qui malit, στεφανωτίδος quam στεφανωτρίδος. sic tamen etiam in Excerptis. Audiamus philologum: δεῖξαι οὐκ ἔχεις ὅτι διαλελυμένως τις εἴρηκε ῥόδων στέφανον, καὶ ἴων στέφανον. τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηται, ναρκισσίνους ὀλίσκους. Negat dixisse veteres ῥόδων στέφανον, aut ἴων στέφανον: sed ἴα, ῥόδα, aut στέφανον simpliciter: vel certe στέφανον ῥόδινον. Videtur haec Athenaei mens esse. Quamobrem Cratini verba ita scribenda judicamus, ναρκίσσου στεφανίσκους. non ut editum est, neque ut placitum Dalecamp. ναρκισσίνους τροχίσκους. Sed ingenue fateor de hac dipnosophistae observatiuncula, nondum mihi liquere. Nam si negare voluit, sic locutos veteres ut dicerent, *rosae coronam* aus *violae:* sed *rosaceam* aut *violaceam:* in promptu exempla sunt quae falsi ipsum arguant, nam apud poetas στέφανος κιττοῦ, vel σελίνου, aut λευκοΐων passim legere est. etiam apud Platonem in Symposio leges ῥόδων στέφανον καὶ ἴων. Falsum igitur hoc τηρησείδιον. An ergo fidem codicum vocabimus in dubium, quasi auctor contrarium voluerit? veteres nempe ῥόδων στεφάνους dixisse, non autem ῥοδίνους. aut ῥοδόεντας: neque [ναρκισσίνους, sed ναρκισσίνου,] istud vero falsissimum. Theocritus, — ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα Ἢ καὶ
p. 957. λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. Excipiat for-

taſſe aliquis, loqui Athenaeum de vocibus *ῥόδον* et *ἴον* tantum negareque duorum iſtorum nominum *τὰ κτητικὰ* fuiſſe veteribus uſurpata. equidem facile conceſſerim de poſteriore: non enim temere invenias, qui *ἴινον στέφανον* dixerit. at *ῥόδινον* leges apud antiquiſſimos. Anacreon, *στεφάνους μὲν κροτάφοισι Ῥοδίνους συναρμόσαντες.* Idem, *ῥοδίνοισι στεφανίσκοις Πεπυκασμένος χορεύσω.* Semus Delius paulo mox ait, *τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ δέ τισι στέμμα προσαγορευόμενον.* Canterus emendat, *τὸ παρὰ μ. ἡ. στέφος.* et ſtatim, *κέκληταί δὲ στέφος ἀπὸ τοῦ στεφάνου.* melior quidem haec lectio quam vulgaris, quae ineptiſſima eſt. ſed ſive ita corrigamus, ſive ut placebat nobis, *κέκλιται* (aut *κέκληται*) *δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στεφανοῦν*: nunquam efficiemus quin grammaticum acumen ejus qui haec ſcripſit liceat mirari quanquam hoc minus mirabitur qui in antiquorum ſapientum ſcriptis ſerio fuerit verſatus. Ait, *σὺ δὲ οἴει με ἔφη Θετταλὲ ποικιλόμυθε*, etc. haec verba ſunt Ulpiani: nam Theſſalus *ποικιλόμυθος* eſt Myrtilus. alibi nominantur Theſſali *ποικιλόδιφροι.* propter ſingulare artificium ſellarum Theſſalicarum, de quibus libro primo. eo alluſum hac voce. Platonis comici locus quem recitat, valet ad loquacitatis et *γλωσσαλγίας* exprobrationem. Platonis ſunt verba:

> *Καίτοι φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι,*
> *στεφάνους δ' ὑπὸ γλώττῃσιν, ὅτε πίνητέ που,*
> *καὶ καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.*

ita eſtis lingulacae, inquit, *ut etiam in calceis linguam geſtetis.* obſtrigilla calceamentorum appellat *γλῶτταν, linguam,* ſive *ligulam.* Secundo verſu ait, *coronas etiam cum linguis* geſtatis *in compotationibus veſtris.* *ὑπὸ* ſaepe ſignificat *σὺν*, ut et hoc loco. ita autem *περιφράζει* coronas hypoglottidas, de quibus loquitur: ſic dictas a nexus genere: fortaſſe quod propendentem aliquam ligulam haberent, aut etiam plures. Sic explicamus quod hic ſcriptum invenimus in omnibus codicibus. Jure tamen ex ipſis Athenaei verbis ſuſpicemur, ſcripſiſſe comicum *στεφάνοις δ' ὑπογλωττίσι.* quae lectio qua ratione ſic concinnari queat, ut commodam ſententiam aliquam habeat, viderint acutiores. In tertio ſcribe, *Κᾂν καλλιερῆτε.* Euripides cum diceret *Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων Ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφὸς*, hoc vult: facile eſſe diſerto et facundo viro de quacumque re orationem inſtituere, aut ajendo aut negando *κατά-*

φασιν et ἀπόφασιν vocat δισσοὺς λόγους. Totus locus de corona quae ἴσθμιον dicebatur, valde corruptus eſt: quare etiam Epit. auctor nihil inde excerpſit. ἴσθμιος etiam collum ſignificat, venuſta translatione ab eo qui proprie iſthmus dicitur geographis: niſi tamen antiquior eſt vocis illius acceptio pro corporis noſtri parte, notione ea quam habet apud geographos. inde eſt ἴσθμιον, colli ornamentum, ſive corona ſit, ſive torques, caetera de hac voce Heſychius, et Euſtathius. Obſervandum eſt, deſiderari hodie in noſtris libris Callixeni veteris ſcriptoris p. 958. verba quae deſcripta fuerant ſuper mentione *Iſthmiae* coronae: quare labes codicum indicanda fuerat poſt illa verba, γράφων οὕτως. Quae enim ſequuntur de corona *Antinoea* et *lotina,* omnino Athenaei ea ſunt, non Callixeni. quem virum ego non dubito Adriano fuiſſe antiquiorem: cujus tempore nomen Antinoeae coronae primum eſt cognitum. Sane in re tam recente quid opus fuerit dipnoſophiſtae auctorum teſtimoniis non video. De Antinoo Adriani delitiis, quem ille amiſſum in Aegypto conſecravit, et coli pro Deo inſtituit, nota res ex Spartiano et ſanctis patribus, Juſtino, Tertulliano, Hieronymo aliis. Sequitur, ἡσθεὶς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὑρέσει καὶ νεότητι, τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο. niſi eſt mendum librariorum, figurate dixit ἐννοίας εὑρέσει καὶ νεότητι, pro, ἐν. εὑρ. αὐτοῦ νέου ὄντος. ut *patera libamus et auro.* [Sed legam potius, εὑρέσει καὶ καινότητι. hoc eſt εὑρεσιλογίᾳ καινῇ.] ἐν Μουσῶν nove dictum, ut ἐν Ἀΐδου, pro, in aede Muſarum: hoc eſt in Muſeo, quod fuit Alexandriae: ſed puto verius ἐν Μουσείῳ. [Huic autem ſubtilis hominis commento ſuper corona Antinoea ſimillimum eſt illud, ut puto, ejusdem Pancratis, quo perſuaſit Hadriano, de Antinoi anima novum in coelis ſidus factum eſſe, quod tum primum eſſet viſum. auctor Dio apud Xiphilinum. Locum vide, et cum iſto confer.] Cratinus, inquit auctor, lotum appellavit, στεφάνωμα, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. Heſychius addit, καὶ ποώδη, in voce στεφανωμάτων: qui locus hinc eſt illuſtrandus. ΠΤΛΕΩΝ vocabulum in cenſu coronarum ponitur, quaſi is eſſet rectus caſus. Heſychius ſic, πολέων στεφάνων. ceu eſſet obliquus. ſed ſcripſerat opinor, Heſychius, στέφανος. vide infra capite octavo. In priore Philetae verſuum, Ἔστηχ' ἀμφίκομα εὐώδεος ἀγχόθι πατρός. malim, ἀμφὶ κόμαις. niſi eſt proprium nomen.

Ἑλλωτὶς corona ἑλλώτης est Hesychio. ἑλλώτης, ait, Εὐρώπης στέφανος πλεκόμενος (deest opinor ἐκ μυῤῥίνης) πηχῶν εἴκοσι. de Ellotiorum autem festo scribit idem, Ἑλλώτια ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. a Cretensibus igitur acceperunt Lacedaemonii, ut reliquorum suorum institutorum magnam partem. *Thyreaticas* coronas etiam Hesych. Lacedaemoniis assignat. *Gymnopaediae* numero multitudinis festi nomen apud Spartanos. etsi autem longe differunt παιδιὰ et παιδεία, in hac tamen voce promiscue scripturam utramque reperias, γυμνοπαίδειαι et γυμνοπαιδιαί. Ait, χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων, τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα. Canterus corrigebat, τὸ δ' ἐξ ἀριστεροῦ, ἀνδ. sed cum duorum tantum chororum fiat mentio, et vocetur eorum alter ὁ πρόσω: non male judicio meo scribas, τὸ δ' ἑξῆς, ἀρίστων ἀνδρ. poeta cujus hic fit mentio, non *Thales* dictus est, sed *Thaletas*, patria Cretensis. multa de eo Plutarchus in libro De musica. Deinde scribendum, μελιλωτίνων δὲ στεφάνων μν. cum Dalecampio de his coronis affertur Alexidis testimonium, στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους ἐπιθυμεῖς. nihil erat caussae cur mendam in his p. 959. verbis suspectaremus, nisi sequeretur absurdum magnum. nam subjicitur in continenti: Σέλευκός φησι τὰ πάντα στεφανώματα. quod aliter nequeas exponere, quam ut dicamus omnia coronamenta fuisse appellata μελιλωτίνους στεφάνους. hoc vero quis credat? ego falsissimum esse non opinor, sed scio, et meo periculo credi postulo. quod postquam semel animadvertissemus, non difficile nobis fuit veram lectionem divinare, quae est hujusmodi, στ. τε π. κρ. μελιλωτίνους ΕΠΙΘΥΜΙΔΕΣ. Σέλευκός φησιν, etc. prima verba sunt Alexidis: deinde solito more proponit vocem explicandam: quomodo fecit in historia piscium poculorum, et nunc quoque in coronarum recensione. Ait igitur, ἐπιθυμίδας fuisse dictas omnes coronas in universum: ὑποθυμίδας vero eas quae collo applicantur. vere Athenaeus, vere etiam nos. Hesychius, ἐπιθυμίδες τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα. Ita liberamus scriptorem hunc antiquissima menda, quae etiam Breviatorem in erroris casses induit. Notemus locutionem qua usus auctor: Τιμαχίδας δέ φησι τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι. post verbum φορεῖν deest nomen ἔθος: sive ab ipso Athenaeo praetermissum, sive ab exscriptore. Quae de

hypoglottide corona fequuntur, fine cauffa eo loci pofita funt: cum paulo ante eadem ex iisdem fcriptoribus defcripfiffet.

Caput Septimum.

Κυλιστὸς *five* ἐκκύλιστος στέφανος. *Pollucis locus emendatus.* Cato *five* Batto *comicus. Sophoclis* Σύνδειπνοι. γένειον διηλιφές. ἀνθέων γριπόταιτον. γριπίζειν πρᾶγμα δυσγρίπιστον. *apud Libanium.* διηνθισμένοι στέφανοι. συντίθεσθαι, συνθηματιαῖοι στέφανοι.

Deinceps fcribit philologus. Εὑρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ΚΥΛΙΣΤΟΝ τινὰ καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἄρχιππον ἐν Ῥίνωνι. Docuimus ad librum fecundum, capite decimo, κυλιστὸν στέφανον, five ἐκκύλιστον, eam coronam fuiffe appellatam, quafi *rotatilem* dicas: quae folidiorem et firmiorem compagem haberet. Talem oportet effe, ut rotari queat: alioquin orbis non durabit, neque puncto infiftere poterit, fed fatiscente mole ac corruente vitiabitur. Non aliunde effe nominatum κυλιστὸν στέφανον, Eubuli locus declarat, — περιφοραῖς κυκλούμενος. Ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος. neque aliud voluerunt qui expofuerunt ἁδρὸν, firmo ac folide compactum. In Hefychii Gloffis mecum mirentur viri docti haec, ἐκκολλιστοι στέφανοι, μεγάλοι, ἁδροί. nam et antecedentia et confequentia fuadent κοι non κυ ipfum fcripfiffe. apud Pollucem fic fcriptum eft, στεφάνων δὲ εἴδη ἐκκήλιστος, ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ἥρωσ, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων ἐκ τῶν κηλίστων. librarii culpa manifefta. emendabis igitur ex Athenaei hoc loco. Ar-
p. 960. chippi verba ita concipe: minus recte vulgo fcripta in libris Athenaicis:

> Ἀθῷος ἀποδὺς θοιμάτιον ἀπέρχεται
> στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων οἴκαδε.

Sequitur, Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἑαυτοῦ ἐρῶντι: eundem locum innuens Pollux. καὶ κυλιστὸν δὲ inquit, εἴρηκεν Ἀντιφάνης. *Catonem* Graecum comicum produnt nobis editiones quae fcribunt paulo poft, καθάπερ οἱ παρὰ Κάτωνι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι. fed non temere eruditiffimus Canterus emendabat παρὰ Πλάτωνι. nam libro tertio et feptimo

Platonis *Synexapatontes* laudati sunt: neque dubium erit locum hunc cum superioribus conferenti, de eadem fabula et hic et ibi auctorem loqui. nihilominus tamen de veritate ejus emendationis dubitamus nos, quia scimus Battonem comicum scripsisse eodem titulo fabulam: cujus rei testis est Suidas, qui ex Athenaeo fere habet nomina fabularum, quas in comicorum vitis commemorat. Quare existimamus ejus poetae nomen et hic restituendum esse, et libris tertio ac sexto, ubi editum Πλάτωνος. Battonis poetae, et aliis locis meminit dipnosophista: et Stobaeus etiam sermone sexto. Subjicitur, περὶ ὧν καὶ Σοφοκλῆς Συνδείπνοις φησὶν οὕτω παρακλησίοις. Fabula Sophoclea hic laudata, ea est quam alibi vocant, Ἀχαιῶν σύνδειπνον. itaque Συνδείπνῳ potius legendum videatur, nisi obstent similes loci, ubi laudatur Sophocles Συνδείπνοις. cum hoc libro tum alibi. In primo versu inde allato, Οὔτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλειφὲς, scribendum διηλιφές. *perunctum*: ita dictum ut ἀνηλιφὴς *inunctus*. In istis ἀθάνατος πάλιν ἥτις γέγονε, menda manifesta. Canterus emendabat, ἀθ. κολυμβητὴς γέγονε. Mira trajectione usus auctor cum scriberet, λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα μὴ κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ἀπολάβωμέν σε ἀποθανόντα μεταμορφωθῆναι, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. nam rectum erat κατὰ τ. θ. Π. ἐν τῷ περὶ ψ. Scribendum etiam ὑπολάβωμεν. In Eubuli testimonio super *struthio* corona, pro ὦ μακρῆτις, placitum Cantero ὦ μακαρῖτις. non caret vitio vocabulum εὐτριχάρισσος. forte εὔτριχα, ἄριστος ὑπ. sed parum mihi satisfacio. Deinceps scribitur, καταλέγει δ' Εὔβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους. Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίκιλον, ἀνθέων γρυπότατον, χαριέστατον ὦ Ζεῦ. τί γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει. ex praecedentium lectione patet, petitum hoc Eubuli testimonium esse ex ipsius *Stephanopolide*, ut non obscurus sit eorum error, qui pro Αἰγίδιον scribunt Αὐγή. quia meminerant citari alibi comici illius *Augen*. sed non recte ex eo colligas, ita scribendum esse etiam hic. *Aegium* sive *Aegydium* scorti nomen est, ut scimus ex lib. decimo tertio. Pro γρυπότατον, quod nihil significat, lego, γριπότατον. *florum rapacissimum*. id est, ἐπαγωγότατον, *illecebrosissimum*. Vel hoc verbum firmaverit satis vocem, Αἰγίδιον, adversus quorundam emendationem: nam haec verba sunt mulieris coronariae merces suas venditantis, et meretricem plurimas capturas jubentis sperare, sic hoc flore se ornet:

p.961. hunc enim maximam habere vim illiciendis amatoribus. Ita interpretamur vocem γριπότατον. ac fortasse verius scribatur γριπιστότατον. γριπίζειν idem significat cum ἀγρεύειν, *capere*. inde, δυσγρίπιστος in recentiorum Graecorum scriptis, *avarus, sordidus, e quo nihil capias commodi*. Libanius in Epistola ad magnum Basilium, πᾶς ἐπίσκοπος πρᾶγμα δυσγρίπιστον. non memini legere id verbum apud auctorem Libanio antiquorem. imo, ut arbitror, ante id seculum incognitum id vocabulum fuit ea certe notione. Itaque Basilio legenti epistolam Libanii, facessit illa vox negotium, ut ipse fatetur, ita scribens, Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γριπίζειν λέγεται, καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἡ λέξις, ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἡ σοφιστική σου ἡμῖν προεχειρίσατο, σκόπησον ὦ θαυμάσιε, τίς μᾶλλον ἐστὶ δυσγρίπιστος. at sequens aetas probavit et retinuit. Nicetas Choniates de Johanne Puzeno, κίμβιξ δὲ ἦν εἰς ἄκρον, καὶ γνίφων, καὶ δυσγρίπιστος. id est, tenax, et a quo nihil extorquerent egeni, ut postea dicit. locus est libro primo. [Γρυπότατον per υ esset a verbo γρυποῦν, quod significat aduncum reddere. unde est in libris medicorum ὀνύχων γρύπωσις. Auralianus vertit *unguium uncatio*. Sed omnino per ι scribendum. In libris Graecorum de machina scriptis legas γριπίζεσθαι pro complecti et continere, sicut circulus dolei ligna continet. Mauricius eo verbo utitur libro 8. Tacticorum: Δεῖ μὴ μόνον ἁπλᾶς τὰς σκούλτας, κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλασίας, ἵνα τῆς μιᾶς ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ μαλάθῃ.] Ultima Eubuli non invitus scribam cum Dalecampio, τίς ἄρα τὴν αὐτὸν ἔχουσαν φιλήσει; Non placet quod legitur mox in altero Eubuli loco, ἢ τῶν διηνθημένων. Lego διηνθισμένων. et στεφάνους διηνθισμένους ita arbitror dici, ut vestimenta διηνθισμένα, *variis coloribus picturata*. ergo et coronae διηνθισμέναι sunt, quae ex variis diversorum colorum floribus nectuntur. his opponuntur myrteae, serpyllinae, et quaecumque unius generis flore constant. De *helictis* sive tortilibus coronis recitantur verba Chaeremonis tragici, Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ Στεφάνων ἑλικτῶν: quorum imperfecta sententia est, et obscura. Canterus maluit τριέλικτος. omnes antiqui, etiam Epitome, stant ab edita lectione. Hellanici verba sunt in Aegyptiacis, Πόλις ἐπιποταμίη Τίνδιον ὄνομα. non opus hic emendatione: ea est urbs cujus meminit Stephanus Περὶ πόλεων: neque obest quod

ille Libyae urbem vocat. caufam vel initiati folum geographiae ftudiis norunt. Perperam editum, *αὐτὶ θεῶν ὁμήγυρις*. Legendum *ἐν αὐτῇ*. perperam item *καὶ ῥοιῆς ἄνθος*, pro *ἄνθους*. Non etiam ifta concoquo, *ἀνθεῖ δ' οὗτος ὅταν ὥρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καὶ ἀφεγγές*. deeft, puto, aliquid. Adi ad Theophraftum. Memnonis caedem, et fuper eo luctum multorum, canit Q. Smyrnaeus libro fecundo. *Συντίθεσθαι* Graecis eft *pacifci*. Homerus, *σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ὄμοσσον*. iidem *κυρίως* appellarunt *συνθήματα*, pacta cum ergolabis et mancipibus de opere faciendo. Jureconfulti vocant hoc genus pacti, do ut facias. inde opus *συνθηματιαῖον* dici- p. 962.
tur, quod Gallis, *befongne faicte de commande*. ita dixit *συνθηματιαίους στεφάνους* Ariftophanes. quos interpretatur Athenaeus, *ἠργολαβημένους καὶ ἐκδοσίμους*.

CAPUT OCTAVUM.

Corona *nomen Graecum. κορώνη, et κορωνίδες. χορωνός. τέττιγες, mali poetae. ἄκινος herba.* ambrofia *pro lilio.* amaracus *et* fampfucus *idem. πόθεν:* unde? *Ὁμήρειοι κεκρύφαλοι. Reticula purpurea luxuriae argumentum. Apollodorus* Περὶ θηρίων *et* Περὶ Πάρθων. chamaepitys, pinus. *ἀκακαλλίς. flores iridis λύκοι dicti. Hefychii locus. κάλχη. εὐέμφαλος pro εὔοσμος. ἵματα pro εἵματα. Multa emendata.*

ROMANORUM vocabulum *corona* Graecum effe origine, pridem moniti fumus ab eruditiffimis viris. nemo cui cor rite faliat in dubium hoc vocaverit. At derivatio vocis anceps. nam equidem a Graeco *κορώνη coronam* deducam. antiquiffimis gloffographis *κορώνη* exponitur *εἶδος στεφάνου*. inde funt dictae in brachii *ἀνατομῇ coronae* five *corona* apophyfes cavae duae, literam *σ* referentes. Galenus de partibus, libro fecundo, *ἐστραμμένων δ' εἰς ἀλλήλους τῶν ἐν αὐταῖς κοιλοτήτων, μία μεγάλη γίνεται κοιλότης ἐξ ἀμφοῖν, ἐοικυῖα τῷ σίγμα γράμματι. ἀτὰρ καὶ ὀνομάζουσι τὰς ἀποφύσεις ταύτας κοινῇ ἀμφοτέρας κορώνας καὶ κορωνὰ, διότι περιφερεῖς εἰσί.* et *κορωνίδας* apud Stefichorum funt *corollae*. fic enim ille in

Helena carmine, *πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτεῤῥίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύῤῥινα φύλλα, καὶ ῥοδίνους στεφάνους, ἴων τε κορωνίδας οὔλας.* hoc nobis videtur: aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩΝΟΣ. *Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησί, τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους.* Scribendum, *αὐτ. π. κεφαλῇ τὸν στέφανον ἀγ.* laudatur in hanc rem Simonides: fed ejus teftimonium peffime acceptum animadverfionis noftrae indiget. *καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσάγεται Τυνδαρίδησιν ἀοίδησαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαντο χορωνῷ.* Meminiffe nos oportet, fumptam effe hanc *χρείαν* de Simonidis epigrammatis. hoc pofito, nihil cunctabimur ita locum et digerere et corrigere:

> *Φοῖβος ἐσαγεῖται τοῖς Τυνδαρίδησιν ἀοιδὰν,*
> *τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.*

id eft, *Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem: quam cicadae modorum nefciae coronarunt corona.* hoc vult Caftores muficam didiciffe ipfo Apolline magiftro: multasque reportaffe coronas ex certaminibus cum im-
p. 963. peritis cantoribus. *τέττιγες* funt mali poetae, aut cantores. mediam autem in hac voce producunt poetae. *ἐπεστέψαντο* pro *ἐπέμψαντο*, fuadente metro et fententia *θαῤῥοῦντες* reftituimus. prior verfus pentameter eft: fed quod in fine pofitum vides vocabulum, id fine dubio ad proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero more fuo, non verfui, fed fententiae confulens, vocem neceffariam alterius loco pofuit, in qua momenti nihil erat. nam ita erat apud poetam:

> — *ἀοιδὴν*
> *Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδησι καλὴν*
> *τὰν ἀμ.* etc.

Hefiodus, *καλὴν ἐδίδαξεν ἀοιδήν.* [Porro Athenaei fententiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco *χορωνὸς*, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Brutum nomen *corona* inter illa ponit, quae fi analogia fpectetur defiderant afpirationem: licet ufus populi Romani eam non admitteret, certe non defideraret.] In fermone de ACINNIA corona fcribe cum doctis, *οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ.* non *ἀκίδος.* Hefychius, *ἄκινος πόα τις.* ergo et *ἀκίνιος* uno *ν.* Florum coronariorum catalogum ex Theophrafto hic fubjectum ab Athenaeo, ex ipfius

libris emendare non est arduus labor, praesertim post Dalecampium. Ipsum igitur Theophrastum studiosi consulant. Scribe, ἐάν τις τοῦ ἑλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανοῦνται. et confer cum Theophrasto libri noni, capite 21. Proxima Alcmanis verba sunt depravata non uno modo: καί τιν' εὔχομαι φέροισαν τόνδε ἑλιχρύσῳ πύλεω ἀκηράτων κυπέρῳ. Lego, καί τιν εὔχομαι φέροισα τόνδ' ἑλιχρύσω πυλέωνα καὶ ἀκηράτω κυπέρω. Dorici casus sunt, ut supra, ἀνήτω στέφανος. et τὶν pro τοί. Junonem alloquitur sacram ei coronam dicens, quae Spartano vocabulo dicitur a poeta πυλέων. aitque hanc esse factam ex helichryso et illibato cypero. Scribe cum eruditissimo Cantero, καὶ τέρεινα δάφνα. *Lilium*, inquit, *Corinthii vocant* ἀμβροσίαν. et Hesychius, ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ κρίνον. At *amaracum*, ait auctor, ex Diocle σάμψυχόν τινες καλοῦσι. Succurrunt verba Servii non aliena huic loco. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui casu lapsus dum ferret unguenta, majorem ex confusione odorem creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic postea in herbam sampsucum dicitur versus, quam nunc amaracum dixit.* Sed coronam amaracinam a sampsuchina diversam facit etiam Artemidorus lib. 1. cap. 79. Postquam dixisset ex Clearcho, Lacedaemonios τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντας ἐκτραχηλισθῆναι: addit, recte de illis dictum esse ab Antiphane in *Citharista*,

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι ποτε;
νῦν δ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

[Erit fortasse qui hanc lectionem probet, quam tamen olim suspectam habuimus. Si nihil mutes sensus erit imperfectus hujusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii sufflabant, id est, superbiebant tanquam inexpugnabiles, qui tamen nunc purpureis sese ornant reticulis. Nobis aliquando visum est ita scribendum. p.961.

Οὐκ ἔφυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πόθεν;
οἱ νῦν γ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς
κεκρυφάλους.

Non sunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii. non. qui quidem luxui jam se, ut caeteri mortales dedant. Itaque cum pristina instituta deserant, vinci facile posse sunt existimandi. ἔφυσαν legimus non ἐφύσων: quod modulum versus corrumpit. neque ποτε, sed πόθεν. quod Atticis scriptoribus cum interrogatione enuntiatum, negationis vim habet. Dionysius Halycarnasseus libro 4.

Helena carmine, πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτερρίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρρινα φύλλα, καὶ ῥοδίνους στεφάνους, ἴων τε κορωνίδας οὔλας. hoc nobis videtur: aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩΝΟΣ. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ, τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scribendum, αὐτ. π. κεφαλῇ τὸν στέφανον ἀγ. laudatur in hanc rem Simonides: ſed ejus teſtimonium peſſime acceptum animadverſionis noſtrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσάγεται Τυνδαρίδῃσιν ἀοίδησαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαντο χορωνῷ. Meminiſſe nos oportet, ſumptam eſſe hanc χρείαν de Simonidis epigrammatis. hoc poſito, nihil cunctabimur ita locum et digerere et corrigere:

Φοῖβος ἐσαγεῖται τοῖς Τυνδαρίδῃσιν ἀοιδὰν,
τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

id eſt, *Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem: quam cicadae modorum neſciae coronarunt corona.* hoc vult Caſtores muſicam didiciſſe ipſo Apolline magiſtro: multasque reportaſſe coronas ex certaminibus cum imperitis cantoribus. τέττιγες ſunt mali poetae, aut cantores. mediam autem in hac voce producunt poetae. ἐπεστέψαντο pro ἐπέμψαντο, ſuadente metro et ſententia θαρροῦντες reſtituimus. prior verſus pentameter eſt: ſed quod in ſine poſitum vides vocabulum, id ſine dubio ad proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero more ſuo, non verſui, ſed ſententiae conſulens, vocem neceſſariam alterius loco poſuit, in qua momenti nihil erat. nam ita erat apud poetam:

— ἀοιδὴν
Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσι καλὴν
τὰν ἄμ. etc.

p. 963.

Heſiodus, καλὴν ἐδίδαξεν ἀοιδήν. [Porro Athenaei ſententiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco χορωνὸς, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Brutum nomen *corona* inter illa ponit, quae ſi analogia ſpectetur deſiderant aſpirationem: licet uſus populi Romani eam non admitteret, certe non deſideraret.] In ſermone de ACINNIA corona ſcribe cum doctis, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ. non ἀκίδος. Heſychius, ἄκινος πόα τις. ergo et ἀκίνιος uno ν. Florum coronariorum catalogum ex Theophraſto hic ſubjectum ab Athenaeo, ex ipſius

libris emendare non eſt arduus labor, praeſertim poſt Dalecampium. Ipſum igitur Theophraſtum ſtudioſi conſulant. Scribe, ἐάν τις τοῦ ἑλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανοῦνται. et confer cum Theophraſto libri noni, capite 21. Proxima Alcmanis verba ſunt depravata non uno modo: καί τιν' εὔχομαι Φέροισαν τόνδε ἑλιχρύσῳ πύλεω ἀκηράτων κυπέρῳ. Lego, καί τιν εὔχομαι Φέροισα τόνδ' ἑλιχρύσω πυλέωνα καὶ ἀκηράτω κυπέρω. Dorici caſus ſunt, ut ſupra, ἀνήτω στέΦανος. et τὶν pro τοί. Junonem alloquitur ſacram ei coronam dicans, quae Spartano vocabulo dicitur a poeta πυλέων. aitque hanc eſſe factam ex helichryſo et illibato cypero. Scribe cum eruditiſſimo Cantero, καὶ τέρεινα δάΦνα. *Lilium*, inquit, *Corinthii vocant* ἀμβροσίαν. et Heſychius, ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ κρίνον. At *amaracum*, ait auctor, ex Diocle σάμψυχόν τινες καλοῦσι. Succurrunt verba Servii non aliena huic loco. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui caſu lapſus dum ferret unguenta, majorem ex confuſione odorem creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic poſtea in herbam ſampſucum dicitur verſus, quam nunc amaracum dixit.* Sed coronam amaracinam a ſampſuchina diverſam facit etiam Artemidorus lib. 1. cap. 79. Poſtquam dixiſſet ex Clearcho, Lacedaemonios τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντας ἐκτραχηλισθῆναι: addit, recte de illis dictum eſſe ab Antiphane in *Cithariſta*,

Οὐκ ἐΦύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε;
νῦν δ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορΦυροῦς κεκρυΦάλους.

[Erit fortaſſe qui hanc lectionem probet, quam tamen olim ſuſpectam habuimus. Si nihil mutes ſenſus erit imperfectus hujusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii ſufflabant, id eſt, ſuperbiebant tanquam inexpugnabiles, qui tamen nunc purpureis ſeſe ornant reticulis. Nobis aliquando viſum eſt ita ſcribendum. p. 964.

Οὐκ ἔΦυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πόθεν;
οἱ νῦν γ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορΦυροῦς
κεκρυΦάλους.

Non ſunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii. non. qui quidem luxui jam ſe, ut caeteri mortales dedant. Itaque cum priſtina inſtituta deſerant, vinci facile poſſe ſunt exiſtimandi. ἔΦυσαν legimus non ἐΦύσων: quod modulum verſus corrumpit. neque πότε, ſed πόθεν. quod Atticis ſcriptoribus cum interrogatione enuntiatum, negationis vim habet. Dionyſius Halycarnaſſeus libro 4.

ἆρά γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Arrianus Diſſertationum Epicteti lib. 2. cap. 21. οὐ γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι, ἢ ἐπανορθώσοντες, ἢ ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ληψόμενοι ἔρχεσθε. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς. Latini ſunt imitati. Plinius Epiſtolarum libr. 4. *Quae nos refugimus, non quia ſuperiores: unde enim? ſed quia timidiores ſumus.* quid appellet Ὁμηρείους κεκρυφάλους, non ſatis ſcio: et ſubeſſe mendam ſuſpicor. mens tamen ea eſt quam diximus: nam in argumentum luxuriae proferuntur reticula purpurea: qualia erant corpore merentium foeminarum. ut in epigrammate,

Ἧδε Φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φίλαινις
βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον.

[Si vocem κεκρυφάλους liceat exponere de ſubligaribus, vel faſciis cruralibus, pro Ὁμηρείους legam μηραίους id enim eſt crurales. Olim apud Romanos faſcias crurales geſtare elegantiores, aut coloris inſignioris ſpecimen habuit morum. Notum quam ſuſpicionem de Pompejo commoverint faſciae albae. Si tale quid fuit in moribus antiquis Lacedaemoniorum, nulla fuerit hic difficultas.] Quod ſequitur, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ θηρίων φησὶ χαμαιπίτυν, οἱ δ' Ἀθήνησιν ἰωνίαν, dubitationem aliquam habet: nam paulo poſt in eodem argumento laudatur hic ſcriptor, ἐν δ' Παρθικῶν. quare videndum num ſit alterutro loco menda. quod literarum ſimilitudo aliqua ſuadet. Viſe et confer locum utrumque. *Chamaepitis* etiam *pinus* Latinis dicitur. Virgilius quarto Georgicor.

Ipſe thymum pinosque ferens de montibus altis.

Ἀκακαλλὶς pro narciſſo Creticum vocabulum fuit ut obſervat Heſychius: qui tamen eo verbo non narciſſum, ſed narciſſi florem ſignificari ſcribit. Lege ſtatim ex Theophraſto, ubi de ſerpyllo, τὴν ἄγριον κομίζοντες ἐκ τῶν ὀρῶν. non ut hic editum, ἐκ τῶν ἀγρῶν. Flores iridis λύκους eſſe dictos ex Philino obſervatur. Heſychii ſcripturam emendabis, λύκος τὸ τοῦ ἱερέως ἄνθος. imo vero τῆς ἴριδος. niſi ſcripſerat ἴρεως. Recte ſcribitur in omnibus codicibus, ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. neque audiendi qui mutant. Heſychius, κάλχη, βοτάνιον ἀνθοφόρον. Ajunt dipnoſophiſtae, Τιμαχίδας δ' ἐν Δείπνοις, τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὔοσμον. Vulgo Graecis ὀμφὴ eſt vox, dictio.
p. 965. at dialecto Dorum ὄμφα eſt ὀσμὴ, *odor*. inde ὄμφαλος et εὐόμφαλος, *ſuave-olens* Heſychius. Scribe cum Can-

tero, ἐν ταυτῷ μένουσιν ἠνωμέναι. De auctore Κυπρίων ἐπῶν libro 8. cap. 3. ubi tractavimus proxime fequentem locum. In primo verfu ἵματα pro εἵματα, vel ἱμάτια tuentur omnia exemplaria: quorum auctoritas infuper habenda non eft, cum adftipuletur et Hefychius. ex quo patet dictum fuiffe utrumque. Scrib. ἠδέ τ', νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσι. et, καλλιρρόου, οἵ' Ἀφροδίτη. et θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι. notum verbum ex Homero.

Caput Nonum.

Percurruntur Nicandri verfus e fecundo Georgicorum, quibus flores coronarii a poeta explicantur.

Obscurissima eft Nicandri ῥῆσις tota e libro fecundo Georgicorum, quae feptuaginta ipfis verfibus florum coronariorum hiftoriam complectitur. Jam olim cum adhuc librariis antiquis conftaret fides, poetam hunc φιλαρχαῖον et πολυμαθῆ, ut eum jure appellat nofter libro tertio, poffe recte interpretari magnum videbatur et arduum. Quid nunc? cum ad priores difficultates perfidia exfcriptorum acceffit, quae omnes doctiffimi vatis reliquias mire depravatas, foedeque inquinatas ad nos transmifit. Humani ingenii modum excedat longe oportet, qui fe fperet conjecturis et divinationibus fuis pulcherrimum quidem, fed deformatiffimum fragmentum iftud poffe redivivum praeftare. Omnino dux hic et auctor opus eft, fidelis nempe codex aliquis: cujusmodi an ullus extet usquam hodie, nefcio. Dalecampium hic, ut faepe alibi, mirari quam imitari fapientes malint. et profecto vir eruditiffimus tam longe ab eo afuit, ut defperantia ulcera fanaret, ut quaedam leviter affecta, et de facili ἀκεστά, peffime acceperit: quinetiam multis locis cum Graeca verba Nicandri refpicies, quid ille fit fecutus in verfione fua non facile divinaveris. Acuti et maturi judicii lectores felicius in hac palaeftra fe exercebunt. Nos ifta raptim et folum ἀφοσιώσεως ἕνεκα animadvertebamus. Octo primis verfibus de violis agit poeta. Graeci eum florem ἴον appellant. Nicander ἰάδα licentia poetica: et appellationis hujus originem ex antiqua fabula affert iftam. Ionidas five Iadas nymphas Ioni primo coronam ex ifto flore dediffe, cum ipfis dormituro poft occifum

aprum, qui agrum Pisanum qua fluit Alphaeus, insestabat vivus. Scribo sic primos duos versus,

Ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροιό τε καὶ ὡραῖα φυτεύοις
ἄνθη Ἰαονίηθε· γένη γε μὲν ἴασι δισσά.

poetica violarum periphrasis est, ἄνθη Ἰαονίηθε, id est ἴα. allusio est ad nomen ejus floris obscurior: nam alioquin ἄνθη Ἰαονίηθεν, omnes flores dicantur ex Ionide afferri soliti. sicut οἶνος Λεσβόθεν, et apud Varronem,
p. 966. *Vinum Lesbo.* ita autem recte et vere, nulla fere mutatione, editam scripturam, quae perversissima est, Josephus Scaliger correxit. In 3. scribit Canterus, ὠχρόν τε, χρυσῷ τε φυὴν εἰς ὦπα ἐοικός. propius ad vestigia depravatae lectionis accesseris, si scribas, εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Observemus, separari hoc versu ὠχρὸν et χρυσοειδῆ. colorem: nisi deest aliquid post istum versum. Nam mirum sane est, cum sint violae quaedam luteae (κροκίας istas vocant Graeci) quaedam albae. Nicandrum in luteas et auro similes eas distinguere. nihil enim aut parum discriminis est inter ὠχρότητα et auri colorem. taceo quod purpurearum violarum nullam facit mentionem. cujus omissionis caussam afferemus aliquam ad versum 59. In 4. σεύατο quid sit nescio. Forte, ὅσσά γ' Ἰωνιάδες ν. In 5. ποθέσασθαι quam ποθέσασαι mavult Scaliger. at pro ἐνὶ κλήροισι. Dalecamp. ἐνὶ κήποισι, sine caussa. Sextum ita emendamus, Ἤνυσε γὰρ χλούνην γε μετασσύμενος σκυλάκεσσι. *aprum*, inquit, *confecerat, persecutus cum canibus.* potes etiam sic et fortasse verius, Σῦν ἄγριον χλούνην δὲ με. ut semper apud Homerum. Nonus et decimus rosarii instituendi rationem aperiunt. eos ita concipimus cum Scaligero et Cantero:

Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλαστὰς
τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὁδὸν διπάλαιστα τελέσσων.

Fossam vult cavari, in qua roseae virgae defigantur. nam pueriliter labuntur, qui τάφροις vertunt, *terrae tumulis.* posteriore hemistichio dicere videtur, vacuum locum ad viam secundum fossam ubi rosas plantaveris, palmorum duum esse relinquendum. Proximis tribus indicabatur a poeta locus ubi rosae omnium praestantissimae, et quidem sexagenis foliis insignes, circa Philippos et Pangaeum montem fuisse etiam centifolias auctor est Theophrastus. an de eo tractu senserit Nicander, viderint eruditi. nos de 11. versu nihil habemus dicere. corruptissimus namque est: etiamsi pro Ὠδονίης scribamus cum Cantero Ὠλενίης. 12. ita habet, Λείπωμεν κλήροισιν

ἀνέστρεφε νημερτίοισιν. Canterus emendabat, Λείπων ἐν κλ. non multo melius. Audax fortean videbitur, at non tamen inepta conjectura, cujus nobis nunc primum venit in mentem. Πηλέω ἐν κλήροισιν ἀνετρέφετ' Ἡμαθίοισι. vel, ἀνατρέφετ' Ἡμ. Theſſalicas roſas etiam alii commendant. λείπωμεν trajectione literarum corruptum vocabulum eſt, pro Πηλέω ἐν. aliter medicinam facere huic loco nequimus, quod ſi hic rem acu tetigimus: Θέτιδος ſcribam in ſuperiore verſu, non Θέμιδος. Scribo et diſtingue cum doctis, Δεύτερα Νισσαίης Μεγαρηΐδος· οὐδὲ Φασηλὶς Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις ἐπιμεμφὴς Ληθ. ſecundae exiſtimationis roſae ſunt, quas fert Megaris Niſaea. ſed neque Phaſelis, neque Leucophrys eo nomine fuerint contemtu dignae, verum admiratione potius. In 16. Ληθαίου Μάγνητος ὕδατα, periphraſis eſt fluvii ad Leucophryn ſe exonerantis. Haec geographia alibi nobis expendenda. nam in 12. Strabonis aliquanto aliter. 17. Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλῶνας ἐϋῤῥίζου καπέτοισι. p.967.
Lego, κλῶνας, et σκαπέτοισι. Dalecamp. recte, *ſcrobibus*. Heſych. σκάπετος. τάφρος. Ridiculum eſt quod ſequens verſus videtur dicere: interdum coronam ipſam hederaceam cum ſuis racemis eſſe plantandam. ſed ne dubita aliter Nicandrum ſcripſiſſe. 19. ita concinnant docti, Δάσκιον, ἀργοπόδην ἠδὲ κλαδέεσσι κομήτην. 20. Scaliger et Canterus, Βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι, καὶ εἰς μίαν ἄρσο κόρσην. 22. Canterus, ἐπιζυγέοντε κόρυμβοι. Scribe deinde cauſſa metri, συνουρίζωσι. et ἐπηρεφέες. recto caſu. Nec vigeſimus quintus menda caret: Σπερματίνην κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντελέουσι. poſtrema non aſſequor: priorem partem ita ſcribam, Σπερματικὴν κάλυκες κεφαλήν. appellat Nicander σπερματικὴν κεφαλὴν, quam Phanias peripateticus in hiſtoria plantarum, σπερματικὴν κορύνωσιν, qua de re dictum eſt in ſuperioribus libris. 26. Ἀργήεις πετάλοισιν, ſcribo Ἀργυρέοις. 29. Ἤριπε γὰρ χροιῇ. Dalecampius Ἤρεσε. 31. ita Canterus concipiebat, Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγάλλεται· ἣ ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικεν. et in extremo verſu τέλλει non τίλλει. Deinde lege cum Scaligero, αἴτ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα μηλείην ἐκχεύεσιν. 35. Εἶδόν τ' ἠμνοῦσαι. Lego, Εἴδοντ' ἠμύουσαι. et in fine praecedentis verſus malim ἀρτίγονοι δὲ, non enim placet Dalecampiana diſtinctio. 36. Σὺν καί περ τοξία χροιῇ λυχνίς. Scribam, Σὺν καὶ πορφυρέα λυχνίς. *cum his cenſeatur et purpurea lychnis.* Dioſcorides tamen ſic, Λυχνὶς στεφανωματική. ἄνθος ἐστὶν

ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον δέ. non tribuit purpureum lychnidi colorem: ſed purpureo adfinem. trigeſimo octavo ſcribe, Οὐδὲ βοάνθεμα κεῖν' ἅγ' ἐπηέτανον κάρα ὑψοῖ. quam rhizotomi buphthalmum indigetant, poeta boanthemon dixit, poetica voce: et florem hunc anthemidi ſubjunxit, cui multum eſt ſimilis, ut etiam Dioſcorides indicat. Sic et Dalecampius accipit. Si quem moveat, quod in 63. buphthalmi poeta meminit, ſcribere poteſt, οὐδέ γε ἄνθεμα κ. Scribit deinde Scaliger, Φλὸξ δὲ θεοῦ αὐγῇσιν ἀνερχομένης ἀνιοῦσα. notum floris nomen ex ſcriptis veterum. Tres ſequuntur de ſerpyllo verſus: quos palam vitium profitentes ita refingimus. Ἕρπυλλον δ' ἐφύδροισιν ἐνὶ βώλοισι φυτεύσεις. Ὄφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων διίκηται, Καί κε καταχρεμάσαιτο ἐφιμείρων ποτὰ νυμφέων. 45. Scaliger emendat, Φύλλα· εἶναι γὰρ πάντα. ἀνοιγομένοισι δ' ἐφίζει Ἑρπετά. et ſtatim, ἄλλοτε ῥιπῇς Ἤιξαν σαρκοτύπησι. item, οὔτε τί πω βρ. et in ſequente ἐνιχρίμψαντα. Quaecumque autem de papaveris cultura docentur hic a Nicandro, non temere alibi legas quo etiam nomine δυσνοητότερα ſunt nobis. Scribe in 52. cum Scaligero, βαθεῖ ἐν πάχει, non τάχει. Lego etiam, νέους κλάδας. non ut editum eſt νέας. neque hoc nihil refert. In 55. παιδὸς ἔρωτες dialyſi poetica, pro παιδέρωτες. quod plantae eſt nomen Dioſcoridi ἄκανθα dictae verſu proximo. λευκὴν *populum* Dalecampius interpretatur. convenientius videtur, ut de ea accipiamus. quam ἄκανθαν λευκὴν Graeci, *ſpinam albam*
p. 968. Latini nominant; ἄνθη πορφυρᾶ ei tribuit Dioſcorides. Septimus ſupra quinquageſimum verſus claudit, principio mutilus. ſic enim editur, ... κύπρός τε, σισύμβριον ὅσσά τε χ' οἷα. explemus nos et ſcribimus, Κύπειρος, κυπρός τε, σισ. Sequitur, Ἄσπορα νεομένοισι πότοις ἀνετρέψατο λειμών. Legendum, ναομένοισι, vel ναιομένοισι. nam et νάειν et ναίειν pro ῥέειν uſurparunt. et fortaſſe τόποις non πότοις. id eſt, locis irriguis, et per quae aqua fluit. *Jovis florem*, ex Theophraſto, Plinio, Heſychio, et botanicorum libris omnes norunt. Dalecampio non aſſentior, qui dictionem εὐῶδες cenſuit eſſe damnandam. contrarium enim poſuit, *inodorus*. Verſu 59. male ſcriptum Χάλκας, pro Κάλχας. nam κάλχην appellarunt Graeci parvulam quandam herbam, cujus florem in ſerta et coronamenta legebant. auctores, Athenaeus paulo ante, Heſychius, alii. Vulgatam lectionem Χάλκας, tueri poſſumus per Ionicam tenuium et aſpiratarum tranſpoſitionem.

Finem verſus ſcribo cum Scaligero, *ἰωνιάδας τε χαμηλάς*. violas vocat *ἰωνιάδας*, ut ſupra *ἰάδας*, et *ἄνθη Ἰαονίηθε*. loquitur autem poeta non in univerſum de omnibus violis, ſed de iis ſolum quibus eſt color *ὀρφνότερος*, *magis fuſcus:* nam addit, Ὀρφνοτέρας ἃς τεῦξε μετ' ἄνθεσι Περσεφόνεια. *quas violas fecit Proſerpina inter flores eſſe obſcurioris coloris.* Purpureas violas intelligit, quarum facit diſtinctam ſpeciem ab illis de quibus dixit initio. nec male convenit purpurearum colori vox *ὀρφνοτέρας*. nam errat Dalecampius, qui *ὀρφνοτέρα* emendavit, ut ad Proſerpinam poſſet referri. ſane perperam. Quid? nonne Dioſcorides in purpureae violae deſcriptione, voce *μελάντερον* uſus eſt? [Theocritus, Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί. et Virgilius, *Et nigrae violae ſunt*] ſed haec *διαιτήσομεν* alibi accuratius, ſi otia Deus fecerit. *ὑψήεντα πανόσμιον* quid appellet Nicander non divino ex argumento hujus eclogae, et ipſo nomine, conjicere licet florem aliquem coronarium ea appellatione fuiſſe veteribus cognitum, notabilis, inter alios generis ejusdem altitudinis: cui ab odoris praeſtantia, aut pro temporis varietate, inditum nomen *πανόσμιος*. ſic Pauſanias in Meſſenicis, medicatae cuidam aquae tribuit *εὐωδίαν πᾶσαν, καὶ χρόαν, καὶ ὀσμήν*. Abſurdum eſt *πανόσμιος* interpretari Panis arbor: abſurdum de pinu accipere: abſurdiſſimum omnium exiſtimare, poſſe pinum inter *στεφανωματικὰ ἄνθη* nomen ſuum profiteri. In extremo verſu *τύμβοι* poteſt ferri: *τύμβοις* tamen malim. Porro ſequentibus ad finem usque hexametris ſepulchrales quidam flores recenſentur: quos ad mortuorum honorem ſolita vetuſtas adhibere. Cauſſa fortaſſe fuit, quod in ſepulchretis flores hujusmodi ſua ſponte naſci viderent. caeterum ampla hic quoque mendarum ſeges. In 62. ſcribebat Canterus, *Φάσγανα παρθενικᾶς νεόχου ποσὶν ἀμφιχέονται.* neque nos aliquid videmus, quod potius amplectamur. etſi durum verbum *νεόχου*, pro, *recens tumulata:* aut, cui recens *χοαὶ* factae: id eſt, *νεόφθιτος κόρη*. ut alii poetae loquuntur. In 65. *ἐφελκόμεναι* valet p. 969.
allicientes, et gratiam hominum ſibi conciliantes. varia lectio quae annotatur, ex depravata gloſſa eſt orta. Scrib. *παρακάββαλε*. Non intelligo illa Πολλάκι θέλκια καλά. et non dubito eſſe mendoſa. Λείρια rectum mox, non *λήρια*. Poſtremi verſus ita ſcribuntur:

Καὶ γεραὸν πώγωνα, καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνου.
σαύρην τ' ἣ χθόνιον πέφαται στέφος Ἡγεσιλίου.

poetica dialyſi *γεραὸν πώγωνα* appellat, herbam dictam rhizotomis *γεροντοπώγωνα*: quae vel tragopogoni ſimilis eſt, vel etiam fortaſſe eadem. Sed gerontopogonis nomen in veterum medicorum aut philoſophorum libris, legere non meminimus. Quare aliquando ſcribebamus *Καί γε τράγου πώγωνα.* Deinde ſcribo, *εὐτραπέας*, vel *εὐτρεπέας κυκλαμίνους.* et ſequente verſu *Ἀγεσιλάου.* herbam quandam ſepulchralem vocat *terrenam coronam Ageſilai.* id eſt. Orci ima terrarum habentis. poetae Orcum nominant *Ageſilaum*: quod cum diſerte nos docuerit Athenaeus libr. tertio: prorſus excuſatione carent interpretes qui nugas nugaciſſimas hic de Lacedaemonio Ageſilao effutierunt. Nec meliore judicio utuntur iidem, cum principio hujus verſus, pro *Σαύρην τε*, fecerunt *Κάρδαμον.* quid enim vetat omnia *γίνεσθαι ἔναλλα*, ut ille ait, ſi temerariis hujusmodi conjecturis locum damus? *ſauram* tamen in plantarum cenſu ne nos quidem usquam reperimus. emendemus igitur ſi placet: ſed probabiliore et commodiore aliqua via. Exiſtimamus autem, rejecto initiali ſibilo in finem vocis praecedentis, unde manifeſto excidit, veram lectionem eſſe hanc: *Αἴρην θ', ἣ χθονίου πέφαται στέφος Ἀγεσιλάου.* quam probabilis conjectura, *αἴρην* pro *αὔρην* vel *σαύρην*? neque aliena vero, ut arbitror, ſententia. Videntur enim veteres e lolio mortuis ſerta et coronas texere ſoliti. Non ſemel apud Virgilium legas *Infelix lolium.* quod ad morem hunc referri poteſt. paulo aliter in veteris legis carmine *arbor infelix.*

CAPUT DECIMUM.

Θήσειον. λείμαξ et λειμάς pro λειμών. μεθύσης. ἐπίκωπος, ἢ μαζαγρέτας. ᾅδου τραπεζεύς. Coronae unguento delibutae. Xenophontis locus illuſtratus. μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον. pictura e numero liberalium disciplinarum ſublata quibusdam. multa qua illuſtrata, qua emendata inſigniter.

KAI *θήσειόν τι ἀναγράφει καλούμενον ἄνθος.* Heſych. *θήσειον, φυτόν τι ποιόν.* *Λευκερώης ἱερὸν, περικαλλὲς, ὃν ῥα μάλιστα φίλατο.* Prima dictio eſt corrupta.

[illegible]

[illegible] dicticci. [illegible] hue certe loco aptari non [illegible]. Ferri etiam nequit in proximo versu [illegible]: quod vertere docti, *[illegible]* certum debere scribi, [illegible]. *Orci* [illegible] sic vocat [illegible], famelicum, et vivam mortis ima[illegible]. Favet emendationi titulus fabulae, Κῆρες. *Parcae.* καὶ δεῦρο τῶν χρηστῶν [illegible]. versus integer ita ha[illegible], Στεφάνους [illegible]. Etsi autem non damno scribi in versu χρηστῶν, et in sequenti χρηστὴν ac χρηστῷ: [illegible]itari tamen haud, opinor, absurde queat, num ubique [illegible]us per ι sit scribendum. parat enim auctor transitum

facere ad ſermonem de unguentis: quorum varius, et multiplex uſus per eam quam diximus lectionem pulchre indicatur. *στέφανοι χριστοὶ*, ſunt coronae delibutae unguento: nam et coronas interdum *ἐδρόσιζον τοῖς μύροις*, id eſt, unguentis irrorabant, ut loquitur Athenaeus: et coronarum unguentis madidarum Plinius quoque meminit libro 21. capite 3. *δαΐς χριστὴ* ſax erit ex odorato ligno inſpicata: aut etiam unguento illita: quam etiam ob cauſſam *χριστὸν πῦρ*. non ineleganter, etſi *ποιητικώτερον* appellaverit. quod autem etiam e facibus et nocturno lumine odoris ſuavitatem captarint jam olim habrodiaeti, ex Homero notum et Virgilio. *οὐ σπογγιᾷ; τίς μου παρ.* Sequere interpretem, et ſublata interrogatione,
p.971. junge cum ſequentibus. *ἵνα καὶ εὐωδίαν ἑστιώμεθα.* Apud Xenophontem *εὐωδίᾳ*. utrumque rectum: nam utroque modo Graeci loquuntur: et tertio quoque *εὐωδίας ἑστιᾷν*, ut *λόγων*. *ἄλλως τε ἂν καὶ νύμφαι ὦσι.* Uſitatius erat, *ἄλλως τε καὶ ἂν ν.* ſed etiam apud Ariſtidem rhetorem, *ἄλλως τε ἦν καὶ ν.* *ὥσπερ ἡ Νικηράτου τε τούτου καὶ Κριτοβούλου.* repete *νύμφη*, ſponſa aut recens nupta. Convivio Xenophonti deſcripto, interſunt Niceratus et Critobulus juvenes, et id adhuc aetatis agentes, ut faciant abſurde interpretes, qui filias nubiles ipſis tribuant. Lege autem adjecta interrogationis nota, *μύρου μέν τι καὶ προσδέονται;* ut monuit dudum Henricus Stephanns. Nam ſenſus is plane quem ait Ariſtides rhetor, *παρὰ ἀνδρὸς μύρου οὐ προσδέονται.* Probat Socrates virum non decere unguenta: nam propter virum, ſive ut ſit aliquis acceptior viro vir unguento non indiget: uxoris vero cauſſa ungere ſe maritus non debet: mulieres enim quae ſunt ipſae pro unguento ſuis maritis, quid amplius unguento alio opus habent? de elegantia quae ineſt huic loco, Ariſtidem ſi lubet conſule *περὶ ἀφελοῦς λόγου.* Ineptiſſimam lectionem, *ναῦται γὰρ τοῦτο ὄζουσι*, muta in *αὗται γὰρ τούτου ὄζουσι.* Scribe etiam *ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παροῦσα ἡδίων ἢ μύρου γυναιξὶ, καὶ ἀποῦσα ποθεινοτέρα.* Originem vocis *μῦρον* paulo poſt aperiemus: nam Chryſippus quem ait noſter, derivaſſe eam dictionem *ἀπὸ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ πόνου ματαίου γίγνεσθαι*, tam malus grammaticus, quam bonus Stoicus fuit. imo vero ludibrium plane debuit Chryſippus, ſi tam fatuus fuit, ut *μύρον* a *μόρος* deductum putaret: quod lectio haec ſignificat. Fortaſſe non aliud voluit quam quod placet vulgo

grammaticorum, 'μύρον eſſe ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. propter difficultatem conficiendi unguentorum. tum foret hic ſcribendum, τὴν ὀν. φ. λ. τὰ μύρα ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι: διὰ τὸ μετὰ πολλοῦ μόρου, etc. Lego cum interrogatione, ὑμεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφερόν; *vos autem putatisne ullas ſine virtute delicias eſſe delicatas?* Sappho, inquit auctor, ἠδέθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητος ἀφελεῖν. Scribendum, ᾐδέσθη. *erubuit honeſtum ſeparare a voluptate.* Amoeniſſimae poetriae verba lege ex emendatione Canteri ſic, ἐγὼ δὲ φίλημι ἀβροσύναν· καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος ἀελίω, καὶ τὸ καλὸν λέλογχε. confirmat hanc emendationem, Athenaei pene ad verbum interpretatio. Sequuntur mendarum portenta adverſus quae excitandae vires ingenii, ſi quae ſunt in nobis. Παῤῥάσιος δ' ὁ ζωγράφος, inquit Athenaeus, ex Clearcho, καί περ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκραβδίων ἐκτίνων ποτηρίων ἑλκύσας. λόγῳ γὰρ οὖν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις Ἀβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων, τάδ' ἔγραψε Παῤῥάσιος. Reprehendit Parrhaſium Clearchus, tanquam παρὰ μέλος λαμπρυντὴν, ut diceret Ariſtoteles, quod pictor cum eſſet, et manibus opus faceret, tractans penicillum, ceſtrum, et viriculum, laudem ex eo ſtudio ſibi vindi- p. 972. caret, debitam ingenuis et liberalibus artibus. niſi fallor judicii hoc auctor voluit: oblique picturam ex albo liberalium artium eradens, contra multorum veterum ſententiam. Porro ut haec eliciatur ſententia, ſcribendum, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ῥαβδίων τινῶν, εἶτε καυστηρίων ἑλκύσας: *qui* laudem *liberalis inſtituti ut vocant, ex viriculis quibusdam et cauteriis traxit* penicilli, ῥάβδοι ſive ῥαβδία, (unde appellatus Parrhaſius ῥαβδοδίαιτος) ceſtra, viricula, ſive viricula et cauteria, pictoris ſunt ſuppellex. καυστηρίων igitur ſcribo, non ποτηρίων, et refero ad genera pingendi encauſto, de quibus Plinius libro trigeſimo quinto, capite undecimo. Tertullianus adverſus Hermogenem haereticum ex pictore. *Praeterea pingit licite, nubit aſſidue: legem Dei in libidinem defendit, in artem contemnit: bis falſarius et cauterio et ſtylo.* Conferendus autem hic locus de Parrhaſii jactantia, cum iis quae de eodem ſcribuntur libro 12. Interpres non id dicit quod Clearchus, ſed verba Plinii ſine cauſſa nobis hic pro Clearcheis obtrudit. peſſime vero idem iſta cepit ὢ κομψός τις ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπερ-

αλγήσας ῥυπαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἁβρὸν καὶ καλὸν, ἅτε φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ τὴν εἰς τρυφὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. id eſt, *cui inſcriptioni aliquis eleganti vir ingenio, ut mihi quidem videtur, offenſus vehementer quod magnificum et honeſtum virtutis* nomen *inquinaret* Parrhaſius, *ut qui* ἀρετὴν *alieno nomine illam artem inſulſe appellaſſet, quam fortuna hominibus largita eſt deliciarum inſtrumentum, adſcripſit*, Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. haec eſt mens. cujus nullum reperias veſtigium in interpretatione Dalecamp. Ex his autem discimus quomodo Clearchus nomen ἀρετῇ interpretatus ſit in verſu Parrhaſii Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων τάδ' ἔγραψε. Subjiciuntur Anacreontica haec, τί μὴν πέτεαι, συρίγγων κοιλότερα στήθεα χρισάμενος μύρῳ. Lego, τί μὴ πέτεαι, cum interrogatione. *cur non advolas, habens illitum unguento pectus, magis cavum quam fiſtula?* hanc formam probarunt in ſuis deliciis veteres nequitiae magiſtri: ut eminentibus hinc inde mammis, cavitas eſſet in medio. atque hoc eſt quod idem poeta μεταμάζιον nocat, in pictura Bathylli. Μεταμάζιον δὲ ποίει, Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ.

Caput Undecimum.

Sedes animae in corde, ex quorundam ſententia. Cor ſalire *vario ſenſu dictum poetis. Vocis* μύρον *etymon ex ſententia Athenaei. Stacte e ſola myrrha. Theophraſti et Plinii diſſenſus. item Plinii et Athenaei.* ἶρις *et* φοῖνιξ *pro unguentis inde factis.* Cyzicenum *unguentum. Plinii locus eum Graeci ſcriptoris verbis collatus.*

Sedem animae in corde eſſe, quae fuit veterum quorundam medicorum ſententia, probat dipnoſophiſta argumento locutionum quarundam, queis Homerus eſt uſus. p. 973. Quod ſi in hac quaeſtione valeret argumenti hoc genus, poſſet haec ſententia planiſſime ex ſacris literis conſtitui: ubi toties, quod ait beatus Auguſtinus, ſedes animi monſtratur in corde, etiam a Chriſto: qui, ut omnis boni, etiam omnis ſapientiae fons eſt et auctor. Verum ineptam eſſe hanc totam rationem, etiam mediocriter

literis tincti norunt. Melius Damascenus, ἡ ψυχὴ συνδέδεται τῷ σώματι ὅλη ὅλῳ, καὶ οὐ μέρος μέρει· καὶ οὐ περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέχει αὐτὸ, ὥσπερ πῦρ σίδηρον. [Olympiodorus quoque in Platonis Phaedonem praeclare: τοσοῦτον, ait, προσφκείωται ἡ κεφαλὴ τῇ ψυχῇ, ὅσον πρώτη δέχεται αὐτῆς τὴν γνωστικὴν ἔλλαμψιν, ὡς ἡ καρδία τὴν ζωοποιόν. οἷον εἴ τις λέγοι ἐν οὐρανῷ τὸν Θεόν. καίτοι πανταχοῦ, ἢ οὐδαμοῦ.] Ait recitatis aliquot poetae locis, ὃ δὴ καὶ σημεῖον φέρουσι τοῦ τὸ κυριώτερον τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα κεῖσθαι. quo alii τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς, Stoici vocarunt τὸ κύριον, vel τὸ κυριώτερον. Galenus libro secundo de dogmatis Hippocrat. et Plato. πρόκειταί μοι δεικνύειν, ὅτι τὸ λογιζόμενον τῆς ψυχῆς, ὃ δὴ ἡγεμονικόν τε, καὶ διάνοιαν, καὶ κύριον αὐτὸς ὁ Χρύσιππος ὀνομάζει, κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν ἐστι. non solum autem ἡ φράσις, sed et sententia Stoicorum sectae conveniens est: quam quidem magna contentione defenderat Chrysippus lib. primo De anima, usus in hanc rem poetarum testimoniis infinitis. habes magnam ejus libri partem apud eruditissimum Galenum libro tertio, operis modo nominati. Primus autem Zeno hoc conatus est demonstrare argumento illo quod refert libro secundo idem Galenus. Zenonem secutus est Diogenes Babylonius, ut legitur ibidem. Sequitur, Θυμῷ δ' οὔτι Φαιδρὰ χορεύσει θάρβους θυγάτηρ. Sophoclis sunt verba, sed depravata. videtur appellare cor, id est καρδίαν, filiam pavoris: quia cordis palpitatio oritur ex pavore, ceu generante caussa. sic Aeschylus gloriam laboris filiam nuncupat. — τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν Ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ Πόνου Κλέος. Scripserit igitur Sophocles, Θυμῷ δ' οὔτι καρδία χορ. θ. θ. ut Sophocles καρδίαν χορεύειν, sic mox Anaxandrides ὀρχεῖσθαι. Plautus in Capteiveis *subsultare* dixit. alio sensu satyricus, *cor tibi rite salit.* Haec emendatio eo minus probatur nobis, quia non cor ipsum, sed palpitatio quae in eo fit, jure appellctur filia pavoris. quare satius nihil mutare, nisi accentum in voce φαιδρά: et ita interpretari, *In animo meo jam o Phaedra, non amplius saltat pavoris filia*, id est, trepidatio, ἡ πήδησις τῆς καρδίας, ut Plato aliique loquuntur. In Anaxandridae versu nemo dubitat recte Canterum ὀργῇ pro ἀρχῇ scripsisse. Posthaec vocis μύρον, quae omne unguenti genus Graecis significat, originem explicat philologus: sane melius quam grammatici vulgo faciant: qui a Myrrha nota ex fabulis poetarum, ridicule

id verbum derivant: vel παρὰ τὸ μύρεσθαι *gemere* ineptissime, ut capite superiore dicebamus. Athenaei vero sententiam non sunt interpretes assecuti, quia male ista ceperunt, μύῤῥα γὰρ ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ
p. 974. τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο. Athenaeus hoc voluit: μύρον dictum quasi μύῤῥον, ab Aeolica voce μύῤῥα, quae myrrham significat. nam quia, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quaedam etiam sola myrrha constant, ut stacte: usus obtinuit, ut ἀπὸ τῆς μύῤῥας, omnia unguenta μύρα nominarentur. Haec mens auctoris: cui equidem assentior: neque dubito μύρον vocem Homero et primis Graecorum incognitam, tunc primum Graeciae innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum primam notitiam habere ceperunt. μύρον igitur est מור Hebraeorum, id est, *myrrha*, ut recte censet noster. Adjicit, καὶ ἥγε στακτὴ καλουμένη διὰ μόνης ταύτης. *quae dicitur stacte, e sola consit myrrha.* Videtur haec esse ratio, cur Latini myrrham ab unguentis sejungant. Varro, *magistratus myrrha, unguentisque ungetur.* Theophrastus in eruditissimo commentario De odoribus, ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ. στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν ὃ δὴ μόνον τινές φασιν ἁπλοῦν εἶναι καὶ ἀσύνθετον τῶν μύρων, τὰ δ' ἄλλα πάντα σύνθετα. Plinius, *Myrrha et per se unguentum facit sine oleo, stacte duntaxat: alioquin nimiam amaritudinem affert.* sed scripserat idem paulo ante, *Singuli quoque succi nobilia unguenta faciunt: in primis malobathrum, postea iris Illyrica, et Cyzicena amaracus.* quae plane evertunt illud μόνον, et τὰ ἄλλα πάντα, in superioribus Theophrasti verbis. Plinius scribit: *Quis primus invenerit unguenta non traditur. Iliacis temporibus non erant, nec thure supplicabatur.* ab hac Plinii sententia discrepat noster: ὁ δ' Ὅμηρος, ait, τὴν μὲν χρῆσιν οἶδε τῶν μύρων, ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ μετ' ἐπιθέτων. unguenta, inquit, et Homerus novit: sed μύρου nomen haud novit, ἔλαια nominans cum epitheti adjectione. Ait, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ λέγει τι τεθυωμένον. si quis tollenda haec verba censuerit, non multum repugnavero. nam statim sequitur de voce θύωμα, quo haec pertinent. Fuerunt olim certis locis nobilia unguenta: quorum historiam ex Apollonio persequitur Athenaeus. Ita autem orditur: ἶρις μὲν ἐν Ἤλιδι χρηστοτάτη καὶ ἐν Κυζίκῳ. ἶρις pro irino unguento, ut mox οἰνάνθη pro oenanthino. sic φοῖνιξ apud Theophrastum

pro unguento palmeo, et id genus alia. Plinius ſermonem eundem ſimiliter ordiens, ex eodem, ut videtur Apollonio Herophili discipulo et ſectatore, *Irinum*, ait, *Corinthi diu maxime placuit, postea Cyzici.* Graeci interdum vocant Cyzicenum unguentum. Pauſanias Meſſenicis, ὕδωρ Κυζικηνῷ μύρῳ μάλιστα ἰδεῖν ἐμφερές. Componamus inter ſe etiam in caeteris Apollonium et Plinium. Ille ait, ῥόδινον δὲ κράτιστον ἐν Φασήλιδι, καὶ τὸ ἐκ Νέας δὲ πόλεως καὶ Καπύης. hic autem, *ſimili modo rhodinum Phaſeli: quam gloriam abſtulere Neapolis, Capua, Praeneſte.* Apollonius, κρόκινον δ' ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, καὶ ἐν Ῥόδῳ. Plinius, *crocinum in Solis Ciliciae, diu maxime laudatum, mox Rhodi.* Apollonius, νάρδινον δὲ τὸ ἐν Τάρσῳ. Plinius cum caetera omnia verteret, haec praetermiſit: credo, quod ipſius aetate deſiiſſet nardinum Tarſicum eſſe in pretio: cujus rei Athenaeus nullam habuit rationem: cui erat hoc unum p.976.
propoſitum teſtimonia veterum de quacumque re proferre. Inquit Graecus, οἰνάνθη δὲ Κυπρία καὶ Ἀδραμυττήνη. at Plinius ſic, *oenanthinum in Cypro deinde in Aegypto propoſitum.* Apollonius, ἀμαράκινον δὲ Κῷον καὶ Μήλινον. ſonant haec verba, amaracinum maxime laudari quod ex inſula Coo, aut Melo alia inſula afferretur. ſed Plinius aliam interpretationem ſuggerit et lectionem. Vertit enim *amaracinum in Coo. poſtea eodem loco praelatum eſt melinum.* legit, καὶ μήλινον, parvo μ. fiebat autem melinum e cotoneis malis et ſtrutheis. Apollonius, Κύπριον δὲ προκέκριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, δεύτερον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακὸν, καὶ τὸ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ταύτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. Plinius haec paulo aliter, *Cyprinum in Cypro, deinde in Aegypto, ubi Mendeſium et metopium ſubito gratius factum eſt: mox haec abstulit Phoenice, et cyprini laudem Aegypto reliquit.* Pergit Graecus ſcriptor, τὸ δὲ Παναθηναϊκὸν λεγόμενον ἐν Ἀθήναις. et Plinius ſimiliter, *panathenaicum ſuum Athenae perſeveranter obtinuere.* ſubjungit ille, σκευάζεται δὲ τὸ μετώπιον ἐξ ἐλαίου τοῦ ἀπὸ τῶν πικρῶν καρύων. Plin. de metopio, *oleum hoc, eſt amygdalis amaris expreſſum in Aegypto.* ſed de ejus confectione plura ibi Plinius. cauſſam appellationis explicat Dioſcorides. Aegyptiacum enim eſt vocabulum.

Caput Duodecimum.

Μεγάλειον unguentum, vel μεγάλλιον. Optimum unguentum quod natat in ſummo. Differentia inter ἄλειμμα et χρίσμα. βάκκαρις et βάκχαρις. ψυκτήρια πτερά. in ornatu capitis muliebris. Lydorum. delicata vita. Λυδοπαθὴς pro ἡδυπαθής. βρένθιον μῦρον, et βασίλειον. ψάγδας. Eupolidis Marica. *Μεγάλλειον. unguentum.*

ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ unguentum ob ſingularem praeſtantiam, et ut Plinius loquitur, propter gloriam, ita eſſe dictum quibusdam placebat: quos reprehendunt alii, ab inventore Megallo ſic nominatum pertendentes, et ſcribendum eſſe *μεγάλλιον*. antiquiſſimi tamen Athenaei codices, et hic *ἐν μεγαλείῳ*, conſtanter, et alibi quoque non aliter, ut extremo capite dicemus. Galeno, ut norunt qui sunt in ejus ſcriptis verſati, *μύρον Αἰγύπτιον, Μενδήσιον*, et *μεγάλειον* differunt nihil. Quod ait, non permanſiſſe gloriam unguentorum iisdem ſemper locis, neque hoc praetermiſſum Plinio, cujus adſcribam verba: *primum id ſcire convenit, mutatam auctoritatem, et ſaepius tranſiiſſe gloriam.* Recte mox docti *ἐν Κυρήνῃ*, non Κορήνῃ. Recte etiam vulgati codices. *μάλιστα δὲ τὸ τήλινον.* Excerpta, *λήτινον*: quo nomine nullum unguentum novimus nos: at telinum et ex ipso nomine, et ex Dioſcoride, Plinio aliisque notum. Obſervatu digna eſt ſequens locutio hujus auctoris, ſi modo ita ſcripſit: *ἐν δὲ Περγάμῳ πρότερον μὲν ἐξοχὴ, νῦν δ' οὔ. μυρεψοῦ τινος ἐκπονήσαντος τὸ παρ' οὐδενί πω γεγονὸς, ἐσκευάσθη τὸ λιβανώτινον μῦρον.* breviter et duriuſcule dictum *ἐν*
p. 976. *Περγάμῳ πρ. ἐξοχὴ*, pro, *fuit cum Pergamus unguentorum laude clareret.* eſtque hic ſuſpecta librorum fides. quemadmodum et proxima nonnihil turbant. ac videtur deeſſe aliquid. Fortaſſe ſcribendum, *οὗ μυρεψοῦ τινος ἐκπ.* nam his verbis ivit expoſitum, opinor, Athenaeus, cujus unguenti palma olim penes Pergamenos fuerit. Dalecamp. aliter accipit, et quaedam adjicit, quaedam mutat. non aſſentior. Sequitur alia obſervatio, *μῦρον δὲ χρηστὸν μύρῳ εὐτελεῖ ἐπιχεόμενον ἐπιπολῆς μένει.* Un-

guenti eadem quae olei ratio, olei autem quod optimum est in summo natat: quod deterrimum in fundum imum sidit. contrarium fit in melle. caussas quaerit Plutarchus, Symposiacorum libro septimo, capite tertio. In Achaei versu lege cum Cantero, *εἰσαργυροῦντες*, et *χρισμάτων*. Proponitur deinde unguentorum distinctio in *χρίσματα* et *ἀλείμματα*. nec dubium esse inter ista discrimen statuendum: etsi difficile est auctorem invenire, qui iis vocibus non sit usus promiscue. Ne testimonia procul arcessam, scribit paulo post Athenaeus, *μυρίσασθαι* significare *χρίσασθαι ἀλείμματι*. ita enim ibi, non *χρήσασθαι*, omnes MSS. etiam Epit. nec multo aliter libro duodecimo, *ἀλείμμασιν ἐγχρίειν ἑαυτόν*. tamen ut dixi magna differentia est. nam *ἀλείφεσθαι* proprium voluptuariorum et mollium: *χρίεσθαι* etiam sobriis interdum et ex virtute viventibus convenit. Clemens Alexandrinus, Paedagogi libro secundo, *διαφέρει δ' ὅλως τὸ μυραλοιφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι. τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε*. Emenda monitu Canteri, *καὶ ῥόδινον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον*. sicut statim sequitur de aliis unguentis. Theophrasti locum insequentem confer cum archetypo ipso: nam extat hodieque ille liber. Pro *ἐν δὲ Κύπρῳ καὶ τὸ κρίνον*, corrige ex ipso auctore, *καὶ ἡ κύπρος καὶ τὸ κρόκινον*. appellat *κύπρον* cyprinum unguentum, ut *irim*, irinum, *nardum* nardinum pro *φύεται ὀρεινὴ καὶ πολύγονος*. Theophrast. cod. *πολύοδμος*. quod magis ad rem facit. In versu primo Antiphanis, scribe ex libro 12. — *λοῦται δ' ἀληθῶς· ἀλλὰ τί*; in testimonio Cephisodori male *μῦρόν τ' ἴρινον*. tolle copulam, ut libro duodecimo, et *Ξανθία* non *Ξανθίου*. deinde, *Καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πριῶ μοι βάκκαριν. Ὦ λακκόπρωκτε βάκκαριν τοῖς σοῖς ποσίν. Ἐγὼ πρίωμαι λακκόπρωκτε βάκκαριν*. Nomen *βάκκαρις* modo per geminum *κ* modo per *κχ* scribunt antiqua exemplaria, et scriptoris hujus, et aliorum. In 2. Anaxandridae *Ἐχθὲς μελανώπῳ* propter metrum. In ecloga Theopompea Canterus, *αὐτὸν Πέρωνι*, non *αὐτὸν περὶ μῦρον*. nihilo tamen minus claudicat versus. Achaei versus scribe sic, auctore eodem eruditissimo viro.

— *βακκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις*
πτεροῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.

cultum molliorem nescio cujus describit qui haec loquitur. Ait, baccari se ipsum inunxissè, et crines anteriores erexisse, sustulisseque in altum ope crinalis: quod poeta

vocat alas: quia elata coma ab utraque parte capitis
p. 977. ſpeciem alarum non male exhibet. quod et cernimus hodieque in crinium compoſitione nobilium foeminarum: quare etiam alas vulgo cenſores noſtri appellitant. Etiam viros olim *θηλυδρίας* capiti ſuo crinale aptaſſe, nullum dubium. Ovidius libro quinto Metamorph. de Aty,

— ornabant aurata monilia collum:
Et madidos myrrha curvum crinale capillos.

qui locus non mediocriter Achaei verba illuſtrat. At *ψυκτηρίας* vocat alas iſtas, quoniam ſuſcitati crines, ut loquitur Tertullianus, flabellis ſimiles ſunt, quibus ventum facere et frigus captare ſoliti etiam veteres. Adde quod hoc modo compoſita coma, ceu expanſum velum, admiſſo vento caput poteſt refrigerare. [Sed viderit acutus lector num ſit melius et verius quod Scaligero placebat *ψακτηρίοις*, per primam vocalem, non per *ū*. Notum quid ſit *ψηκτὴρ* vel *ψήκτρα* a *ψήχω* *rado.* mihi ea emendatio admodum probaretur, niſi quod minus videtur id epithetum congruere voci *πτεροῖς*, quam non abſurde, opinor, expoſuimus.] In primo verſu Ionis ſcribe *βάκκαριν.* in ultimo *τόπον* potius quam *τρόπον.* Canteri haec emendatio cui aſtipulor, etſi de voce *τρόπον* poteſt ambigi. *Διαβόητοι*, inquit, *ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθὴς, ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθής.* Aeſchylus Septem ad Thebas, *Ἀβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος.* ad quem locum ſcholiaſtes notat, quae retuliſſe operae ſit pretium: *ἁβροδίαιτοι ὄντως οἱ Λυδοί· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι λυδοπαθεῖς τινὲς, ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον, Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μηδὲ μαστίγων ψόφους. καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ. καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν.* id eſt, *re vera erant Lydi gens luxurioſa et mollis: unde eſt apud Anacreontem* *Λυδοπαθεῖς τινες*, pro *ἡδυπαθεῖς*, voluptuarii. *vulgo etiam dici ſolet*, Neque Lydorum condimenta mihi contingant, neque flagrorum crepitus. *et ejusdem luxus teſtis eſt unguentarius qui dicitur* poetae quidam, *Λυδοφοίτης*, *tanquam* frequens in Lydia. *praeterea baccharim nonnulli appellarunt unguentum Lydorum.* Ait, *Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Λήροις.* Unguenti hujus meminerunt Clemens Alexandrinus, Heſychius, Euſtath. alii nec cauſſa ulla cur *βερενθίου* hic legere quidam malint. Ait, *Βασιλείου δὲ μύρου μνημονεύει Κρ.* Plinius, *Regale unguentum ap-*

pellatum, quoniam Parthorum regibus ita temperatur, Ψάγδης unguentum in Hoeschelii Excerptis σάγδα semper vocatur: et ita etiam Athenaeus aliquanto post. accedit Hesychius, σαγδὰς εἶδος μύρου, ἢ ψέγδας. ita scriptum eo loco in litera σίγμα. alibi sic, ψάγδας, ψαγδῆς μύρον ποιόν. sic in Alexandrino, Clemente, et Galeno. Ait, Εὔπολις δ' ἐν μάρι καὶ ψάγδαν ἐρυγγάνοντα. Prope superfluum est monere scribendum ἐν Μαρικᾷ. Interpres qui meminisset *Colacas* Eupolidis fabulam aliquoties laudatam fuisse in superioribus: hic quoque id verbum putavit sibi locandum, nulla editae lectionis habita ratione. Atqui *Maricam* quoque docuerat Eupolis adversus Hyperbolum, ut Equites contra Cleonem Aristophanes. p. 978. Quintilianus, *Apud Eupolim Maricas qui est Hyperbolus, nihil se ex musicis scire nisi literas confitetur.* Mitto sciens et prudens alia Graecorum testimonia, qui fabulae hujus meminerunt quam saepissime. proprie Maricas servile nomen Asiaticum: vide Hesychium. Corruptus est Eubuli versus, Αἰγυπτίῳ ψάδαν ἐτρὶς λελουμένῳ. Canterus faciebat, ψάγδανι τρὶς λ. tamen aliter solent Graeci nomen hoc efferre, ut paulo ante monebamus: sed multum semper iidem in barbaris dictionibus sibi permiserunt. Quid si ita? Αἰγυπτίῳ ψάγδᾳ εἰς τρὶς λελουμ. vel νίτρῳ λελουμένη. *Aegyptio psagda* uncta, *et nitro lota.* νίτρον pro manuum lavacro habes libri initio, in vulgari quidem lectione. Claudam caput hoc unde cepit: nam de megalio unguento sequuntur Athenaei verba, ὡς καὶ τὸ μεγαλεῖον· ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. non est dubitandum quin ita scripserit Athenaeus, quod etiam Eustathius probat. Hesychius tamen eosdem laudans scriptores, Aristophanem, videlicet ac Pherecratem, *Metalleum* hoc unguentum vocat, Μεταλλεῖον, inquit, μύρον Ἀριστοφάνης. Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον εὕρημα Μετάλλου. Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ. sunt quidem adfines literae τ et γ: sed Hesychium non aliter scripsisse literarum series arguit.

Caput Tertiumdecimum.

Μίνδαξ, species suffitus, σαλακωνεία quid. Caussae canitiei ex sententia Aristotelis. Locus Aristotelis emendatus. αὐότης Attica vox. quaedam alia.

In Amphidis versu, Ἔπειτ' ἀλείφειν τῷ μεγαλλίῳ μύρῳ, poetarum more ἀλείφειν dictum pro ἀλείφετε. nam fallitur vir doctus qui argumento ejus vocis, sequentem versum corrumpit scribens θυμιᾶν pro θυμιᾶτε. atqui non ex isto fuit ille emendandus: sed contra exponendus hic ex illo. *Mindax* cujus meminit Amphis est θυμίαμα ποιόν, ait Hesychius. In iis quae repetuntur, nescio quare de sagda iterum corruptus est titulus Eupolideae fabulae. nam scribitur, καὶ ἐν Μαρίκα Εὔπολις. σάγδαν ἐρυγγάνοντα, interpres plane patientia nostra abutitur: qui adeo vicinis locis tam diversa pronuntiet. Adeo verum est, erroris multas esse vias, veritatis unicam. Lepidissimorum versuum Alexidis principium ita scribe:

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου πρᾶγμά τι
γιγνόμενον αἰεὶ Κρονικόν.

id est, *non enim ungebatur ex alabastro, quod vulgo fieri solet, estque id institutum Saturnium.* definit autem testimonium Alexidis in hoc versu, Ἠλειφόμην θυόμενος ἰρίνῳ μύρῳ. proxime sequentia verba scribe cum doctissimo Cantero, πρὸς θεῶν, φίλοι, ποία ἡδονή, μᾶλλον δ' οὐ σαλακωνεία, θοιμάτια μολύνεσθαι; Dalecamp.
p. 979. si ex Aristotele et Theophrasto curasset discere quodnam vitium Graeci appellent σαλακωνείαν, absurdae interpretationi suae, et ridiculae scripturae quam commentus est, facile veritatem anteposuisset. Est autem σαλακωνεία hoc loco ἀπειροκαλία quaedam et inepta opum ostentatio. Philosophus vocat soloecismum hominis divitis, in opum suarum ostentatione decorum non servantis. qualis omnino fuit iste: qui dum magnificus novo genere vult videri, suarum convivarum vestes corrumpit, novum hoc σαλακωνείας edens exemplum. Nimium satagunt, qui in subjecta disputatione de caussa cur in compotationibus caput madefiat unguentis, suspecta habent haec verba. ἵνα μὴ πρὸς τὸ ξηρὸν, ταύτῃ δὲ καὶ

πολύκενον, mendi habent ſuſpecta, atque adeo corrigunt: appellat *rem ſiccam* ſquallens caput et nullo unquam humore madens. αὐχμῶσαν κεφαλὴν modo dicebat. addit autem, ταύτῃ δὲ καὶ πολύκενον, id eſt quodque propterea multum vacui habet. recte et veriſſime. quis communi ſaltem ſenſu praeditus neſcit cerebrum ut omnia σπογγοειδῆ, ſiccum anguſtiore loco capi quam humore plenum et madens? Senſus autem eſt: cerebri ſicci vacuitatem humores pravos ad ſe trahere ἐκ τῶν λαμβανομένων, id eſt, ex iis cibis quibus veſcimur. Atque hoc probat auctor, argumento ἐπιβρεγμάτων quae capiti imponuntur, quando febri corpus ardet: nam ideo caput madefieri, ne ſi reperiretur ſiccum, et ex ſiccitate multum habens inanis, morbi vis eo faceret impetum. Cum ait, τὰ παρακείμενα, intelligit vicinas capitis partes, quas morbi cauſſa obſidet. Dalecampius, τὰ παρακαιόμενα, non inepte. Illud ineptiſſimum, quod τὰ χρειώδη mox vertunt *illitus.* et erat tamen digna ſententia quam laborarent intelligere. Ait enim προστιθεὶς δ' ὁ βίος ἀεὶ (melius ἀεί τι) τοῖς χρειώδεσι, καὶ τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων, ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ὥρμησε. *adjiciens ſemper aliquid vita utilibus, etiam eorum quae ad voluptatem et delicias ſpectant, unguentorum uſum inſtituit.* Addit, ζητεῖ δ' ὁ πολυμαθέστερος Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασιν, διὰ τί οἱ μυριζόμενοι πολιώτεροι. in eo qui extat hodie Problematum libro, haec quaeſtio non legitur. Adſcribemus autem Clementis Alexandrini locum ex eodem philoſopho depromptum, ut claret ex ejus comparatione cum Athenaeo. Sic ille Paedagogi libro, αἱ δὲ ἀφραίνουσαι γυναῖκες, βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς, μυρίζουσαι δὲ τὰς τρίχας, πολιώτεραι θᾶττον γίνονται, διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικὰ ὄντα. διὸ καὶ αὐχμηρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ αὐχμὸς πολιωτέρους ποιεῖ. εἴτε γὰρ αὔανσις τριχὸς ἡ πολιὰ, εἴτε ἔνδεια θερμοῦ, τῆς ξηρότητος τὴν οἰκείαν τῆς τριχὸς ἐκπινούσης τροφὴν τὴν ὑγρὰν καὶ πολιοὺς ἀποτελούσης. duas affert ſententias ſuper canitiei cauſſa: alteram eorum qui dicebant ex ariditate eam manare: alteram cauſſantium defectum caloris naturalis. quam eſſe veram canitiei cauſſam, probat philoſophus, de generatione animalium libro quinto, capite 4. Priorum opinionem refellit idem Hiſtoriae animalium libro tertio, capite p. 930. 11. ubi moneo ſcribendum, ἢ καὶ δῆλον ὅτι οὐχ αὔοτης ἐστὶν ἡ πολιότης ὥσπερ τινές φασιν. vulgo editum, ὅτι

οὐ χαυνότης. nato errore ex prava librariorum distinctione, et inscitia eorum qui ignorabant Atticos scribere οὐχ αὐότης, non ut caeteros οὐκ αὐότης. Atqui docent nos antiqui magistri proprium Atticis fuisse hunc πνευματισμὸν. cujus rei certissimum argumentum in ἀφαυαντέον. sic enim Attici, non ἀπαυαντέον. Scribe, μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντες ἄσα. *Poëta Cytherius*, est Philoxenus dithyrambicus. Super Iano patre citatur Dracon Corcyraeus, ἐν τῷ Περὶ λίθων. nisi cui placeat περὶ θεῶν, ex ipsa re qua de agitur ducta conjectura. Placet mox Canteri sententia, scribentis, τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα Καμίσην, υἱὸν μὲν Αἴθηβα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γεννῆσαι fieri potest, ut in liberorum Iani nominibus sit mendum: sed quia neque Graeca neque Latina historia Iani stemma et prosapiam nobis descripsit, feramus quod mutare non possumus, nisi temere. Camisem reperio in Catonis Originibus, sed fratrem Iani: non autem Camisen illius uxorem. Catoni assentitur Hyginus ex Protarcho Tralliano, auctore Macrobio, libro primo Saturnal. c. 7. Hactenus de coronis et unguentis: deinceps de convivialibus carminibus tractatur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Harmodii melos, *carmen conviviale*. Σκολιὰ, μέλη παροίνια. θάνατοι ἄωροι. θάνατοι ἔνωροι. ὥρα ἔτους. ὀμφακίαι νεκροί. acerba funera et immatura. *Locus* 70. *interpretum*. ἀμάρτιον. πένθος ἄωρον. *Ceres* ὀμπνία.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ ἐκαλεῖτο, παιὰν ᾔδετο. Aristophanes Acharnensibus, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται Συγκατακλινείς. Solebant, ut observat ibi scholiastes, in compotationibus et conviviis, carmen canere quod vocabant *Harmodii melos*. Ejus principium fuit, Φίλτατε Ἁρμόδιε οὔτι που τέθνηκας. paulo post describit Athenaeus id scolium. Scribo, θεῶν Θνητοῖς ἁπάντων χρησιμώτατος πολὺ Ὁ Ζεύς, ὁ σωτήρ. potius quam χρησιμώτατον. Nihil ista significant, Οὐδὲν μόνης εἰ πεῖθει θαρρῶν. acute eruditissimus Canterus, οὐδὲν μέλοι σοι, πῖθι θαρρῶν. Nicostrati versum scribe, Μετανιπτρίδα δ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον. ex libro 11. et mox, ὡς οὖν

ποτε νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. non eſt ἀρτίπους iſte verſus, ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ κατεπόντωσέ μ' ὁρᾷς. Canterus ἀπώλεσε ναύτην. finem verſus ita ſcribo, καὶ κατεπόντωσ' ὧς μ' ὁρᾷς. deinde, ἐκπίῃ δέπας. poſtea, οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον. et ſtatim Excerpta, ὅπως ἐλάχιστον ᾖ τὸ πινόμενον. non ὅπερ. in iisdem, Φησὶ θέσμιον τεθῆναι. pro eo quod vulgo θεσμός Φησιν ἐτέθη. et melius, ut libro ſecundo. inde corrige iſta et ſcribe, προσΦέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία, πᾶσιν ἀκράτου μόνον ὅσον γεῦμα. Ubi dixit praecipuos ſcholiorum auctores fuiſſe Alcaeum et Anacreontem, de Sicyonia Praxilla adjicit, καὶ Πράξιλλα δ' ἡ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκο- p. 981.
λιῶν ποιήσει, non δή. Hujus foeminae μέλη παροίνια laudant veteres, ut comici interpres. ea autem ſunt ſcolia: nam vulgo grammatici nomen σκολιὰ interpretantur, μέλη vel ᾠδὰς παροινίους. Quae de ſcoliis obſervantur deinceps, conferri poſſunt cum Heſych. verbis indidem petitis. Ajunt dipnoſophiſtae, τριῶν γενῶν ὄντων ὥς Φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως (ſuſpectus nobis hic titulus) ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ᾄδειν νόμος. etc. Artemon haec erat mutuatus a Dicaearcho, cujus ſunt verba in libro De agonibus muſicis: τρία γένη ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς. τὸ δὲ ὑπὸ πάντων τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖται σκολιόν. deeſt tertium membrum, quod apud Athenaeum ex Artemone eſt ſecundum: inde poteſt Dicaearchi locus expleri. In deſcriptione ſcolii eſt cur lectorem advertat haec locutio καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τύχοιεν ὄντες: nam voluit dicere, καὶ καθ' ὅντιναοῦν τόπον τύχοιεν ὄντες. tamen in Excerptis quoque eadem lectio. ex eo lib. ſcribendum τηνικαῦτα γὰρ ἤδη, non ταῦτα. Poſt haec recitantur antiquiſſima ſcolia quaedam, prorſus ut dicebat modo auctor, διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων digniſſima quae non aboleret vetuſtas. In primo oratur Minerva ut praeſtet civitatem et cives ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων, καὶ θανάτων ἀώρων. *immunem a calamitatibus, ſeditionibus, et funeribus intempeſtivis.* mortes ἄωροι ſunt, cum moriuntur homines ante naturalem fatorum conditionem, ut loquitur Juſtinus: ut quos publica lues abſorbet, aut hoſtilis gladius interimit, aut qui juvenes diem ultimum obeunt. Obſervant priſci grammatici, πρὸ μοίρας quidem mori dici eum qui non defungitur ſua morte: πρὸ ὥρας

vero qui juvenis obit, inde *ἄωροι θάνατοι*. ſed in optimis Hoeſchelii Excerptis legitur *ἐνώρων*. *mortibus quae circa anni tempeſtates eveniunt*. mutationes tempeſtatum periculoſaė ſunt, et ſaepe morborum mortisque cauſſa, ut docet divinus Hippocrates. vel accipe *ἐνώρων*, *quae diebus canicularibus contingere ſolent*. *ὥραν ἔτους* id tempus vocant Graeci, auctore Galeno in Hippocraticis commentariis, et alibi non ſemel. Ego non recedam ab edita lectione. *ἄωροι θάνατοι*, aliter appellabantur *ὀμφακίαι νεκροί*, ut Latinis *acerba funera* vel *immatura*. Nam, ut ait Julianus Archiepiſcopus Toletanus libro primo, *tria ſunt genera mortis acerba, immatura, naturalis. acerba infantum, immatura juvenum, naturalis ſenum*. Ἀώρους igitur mortes jure deprecatur poeta, et Minervae ſupplicat ut eas avertat: cenſebantur enim *οὐκ ἀθεεὶ* hujusmodi caſus contingere: ſed alicujus deûm ira. Quamobrem etiam 70. interpretes librorum ſacrorum vocem חמם quae peccati poenam ſignificat, et ex Aeſchylo *ἀμάρτιον* verti eleganter poteſt, interpretati ſunt *πένθος ἄωρον*, ut in Proverbiorum Salomonis, capite decimo. Sequitur, Πλούτου *μῆτερ*, Ὀλυμπίαν *ἀείδω Δήμητρα*. poſſet ferri minore litera initiante *ὀλυμπίαν*,
p. 982. *coeleſtem*. quia omnes ſuperi *ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν*, ut ait poeta, ſed praeſtat ſcribere, Ὀμπνίαν. nam proprium id eſſe Cereris cognomen auctores Heſychius et Euſtathius: ille in vocibus Ὀμπνία, et *ὄμπνιος λειμών*: hic ad Iliad. *ῥαψ*. o. ubi tamen Ὄμπνοιαν ſcriptum. Scrib. *τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν*. de Diana dicitur, *ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος*, id eſt, *quae in mulieres magnum habet imperium*. Scribe Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας *μεδέων κλεεννᾶς* Ὀρχηστά. Lege *δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι*. aut ſi unam volumus eſſe dictionem, *καλοφυᾶ*. ſed illud verum. Platonis locus eſt in Gorgia. Recte Canterus. Καλὸς *δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον*. non *πίνων*.

Caput Quintumdecimum.

Scoliorum argumenta βιωφελῆ· ſeptem ſapientum ᾀδόμενα. Explicantur aliquot ſcolia ab Athenaeo recitati.

Veriſſimum eſt quod paulo ante dicebatur, ſcoliorum argumenta fuiſſe vitae praecepta, quin etiam exiſtima-

mus pleraque illorum facta de ſeptem ſapientum dictis et reſponſis: quae ut probavimus alibi, ᾀδόμενα olim dicta ſunt, quia moris erat ea cantare in conviviis. Exempli gratia, recitatur hujusmodi ſcolium iſto loco,

ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

prius dixerat Pittacus, συνετῶν ἐστιν ἀνδρῶν πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ γενόμενα εὖ θέσθαι. omnino ſapientis hujus dictum venuſta allegoria expreſſit ſcolii auctor. nam ad verbum hoc ait poeta, *e terra oportet navigationem proſpicere, ſi quis poſſit et facultatem habeat: ſed ubi* ſemel *in mari fueris, praeſenti* vento *currere neceſſe eſt.* Senſus eſt ſapientem virum quoad ejus fieri poſſit, non debere ſe periculis navigationis committere. caeterum ubi ſemel navem conſcenderis vento qui ſe offerat utendum eſſe aequo animo, et mutata velificatione, κατὰ δεύτερον πλοῦν tendendum eſſe ad portum. quid ſibi velit haec allegoria, non eſt obſcurum. Sic etiam ſequentibus ſcoliis βιωφελῆ praecepta varia continentur ſeparatim exponenda: quod non animadvertens Dalecampius mire omnia perturbavit. Primum praeceptum eſt, χάλα τὸν ὄφιν λαβών. ſic emendamus editam a Cantero lectionem χαλᾷ. in Epitom. χηλῇ depravatiſſime. Verte, *laxa* manum *ſerpente prehenſo.* allegorice monemur, ſi quando cum homine improbo amicitiam contraxerimus, ut ſtatim eam diſſolvamus. Subjicitur praeceptum alterum, εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Ita emendavit Canterus veterem lectionem quam profert. Nos in MS. exemplari ita offendimus εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἐν μὲν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. quae lectio ferri poteſt, ſi pro ἐν μὲν ſcribas ἔμμεν. ſed in Excerptis paulo aliter, εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν fortaſſe pro νέμειν ſenſus eodem redit. Aliud ſcolium. p. 985.

ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

monet ſcolii poeta, prudentia et aſtu interdum eſſe utendum, ſicut factum ab Harmodio et Ariſtogitone. Prima verba quae proverbii ſpeciem h[illegible] inter-

pretantur veteres: ὅτι Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν. Alius fcolii principium eft in illis Φίλτατε Ἁρμόδιε, ut jam ante monuimus, item in illis, Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε. nec non in iftis, Παῖ Τελαμῶνος. In eo fcolio quod incipit Ἀδμήτου λ. opponuntur ἀγαθοὶ et δειλοὶ, non eo fenfu quo putarunt interpretes: fed ut boni et mali. nam ita accipienda vox δειλοὶ, ut in aureo Pythagorae carmine, et apud vetuftiffimos auctores. In Παῖ Τελαμ. perperam fcriptum, de Ajace, ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα. melius apud Euftathium μετ' Ἀχιλλέα. Alcaeus in Antispaftico verfu qui apud Hephaeftionem. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἶαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα. fic olim eum locum emendavimus. πέδα Dorice pro μετά. Ergo etiam paulo poft fcribendum μετ' Ἀχιλλέα. Placet Canteri emendatio, fcribentis, σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, σ. Scrib. οἵων πατέρων κύρησαν. In Hybriae Cretenfis carmine: quod fcolium effe cenfuerunt quidam, negarunt alii, vocem τούτῳ aliquoties repetitam non intellexerunt qui vertere *cum hoc*. nam Hybrias voluit, *per hunc*, clypeum, id eft, virtute mea et robore omnia mihi ipfi fuppedito. τούτῳ ἀρῶ, inquit: non multo aliter Theocritus de pifcatore, τὰ δὲ δίκτυα καίνῳ ἄροτρα. ait Hybrias, τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι. *hujus ope herus familiae audio*, id eft fum. nam καλεῖσθαι pro εἶναι ufurpabant, ut alibi dicebamus. μνοῖα Creticum vocabulum eft, de quo libro fexto. pergit miles hic gloriofus, et imbelles, ait, qui arma tractare nefciunt, πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμὸν κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι: *omnes inclinati genu meum ofculantes*, herum *et magnum regem* me *vocant*. Subditorum mos, genu ofculari, non manum, non frontem, nec faciem. fed non difplicet vetus conjectura noftra: πάντες ποτὶ γόνυ πεπτηότες ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν. *omnes ad genu mihi accidentes, me pro hero adorant.* nec multo aliter fcriptum poftea apud Euftathium reperimus. πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ κυνέοντι δεσπόταν. id eft, προσκυνοῦσι. Atque haec fatis ad ea quae de fcoliis fcripta funt Athenaeo. Id genus poefeos, ficut ante dictum, maxima ex parte fuiffe βιωφελὲς, et ad vitam recte inftituendam pertinuiffe, etiam Timocreontis fcolium arguit: quod ab auctore praetermiffum, adtexemus nos ifto loco. Sic igitur Timocreon de contemptu divitiarum:

Ὤφελες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ,
μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι.
ἀλλὰ τάρταρόν γε ναίειν κ᾽ Ἀχέροντα
διά σε γὰρ πάντ᾽ ἐν ἀνθρώποις κακά. p. 984.

Caput Sextumdecimum.

De natura paeanum quaedam. Georgus *ſive* Gorgon, *antiquus ſcriptor.* *ποιητὴς τῶν λεγομένων κολάβρων, κολαβρίζειν. chorus συρβηναίων. σύρβη.* Eunidae *familia ſacra Athenis. Hegemonis Thaſii parodia multis locis illuſtrata.*

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ *εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεὶς ὑπ᾽ Εὐρυμέδοντος.* Dele ſuperfluam voculam *τε.* Ait, Eurymedontem in caput Ariſtotelis Demophilum ſubornaſſe *εἰς αἰδῶ*, id eſt, ut accuſatori major praeſtaretur honos et reverentia.

Apparet Demophilum inter ſuos cives magna fuiſſe auctoritate. *σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, τετελ.* duobus argumentis probat Ariſtotelem cum hoc carmen aureolum fecit, de ſcribendo paeane nihil quicquam cogitaſſe. Prior ratio eſt hujusmodi. fatetur Ariſtoteles diſertim, eum quem laudat mortem obiiſſe: quod Deo non convenit cui proprius paean. non igitur paeanem ſcribere voluit. altera eſt haec: omnis paean habet acclamationem paeanicam *Ἰὲ παιὰν Ἰέ*: carmen Ariſtotelis nullam habet: ergo paean dici non poteſt. Priori argumento reſponderi poſſit, quod etiam Caſtori et Polluci canebatur paean: quos e terris in coelos transcendiſſe, et mortem obiiſſe, omnes ſciunt. Xenophon, Παιδείας libro tertio, *ἐπεὶ ἧκε τὸ σύνθημα, ἐξῆρχε Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον.* *Γεωργὸς ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν.* Heſychio nominatur quidam *Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν.* qui an hic ſit quem Athenaeus laudat, doctorum eſto arbitrium. Locus eſt in voce *κατακρβιττίτης.* *ὡς θνητῷ μνῆμα κατεσκεύαζον.* Legendum *κατεσκεύαζεν*, ut conveniat cum ſequente verbo *ἐκοσμήσατο.* aut ibi ſcribendum *ἐκοσμησάμην.* *μετὰ τῶν τοὺς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων.* et ſtatim, *ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων.* quae de colabris eruditiſſimus vir Lilius Gyraldus ſcripſit, vero ſunt ali

ἀπροσδιόνυσα. nos ex antiquorum ſcriptis tantum didicimus, *Κολαβρίζειν* Graecis eſt *σκιρτᾷν*, *laſcive ſaltare*. inde genus ſaltationis petulantis et laſcivae, *κολαβρισμὸς* eſt dictus; cantiones quas inter colabriſſandum cantitabant, *κόλαβροι* vocabantur. parum honeſtas, et ſpurcidicas eas fuiſſe clarum nimis ex Athenaei hoc loco. Julius Pollux colabrismum affinem pyrrhichae ſaltationi facit, Thracum et Carum inventum. Vocem *κόλαβροι* quomodo hic capitur, pro obſcoeno et inhoneſto carmine, non temere alibi legas quam hoc loco et ſimili alio libri quarti, ſi per impuros librarios licuiſſet. Ita ibi ſcribitur in omnibus codicibus, *ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας κολάρους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρότητα, κύμβαλα*. Fruſtra quaeſieris quid
p. 985. vocet *κολάρους* ſophiſta coenarum. Neque eruditiſſimo Turnebo facile aſſentior *κοβάλους* emendanti. Legendum profecto *κολάβρους*. *ἢ κἂν ὀλίγον σου πεφροντικέναι κύον ἀδδεές*. poſtrema ſunt poëtae: cujus eſt verſus,

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντὶ ἐμεῖο;

ἔρχομαί σοι λέξων τὸν Συρβηναίων χορὸν ὅστις ἐστίν. Accedit tandem ad ſolvendam initio libri quaeſtionem. Etſi autem conſtanter *συρβηναίων* ſcriptum in Athenaeo ubique offendimus, verius tamen ſcriberetur *συρβηνέων*, quemadmodum legitur apud Graecos paroemiographos. *σύρβη*, idem ac *τύρβη*, *ſtrepitus*, *tumultus*, et *confuſio*. *σ* et *τ* literas paſſim commutari invicem quis ignorat? grammaticis tamen lubet eſſe ſubtilibus, et vocis hujus originem aliunde rimari. Athenaeus ſub libri hujus principium, et proverbii uſum oſtendit, et originem veram, cum dixit de Cynulco: *ἐπεὶ θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, ἔφη, τίς οὗτος ὁ τῶν συρβηναίων χορός;* *chorus ſyrbenaeorum*, eſt turba hominum *ἀτακτούντων*, et temere tumultuantium. *σύρβη*, ſive *τύρβη*, eſt idem ac *θόρυβος*. Xenophon, *ἡ τύρβη τῶν ἀγοραίων. καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι.* [Sic *ἡ ποιητικὴ τύρβη* apud Plutarchum in libro Quod nulla ſit vita ſuavis ex praeceptis Epic. *Κλέαρχος ὁ Σολεὺς* (?) *ἐν δευτέρῳ Περὶ παιδείας*. Clearchei operis hujusce meminit Heſychius in *Μανέρως*. *Ἔστι δέ τις Κλεόνικος ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας*. Scribe, *ὅς*. omnes autem hi verſus ex Homericis leviter ſunt immutati. *καὶ ὅστις, ἡδέως ἔφη τῶν ἐπῶν, ὦ καλέ μου ἑταῖρε*. Locus mutilus et aliquot verbis defectus. Scribo, ſervatis editae lectionis veſtigiis, *καὶ ὅς, τίς ἡ παρῳδία, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὦ καλέ*

μου ἐτ. *καὶ* Κρατῖνος *ἐν* Εὐνοίδαις. alibi Εὐνείδαις. Ut Cerycum familia fuit Athenis, ſic et Eunidarum. illi ſacrorum adminiſtri erant, hi citharoedi ab antiquo. plura de iſtis Heſychius. Similis fuit apud Mileſios *Euangelidarum* ſacra familia: cujus originem explicat Conon apud Photium, narratione 44. Porro inter Cratini dramata *Eunidae* excellebant. cujus fabulae lectione ſic delectatum ferunt Alexandrum M. ut poſt ejus mortem ad ipſius caput is liber fuerit inventus. Ptolemaeus *τοῦ* Ἡφαιστίωνος libro quinto, *τοὺς* Εὐνείδας Κρατίνου *πρὸς τῇ* Ἀλεξάνδρου *τοῦ βασιλέως* Μακεδόνων *τελευτήσαντος κεφαλῇ φασὶν εὑρεθῆναι.* Ἐς *δὲ* Θάσον *μ' ἐλθόντα μετ.* Deſcribit poëta his verſibus quomodo exceptus fuerit a popularibus ſuis Thaſiis, cum longo, ut videtur, intervallo repetita patria, verſus ſuos in theatro recitare inſtitueret. Legunt autem MSS. *μετεωρίζοντες ἔβαλλον* Πολλοῖσι *σπελέθοισι*: non *μετωρίζοντες*, neque *σπέλθοισιν*, ut legebatur prius. ſed in aliis membranis, et in optimis quoque Excerptis, eſt *λίθοισι.* ut legi queat, *πολλοῖσίν τε λίθοισιν.* Ait Thaſios florum loco, qui in eos ſoliti olim conjici, quorum placebat ἡ *δεῖξις*, lapidibus ſe petiiſſe, ceu aliquem rabioſum canem. plura de hoc more libro decimotertio et alibi. Altera lectio fimum p. 986.
fuiſſe in Hegemonem conjectum ſignificat: nam et fimum et lutum, et id genus alia contumeliae cauſſa jaciebant, ut ad Suetonium lib. 8. notamus. Vox *μετεωρίζοντες*, etſi commodam interpretationem non reſpuit, non penitus tamen ſuſpicione mendi caret. Sunt et alia qua mendoſa qua obſcura in hac parodia: quae breviter attingemus. Verſu 3. *τίς σ' ἀνέπεισεν* Εἰς *καλὴν κρηπῖδα, ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι. quis te impulit pulchras adeo crepidas talibus pedibus inducere?* Sermo eſt allegoricus: nam ſenſus eſt, quis o inepte, imperite et opice te impulit, ut ad poëticam repente animum appelleres? Quinto verſu, *μικρὸν μετὰ τοῦτ' ἔπος εἶπον.* non eſt anaſtrophe, ut putavit Dalecampius pro *μετὰ μικρόν*: ſed eſt tmeſis familiaris Homero, cujus verbis loquitur, pro *μικρὸν τοῦτ' ἔπος μετεῖπον.* Sexto, Μνῆμ' *ἀνέπεισε γάρ.* Non dubitandum cenſeo, quin *τὸ μνῆμα* alterius vocis locum occupet. illa vero quaenam ſit quaeſtionis eſt. an legendum, Μοῦσ' *ἀνέπεισε.* an potius, Παῖν' *ἀνέπεισε γ.* vel Πεῖνα *μ' ἔπεισε.* fames fecit me verſificatorem: et ut ait ſatyricus, *Magiſter artis ingenii largitor, Venter, negatas artifex ſequi voces.* 8. Ἐς *κού-*

ρων βδελυρῶν. Epitome, Εὐκούρων. Legebamus, Ἐς χώραν vel χῶρον. 10. Οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χρηΐζων ἐπέθηκα. Fortasse, μετὰ τοῖσιν ἀχρηΐζων ἐπέθηκα. huic studio, ait, animum adjeci factus jam ἀχρήϊστος, et ad alia omnia inutilis. 12. Μηθὲν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγγυαλίζω. Tenebrae magnae isto loco. Quantum ex sequentibus verbis possumus colligere male apud suos Thasios audiebat Hegemon, ob crebras peregrinationes, et uxoris totiusque rei suae contemtum. Mulieres in primis cum ipso expostulabant, egestatis non ignarae, qua absente Hegemone, ipsius uxor premebatur. Ut igitur calumniandi sui ansam praecidat, pollicetur se omnem pecuniam quam cogere potuerit, in patriam delaturum, uxorique traditurum, fide bona. Lego, Μηδὲν πημαίνων. 14. Πευσομένης ἀλόχου τὸν Ἀχαϊκὸν ἄρτον ἐν ὥραις. Verius censeo, Πεσσομένης. Dalecampius Γευσομένης non male. quid appellet Achaïcum panem, imo vero an ita scripserit, non facile dixerim. Scimus ἀχαΐνας inter panum genera fuisse, docente Athenaeo libro tertio. Sed quamvis concederetur ἀχαΐνον posse hic legi, tamen ea vox isti loco non convenit. Vilis enim et sordidus panis Hegemoni describitur: non is qui apud Delios *achaïnas* dicebatur. Sed fieri potest, ut per *achainum* panem intelligat poëta vile aliquod placentae genus. nam quod sequente versu scriptum est, μικρὸν τηροῦντας ἰδοῦσαι, mendosum existimamus, scribimusque μικρὸν τηροῦντ' ἐσιδοῦσαι. Sententia, nisi fallor, est hujusmodi. Matronae Thasiae cum uxorem meam vident ipsam sibi placentulas parantem, iisque tenuiter vescentem, esse me ipsi iniquum clamitant: qui peregri luculentum faciens que-
p.987. stum, misere ipsam victitare cogam. 16. Ὡς Φιλίων ὁρμὴν παρ' Ἀθηναίοισιν ἀείσας, Πεντήκοντ' ἔλαβεν δραχμάς. Si recte scribitur ἔλαβεν, non possumus haec aliter interpretari quam ut sit Φιλίων proprium viri nomen. poëtae nimirum cujusdam, qui in Attico theatro carmen recitaverat Ὁρμὴν inscriptum, et cum placuisset, praemium drachmarum quinquaginta erat consecutus. Videtur poëta narrare quomodo et quam ob caussam factus sit poëta. Ego, inquit, dum alio vitae genere uterer, nec aere gravis unquam domum redirem, ignaviae arcessebar a Thasiis matronis, conjugis meae egestatem iniquo animo ferentibus. atque illae mihi Philonem quendam, (Thasium, opinor, et ipsum) objiciebant: qui ex recitatione suorum versuum rem Athenis strenue faciebat:

eum tu, o Hegemon, ajebant illae pauxillulum modo tuam uxorem adjuves. His vocibus impulsum ſe ait Hegemon, ut repente ſic prodiret poëta, accedente praeſertim Minervae cohortatione, quam ſequentibus verſibus commemorat. Haec ita exponimus, ſervata ſcriptura vulgari *ἔλαβεν*. ſed viſum aliquando nobis ſcribendum, *Πέντήκοντ' ἔλαβες, σὺ δὲ μικρὸν ἐπέμψω*. mentem ante expoſuimus. verba ſunt mulierum Thaſiarum, cum Hegemone expoſtulantium, quod multa Athenis lucratus, paucula ſolum uxori mitteret. Illa verba, *Φιλίων ὁρμὴν*, argumentum continent alicujus carminis ab Hegemone compoſiti, et magna cum voluptate caveae totius recitati. Fortaſſe *Gigantomachiam* intelligit; quod Hegemonis carmen quod eſt commiſſum Athenis, miros plauſus tulit, ut libro nono dictum eſt. *Φιλίων* aut *Φίλων ὁρμή*, *conjuratorum impetus*. Vel eo carmine Sacra Thebanorum cohors laudabatur, ex amantibus conflata: et aliquot fortia facta illorum narrabantur. Scio *Philinnen* comoediam ab Hegemone fuiſſe editam: quam tamen vix putem hic intelligi. 20. *Δεινὰ παθοῦσα Φακῆ βδελυρὰ, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα*. Legendum ut in Excerptis, *χώρ' εἰς τὸν ἀγῶνα*. vel, quia diphthongus illa temere elidi non ſolet, *χώρει 'ς τὸν ἀγῶνα*. *Gravia paſſa, Phace infrunita deſcende in certamen*. Hortatur Minerva Hegemonem, ut ad poëticae ſtudium ſe applicet, et recitationes *καὶ ἐπιδείξεις* carminum ſuorum compendii ſui gratia inſtituat. 21. *Καὶ τότε θαρσήσασα καὶ ᾔειδον πολὺ μᾶλλον*. de ſe poëta loquitur. genus foemineum ferri poteſt: quia Hegemoni cognomen adhaeſit *Phace*. ſic in praecedente verſu. hic tamen ſcribendum cenſeo:

Καὶ τότε δὴ θάρσησα, καὶ ᾔειδον πολὺ μᾶλλον.

Caput Septimumdecimum.

Alexandri Aetoli verſus corruptiſſimi et obſcuriſſimi qua emendantur, qua illuſtrantur.

Quo propius ad finem accedimus eo majores difficultates impetum noſtrum remorantur. De parodis poëtis agens Athenaeus, obſervat Siculos olim genus hoc poëſeos magni feciſſe. affert in eam rem elegiacos verſus Alexandri Aetoli tragici poëtae: in quibus omnia ſic mendis deformata ſunt, ut magnis cenſoribus, qui ante nos in p. 988.

hac parte operam posuerunt, animus defuerit eorum emendationem aggrediendi. Interpretibus animi plus fuisse, quam peritiae τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς, non negaverint idonei harum rerum judices. Eorum exemplo periclitabimur etiam nos ingenii vires in his quoque versibus. Primum distichum sic habet in libris omnibus: nam manuscripti, ut saepe alibi produnt nos in hac parte:

'Ως 'Αγαθόκλειος λασιαὶ φρένες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος. ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων.

non male Dalecamp. mutata distinctione post πατρίδος, scribebat, Ὃν δ' 'Αγαθόκλειοι. ille quem patria extorrem fecit Agathocles, talis erat. Nobis videbatur poëta Agathoclis cujusdam hieronicae reditum in patriam describere, post partam in sacris ludis coronam. quare ὧς scribebamus, pro οὕτως, et εἴσω non ἔξω. Notum est qua magnificentia a suis civibus exciperentur hieronicae, cum recens quaesitam palmam patriae suae inferrent. speciem triumphi habuit istorum in urbem introitus, ut testatur etiam M. Tullius. ipsi εἰσέλασιν vocabant. et ita hic interpretor ἤλασαν εἴσω. hoc est εἰσήλασαν. ut apud Artemidorum lib. 1. cap. 58. εἰσελαύνειν εἰς πόλιν ἀγαθὸν ἀθλητῇ· ἱερονίκης γὰρ ἔσται. Deinde ait poëta:

Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
ξεῖνος. Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα κρονίων.

priore versu laudat Agathoclem, quod diu multumque peregrinatus, quomodo agendum esset cum peregrinis, et jura omnia hospitalia, probe calleret: posterior portentose depravatus, luxatusque in suos artus ita restituendus est. Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. si usquam alibi hic certe favit nobis Critice, cum absque ulla illius literae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sententia optima restituimus. Quis non legit apud Graecos, εἰς ἄκρον ἱέναι σοφίας? Ita hic dicitur Agathocles εἰς ἄκρον ἰὼν ἔπος Μιμνέρμου, id est, calluisse eximie poësim Mimnermi, sive, poëseos id genus in quo excelluit Mimnermus. quorsum hoc pertineat, explicat statim, subjiciens, Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος. significat Agathoclem assidua Mimnermi lectione talem evasisse, qualem fuisse Mimnermum ipsius arguit poësis, Veneris nimirum et Bacchi juxta magnum cultorem. De ingenio ejus poëtae nemo expectat, pluribus hic agam: res enim vulgo nota. Est vero elegantissima locutio, M. εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. pro εἰς ἄκρον ἐπέων. nam ita dicendum potius fuit, si per metri legem licuisset. Tertium distichum ita scribunt et membranae et vulgares editiones:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. ἴσον ἔγραφε δ' ὧν p. 989.
ἥρεῦς † παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων.

primum scribe, πότης ἴσος, quod jam exposuimus. deinde iterum male distractas syllabas connecte, et scribe, ἔγραφε δ' ὡνὴρ Καὶ παρ' Ὁμηρ. tam plana sententia, quam certa emendatio. Sequuntur mera monstra, quibus debellandis ne Aristarchus quidem, opinor, sufficiat:

Πισσυγάσῃ φωρᾶσαν ἀειδέας, ἢ τίνα χλούνην
φλοΐων ἀθήρῃ σὺν κακοδαιμονίῃ.

prioris versus Chironeum ulcus ne attingendum quidem duximus. posterior ita fortasse sanandus: Φλοίακ' ἀταρτηρῇ. σ. κ. vocem Φλοίαξ sive Φλύαξ non semel exposuimus in superioribus. Postremo ait:

Τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς δὲ Βοιωτοὺς
ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

Lego, Τοῖα Συρηκοσίοισιν ἔχων χάριν· ἣν δὲ Βοιωτοῦ Ἐκ. Boeotus et Euboeus nobiles parodiographi poëtae fuerunt, ut paulo ante docuit nos Athenaeus. Atque ego demiror eruditum interpretem aliorsum haec traxisse, contra perspicuam Athenaei et ipsius poëtae mentem, sed virum doctum corrupta lectio decepit Βοιωτοὺς pro Βοιωτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Transeamus ad sermonem de lucernis et facibus.

Caput Duodevigesimum.

Λυχνίον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς. λοφνία, et λοφνίς. ἑλάνη sive σελάνη. φανοί, λαμπάδες, λυχνοῦχοι. δέλετρον. νέοι νυκτερεύοντες. γράβια. Alexidis Midon, *sive* Medon. *Alexandridae* Ὕβρις ἢ Κόνδυλος. *πανός. Eustathii error μνημονικός. Aceti potus. Philippidae* Συμπλέουσαι.

O MEN τις ἔλεγε, Παῖ, λυχνεῖον, οἱ δὲ λυχνία. Eustathius scribit ex hoc loco λυχνίον. et ita Pollux, Hesychius, alii. nostri codices λυχνεῖον. λυχνίον autem et λυχνία proprie vas ipsum notant, cui oleum infunditur, et ellychnium aptatur: aut candelabrum cui lucerna imponitur, vel appenditur. Diphilus, ἅψαντες λύχνον λυχνεῖον ἐζητοῦμεν. *Accensa lucerna quaerebamus candelabrum.* Sic etiam interpretor in Aristophanis loco paullo post relato. — τῶν ἀκοντίων [illegible] ὀρθά

τρία λυχνείῳ χρώμεθα. intelligo enim, ſurrecta et in ſummo colligata jacula tria candelabri vicem praeſtitiſſe. At Euſtathius cepit longe aliter: quaſi tria jacula ſimul juncta vinctaque facis uſum praebuerint. τὴν ἐκ ξύλων τετμημένων, inquit, σύνθεσιν τοῦ εἴτε φανοῦ εἴτε λύχνου, δηλοῖ φασὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, τῶν ἀκοντίων Συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνίῳ χρώμεθα. Notemus etiam vocem λυχνεὺς uſurpatam fuiſſe pro λύχνος aut λυχνίον. nam vulgo lapidis pellucidi genus quoddam ita vocabant. Equidem nullius ſcriptoris memini, qui eo vocabulo ita ſit uſus. Quid quod veterum grammaticorum ne unus quidem eſt, qui hanc ſignificationem nominis λυχνεὺς
p. 990. obſervarit? non Pollux, qui περὶ λύχνου, et de vocibus eo ſpectantibus fuſe ſcripſit libro decimo, cap. 26. non Euſtathius, qui ad ſeptimam Odyſſeam, hanc totam Athenaei disputationem, more ſuo, in pauca contraxit. An igitur ſcribemus, οἱ δὲ λυχνίαν? ut ſit mens auctoris: e convivis alios veteri voce λυχνίον uſos eſſe, alios recentiore, et quae in uſu tum fuit, λυχνία. Satis conſtat inter has dictiones non aliud fuiſſe discrimen. Additur, ὁ δὲ λοφνίαν· οὕτω καλεῖσθαι φάσκων τὴν ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα. Uſitatius eſt λοφνὶς, cujus πρωτότυπον eſt ἡ λοφνία ait Euſtathius. ſic λοφίη dicitur et λοφίς. Originem vocis explicant varie. non displicet quod ajunt nonnulli. λοφνὶς et λοφνία, quaſi λιοφανὴς dicta per Aeolicam ſyncopen, ἡ λίαν φαίνουσα. Sequitur, ἄλλος δὲ ἑλάνην, ὁ δέ τις ἑλάνας. Utraque vox aſpero ſpiritu notanda, ut apud Euſtathium. Fuere qui aſpirationis loco ſibilum uſurparent (ut in multis aliis dictionibus) et faces vocarent σελάνας. Heſychius, σέλαιναι, λαμπάδες. ſcribo σέλαναι. Dictae autem σέλαναι, inquit auctor, παρὰ τὴν ἕλην. addit Euſtathius explicandi gratia, ἥτις ἐστὶν εἵλη, ἀφ' ἧς πολλὰ γίνονται. ὧν καὶ τὸ θειλόπεδον. Silenum veterem Gloſſarum ſcriptorem, veluti aſpernans vocat γλωσσοράφον. aut certe γλωσσοῤῥάφον. Refert autem ex eo, Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς. Veteres Athenienſes appellabant φανοὺς quas vulgus Graecorum λαμπάδας. hoc etiam Pollux innuit. At poſterior aetas φανοὺς nuncupavit, quos Athenienſes λυχνούχους, et M. Tullius etiam, eumque ſecutus Suetonius, *lychnuchos*. teſtes ſunt grammatici. Sed et Artemidorus varium hujus uſum obſcure innuit, ſcribens libro quinto, Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ φανὸν γεγενέναι, τοῦτον ὅνπερ λαμπτῆρα καλοῦσι. nam qui ſciret

diverſis modis eam vocem capi, interpretationem adjecit. Δέλατρον ex Timachida interpretatur, τὸν Φανὸν, οἷον οἱ νυκτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι. Heſychius ſic, δέλετρον, Φανὸς ὃν οἱ νυκτερεύοντες Φαίνουσι. ſed quinam ſunt quos appellat Timachidas *juvenes pernoctantes?* an lucubrantes, et ſtudiis invigilantes? an comeſſantes? an potius in ſpecula et ſtatione militari excubias agentes? Erant quondam in uſu ligna inſpicata pro facibus. Virgil. — *ferroque faces inspicat acuto.* Graecia proprio nomine γράβια dixit. Seleucus apud noſtrum: γράβιον ἐστι τὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ Φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσι. deeſt Φασὶν, aut ἔθος: ut ſaepe in explicationibus grammaticorum. Ex verbis Theodoridae, πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζε, non male colligit Euſtathius, grabium genus fuiſſe δᾳδων. Exiſtimo ſane grabia factitata de ligno alicujus arborum earum quae picem ferunt: cujusmodi ſunt in Europa pinus, pinaſter, picea, abies, larix, et quae proprie dicitur taeda. Nego ferendum eſſe librorum etiam ſcriptorum lectionem in hoc verſu Alexidis: Σιδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος. nam ſcribendum βέλος. β et μ. quod ſciunt omnes, paſſim permutata ſunt invicem. appellat *marinarum beſtiarum telum* fuſcinam p. 991.
ſive tridentem: quo plurimum eſſe uſos piſcatores, ex Strabone, Oppiano, aliisque ſcimus. Dixit modo Athenaeus, deſcribi his verſibus τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον. et ita eſt: nam hic fuſcinae, ſequens laternae, continet periphraſim. et mirum, non hoc eſſe interpretibus viſum. Libro ſeptimo laudabatur Alexis *Minoe:* hic Μίδωνι. non arbitror reſcribendum Μίνωι. nam et in Pollucis libris *Midonem* aut *Medonem* Alexidis videor legiſſe: etſi non nunc ſuccurrit locus. Mox, Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβὺ † λαβὼν τὸν Φανὸν ἅψοις μοι λύχνον. Dalecamp. ἐν Θησαύρῳ. non clam me eſt, editam eo nomine fabulam ab hoc comico, laudatam alibi in his libris. ſed ubi ſunt veſtigia ejus vocis in edita lectione, quam et ſcripta manu exemplaria retinent? quin potius eamus quo nos vetus ſcriptura videtur ducere. Scribo, ἐν Ὕβρει ἢ Κονδύλῳ. ſcripta fabula adverſus aliquem πλήκτην, qui obvios ſolitus depalmare, aut pugnis petere: quod Graecis eſt ὑβρίζειν. inde geminus fabulae index Ὕβρις ἢ Κόνδυλος. ſic Midiana Demoſtheni titulum praefert, Περὶ κονδύλου, ἢ περὶ ὕβρεως. Recitantur Menandri verſus:

Ὁ Φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὑτοσί·
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ σκοτιεῖν αὐτόν.

In priore ſcribendum *πανὸς*, ut docet ipſe Athenaeus ſtatim. appellat plenam aquae facem, quae erat confecta ex ligno viridi, et ſucci adhuc pleno. Euſtathius, *πανοῦ δὲ φασὶ χρῆσις καὶ παρὰ Διφίλῳ* (Menander debuit dicere) *οἷον, ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός. ἤτοι ὁ φανὸς ξύλα ἔχει χλωρότατα, καὶ διὰ τοῦτο ὑδατηρά.* Altero verſu negat poſſe hanc madentem facem accendi ſi quis eam quatiat, ut fieri ſolet; ſed in calentibus cineribus eſſe ſiccandam, inſtar acapnorum lignorum. Legendum, *Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν αὐτὸν, ἀλλά γε σποδιεῖν.* Sententia quam eliciunt interpretes ex tertio verſu Nicoſtratei teſtimonii, mutationem ſcripturae non levem deſiderat, cum nulla ſit opus, ſed viſum illis abſurdum, ſi diceretur acetum vendi a caupone: cum tamen certum ſit etiam acetum potui fuiſſe veteribus: quod non ex hiſtoricis tantum ſcimus, verum etiam ex libris Juris civilis Romanorum, lege 3. §. 5. ff. De penu legata. Quare ita verte, *Vicinus hic caupo ſive vinum alicui vendat, ſive oleum, ſive acetum*, emptorem *dimittit*, non aliter *quam inſuſa aqua*. *Φιλιππίδης συμπλεούσαις.*

Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἕν.
ἔπειτα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω;

Philippidae fabulam hanc Pollux libro nono *Συνεκπλέουσαν* inſcribit. poſterius trimetrum mirabiliter ſuis conjecturis corrumpunt interpretes quibus ſilentium indicunt Euſtathius, vetera exemplaria, et ſententia ipſa: *at tu infelix, non poteras ſtatu facem excitare?* quae ex Equitibus Ariſtophanis deſcribere ait auctor, in ea fabula hodie non leges.

---

p. 992. CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Dionyſii λύχνος mirabilis. Prytanea Graecorum Veſtae ſacra. Proverbium, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Locus Theocriti illuſtratur. Piſcatio nocturna. Prytanea olim in ſingulis Graecorum urbibus: ut Syracuſanorum, Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Mileſiorum, Tenediorum, Argivorum, Siphniorum, Thaſiorum,

Ereſiorum, Mitylenaeorum, Cyzicenorum, Eleorum, Naxiorum, Epheſiorum, Naucratitarum.

NARRANT dipnoſophiſtae, Dionyſium juniorem Siciliae tyrannum *Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν.* Mos veterum fuit, ut ſcribit Plinius lib. 34. delubra lychnuchis penſilibus ornare. Graecorum autem prytanea Veſtae erant ſacra: in cujus honorem perpetuus ibi ignis fovebatur. Inde *πρυτανεῖον* dictum volunt, quaſi *πυρὸς ταμεῖον.* etſi aliter *ἐτυμολογοῦσιν* alii. Propterea Dionyſius in Tarentinorum prytaneo mirabilem hunc lychnuchum cum ſuis amplius 350. lucernis dedicat. Nam ignis ille Veſtae, dedicat. Nam ignis ille Veſtae, nihil niſi lucerna ſemper ardens fuit. Quoniam autem maxima cum religione ſolitum caveri, ne olei defectu lucerna extingueretur, natum ex ea re proverbium eſt, *τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ,* quo utebantur, quando perpetuam et nunquam deficientem alicujus rei copiam volebant ſignificare. Sane quidem eo ſic uſus eſt Theocritus idyllio 22. cujus locus doctiſſimos viros mire habuit exercitos. Aſphalion piſcator ibi piſcatorem alium alloquitur, qui cum in ipſo piſcationis loco, ad littus maris cubabat, refert ſomnium quoddam ſuum, illiusque interpretationem a ſodali petit: ac ne forte hoc ipſi denegaret artificii lectique ſocius, rationes duas affert, cur aequum ſit hoc ſibi concedi. prior eſt: quod ſuppetat otium ad tales cogitationes: quando neque aliquid agere eorum quae poſtulat uſus, queant propter noctem: neque diutius dormire propter ſtrati inſuavitatem. ſequitur altera ratio: — *τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.* quae ita interpretamur. Jam vero cur de victu ſimus ſolliciti, cauſſae non eſt: certam enim habemus ſpem, nos cum mane ſurgemus aliquid omnino capturos: neque magis defuturam nobis *ἄγραν*, quam lucernae quae in prytaneo ſemper ardet, deficit unquam oleum. ſecuritatis hujus cauſſam reddit, quod ea pars maris ubi piſcaturi erant, piſcoſa admodum eſſe vulgo credebatur. Exiſtimamus obſcuriſſimi loci hanc eſſe mentem, [ac fortaſſe ſimul alluſum ad eos qui in prytaneis publico ſumptu alebantur, quos *ἀεισίτους* vocabant, ut eſt apud Heſychium.] Minus probamus magnorum virorum interpre-

tationem, qui referunt ad genus piscationis, quae ſit noctu ad ignes: etſi non dubitamus eam piscationem
p. 993. veteribus fuiſſe notam. putem eo pertinere legem decimam Dig. De incendio, ruina, etc. Ubi ait Ulpianus: *Ne piscatores nocte, lumine oſtenſo fallant navigantes, quaſi in portum aliquem delaturi, praeſidis provinciae religioſa conſtantia efficiat.* [Plato ipſe in Sophiſta praeclare deſcribit, cum piscationis τῆς πληκτικῆς duas ſpecies ita explicat. Piscationis illius, ait, quae piscem capit cum illatione plagae, τὸ μὲν νυκτερινὸν πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν, πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε· τὸ δέ γε μεθημερινόν. de eadem piscatione nocturna extant luculenti verſus apud Oppianum, Ἁλιευτικῶν libro ultimo.] Sed quod ajunt, non convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piscationibus ſuis norant, ut de Athenienſium prytaneo loquantur: reſpondemus, non de illo prytaneo ipſos ſentire, quod Athenis fuit: verum de eo quod in ipſorum urbe, Syracuſis. Nulla ſiquidem urbs tota Graecia olim fuit, quae ſuum prytaneum non haberet. nam et Veſta in omnibus culta. Sed fecit ſplendor Athenarum, ut ejus urbis prytaneum alia omnia obſcura, et pene incognita redderet. Quare hodie etiam eruditiſſimis viris perſuaſum eſſe video, prytanei rem nomenque proprium ſolis Athenienſibus fuiſſe. [Atqui Syracuſis quoque prytaneum fuiſſe, teſtatur diſertim M. Tullius: cujus ſunt verba in ea de ſignis contra Verrem. *Altera autem urbs Syracuſis, cui nomen Achradina eſt, in qua forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatiſſimum prytaneum.*] Etiam Tarentinos ſuum prytaneum habuiſſe, inque eo πῦρ ἄσβεστον ſervaſſe, teſtis hiſtoria quae hic narratur. Habuerunt et Corinthii, ut ex Pauſaniae Corinthiacis didicimus: facit enim mentionem Corinthiorum πρυτανέων: qui non aliunde quam ab urbis ſuae prytaneo ſic dicti. Simili ratione, quia πρυτανείας Rhodiorum et Mileſiorum meminit Ariſtoteles in Politicis: prytanea Rhodi et Mileti fuiſſe, non male inde colligas. et Tenedi quoque: cum extet Pindari oda in laudem Ariſtagorae Tenedii prytanei. item Argis: nam Aeſchylus facit puellas ſupplices regem Argivum ſic alloqui: σὺ δὲ πρύτανις ἄκριτος ὢν κρατύνεις βωμὸν ἑστίας χθονὸς, Μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. Siphnios quidem habuiſſe conſtat Herodoti teſtimonio, in Thalia, τοῖσι δὲ Σιφνίοισι τότε ἦν ἡ ἀγορὴ, καὶ τὸ πρυτανήϊον Παρίῳ λίθῳ ἠσκη-

μένα. de Thaſiis Theophraſtus auctor eſt libro De odoribus: *ὁ ἐν Θάσῳ οἶνος ὁ ἐν πρυτανείῳ διδόμενος, θαυμαστός τις.* etiam Ereſus habuit: nam Phaniam Ereſium ſcripſiſſe *περὶ πρυτανέων* narrat noſter libro octavo. Mitylenaïci mentio eſt libro decimo. *οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις.* Cyziceni, Livius libro 41. ubi ſcribit de Perſeo, *Cyzici in prytaneum, (id eſt penetrale urbis, ubi publice quibus his honos datus eſt, veſcuntur), vaſa aurea menſae unius poſuit.* Prytaneum Eleorum pulchre deſcriptum habes apud Pauſaniam. Naxiorum meminit Parthenius *Ἐρωτικοῖς*, cap. 18. *καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξῄτει ὁ Ὑψικρέων, ἱκέτης προσκαθίζετο τῆς ἑστίας τῆς ἐν πρυτανείῳ.* Epheſini Achilles Tatius libro octavo de Cteſiphonte, qui caedis damnatus Epheſi p. 994. fuerat, *τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτανέων κατεγνωσμένους.* Naucratim quoque, licet Aegypti urbem, in prytaneo Veſtam coluiſſe ait Naucratita Athenaeus, libro 4. *παρὰ Ναυκρατίταις ἐν πρυτανείῳ δειπνοῦσι, γενεθλίοις Ἑστίας πρυτανίτιδος.* Sed nihil opus ire per ſingulas Graeciae urbes: cum certum ſit, in omnibus et publice cultam Veſtam, et non alibi quam in prytaneo potuiſſe eam conſecrari. nam ubicumque Veſta, ibi neceſſario pryteneum, ideo canit Pindarus initio odae 11. Nemeonicarum, *Παῖ Ῥέας ἅτε πρυτανεῖα λέλογχας Ἑστία.* et notat ibi ſcholiaſtes, *πρυτανεῖα φησὶ λαχεῖν τὴν Ἑστίαν, παρ' ὅσον αἱ τῶν πόλεων ἑστίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ ταύταιν ἀπόκειται.* Eandem ob cauſſam Dionyſius Halicarnaſſeus curias Romanorum confert cum Graecorum prytaneis, docte ſcribens de utrisque: *ἑστιατόριον ἦν κατεσκευασμένον ἑκάστῃ φράτρᾳ· καὶ σὺν αὐτῷ καθωσίωτό τις ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις Ἑστία κοινὴ τῶν φρατριῶν.* melius quam Plutarchus, qui de ea re ſic loquitur in Numa, quaſi Athenis ſolum et in templo Pythico ſacer ignis ſervaretur a Graecis. Dio Chryſoſtomus oratione quinquageſima, inter ſanctiora loca urbium Graeciae nominat, *ἀγορὰν, πρυτανεῖον, βουλευτήριον*, et *τὰ ἄλλα ἱερά.* [Olympiodorus, ſive alius in Excerptis e commentariis Procli in Phaedonem Platonis. *Κατὰ μίμησιν τοῦ κέντρου τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ πρυτανείῳ πῦρ ἄσβεστον τῇ ἑστίᾳ καθιέρουν αἱ πόλεις.* Urbes, ait, in prytaneo perpetuum ignem conſecrabant, imitatione illius qui terrae centrum ambit.]

CAPUT VIGESIMUM.

Hermippi Phormophori. *Pollux multifariam correctus in ejus fabulae mentione. σύγχοι calcei. Hesychii locus. Aeschyli vox πανός.* xylolychnuchus. *Lumen nocturnum olim, taeda aut ligna. λαμπτῆρες. βωμοί. Locus Glossarii. Lychnorum inventum. λαμπὰς unde. Metagenis* Phylotyta. *λυχνοκαυτία, λυχναψία et λυχνοκαΐα. Mos discedentium a convivio, acclamare Ἰὴ παιών. Expensa quae de ea acclamatione scribit Athenaeus. Mos libandi in discessu. ἀρχὴ ἰσοδαίμων. Coronis operis totius.*

NON plane liquet mihi de integritate proximorum verborum. *Ἕρμιππος δ' ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει.* sed quia periit Hermippi ecloga, nihil amplius de hoc loco dicere habemus. Subjicitur, *ἐν δὲ ΦορμοΦόροις δράματι, Τῇ δ' ἐξιόντι δεξιᾷ ὦ λυχνίδιον. ΦορμοΦόροι* sunt calones et caculae militares, qui storeis in usum stratorum onusti, milites aegre sequebantur. Familiare comicis Graecis argumentum, ut dicebamus ad Theophrastum: ubi etiam exposuimus vocem *Φορμός.* Hermippeae hujus fabulae titulum passim invenies corruptum. Pollux libro septimo, cap. 22. *ὕπιχλοι δὲ πολυτελὲς ὑπόδημα ἀνδρεῖον, οὗ Ἕρ-*
p. 995. *μιππος ἐν ΜορΦοΦόροις μνημονεύει.* literarum transpositione commissus error: nam scribendum, *ΦορμοΦόροις.* sed neque calceorum de quibus loquitur, recte scriptum est nomen. *ὑπίχλους* enim reperies alibi nusquam. Lego, *καὶ σύκχοι δέ. sycchos* et *sycchadas* calcei Phrygiaci genus commemorant veteres. Emendandus et ille Pollucis locus eodem libro, ubi citatur Hermippus in *Ὁρμοφόροις.* Libro autem decimo, cap. 26. laudatur hic idem poëta *ἐν ΘεσμοΦόροις.* scribo etiam ibi *ΦορμοΦόροις.* suadent ipsa quae inde afferuntur verba: *σκεύη.* ait, *χαλκίδια καὶ χαλκεῖα.* nam videntur ista pars fuisse oneris quod gestabant calones. Hesychius, *Διὸς βάλανοι, Ἕρμιππος Φορμόροις.* scribe, *ΦορμοΦόροις.* Pro *Φανὸς* dixerunt veteres etiam *πανός.* probat philologus ex Menandro

et Diphilo: tum addit, *πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ.* Legit nempe Athenaeus in Aeſchylea Agamemnone, — *πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῷον αἶπος ἐξεδέξατο.* non ut editum hodie *Φανός*. *Xylolychnuchus*. Alexidi, M. Tullio ad verbum *lychnuchus ligneolus* nominatur. Scribe autem cum Epit. *καὶ τάχα τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον.* Porro obeliscolychnii uſum et formam capere poſſumus ex iis quae ſcribit philoſophus libro quarto De partibus, capite ſexto, et Politicorum libro quinto, capite 15. Obſervatio eſt Athenaei, *Οὐ παλαιὸν δ᾽ εὕρημα λύχνος· Φλογὶ δ᾽ οἱ παλαιοὶ τῆς τε δαδὸς, καὶ τῶν ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο.* Ita eſt: antiquitus, ignotis adhuc lucernis, facibus, candelis, et ſimilibus omnibus, in uſum nocturni luminis taedam accendebant, aut ligna alia. In Etymologico ſcriptum vere, *οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο ἐλαίῳ καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις.* Pater vatum *λαμπτῆρας* nominat ligna in foculis ardentia ad faciendam lucem. Ὀδυσσ. σ.

> *Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν*
> *ὄφρα Φαείνοιεν.*

ad eum locum notat Euſtathius, durare eum morem apud ruſticos. *Ἰστέον*, ait, *ὅτι λαμπτῆρας λέγει ἃς νῦν οἱ ἀγροτικοὶ λυχνίας Φασίν. ἐφ᾽ ὧν δᾷδες κείμεναι* (aut potius *ἱστάμεναι*) *κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρὰ διὰ τὸ ἄκαπνον, ἢ καὶ ἄμφω ἀναμίξ.* Virgilius Homerum imitans, *Urit odoratam nocturna in lumina cedrum.* Poëta alibi vocat *βωμοὺς*, focos ſublimes in hunc uſum fabricatos in aedibus beatorum: aut ſedes ſimulacrorum quae ligna vel facem tenentia praelucebant. *ὀδυσσ. ῥαψ. η.* quo referri fortaſſe poſſit obſcurus Gloſſarii locus, qui ita editur: *Lanterna, Φανὸς, ἑστία πλατέως κειμένη.* Doctiſſimi viri qui non videbant quid ſibi magiſter hic vellet, vocem *ἑστία* putarunt eſſe vitioſam. Nos ipſum potius interpretationis hujus auctorem falli cenſemus, ut ſaepe in cognatae ſignificationis vocibus. Putavit Latinae vocis *laterna* adeo late patere ſignificationem, ut etiam foculos illos denotaret, in cubiculis olim altiuſcule aedificari ſolitos ad lucendum. Lychnos vero invenerunt Aegyptii, auctore Clemente Alexandrino in Stromatibus. Lampadum quoque et uſum et p. 996.
nomen a Syris acceperunt Graeci: nam *λαμπὰς* eſt Hebraeorum לפיד. Lucernae *διμύξου*, ait noſter, meminit *Μεταγένης ἐν Φιλοθύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις.*

Metagenis *Philothytam* invenio nominatam Polluci libro 9. cap. 23. at Philonidae verba extant apud eundem libro 10. cap. 26. *ὥσπερ οἱ δίμυξοι τῶν λύχνων.* Idem libro ſexto, cap. 18. *λύχνου δὲ διμύξου τῶν κωμῳδῶν Φιλύλλιος μνημονεύει.* minus recte editum *Φιλήλιος*, et hic et alibi. Homeri verſus, ubi lampadas appellat *δεπὰς* eſt e *ῥαψ. λ.* Iliad. Sequitur, *Λυχνοκαυτίαν δὲ ἣν οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηφισόδωρος ἐν Ὑγιεῖ.* Scribendum, *ἐν Ὑΐ λέγει.* indubitata conjectura. Cephiſodori *Suem* novimus ex libro tertio, et libro octavo. praetermiſit Herodoti vocem *λυχνοκαΐην.* Ait de Cynulco, *καὶ ταῦτ' εἰπὼν, οὐρὰν ὑπήλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν.* Ita juſſimus edi ex conjectura male vulgo conceptum verſum, etiam in MSS. Dalecamp. *ὑπὸ λαιὰν ποδὸς βάσιν.* ſane quam *ἀστόχως.* noſtram vero conjecturam poſſumus jam confirmare Erotiani auctoritate, qui in Hippocrateo Lexico citat hunc ſenarium, ita plane ſcriptum: niſi quod pro *ὑπήλασεν* habet *ὑπείλλων.* ex illo cognovimus Euripidis eſſe verſum, ex Oedipode fabula. Videtur poëta leonem iratum deſcripſiſſe eo loci. leones enim in principio irae terram cauda verberant, ut Plinius ſcribit. Mos olim fuit multorum, ut finito aliquo negotio, vel etiam convivio, *ἰὴ Παιών* aut *Παιὰν* acclamarent. Cauſſa ejus conſuetudinis fuſe explicatur iſto loco qua in parte manca eſt iſta periodus, haut facile ſine libris melioribus ſanabilis: *διὰ δὲ τὸ λίαν ἡμῖν εἶναι σύνηθες λανθάνειν ὂν παροιμία, οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον λέγοντες οὐχ ὡς παροιμίαν.* Quod ex Heraclide Pontico ſubjicitur, frivolum eſt, et ut recte indicat noſter, *Φανερῶς πέπλασται.* Ajebat ille, Apollinem primum ſuper libatione ter dixiſſe, *ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιών.* eaque acclamatione dediſſe mortalibus exemplum trimetri verſus non unius generis. nam ſi in utraque harum vocum *ἰὴ Παιὼν* priores produxeris, feceris heroïcum ſpondaïcum. hexametros vulgo vocant metrici: ſed erit *τρίμετρος* ſi metiaris *κατὰ διποδίαν.* Quod ſi priores ſyllabas corripueris, erit ſenarius jambicus ex puris jambis ſi corripiens in caeteris, producas in ultimo pede, Hipponacteum ſcazontem concinnaveris. haec mens eſt eorum quae ex Heraclide relata, hodie in omnibus exemplaribus ſcribuntur non ſine vitio. Sed diſtinguendum ac legendum, *βραχειῶν δ' αὖ γινομένων, εἰ δύο τὰς ἁπασῶν τελευταίας συλλαβὰς μακρὰς ποιήσει τις, ὁ Ἱππώνακτος ἴαμβος ἔσται.* Poteſt autem prior in voce *ἰὴ* produci, ſi

deduci volumus ab *ἰάω*, quod eſt ſano. nam *τὸ ι* vocis *ἰατρὸς*, et *τῶν συστοίχων* producunt poëtae. Verum inepti ſumus nimis, ſi in explicandis hoc genus aſaniis, operam noſtram abutimur. Veteres inter ſurgendum a menſa, disceſſuri e convivio diis libabant, aut thus, vel aliud thymiama odolebant. Non ſivit hoc indictum doctor noſter: ſed debilis hodie et mutila haec periodus p.997.
eſt etiam in membranis. ſic enim omnes codices *Μετὰ ταῦτα ἤδη μελλόντων καὶ ἡμῶν ἀνίστασθαι, ἐπεισῆλθον παῖδες φέροντες ὁ μέν τις θυμιατήριον, ὁ δέ*. . . . . Ex conjectura et re ipſa, lacunam ita explemus, *ὁ δὲ λιβανωτὸν, ὁ δὲ σπονδεῖον*. alius, inquit, thuribulum ferebat, alius in acerra thus, alius pateram ad libandum. Pulcherrimum eſt quod ſequitur canticum in commendationem Sanitatis: Athenaeus paeanem indigetat, alii ſimpliciter *ᾆσμα*. Maximus Tyrius principio diatribae 41. *ᾄδεταί τι ἐκ ἀρχαίου ᾆσμα ἐν εὐχῆς μέρει, Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, μ.* etc. Pro *Τᾶς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώποις Βασιληΐδος ἀρχᾶς*, in Excerptis legitur, *ἰσοδαίμονος*. melius. vulgi judicio imperia et principia homines diis aequant, redduntque *Διῒ ἰσοταλάντους καὶ ἀντιφερίστους*. Idem liber ſcribit, *Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ὄαρι.* et in ora libri *ὄαρ*. neutrum placet: rectum eſt *ἔαρ*. Quae poſt Ariphronis paeanem ſubjiciuntur usque ad vocem *ταῦτα*, quo pertineant ob vitium codicum non aſſequimur: et fortaſſe alieno loco ſunt poſita. ſed praeeuntes membranas Italicas ſumus ſecuti: a quibus nihil plane variat ſcriptus liber, quem a praeſtantiſſimo viro Huraldo Meſſaeo utendum paucos ante dies accepimus. Demum operi ſuo colophonem imponit auctor, et *Ταῦτα*, ait, *Φίλτατε Τιμόκρατες, κατὰ τὸν Πλάτωνα, οὐ Σωκράτους νέου καὶ καλοῦ παίγνια, ἀλλὰ τῶν δειπνοσοφιστῶν σπουδάσματα.* Platonis locus quem reſpicit hic eſt ex epiſtola ſecunda. *Διὸ οὐδὲν πώποτ' ἐγὼ περὶ τούτων γέγραφα· οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος οὐδὲν, οὐδ' ἔσται. τὰ δὲ νῦν λεγόμενα, Σωκράτους ἐστι καλοῦ καὶ νέου παίγνια.* ita videtur Athenaeus eum locum Platonis legiſſe: non ut nunc editur *καλοῦ καὶ νέου γεγονότος*. addit poſtremo, *κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον, — τί κάλλιον ἀρχομένοισιν Ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον;* [Hic Dionyſius, cujus verbis auctor hic loquitur ſcriptor fuit antiquiſſimus, qui quidem in iis quae affert Athenaeus videtur Pindarum imitatus, atque adeo illius verbis uſus: quae et Ariſtophanea uſurpat ſub finem

Equitum. Ait eo loci poëta. *Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, Ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν;* observat ibi scholiastes: *Τοῦτο ἀρχὴ προσωδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν σε Λατοῖ, καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;* Porro ne ultimae quidem dictioni operis hujus pepercerant isti librorum tortores. Legebatur enim prius, *ἢ τὸ πιθανότατον.* quam lectionem pluribus exprimere conatus est Dalecampius. frustra. nam verum est,
p. 998. quod ex Epitoma publicavimus. Solet Athenaeus in principio omnium librorum et multorum fine, amicum suum Timocratem affari, et nominatim compellare. nunc quoque in extremo opere illum appellat: aitque, aliena verba, ut fere solet, sententiae suae accommodans: nihil esse pulchrius, quam et inchoantem aliquid et absolventem, ejus meminisse quod tibi sit charissimum: puta, amici conjunctissimi, qualis Athenaeo fuit hic Timocrates. Certum est, nihil esse amantibus jocundius, quam suorum amorum nomina saepe usurpare. Aristaenetus: *ἧς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών.* Ac quoniam hominum generi nihil est Deo amicius, ab eo incipiendum, in eo desinendum monent sapientes. Gregorius Nazianzenus in Apolog. *τάξις ἀρίστη παντὸς ἀρχομένῳ καὶ λόγου καὶ πράγματος, ἐκ θεοῦ τε ἄρχεσθαι. καὶ εἰς θεὸν ἀναπαύεσθαι.*

Sic igitur in amici Timocratis jocundissimo nomine opus istud suum claudit Athenaeus. At nos, quibus dedit DEUS OPT. MAX. longi adeo, et tam molesti, ne dicam ardui, incepti finem videre, in quo potius desinemus, quam in *ὑπεραγίῳ καὶ ὑπεραρρήτῳ* ipsius nomine? *εἰ γὰρ νοῦν εἴχομεν*, ajebat sapientissimus senex Epictetus, *ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας αὐτοῦ; οὐκ ἔδει καὶ σκάπτοντας καὶ ἀροῦντας καὶ ἐσθίοντας ᾄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μέγας ὁ ΘΕΟΣ, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα ταῦτα. δι' ὧν τὴν γῆν ἐργαζόμεθα. Μέγας ὁ ΘΕΟΣ, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κοιλίαν, ὅτι αὔξεσθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν. ταῦτα ἐφ' ἑκάστου ἐφυμνεῖν ἔδει· καὶ τὸν μέγιστον καὶ θειότατον ὕμνον ἐφυμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτων, καὶ ὁδῷ χρηστικήν.* Tibi ergo aeterne, immortalis, ter sancte DEUS, tibi soli *ἐάων δοτῆρι*, pro absoluto opere gratias supplex quantas possum maximas, et ago nunc, et porro semper, vivus

nec vivus agam: dum quidem vigiliae hae noſtrae manebunt: quas non magis ἐπτοημένου πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων animi, quam piae mentis, et devotae numinis tui majeſtati extare apud poſteros monumentum optamus. Tibi quoque, vir ampliſſime, MERICE DE VICO, qui pro illo tuo admirabili erga literas amore, otia nobis ad has lucubrationes profuſa quadam liberalitate feciſti, gratias agimus toto pectoris affectu, et porro ſemper quoad erimus agemus. Qui tibi, tuisque pro ſummis in nos meritis tuis μυριομακαριότητα duit ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ ΘΕΟΣ.

INDEX AUCTORUM.

QUI IN HOC OPERE CITANTUR, ILLUSTRANTUR ET EMENDANTUR.

INDEX
GRAECARUM DICTIONUM
AUT LOCUTIONUM QUAE IN ANIMADVERSIONIBUS EXPLICANTUR.

A.

B

[redacted]

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

[redacted]

Ρ.

X.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

INDEX
RERUM ET VERBORUM LATINORUM,
QUAE
ANIMADVERSIONUM LIBRIS EXPLICANTUR.

A.

C.

Y 2

D.

F.

H.

I.

L.

N.

O.

Q.

R.

T.

V.

X.

Z.

APPENDIX.

P. P. DOBRAEI

ANNOTATIONES

IN

ATHENAEUM.

P. P. DOBRAEI
ANNOTATIONES
IN
ATHENAEUM*).

„ATHENAEI Dipn. Lib. 15. cum MSS. contulit [H. Scrimgerus], unde omnia sua hauserat magni momenti Henricus [sic] Casaubonus. Strabonem etiam cum MS. volebat emittere, ut ex epistolis ipsius MSS. planum est; sed cum codex in manus Isaaci Casauboni venisset, mirum quam fidenter alienae operae nomen suum apposuit: hoc certe candide Henricus Stephanus profitetur, etsi non bene cum Scrimgero conveniret.“ DEMPSTERUS, Hist. Eccles. Scot. p. 587. unde habet Georg. Mackenzie, *Scotch Writers*, Vol. II. p. 474. qui, cum addidisset Dempsterus, reliquisse Scrimgerum exemplar Diog. Laërtii, *ad multa exemplaria correctum et observationibus illustratum*, ait, *This falling with the rest of his MSS. into the hands of I. C. it's highly probable they were very useful to him*, etc. p. 292. p. 293.

In Librum I.

P. 4. A. B. „Eurip. Troad. 1. Andr. 449. 245. Phoeniss. 1523.“ PORSON. apud G. W. i. e. notae MSS. Porsoni in exemplari hujus editionis [*nempe Casaubonianae*] penes Gualterum Whiterum, qui mihi ejus usum benigne concessit.

5. A. Qu. *δῆμον*· „*'Αεὶ δ' ὅπερ 'Ολυμπ.*“ Ceterum *ὅπερ ποιεῖν ταῖς μυίαις* = *προκατακόπτειν ταῖς μ.* Itaque bene construitur cum dativo. Infra Aristoph. *῞Ωραις* IX. 372. D. *ταῖς πόλεσι δρῶν* (vel *δρῶ*) est, *χρήσας ἀφαιροῦμαι.* Demosth. (F. L. opinor, vel Lept.).

Ib. E. 1. Malim, *παύσειέ σε που.* Imo vide Elmsl. Ach. 93. *παίσειέ γε*, ut haec interpellans dicat alter. Sane supra C. ult. *οἶμαι* separandum videtur.

*) Ex Adversariis ab J. S. Scholefieldo editis, vol. I.

6. C. 3. ἐν ταλάρῳ Schw. ex Euſtath. Od. ι. p. 1528, 1.=213, 30. Sed vulgatum defendit T. XIII. p. 391.
7. E. Euphron, 7. Porſ. Advſſ. p. 44. ἐς igitur [*Herod.* IV. 148.] delebat Porſonus. Omnino vide Xenoph. Hellen. I. 7. 24.
8. D 8. Antiphanes: μακάριος ὁ βίος· δεῖ δ' ἀεὶ κ. τ. Εὑρεῖν ἔμ', —
14. E. 1. Ἀγαλλὶς meretrix, XIII. 583. E.
15. A. (Deeſt 3 edd. prioribus. Porſon. Advſſ. p. 47.) Qu. βραχεῖαν ἀπόδος· ἐγκατακαστρέφει — *Give me back a* SHORT BALL.
p. 294. 17. D. 1. Choerilus infra XI. 464. B. Alia dat Iacobs.
Ib. E. 3. πρωΐ egregie Elmsl. Muſ. Crit. I. p. 473. quem miror non legiſſe ἐξεῦρες. — πρῶτον pro πρώϊον Suid. M. v. φῖτυ ex Pac. 1143. πρῶτα κεκοτιμ. ex Eccl. 290. Contra πρῶτα in πρῷ abiit Lyſ. 1176.
18. D. 1. οὐδ' ἂν κολυμβῶν.
20. C. 8. φιλόσοφον ſervandum. Mox οὗτος D. 5. eſt ὁ ὀρχηστής, non Athenaeus.
φιλόσοφος Xenarchus VI. 225. C. φιλοσοφεῖν Macho XIII. 581. F. Lyſias περὶ τοῦ Ἀδυνάτου.
Ib. E. 1. Vide omnino Photium vv. σημιννὶς et σικιννίς, ubi Ἀριστόξενος ἐν ἃ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, conſentientibus Etymol. v. σικ. Harpocr. v. κορδ. Grammatic. Montefalc. B. Coisl. p. 160. laudatis a Mahne Ariſtox. p. 131.
21. D. Alexis, 4. δεῖ Caſauboni. pro δι', et ἑτέρῳ. μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας Suid. v. ἀναλαμβ. qui cum Schweighaeuſeri MSS. omittit εὖ. Lego

——————— πράττοιτ' ἂν τέλος
μηδεὶς ἂν ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ
ἑτέρῳ λαβεῖν. φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις —

Opponuntur τέλος et τιμή. τιμὴν δοῦναι, ut Alexis III. 76. E. De δόντα vide ad Plut. 256. De πράττεσθαι (Porſon. Opuſc. p. 283.) vide Thucyd. VI. 54.
Ib. F. Forſan, πολλὰ τοιαυτὶ, ταύτῃ, κείνῃ, καὶ δεῦρο σχῆμ.
23. B. Si Σίκων eſt Eubuli, non Athenaei, intelligi poteſt ὡς, ut in Sophocle II. 68. init. *Here I am, drunk as Sico.*
Ib. C. Philippides: ἀεὶ Ἀνακ. * * * ἀνδρίαντας εἰστία, ut τέττιγας Nub. 1342.
Ib. D. φησὶν ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ, „ἀνακειμένῳ Μέσον" — Satyri Herculis ἐρασταὶ, Achaeus XV. 668. B.

Ib. F. Lege, *οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλῳ — ἐν μ.* ex Iliad. I. 482—3. (male Schweighaeuſeri MSS. *ἔθελον.*) Locus Homeri contracte citatur: non fingenda v. l.

Ibid. ult. *ὡς ἂν* — verte, *Ut fieri neceſſe eſt quando* —

25. C. Eubulus, penult. Lege *μίαι λαβόντες.* i. e. *βίᾳ.*

27. F. Hermippus: *ὅτι δίχα* edd. MSS. Lege *ὅτι ἢ δίχα.* p. 295.

28. C. Critias: Qu. ΓΡΑΜΜΑΤΑΔΕΞΙΛΟΓΑ. *ſermonem excipientia.* Quo ſenſu ſolenne eſt *δέχεσθαι.* Sed *ἀλεξίλογα* agnoſcit Lex. Bekkeri SG. p. 382, 19.

Ib. E. 3. Vide Porſoni Opuſc. p. 389. Tum forſan, *ἔγχει λαβὼν Θάσιον· ὃ γὰρ ἂν μου καταφάγῃ.*

Ibid. fin. (Porſon. Advſſ. p. 50.) Qu.

ἡδύς γ' ὁ ΒρόμιΟCECTIN, *ἀτέλειαν ποιῶν*
τοῖς Λέσβιον οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε.

Ib. F. 4—6. Dele *γε* et *ἄγαν*, et lege *Πράμνειον.*

29. D. Vide Elmslei. ad Ach. 354. De vino novello tanquam de pulchro puero loquitur Cratinus: ſic *κρᾶτα* et *χαίτᾳ* hac pag. B. 4. *στόματος* F. 2. Verte, *quam candidus et tener!* Ut Ariſtoph. Av. 669. Deinde *τρία* alludere poteſt ad *τὸ τριέμβολον*, ut puto Acharn. 993. N. B. *Φέρειν de aqua*, H. 46. D.

Ib. E. Hermippus. Malim, *Μενδαῖον μὲν* — vel *Μενδαίου.* Mox lin. 9. lege *Θεσπεσίη.* In Panyaſide Il. 138. antep. Schw. (om. Ald. Caſ.) lege *ἀργαλέη.*

32. C. 3. Lego, „*οὐδὲν*“ *γὰρ* „*ἀποβλ.*“ ut II. 40. C.

34. D. Eubulus: *ῥάφανόν με νομίσασ'* MSS. hoc omnino recte. Poſſis, *γύναι, Ῥάφ. με νομίσασ', εἰς ἐμὲ σου τὴν κρ. You take me for a cabbage to ſober you:* ut recte capit Jacobs. Vide mox Amphidem in paginae fine; ubi lego, *ἐξελαύνει γὰρ ταχὺ Σφόδρα, λῆρον ὥστε τὰς ῥαφ. ὄντως δοκεῖν.* (De *ὥστε* ſic poſito vide R. P. Advſſ. p. 264. ad Bacch. 285.) *λῆρον* MSS.

In Librum II.

P. 35. B. 1. *ἐπώνυμον δέσπ.* MSS. Qu. *δὲ δέσπ.*

36. D. Epicharmus. Lege, *ἐγένεθ' ὑανία Ἐκ δ' ὑανίας*
ϑ
— (vel *ἐγένθ'*) ſcil. *ἐγένετο ὑανία.* (Deinde recte emendant *σφαλὸς, compedes.*) Infra XIV. 642. E. *τρα-*
ϑ
γήμαθ' pro *-ματα θ'* (i. e. *ματα*) R. P. apud me.

Ibid. 9. *κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην*] Cycl. 532. (534.) quod p. 296. non latuit Muſgravium.

37. A. Panyaſis, 5. Lege *δεδογμένον.*

40. C. 1. συνεχῶς μὲν γάρ.] Delendum potius γὰρ quam μὲν, cetera recte Caf. — Imo γὰρ eft Athenaei citantis; μὲν poëtae. Vide L. 32. C. IV. 156. F. (Schw. ad 158. A. E.) VI. 270. E. 2. 271. A. X. 427. F. XV. 667. B.
Ibid. 3. Alexis: οὐδὲ μεθ. τὴν Φρ. ἀλλὰ τοιοῦτον μ.
Ib. E. Alexis, 5. Rectius ὤν αὖ π. quam ὤν μέν.
Ib. F. εὖ χαίρει — ἐθισθείς
Ibid. ἡδὺ γάρ] γὰρ om. MSS. Lege ἡδύ τοι. —
43. B. fin. — βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα, τυρούς, ὕδωρ, Ὥστε. — πύρους MS. A. fed melius alterum ob ἄρτους. διαφέρον ex fuperioribus repetitum delevi, et θύματα mutavi in θύμα, quo ufus Eupolis Plutarchi II. p. 662. apud Gaisf. Heph. p. 278. Hippoloch. Athen. IV. 130 D. Alexis XIV. 652. D.
44 fin. ἀπέστησαν] ἠπίστησαν fruftra VV. DD. quicquid dicat Schw. T. VII. p. 656. et XIII. 399. Vide Ariftoph. Vefp. 693.
46. C. 8. οὐδ' ἥτις ἐστι διαφορά.] Qu. ἡτισ̃ i. e. ἡττισοῦν.
48. A. Amphis: ποτὲ Τὸ τρίκλ.
Ib. C Ephippus: ———— πάλαι
————: μύροις
λοῦμαι — et mirere Schweighaeuferum.
49. C. Epicharmus. Malim,
A. τί — ἐστί; B. δηλαδὴ τρίπους. A. τί μάν; οὐχεὶ πόδας — vel potius, ὦχει Dorice. (Imo οὐ natum ex MStorum τίμανον, i. e. τί μαν pro τὶ μὰν, quod recte Euft.) Ceterum τετρας. Epicharm. ut τέτρακις II. 65. B. μακρ. III. 85. D. 9. 105. B. 1. λύχνον VI. 236. A. (πλευρᾶς VII. 286. C.) δέ τρ. VII. 288. A. 5. χρυσόφρυες 304. C. ἐρυθροτ. 322. B. (συνάγρ. ibid.)
Ib. E. ὕπνοις et νικητικὸν MS. A. ἐνύπνιον timide conjicit Schw. p. 509. Poffis καὶ μὴν τί γ' ἐν ὕπνοις οἴομαι
p. 297. νικητικὸν Ἑορακέναι. In fine delendum puto πεπόνων, utpote a fequentibus ortum.
Ib. F. Alexis. Collato Cenfore Edinburgenfi No. 5. lege,
ἑόρακας ἤδη πώποτ' ἐσκευασμένον
ἤνυστρον, ἢ σπλῆν' ὀπτὸν ἀνθυλευμένον;
ἤδη πώποτε Menander Athen. X. 446. D. ἤδη ποτ' Ran. 62. 931. Br. five Hippol. 377. M.
50. E. Forfan, Ἀριστοφάνης (qu. an Ἀριστοτέλης) [locus omiffus, ubi memorabatur aliquis ab efu mimaeculi κεφαλαλγής.] Sequentia phyfici alicujus verba effe videntur. Obiter moneo legendum αὐτόματα vel αὐτομάτως, i. e. αὐτομάτοισι. — Poffis quidem,

– ∪ – ∪ τοῖσιν ὄρεσιν αὐτόματα μιμαίκυλα
Φύεται πόλλ' —
Aristophani tribuit Porsonus, ut videtur, Adv. p. 282.
Φύω Aesch. Theb.

50. F. ὡραιοτάτη. Dele quatuor literas e seqq. natas, et lege ὡραῖα.

51. D. μιλτοπρέποις Ald. -πτοις MS. B. recte. -πεις A. ut putat Schw. qui -πέπεσι. Male: ambabus formis utitur Aeschylus.

52. B. ἀμύγδαλα, vel -άλαι, almonds.
Ἡρακλεωτικὰ, Ποντικὰ, Διὸς βάλανοι = Ποντικὰ 53. C. = Ἡρακλ. ib. E. filberts.
Περσικὰ, βασιλικὰ, walnuts.
πλατέα, (Σαρδιανὰ 54. D.) Εὐβοικὰ = καστ. 54. B. κάστανα, λόπιμα κάρυα, chesnuts.

53. A. [Vide ad Plut. 314.] With your head by way of a stone. Idem jocus Av. 55.

Ib. B. μουκηρόβατον] Malim μουκηροβάκταν, a Laconico βάγνυμι, i. e. Ϝάγν. Vide Hesych. in Βάγος.

Ib. C. Collato ipso Nicandri loco mox p. 54. D. (ubi in proximo versu sequebatur τὴν Διὸς vel Ζηνὸς), legendum suspicor: ΠΟΝΤΙΚΑ. Ὅτι τῶν Διὸς βαλάνων καλουμένων κ.

54. C. 8. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ χαίριστον.

Ib. E. Qu. ἐκοττάβιζον. B. καινὸν ὅλως. τράγημα δὲ Ἔστιν —p. 298.

Ib. F. Sophilus: Lege, — μέγιστός ἐστι τίς· Κρεῖος — τις etiam post superlativum, ut Ran. 294.

55. C. Alexis. Mutilus, opinor, locus: sensum ita suppleo:

———————— A. μάλιστα δὲ
πρώτιστος ἐξόλοιτο πολὺ Κλεαίνετος.
B. Κλεαίνετος μὲν —

Sic πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος Lysistr. 270.

56. C. Hermippus: ἐμβάλλουσιν ἀεὶ (MS.) — vel poteris ἐμβαλοῦσιν, ut loquatur Deus aliquis: et sic R. P. Eccl. 275.

Ib. F. Plato: Φυλλεῖον, et qu. ῥαφανιδίου, ut Plut. 544.

57. D. Aristophanis verba transpone post ὑπηνέμια E. ult. Hic autem fuisse puto Vesp. 560. vel Av. 736. 1672.

60. A. ult. In constellationum nominibus ludit Argentarius Ep. 16. Brunck. II. p. 269.

Ib. D. Οὐδεὶς κρέως — Initium alius citationis.

Ib. E. Lege, τῷ παροιμίας ἀθροῖσαι. Mox in Antiphane saltem legendum εἰ τῶν ὑμ.

62. D. *Thynnum* Nat. Comes. Valde arridet θύννον ob Aristoph. VII. 302. D. (Aristot. H. A. VIII. 13.) *Thymus* erat cibus pauperum et frugalium, quod hic non habet locum. Omnino vide p. 108. F. 60. D. 150. D. et me infra ad 303. A.

63. B. Achaeus: ἄλτνη τρέφει Ald. non φέρει. In Αἴτνῃ consentire videntur S. MSS. Explicandum forsan ex Aristoph. Pac. 72. et Oed. Col.

Ib. C. Epicharmus. Forsan, ἀντάλλασσε τὺ Κέχλον (MS.) sed vide Schw.

Ib. D. πικρῶς παροψίσι, *strong, pungent*; ut mox Philemon 64. E. Sed ob ἱεροσύλοις malim μιαραῖς. (τοιχώρυχον XI. 499. E.)

Ib. F. Xenarchus. ἀστύτοισι etiam Ald. ἀσυντέτοισι MSS. quod non temere movendum. Sed quum facillime per-
299. mutentur ἀσυντ. et ἀβιωτ. (Porson. ad Aristoph. p. 225.) de hoc disquirendum. An, Φθίνει Δόμος ἀβιώτοις? ἀβιώτας βίου τύχα Hippol. 868. ed. Beck. (Ineptissime hic ψυχικῶς!) Deinde qu. an, ἀλάστωρ εἰσπέπαικε Πελοπιδᾶν Ἄστυτος οἴκοις. Deinde mox 64. l. 3. qu. στεγνοσήμαντον.

65. D. (Porson. Advers. p. 57.) Legendum puto, τί οὖν ἀγοράσω; in aoristo.

66. D. Antiphanes: ἐὰν μὲν ἄρα πέπερι πριάμενός τις εἰσφέρῃ.

67. A. ult. ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων senarius e comico quodam, ut puto, sumtus, et nescio an ab ipso Athenaeo repetitus paullo infra C. 8.

68. D. Plato Laïo: ὅτι Μελέαγρος ὁ Γλ. vide R. P. Advers. p. 58. Sed Λέαγρος, non Μελέαγρος, vocabatur: vide Herodot. IX. 75. et notas. Andocides de Mysteriis saepe.

Nunc malim, ὅτι Ὁ μὲν Λέαγρος, Γλαυκώνος ὤν, μέγ. — ὁ μὲν Μενέλεως lege, ut fere Schw. VIII. 343. E.

69. B. 5. ἦν vel ἧς καταφαγών mavult Baylius v. *Adonis*, repugnante ibidem B. La Monnoye, item Clerico Bib. Univ. T. III. p. 28. qui Nicandrum erroris insimulat, quasi Phoenicum ברתין (berathin), i. e. *abietes*, pro *lactucis* ceperit.

Ib. C. 6. ἐκρύψεν, i. e. *mortuum composuit*, injectis pro veste lactucae foliis. Vide Valck. ad Hippol. 1458. Vide mox D. 3—4. sed qu. de D. 7.

Ibid. 8. Εὔβουλος ἐν Ἀστύτοις φησί. Error hic est Epitomatoris, ni fallor. Dixerat Athenaeus, Eubulum ἐν

ἀσκύτοις, i. e. inter cibos Venerem exſtinguentes, numeraſſe lactucam; quod pro comoediae nomine cepit Epitomator.

70. fin. Epicharmus: αὐτὸς 'ΕΠ' αὐτοῦ. Philem. II. 64. E.

In Librum III.

P. 75. B. τὰς μεσημβρίας. Recte, ut τοὺς ὄρθρους Lyſiſt. 965.

76. B. Archilochus. Forſan eſt trochaicus: ἴα monoſyll.

77. A. Hermippus: ————— A. ἦ τῶν Φιβαλέων; p. 300.

B. μάλιστά γ'.

ΠΑΡ'

Ib. D. ἔστι γὰρ παρ' αὐ. Ald. et MSS. ut videtur; i. e. ΓΑΡ

Lege igitur, ἔστιν παρ' — cum Porſono Advſſ.

81. D. Steſichorus. Dele μέν. Dactylici ſunt. Vide Burneium Praef. ad Metr. Aeſchyl. p. 64.

1. Dactyl. Heptam.
2. ——— Trim.
3. ——— Trim.
4. ——— Trim.

Steſich. IV. 172. E. F. bis.

82. A. ult. Pro νωμήσατο Ald. νωμήσσατο, ſed MS. νεμέσσατο. Lego ἐνεμάσσετο, vel ἐνεμάξατο, quod melius. Ex fabula de Cteſylla et Hermochare, quam e Nicandri ἑτεροιουμ. contraxit Anton. Liberalis initio, haec ſumta videntur. De ἀπομάττεσθαι Schw. ad V. 186. E.

Ib. B. Malim, Φίλτερος εἴαρι μήλων. Vide mox C. 6. Sed non *vere* maturescunt *mala*.

83. C. 7. Λιβυκαῖσι βίβλ. E poëta deſumtum putat Caſaub. Infra p. 113. A. (quocum confer IV. 158. D. ult.) ἀλφίτοισι ubi poſſis, ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' ἀλφ. χαίρομεν. (III. 96. A. ἐρίθοισιν.) IV. 174. F. γιγγραίνοισι MS. A: οἷσι Clitarch. IV. 148. E. F. Coquus loquax IX. 376. D. αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας. X. 420. C. τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος. vide Schw. V. 193. A. 3. οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. qu. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 237. ed. 4to. Porſonum Opuſc. p. 325. Adde Platon. Gorg. p. 497. D. = 223, 6. Routh. 458. D. = 51. Heind. Republ. I. 330, B. 8. Legg. X. init. ubi περικέττειν. Athen. XI. 499. A. 5. in edd. Caſ. et S. non Ald.

Ibid. ἔτι τε MS. A. ut IV. 162. B. 184. B. VI. 231. C. 274. F. 5. VII. 279. E. 282. E. X. 428. E. XI. 506. B. XII. 516. C. XIV. 613. D. 614. E. προσέτι τε IV. 176. E. προσέτι τε καὶ XIII. 599. F.

Ib. D. *ὁ φιλόσοφος.* i. e. Theophraſtus, ut II. 50. D. III. 77. F. Xenophon, IX. 368. A. *κωμικὸς*, i. e. Alexis,
p. 301. III. 107. B. *ποιητὴς*, (i. e. forſan ſcoliographus. R. P.) XIII. 604. B. *ῥήτωρ* (i. e. Athenaeus), II. 50. pen.

84. C. MS. *εἰ πολὺ*, non *οὐ*. Qu. *ὀβολὸν ἢ πολὺ τίθημι;*

86. A. fin. Sophron. Imo, *νησοῦνται*. Qu. *νεισ-* et *-εῦν-*

87. A. Porſ. Advſſ. p. 60. [*ὁμοίως*] *παραπλησίως*. *ὅμοια καὶ παραπλήσια* Thucyd. I. 140. *ἴσον καὶ π.* VII. 42. *τοιαῦτα καὶ π.* I. 143.

88. E. F. Ob ſequentia malim *ἀφιᾶσιν*, ſc. *αἱ πορφ.*

90. B. Malim, *ὄστρει', ἀκαλήφας, καὶ λ.*

Ib. F. *οἱ μείζονες καὶ* 'ΕΝΕΑΡΙΟΙ. Qu. ΕΥΣΑΡΚΟΙ. *σὰρξ* 93. D. F. 94. A. VII. 295. F. et *ὄστεον* olivae, etc. XIV. 650. A.

92. F. Sublata diſtinctione lege, *ὡς ὄρνεον Πλ.*

95. B. Qu. *πολὺ μεῖζον.*

Ib. C. Axionicus, v. 5. Putabam, *ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων.* ſed qu. *πάντας ὥστ' ἂν ὀμ.*

Ib. D. Qu. *ῥύγχος σε περικεκαυμένον.* Sed locum non intelligo.

89. F. Malim *τόδε*, ut Caſaub. deinde *ἢ—ἐρεῖς;* in parentheſi. Mox de *εἶναι* et *γίγνεσθαι* vide Platon. Theaetet.

99. A. 5. Qu. *οὐκ ἔσθ' ὥσπερ γέγ.*

101. A. Collato Schw. qu. *ἀλλὰ λοπάς μ' εὔφραιν', ἢ— δέλφαξ τ' —*

Ib. D. *ἀποῤῥῶγα*] Sic MS. Ep. Vide Lyſiſtr. 813.

102. A. Damoxenus: *ποῖος μάγ.* Verte, *Qui, malum, coquus?* (Anglice, *Cook, indeed!*) *Naturae ſcientia omnis artis principium eſt.* *ποῖος* eſt indignantis, ut ſaepe. *φύσεως ἐντὸς*, i. e. *φυσικῆς ἐπιστήμης*, infra E.

Ib. C. Collato S. et Porſono lego, *κινήσεις, κακὸν Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα Ἐν ταῖς τροφαῖς —*

Ib. E. Intelligerem *ἁλμὴν* pro *ὀσμήν*. *Fish-ſauce.* Num, *οἷα 'στιν· οὓς ἅλμην ἂν ἴδοις ἐξ ἰχθύων —*

Ibid. *κέχρησαι*] Forſan *κεχρισαι*, i. e. *κεχάρισαι.* ut Eccleſ. 1037. et Dionyſ. Athen. IX. 404. (Porſon. Advſſ. p. 114.) Deinde forſan, *ἔστιν εὐφυοῦς τέχνης, Οὐ τοῦ δ.* (hoc certum.)

p. 302. [*Mox*], B. *ἀλλὰ τί;* A. *θεωρῶ* ——— *ἕτεροι.* B. *σὺ δέ;* A. *λέγω* ——— *ἄφες.* B. *ἁρμονικὸς, οὐ μάγ.* A. *ἐπ.* Sic perſonas, et usque ad *τέχνη* cum Schw.

Ib. F. ult. Forſan, *ἐπιτείνων — Ὁμάλιζε τοῖσι τάχεσιν. ἢ πρ.*

103. A. 5. Qu. B. *πῶς;* A. *ἔστιν· αὐτοῖς ἅ — πάλιν·*

You must know that some (ἔστιν ἃ) have this proportion to each other, and some that proportion: well, I join them, etc.

Ib. B. 6. Confer Ran. 28. et de re ipsa Isocr. Permut. p. 61, 10. ed. Mediol.

Ib. D. v. 10. Vide Eurip. Athen X. 413. C. (Autolyc. II. 3.)

104. F. Aristoph. Malim, *οὐδὲ χόρι', — οὐδὲ σχαδ.*

106. F. *ἐπίπλοιον*] Imo dixit *ἐπίπλοον*, ut videtur.

107. E. *ἀπόλωλα.* Vel Agamemnonis vel Herculis esse potuerunt.

108. B. *τηγάνων σύντροφα* servandum omnino putem. Vide Aristoph. Av. 680. Mox *φύλακας* habet etiam p. 228. F. sed ibi *φλόγας* MS. Ep. *Ἡφαίστου κύνες* sunt *scintillae*, ut ad IX. 379. C. monet Schw. Deinde, *κοίλην φάραγγα — σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μ.*

Ib. C. fin. Malim, ἈΛΛΑ (vel *μάλλα*) *ταχέως αὐτῷ* (hoc Jacobs.) *πρίω Πουλύπουν —*

109. A. *καλῶς.* B. *ξένος γε χαρίεις. ἦ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν*; vel, *εἰ—ἦν.*

Ib. E. *συναυλίαν ὁμοῦ πρ.* MS. A. *συν. ὥστε πρ.* MS. Ep. *συν. ὥστε ὁμοῦ πρ.* Schw. quod forsan verum. Verte autem *προσβιαζόμενος* ut in Pluti initio: *obliges one to eat it.*

111. B. Pherecrates: *σπόδιν* MS. A. i. e. *σποδεῖν.* *Eat away at the wafer; never mind the bread.* *σποδεῖν,* ut Pac. prop. fin.

113. E. *οἱ ἑαυτοὺς αὐτῷ μαθητὰς π.*

Ib. F. Sic *πρόγονος* IV. 157. B. forsan *προπάτωρ* 160. C. — Nescio an recte Porsonus Adv. p. 66. Hoc video, legendum *οὐ χῶ πρ.*

114. D. Lege, —————————— *μόλις* p. 303.
ὀπτωμένους κατέλαβον. B. *ἐξόλοι'. ἀτὰρ*
πόσους φέρεις; A. *ἑκκαίδεκ'.* B. *οἶσε δεῦρό μοι.*
A. *λευκῶν —*

115. B. Forsan deleto *καὶ* post *εἰρηκέναι*, vertendum, *et addidisset, Menandrum —*

117. B. Malim, *ποντίας χελώνης.* Sensus autem est *in olla coriacea,* i. e. in testudinis testa, *elephantinum,* i. e. maximum *frustum testudinis marinae coquebat* nescio quis. *Cooked a huge turtle in its own shell.*

Ib. E. 2. Recte cepit Schw. Sed distinguere malim, *ἑψῶν ποτὲ Μυελὸν ἀφ.* *Stewed id and at last took it off the fire reduced to a perfect marrow.*

Ibid. 4. *καθ' ἓν ἑκάστου δρῷς λόγον*, vel, *ἐὰν Μὴ καθ' ἓν*

ἕκαστον νῦν ἁπάντων δῦς λόγον, vel, quod omnium est optimum, *παρ' ἐμοῦ δ' ἐὰν* Μή *μοι* (*καταλέγῃς*) *καθ' ἓν ἕκαστον* ΠΑΝΘ' ʽΑΠΛΩΣ — Sensum vidit Schw. T. VII. p. 323. De *ἁπλῶς* vide Jacobs. ad Athen. p. 44. me ad Aesch. Suppl. 458. *καθ' ἓν ἕκαστον* III. 137. D.

Ibid. fin. Collatis VV. DD. lego, *ἀβάκιον ψήφων. λέγε.*

118. A. Malim, *οὐκ οἶσθας ὦ.* Deinde lege *τὰ λάχαν' αἱ τρ.* Deinde qu. *ὥσπερ πυρετός μ' ἀνῆκεν, εἶτ' ἐπέτεινεν αὖ.* MS. ut edd.

Ib. F. Nicostratus seu Philetaerus. (Pors. Advss. p. 67.) Valde inelegans ΚΑΤΑ*φάγοιμεν* — ΚΑΤ*εσθίοντες*. Pro ΤΡΙΩΝΗΔΗ (sic enim etiam MS. A.) tento, ΤΡΙΩΝ ΑΝ, et lego, *τριῶν ἂν ἐσθίοντες.* (De ΑΝ et ΔΗ R. P. ad collationem MS. Homeri.)

119. C. Sophoclis versum distinguo, *νεκρὸς, τάριχος εἰσ.* *a corpse looking like an Egyptian mummy.*

Ib. F. Collato Schw. T. XIII. p. 418. malim, *ἅλας Ἐπὶ τὸ τάριχος ἐπέπασ', ἂν* — *inspergere soleo.*

124. A. *τὰκ τῆς τροφῆς* MS. sed malim *τὰ τῆς.* Deinde *γλιχ. τὴν μὲν μ.*

p. 304. Ib. D. *Φρέαρ μοι δοκεῖν* MS. A. Lego,

A. ——— *ἔχομεν*; B. *τί δ'* —
——————— *Φρέαρ* (*ἐμοὶ δοκεῖν*
ὥσπερ τῶν οἶνον τοῦ θέρους) *καθεῖκέ με.*

126. B. Malim, *ἠὲ καὶ* — *ἐφοπλίζηαι* (-*ζεαι* MS. Ep.) Deinde tota paraphrasis, quam omittit Epit. spuria videtur.

127. B. *τί ποτ' ἐ.*] *ἄρ'* forsan addendum, ut Eur. Bacch. 639. Arist. Vesp. 143. Vide Burneium ad Hec. 69.

Ib. C. Forsan *τῆς Φοινίκης*, etc. ex sequentibus retracta sunt. Verum autem videtur *ἐξηττημένη* ab *ἐξαττᾶν*. Qu. an versum incipiat *ἀσμίδαλις.*

In Librum IV.

P. 129. B. *περίχρυσος ὅσος δ.* sine *ὥστε* MS. Ep. Malim *ἐπίχρυσος*, *ὅσος δ.* (*ἐπίχρυσος*, *gilt*; *περίχρυσος*, *gold-rimmed.*) Sed forsan verum est *περίχρυσος*, quod infra 130. B. 2. *χρυσομίτρων* dicit.

Ibid. pen. Forsan, *κίχλαι καὶ νῆτται.*

Ib. C. 1. Forsan, *ἃ καὶ ἑκάστῳ πεπυρωμένα.* (hoc MS. A.)

130. D. *μόνον* om Ep. forsan v. l. pro *μένων.*

Ib. E. *φυλλοτρῶγες*] Malim *φυλλεπιτρῶγες*, ut *θυμβρεπίδειπνον* Nub.

Ib. F. παρὰ δ' ἡμετέροις] Apud Aſiaticos, unde venerunt noſtri avi. Deinde malim θερμῆς — καμήλου.

131. A. 9. ὁμοίαις] Jacobſ. ὁμοίοις. Explica autem, *longe magnificentioribus* quam iſtis Iphicrateis. Vide infra C. D. Lyſiam c. Alcib. I. p. 141, 22.

Ib. C. Transpone, κέγχρων τε σιρὸν, βολβῶν τε χύτραν ἀνά. — βολβῶν χυτ. Ariſtoph. Eccl. 1083. Confer Toup. ad Longin. §. 43.

Ib. E. 6. γήτειον (vide ad p. 183. B.) — mox τέττιξ p. 305.
ὀπτὸς, vel forſan τέττιγας, ὀπὸς, — F. οἶνοι δέ γε σοι γλυκὺς — ut λευκὸς ſit v. l.

Ib. ult. Diſtingue, δείπνοις. B. ἀηδ. — Ἀττική; A. ὥσπερ ξ. — ἀηδία, *inconcinnitas, bad taste;* ut ἀηδής p. 172. A. Deinde forſan, κυκλίσκους ἄνω, i. e. ἐπάνω.

132. D. πρὸς σέ; B. τοῦ μαγείρου — αὐτη; πάτερ.

134. A. 6. συμφορὰν λέγεις ἄκραν. B. Φαίης ἂν — νηστείας ἄκρας Diphilus IV. 156. B.

Ib. B. 2. Lege, ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβών.

135. B. 1. Quum λιπαραὶ perpetuo epitheto dicantur ἀφύαι, unde etiam jocus Ariſtoph. Ach. 640. (vide etiam Tageniſt. Fr. 1.) potius legerim λιπαρὰ κρηδ. — λιπαρὰς et ῥυπαρὸς vide ad XIII. 580. E. Sed omnino confer VII. 285. B. 3. Schol. Av. 1281. et Hemſter. ad Plut. 758.

Ib. D ἐννεόργυιοι] Suſpicor legendum εἰνεόργυιοι.

137. F. πάντας τοὺς ἱερ.] Lege πάντα.

139. B. Corruptus locus, ut liquet vel ex articuli poſitura; vulgata enim ſonat, *Quod Lacones vocant* αἶκλον, *id ceteri Dores vocant* δεῖπνον. Vide me ad Demoſth. Ariſtocr. 630, 28. et infra ad VI. 263. ult. Qu. τὸ δὲ αἶκλον, *quod attinet ad* — οὕτω καλεῖται τὸ δ. (τὸ Epit.) ut mox 140. C.

Ib. F. Forſan delendum καμαρωτῶν ξυλίνων ἁρμάτων.

140. C. Forſan, ΛακεδαιΜΟΝΙΩΝΜΟΝΩΝ. Sed totus locus ſecum pugnat. Vide Schw.

143. C. τῶν παρόντων] Verte *cibi appoſiti,* ut mox 144. C.

Ib. D. κοινὸς] Malim, τοῖς δὲ παισὶ ΕΙϹ ΜΟΝΟϹ. vel forſan, ἌΟΙΝΟϹ.

Ib. E. εὐσιτοῦσι] Lege συσσιτοῦσι. Mox, καὶ ὅτι αἶβ. τ. δ. παρατίθεται dele e ſeqq. orta.

Ib. F. Qu. καὶ αὖθ' ἕκαστα.

146. E. Collato VIII. 364. malim, τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγχέλεις, μέλι.

147. A. 6. ἀλλ' ἀλλοπλατεῖς MS. Qu. ἈΛΛΑ ΛΟΠΑΣ ΤΙΣ.

p. 306. Ib. D. 6. Qu. ῥύγχη, κεφαλαῖα, ποδὸς τεχνασμάτιόν τι σεσιλφιωμένον. σιλφωτὰ vel σιλφιωτὰ dixit Ariſtoph. Γήρᾳ Fr. VI. De κεφαλαῖα VII. 293. B. 295. F.

Poſſis etiam, ποδάς τε χναυμάτιόν τι σεσ. Vide VI. 268. D. IX. 368. E. 381. B.

149. F. ἄρτος καθαρὸς, i. e. *plain bread*, ut mox 161. C.

156. penult. ἦν om. MS. A. ante ἀνθηρὸν ponit Epit. et om. τό. Malim,

A. τὸ δειπνάριον τἀνθηρὸν ἢ γλαφυρὸν σφόδρ' ἦν;
B. Φακῆς —

vel, A. τὸ δειπνάριον ἀνθηρόν. B. ἢ γλαφυρὸν σφόδρα;
A. Φακῆς —

Mox, ἐπὶ ταύτῃ; Φέρε — *What next? come, (tell me.)*

158. A. MS. A. Ἀρχάγαθος ἔφη πο γεγραφέναι. (Archagathus dictus eſt Caecilius Rhetor: vide Suid. Καικ.) Lege, (ἀλλὰ) τραγικὸν ἡ φακῆ 'σθ'· ἧς φασὶν Ἀγάθαρχόν ποτε γεγραφέναι ῥοφοῦντ' —

μ α
αρχ τ
i. e. αγαθ' Φ^α πο γεγραφέναι —

ut γὰρ ſit Athenaei. Agatharcum, pictorem celebrem, de quo Junius in Catalogo (Lex. SG. Bekker p. 324, 1.) et Bentleius Addend. ad Diſſert. Phalarid. Totus enim locus eſt Sophili, picturam quamdam ridentis Confer Ariſtoph. Plut. 385. Lyſ. 680.

159. E. Pherecrat. 1. Lege εἴσφερε. vide p. 49. C. ult.

161. C. 1. Philemon Laërtii VII. 27. (Cler. p. 336.)

Ib. D. 4. Lege ὁποῖον ἂν cum S. et ἔχῃς.

Ib. E. Forſan, — τροφάς· Athenaeus; deinde Comicus,

——————— σκόροδα, τυρὸν, κρόμμυα,
κάππαριν, (ἐλαίας· / ἄνηθον·) πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς.

Sed, ni fallor, ſupra citatur idem fragmentum.

162. C. Forſan delendum φιλόσοφος. ὃς eſt ὁ Περσαῖος, ut recte S.

p. 307. Ib. D. ὁ σοφὸς πάντων] πάντως MS. Ep. quod forſan verum, ut καὶ ſit *etiam:* ſed malim πάντ'.

163. C. 2. Lego αὑτοῦ. De hoc genitivo vide Aeſch. Perſ. 164. Ariſtoph. Veſp. 356. Lyſ. 1127.

Ibid. Baton, ult. Ex horologio antiquo egregie illuſtrat Paciaudius Monum. Peloponn. p. 52.

164. B. ult. Qu. παράλαβε, vel παῖ, λαβέ?

165. C. Malim, συγκύψαντες ἅπαντες. illud Schaeſer. hoc MS. A. Vide Equit. 850.

Γ υ δ α
Ib. F. Malim, Φαιδιμ', ἡμ^x ὤν ἐτύγχανεν i. e. εἰ μὴ συνήθης ἔτυχεν ἡμῶν, Φαίδιμε, ὤν ὁ X. vel ἡμῶν. vide Athen. IV. 176. E.

Nunc lego, εἰ μὴ συνήθης, Φαίδιμ', ὢν ἐτύγχανεν Τίὸς Χαβρίου K. — υἱὸς excidit, Ariftoph. Vefp. 98. (Daetal. Fr. 3?) τόκος, Hefiod. Scut. 216. παῖδα om. Rav. Nub. 1044.

N. B. ὢν ad fenfum et metrum requiritur: qu. annon et ἂν ante εἰσηγησάμην.

166. C. 7. Cicero Phil. II. §. 6. — Qu. an legendum, οὐτοσὶ ῏Ω Βαλλίων. Mox qu. pro ἀποτυμπανισχὰς l. τὰ τύμπαν' ἔχουσα, vel τύμπανον ἔχ. — ποθὶ pro ποθ' MS. Flor. in Hippol. 233. Valck.

167. A. 7. τοῦ] Lege τοῦδε, vel potius τούτου.

169. C. Antiphanes, Φιλοθηβ. 4. Pro μιχθεῖσα infra XIV. 623. A. τμηθεῖσα. Malim, fi de vocis forma conftaret, πνιχθεῖσα, *ftewed*. Sed optimum eft τμηθεῖσα, ut mox Antiph. πουλύπους τετμημένος.

Ib. F. ult. Qu. κοὐκ ἂν λέγων λήξαιμι. Sed omnino vide Ariftoph. Thesm. II. Fr. 8. fin. ut eft apud Pollux. VII. 96.

170. A. ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ MS. A. i. e. ἀλλὰ λέγ' ὅτου δεῖ. ut Ariftoph. Av. 1419. (λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς Eupol. Bekk. Anecd. p. 462. A.) Deinde, ὀρίγανον, p. 308. σκορόδια, γήτειον, θύμον*).

Ib. B. C. Lege, οὐχὶ βολβὸν, οὐ Γήτειον —

171. B. Verum puto dixiffe Aelium Dionyfium Euftathii ad Od. α. et id ipfum ante oculos habuiffe Athenaeum; fed per errorem ΕΛΕΑΤΡΟΝ pro ΕΔΕΑΤΡΟΝ legiffe. ἐκάλουν δὲ, φησὶ, ΚΑΙ τοὺς προγεύστας.

172. D. E. Lege et diftingue, εἰρηκότος φέρεσθαι τῇ π. δῶρα, „Σασαμίδας“ —

175. A. Qu. οὐδεὶς πώποτε ῎Εδειξ' ᾿Αθην.

Ib. D. Philemon. [*Omnia ordinat ut Dindorf. Deinde, δε ὁ δὲ νάβλας, contra Porfonum Adv.* p. 73.] Vide IV. 164. D. X. 420. E. Polluc. X. 20. 137. Amphid. hic paullo ante. Infra VII. 323. B. 7. IX. 383. A. 2. Nub. 378. 1289. Alex. VI. 223. F. in MS. Reifig. p. 85.

176. E. ῥαπαύλας] Qu. ῥιπαύλας?

178. B. ult. Plato Sympof. p. 174. A. HSt. Athen. I. 8. A.

*) Vide ad Ariftoph. Thesmoph. 495. J. S.

183. B. Lege ob metrum σκαφεῖον — in his enim enumerationibus numeros passim variant poëtae. Vide me ad IV. 131. E. 6. XIV. 640. C. ὑάκινθος. ibid. D. 5. τράγημα, πλακοῦς. 646. F. lege, σησαμίδας ἢ μελίτηττον, (vel ἢ σησαμίδ' ἢ —) Vide an hinc defendatur μύρτων Arist. Av. 160. collato Eq. 632. Eupolis apud Gaisf. Heph. θύμα, θύμβρον.
184. F. Aristoph. Δαιταλεῦσι. Similis jocus Vesp. 1545—50.

In Librum V.

P. 185. C. init. μαρτυρίας] Demosth. Onet. I. 869, 15. etc.
186. F. 1. Ἀριστοτέλης — φησὶν] Recte omittit Epit. Male petita ex p. 178. F.
p. 309. Ibid. antep. Malim, si de adjectivo Βοιωτικὸς pro Βοιώτιος constaret, Βοιωτικῆς, ut sit allusio ad proverbium, de quo Demosth. de Pac. 61, 1. de Coron. 240, 10.
195. D. Sanus videtur locus, et vertendus, *Hae autem* (pelves) *orant numero XV. et totidem* (aliae pelves) *cinnamomini*, etc.
197. init. Conjiciebam ἀγθινὸν, sed vide p. 202. A. 205. F. 244. B. VII. 277. C. Xenoph. Anabas.
199. D. Forsan, ὧν αἱ γωνίαι * * * τετραμέτρητοι ὑδρίαι — Lacunam supplere possis, ζῷα ἔχουσαι τετορευμένα. Vide p. 202. C. τετραμέτρητοι, ut mox E. 5.
200. fin. παιδισκάρια verte *puellulae*, ut mox 211. F. Bacchas scil. referebant puellae. (παιδίσκος, p. 195. ult.)
205. B. 2. Quid si εὐαφόγειαν?
210. C. Lege, καὶ ὁ (μὲν) Ἡγήσανδρος ταῦτα (non ταυτὰ) λέγει· ἡμεῖς δὲ — vide VI. 253. D.
213. B. ult. θεὸν τὸν βασιλέα.
219. D. init. Imo οὐκ ἐθελήτως.

In Librum VI.

P. 223. E. Malim, ἀπέλαυσεν ὅσαπερ ἔλαβεν.
Ib. F. ἔστιν, ut videtur, [*pro* ἔστι τί] R. P. Adv. p. 95. Reisig. ad Aristoph. p. 49, 50. ἀπόλαυσον· τί δὲ τοῦτ' ἐστίν; : ὅ. — Sed vide ad IV. 175. D. Nunc puto ante ὅ excidisse hemistichium.
224. A. Timocles, 4. Lege, ὀρνιζόμενος — ὁ ποῖος; — ὁποῖος; ὁ βρ. — Prius, ὁ ποῖος disjunctim; alterum conjunctim ὁποῖος.
Ib. B. 6. πλῆθος (ὑπερφυὲς) ὅσον — vel θαυμαστὸν, etc.
225. E. 3. Debuisset Coray. τὸ μὴ γὰρ — Sed dubito.

226. A. Alexis, 4. An *μόνον* e gloffa fupra *οὐχὶ*, ut fit, *Φόρους* (*ἑκάστοτ'*.)

Ib. D. Antiphanes, 4. *οὐ* — vel, *εἰσάγ. τιτθὰς*, vel *μὰ* p. 310.
Δί' οὐχὶ —

Ib. E. 3. (*μάλιστα*) *μετά γε τοὺς τρ. ἔθνος*. Vel, *ὀρθῶς γε*, etc. Sed iftud *τις* — *γε* valde fufpectum: qu. *πρὸς ἰχθυοπώλας τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς λέγειν βούλοιτο, μετά γε* —

236. A. Epicharmus, 8. *ἄπειμι*, *abeo*. [*Notat ad Dawes. de εἶμι futuro.*]

Ibid. ib. 12. *παλιν* nefcio an Elmsl. Ach. 836. cujus mentem non assequor. Tum *-γῶντι*.

Ib. C. Diphil. 6. *χαίρω τε καὶ γέγ. καὶ ττ.*

Ib. E. Eupolis, 3. *ὅτοισι* [*ex Porfoni em.*] Alibi in MSS. citat *ὅτων* ex Oed. T. 414. *ὅτοισι* Ariftoph. Eq. 755. et *ᾧ τινι* Oed. C. 1671. *ἧς τινος* Aefch. Agam. 1529. *ᾗ τινι* Ariftoph. Nub. 957. *οἷς τισι* Pac. 1278.

237. C. Alexis, 3. Transpono,

——————— *B. θἀτέρου ζητῶ γένος.*

A. συμπεπαρόντον ἐκ μέσου καλούμενον,

σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς

ὑποκρινόμενον —

Sed *ἐκ μέσου* non intelligo, et *παρασίτους* [*poft σατράπας*] corruptum puto. Poffis *μεγίστους* vel *ζαπλούτους*, qua voce praeter Euripidem et Herodotum utitur Athenaeus VI. 272. E. Deinde in fine diftingue,

——————— *Ναυσίνικ'*; *B. οὐκ ἀστόχως·*

ἀλλ' ἄν σ' ἐπαινῶ μᾶλλον, αἰτήσεις μέ τι.

Et fic, ut videtur, Dutheil. apud S.

239. A. 6. Confer VI. 247. C. (Porfon. Adv. pp. 34. 136. 260.) Ad eundem Euripidis locum, Antiop. Fr. 29. hic refpici fufpicor.

Ib. C. 2. *ἤδη συγκατακλιθεὶς κοσμίως.*

Ib. F. init. *κατακείμενος τούτων, προσ. τὴν ῥῖν', ἀπαιτ' αὐτοῦ* — *Cum aliquo horum* (parafitorum) *accumbens, tum* (parafitus) *ab eo petebat ut diceret* —

240. C. Alexis: *ὅδε σὸς πενέστης, ὦ γλ.* ingeniofiffime R. P. Advff. p. 80. Malim praeterea, *ὅδε σοι* — *There is a P. for you.* Demofth. F. Leg. 442, 16. *τῶν Φιλίππου Φ. καὶ ξ. οὗς αὐτὸς ὑμῖν ἥκη.* p. 311.

Ib. F. Antiphanes: *γὰρ ἐτητὸ προῖκα* MS. A. Tum *καί.* Lege igitur *Τυῤῥήνωι, ἀρετὴ τὸ πρ.* *It is a merit to* —

241. A. Timocl. 5. Lege *οἶμαι.* *Some four chalci* —

242. A. fin. Lege, *ἠρώτησεν Εὐκράτη* (vel *την*) *τινες* — Scil. *ποτε* e fequenti verfu ortum eft.

Ib. B. Collatis VV. DD. malim, ὧν. ὁ μὲν Εὐκλ. ἀποφθ. οὐκ ἀνάξια — ἐν τοῖς ὅλοις ———— καὶ γάρ τοι συνέβη (*accordingly*) τὸν μὲν Εὐ. καθ' αὑτὸν βιοῦν, —
243. C. Timocl. 5. Forsan, καὶ μὴν ἔτι ΓΕ — sed locum non intelligo.
Ibid. Antiphanes. Malim,

———— οὐκοῦν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν ὥσπερ ἔχομεν, δᾷδα καὶ
στεφάνους λαβόντες· ΧαιρεΦῶν γὰρ (vel γοῦν) οὑτοσὶ
μεμάθηκε κωμάζειν ἀεὶ. vel, ..θηκ' ἐπικωμ.

Vel, ———— οὐκοῦν δᾷδα καὶ
στεφάνους λαβόντες, ὥσπερ ἔχομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν· Χαιρ.

Vide an legendum ἴμεν, *ibimus*.
244. A. 1. καὶ μὴν] Lege καὶ γὰρ, vel καὶ πᾶν.
245. B. Timocl. 3. βούληθ' ὁ γυν. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν.
Ib. F. τὸ εἰς τὸν οἶνον scil. συμβαλλόμενον. *I can't stand the wine. I know you can't — nor the wine-bill.* Luditur in voce Φέρειν. Omnia sana. Recte explicat Jacobs. Vide X. 449. A.
246. C. πάντα Φασὶ γίνεσθ' MS. A. π. Φησὶ καινὰ γίνετ' MS. Ep. Malim, πάντα, Φασὶ, γίγνεθ' collato Aristoph. Thesm. 534. [527. *Bekk.*]
247. B. C. Diphilus. (Valck. Diatr. p. 84.) Euripidem Helen. ridere videtur.
250. B. τῶν Φρυνίχου lege. Deinde τῶν ναυτῶν MS. A. quare forsan legendum cum Schw. τινὰς — De ἀναλαμβάνειν vide p. 260. D. 7.
p. 512. Ib. E. Σεῦτλον, i. e. *mollem*. Boissonad. MSS. du Roi X. p. 142. ex Diog. Laërt. VI. 45. 61.
253. E. init. Horat. Serm. I. 7. 23. Pericles Pr. of Tyre, Suppl. to Shaksp. II. 3. *Had princes sit like stars about his throne, And he the sun for them to reverence.*
254. A. 7. Forsan, — νίκης. B. καλῶς. A. Καὶ τοῦ —
Ib. E. Diphil. 2. Quid huc faciant οἱ Φίλοι, nescio; neque ferendum puto articulum ante πόλεις. Vide an dederit poëta,

καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ τύραννον καὶ πόλιν.

Majus est τύραννος quam δυνάστης. Vide 239. E. 2. XIII. 575. C. et omnino compara Lysiam c. Andocid. p. 105, 39.
257. E. Antiphan. 10. σύχν' οἷον Φ. Porsonus Adv. p. 88. nisi vulgata nata sit ex duabus lectt. σύχν' οὗ Φ. et σύχν' ὃν Φ. et legendum οὗπέρ Φ.

258. E. Antiphan. ult. Qu. *οὐχ ἡδέ'*; — ut *δεινὰ* dicunt pro *δεινόν*.

259. F. init. *πολλοὺς αἰκισάμενος*] *αἰκισάμενος* ex ſequenti natum eſt. Lege *κτείνας*, *κατακόψας*, vel ſimile verbum.

260. A. 7. Vide an pro *καὶ* legendum ſit *ἢ* — *plus temporis inter jocandum dispendebat, quam negotiis tractandis impendebat.* Sed ob iſta quae de Thraſydaeo et Agathocle narrat idem Theopompus, (Athen. VI. 249. C. 259. F.) vulgata ſe tueri poteſt, etſi res ipſa incredibilis ſit.

Ib. B. C. Ita fere legendum: *ἐπειρᾶτο, καθ' ἑκάστην ἡμέραν μεθυσκόμενος, καὶ ὀρχούμενος, — ὑπομένων· ἦν δὲ καὶ Φύσει βωμολόχος, καὶ χαίρων* — (*πρὸς ταῦτα* intellige, *πρὸς τὸ βωμολόχον.*)

Ib. F. init. In vocibus *ἑταῖρος* et *ἑταίρα* ludit Alciphr. III. 64. p. 436. Satyrus ſupra IV. 168. D. Menander XIII. 571. D. E.

Ibid. 8. *ἐζήτουν*] Lege *ἐζήλουν*. Vide Demoſth. Phil. III. 121, 8. *ἄζηλον* pro *ἄδηλον* reſtituo Diodoro Siculo*). (De λ i. e. τ in MS. Athen. vide Schw. T. VII. p. 163.)

262. D. 4. *παῖ παῖ*] Ariſtoph. Veſp. 1298. p. 313.

263. ult. Lege, *τοὺς δὲ ὑπηκόους περιοίκους*. Vide ſupra ad IV. 139. B. ult. et mox ad 264. A. 8.

264. A. Theopomp. Comic. Vel lege, *Φησὶν ἐπὶ δεσπότου*, — *Πενέστ.* vel potius, *Φησί· Δεσποτοπενεστῶν* — i. e. *δεσποτῶν πενήτων*. Vide Ariſtoph. Veſp. 1265. *δεσποτοπ.* non -*Απ.* vide VII. 287. B. et Schw. T. IX. p. 256. me ad XI. 500. E.

Ibid. 8. Qu. an, *καλεῖσθαί Φησι πενέστας καὶ τοὺς Θετταλῶν οἰκέτας.* Vide praecedentia.

267. F. prop. fin. Lege *διάνιζ' ἰοῦσα*. De *ἰὼν* vide me ad XV. 666. D. Ariſtophanica ad Equit. 472. Athen. VIII. 342. F. In Hermippo Suidae v. *ἀγῆλαι* lege *ἰοῦσ'* pro *οἴους*. De *διανίζειν* Pierſon. ad Moer. p. 423. Damox. Athen. III. p. 102. F.

286. antep. Pherecrates. *σίζοντες* hic delet, et pro *ζέοντες* in v. praecedenti reponit, Pierſonus notis MSS. ad Pollux. VI. 58. conferens Crateta (ſive Magneta) ibid. 79. vel Athen. XIV. 646. E. Vide infra VII. 324. C. Equit. 926. — Hoc aſſumto lego, *παρὰ τοῖς ποταμοῖσ[ιν, vel τοῖσι ποταμοῖς] ἐξεκέχυντ'* — vel *ἐξέκειντ'*, quod forſan melius. Deinde 269. A. 6. *χόνδρος δὲ παρῆν*. Denique C. 2. *ἕκασθ' ὅσ' ἢ Φάγοι* —

---

*) Supra T. 1. p. 139. J. S.

269. A. v. 15. not. Schw. Imo ἀπεξανθ. est ab ἀποξανθίζω, ἀπεξηνθ. ab ἀπεξανθίζω.

Ib. E. init. τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὀρέσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐρ. (ὀπταῖς Ald. et MSS. et ed. Cas. 1. ossa om. ed. Cas. [2*da* et 3*tia*.]) deinde ἀπαλοῖσι. — Male R. P. Advers. p. 90. ab ed. scil. Casaub. deceptus.

In Librum VII.

P. 280. D. Forsan ἀποκλεῖσαι. Sed in superiore versu omnia non expedio.

282. ult. μηνύσαι — ἀμύνω MS. A. Mallem, μηνύσειν — ἀμύνειν. hoc cum Gesnero et Schw.

p. 314. 284. init. Qu. παιήονα. Sed nil liquet.

285. B. 2. Forsan inserendum πρὸς [*post* ἐκαστέλλων.]

286. D. init. et 323. A. Forsan, κέστραν βόσιν, *cestrum voracem*.

289. A. 5. Confer IX. 392. E.

290. B. Hegesippus, 5. Ad hunc sensum lege, εὑρηκέναι νόμισόν με τῶν (ὄντων) μόνον. Possis τῶν νυνὶ, τῶν ζώντων, τῶν πάντων.

291. A. 3. πότερ' — τυχόντος; hæc sunt interrogantis.

Ib. B. Nicom. 18. Lege, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν, ἀστρολογικήν. Vel, ἰατρ. γεωμ. Mox enim ἐντεῦθεν est ἐκ τῆς ἀστρολ. Vide Damox. III. 102. B. C.

Ibid. 19. τέχνας e praecedentibus ortum. Forsan τροφάς. Vide Damox. ubi supra.

Ibid. 32. Lege, ἔχοντ' ἔνι' ἔστιν — scil. ἔνια τῶν βρωμ.

292. C. Diphil. 31. Malim ἀγοραίων, et jungo cum τις. De coquis ἀγοραίοις vide ad XIV. 659. D.

Ib. E. μαγειρίσκος] Malim μαγειρικός.

Ib. F. Archedicus, 11. ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη.

293. C. 5. Lege certissime, ἀστεῖον ἑφθὴ τ. ὠνθ. Καὶ τὰ ἁπαλῶς σηπ. ὠπτημένα. Primum de ἑφθὴ et ὠνθυλ. conjunctis vide II. 49. F. (ubi, ni fallor, ὠνθυλ. Elmslei.) VII. 314. D. De ἁπαλῶς ὀπτᾶν Coray. apud Schw. ad p. 311. B. Adde VII. 288. E. 5.

Ib. C. fin. Qu. ἑψητὸν δὲ μετὰ ταύτας τινά. Vide p. 301. C. 1.

Ib. D. fin. Lego e MS. A. ταύτην, ἅλας ἐλ. διεὶς, Ἐσπ. *Salem oleo maceravi, et piscem, oleo salso perunctum, involvi*, etc.

294. C. Lege, ἀπωλλύμην, „Κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο," πρὸς ἐμ. λέγων.

295. D. Personas divide,

A. οὔκουν ——————
—— ἄλμης B, Φημί. A. τὸ δὲ λαβέ.
Coquus est, dominum suum obtundens, aegre et brevissime respondentem, ut liquet vel ex XIV. 662. C. 2.
Ib. E. Eubulus. Malim: p. 315.
τήν τ' εὐτρεφῆ λοπάδα, τοῦ θαλαττίου
(αὐτοῦ) Φέρουσαν γλαῦκον εὐγ.
Glaucum, nobiliorem ipso Glauco, deo marino. Sic Ποσειδῶν ὁ θαλάττιος· Aristoph. Plut. 396. Infra 296. F. τὸν θαλάσσιον ΓΛΑΥΚΟΝ. Vide ad VIII. 338. A. De sensu loci non dubito: (idem jocus mox in Naufr. 296. A.) de verbis nil affirmo.
Ibid. Anaxandrides. Lege τοῦ τ' ἀμύμονος. Homerice loquitur, ut ex. gr. VIII. 343. B. ult. ἡ Νείλου βία. Hermippus I. 29. E.
296. A, Forsan, ἐγαλοὶ καὶ καλοὶ (Παῖδες θεοῦ) τοῦ —
Ib. D. κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν] Haec mutila, et forsan interpolata e p. 297. A. Sensus est, Glaucum a Jove in mare deturbatum esse, et deum marinum factum; deinde soli Jasoni apparuisse.
Ib. E. 6. λιτὸς semper longum, ni fallor; ut 293. B.
300. B. In Timoclis fragmento v. 2. prius θεοὺς [εἰς θεοὺς τοὺς] recte omittit fragmentum MSti ex Herculaneo eruti p. 10, 30. (Herculanensia, Lond. 1810. p. 154.) Idem v. ult. ε in αἰελούρου servat: (ΤΙΝΑ Ε ΟΥΡΟΝ.) Ceterum fragmentum Herculanense haec citat ex Timocle ἐν Αἰγύπτῳ, non -ίοις.
302. E. Qu. Ἔριφος ἐν Μελιβοίᾳ ταῦτα γράφει·
—— οἱ πένητες ——
Sed nescio an unquam γράφει sic ponat Athenaeus.
303. A. ΘΥΝΝΟΥ scripsisse Athenaeum, non est dubitandum. (Errores alii ipsius Athenaei, IV, 171, C, XI. 472. E.) Sed lectione falsa deceptum puto; certe male fragmenti cepisse sensum, qui hic est: *Iste olim, cum pauper esset, vilissimo quoque cibo contentus erat; nunc dives factus vel lauta obsonia aspernatur.* Lego igitur, οὗτος πρότερον, κεφαλήν τιν' εἰ λάβοι θύμου — De θύμον vide ad II. 62. D. Adde I. 5, B. C. βολβοὺς et θύννον ibi posita puto pro, *a vilissimo ad lautissimum*. Crates Laërtii VI. 85.
Ib. C. Aeschylus. Lege, κάτιχαλκεύειν μύδρος — eadem p. 316.
constructione qua ἄκμων VII. 238. C. et eadem pagina saepe.
304—4. Antiphanes. Collato III. 120. A. suspicor hunc

locum fuiſſe ex ſcena apud *Salſamentarium.* Utut haec ſint, nunc malim v. 2. forſan *ἐσθίειν θέλει* cum Jacobs. p. 177. qui in ceteris ineptit: [*deinde,*]

πλὴν τῶν (cum MS. Epit.) *π. γ. γόγγρ. τ. ἢ ν. τιν' ἢ*
θ. τὰ πρὸς τῇ[1], B. *ποῖα;* A. *τὰ κάτ. λέγω.*
B. *τούτους Φάγοις ἄν;* Γ. *τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα*
ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. A. *τὸ δεῖνα*[2] *δ' ἐσθίεις;*
B. *τί τὸ κακόν;* A. *ᾧ*[3] *τὰ πλοῖα,* Γ. *Κωπᾶδας λέγεις.*
B. *ἀγρίως γε.* Γ. *παρὰ Λιμνὴν γεωργῶν*[4] *τυγχάνω,*
τὰ δ' ἐγχέλεια γράψομαι[5] *λιποταξίου,*
κορ.

Ubi A. eſt ſtupidus quidam Butalion, ut puto; B. forſan Salſamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forſan Atheniensis, ex Philippi *κληρούχοις.* Demoſthen. de Cor. 239, 28.)

1. *τῆς* MS. A. Emendavit Schw. Villebrunium ſecutus. 2. *δ' ἵνα δ'* MS. A. Emendavit Schw. Vide IX. 408. A. *ὁ δεῖνα, heus tu,* X. 423. E. 3. Ita fidenter lego. 4 Jacobs. 5. Porſonus.

Omnino confer IX. 402. E. et me ibi.

305. B. Cratinus: *ἐδηδοκοίη* [*ex em. Porſ.*] *ἐσβεβλήκοιεν* Thucyd. II. 48. *πεποιήκοι* VIII. 108. *παραδεδώκοιεν* VII. 83. *ἐπειδὰν ὀμωμόκωσιν* lege in Andoc. p. 11, 31.

307. E. *γ' ἂν οὖν*] Qu. *ἧττον γὰρ οὖν* — Certe ſoloeca eſt vulgata.

308. B. *Θετταλὸν σόφισμα* ſcripſit alicubi Porſonus: vide ejus Advſſ. p. 98. forſan ex Euſtathio Il. B. p. 331, 36. Vide Eurip. Suppl. 913*).

309. C. *ἀγροιωτικῷ θωλυνοπλύται* Ald. et MS. A. Fac ſcriptum *κωθωνοπλυται* (*λυν* ſuperſcripto) i. e. var. lect. *κωθωνοπλύνται.*
p. 317. potuit alius librarius accipere, quaſi *λυ* inſerenda eſſent ante *ν*, i. e. ſcribendum *κωθωλυνοπλύται.*

311. B. Archeſtratus, 9. *χρηστῶς*] Mox v. 12. Ariſtoph. Eq. 344. infra p. 322. D. 5.

312. C. init. Quum congri juxta Hiceſium p. 288. C. minus nutriant quam anguillae, dele *οὐχ,* et verte ut Schw. deleto *haud.*

316. C. init. *οἱ δὲ πουλύποδα* — *ποδὶ πόδα.* Haec vel alio transferenda, vel potius delenda.

Ibid. Eupolis. Forſan, *πουλύπους τις τοὺς τρόπους.*

---

*) Vide et Phoen. 1422. J. S.

Ib. F. Diphilus. Forsan, *ἐστιν* (*ἔνδον*), *Φιλτάτη*. Reliqua ut Schw. De *ἔνδον* vide R. P. Adv. p. 69. fin.

319. A. Timocl. 1. Ob *μὴ*, v. 4. videtur potius *εἰ* quam *εἶτα* in *ιτ* latere. Qu. *εἴπερ* — *ἄκρος Σοφίαν, παγ.*

Ib. B. Sophocles. Dele prius *πάροικος* e secundo natum.

321. A. 1. Lege, *ἐὰν μὴ* Ἦι *μείζων* —

326. D. *περιπλεύσας* MS. Ep. *καὶ* om. A. Scilicet variae lectiones, *περιελθὼν* et *περιπλεύσας*, quae vera est lectio, ut III. 116. F.

In Librum VIII.

P. 333. A. 4. Lego, *ἑορακέναι τινάς· πολλάκις δὲ καὶ* ΓΤΡΙΝΟΙΣ *τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντος· Ἡρακλείδης* — ceteris deletis. Sed praeterea malim, *τὸ αὐτὸ συμβαῖνον*, scil. *οἶδα*.

De *γυρίνοις* Hesych. et Plato Theaetet. p. 161. D.

336. F. Sotion, ult. Lege *σποδὸς* — *All else is dust.*

338. A. *οὐ θεῶν*. Non repugno Porsono explicanti Advss. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed nescio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De *γόγγρος* non plane liquet; sed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. II. *τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα θεὸν δίμορφον. a hermaphrodite.*

340. C. Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ] Ingeniose corrigunt Γεργιθίῳ ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum *ἐν* Γυργάθῳ.

Ib. D. 5. Qu. *ὥστ' ἀνεῖναι μηδεέν. Without intermission.* *μεῖναι* Corayius, i. e. *λειφθῆναι*, quo sensu non Graecum esse puto.

Ibid. 7. *πρὸς* — *τῶν νεανίσκων* MS. A. et *ἐγχέλιον*. Qu.

τῷ?
παῖς δὲ (minister) Φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν
(πάνυ)
ἐγχέλειον παρατέθηκε.

Ut *τῶν Σικυωνίων* 349. F. 3. *ἰχθύων* 404. D. 1. *Φιλοτίμου δοχῆς* Macho VIII. 348. F.

De *νεανικὸς* aliquid, ut puto, supra notavi; sed nunc non reperio. Sed haec omnia incerta. Mox distingue, *χρηστὴ, πατρίδιον; πῶς* —

341. antep. Lege *Δήμων τι*, quod fugit Valesium ad Harpocr. p. 129

342. A. Qu.

κορ.

Ubi A. est stupidus quidam Butalion, ut puto; san Salsamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forsan niensis, ex Philippi κληρούχοις. Demosthen. d 239, 28.)

1. τῆς MS. A. Emendavit Schw. Villebrunius tus. 2. δ' ἵνα δ' MS. A. Emendavit Schw. V 408. A. ὁ δεῖνα, *heus tu*, X. 423. E. 3. Ita f lego. 4 Jacobs. 5. Porsonus.

Omnino confer IX. 402. E. et me ibi.

305. B. Cratinus: ἐδηδοκοίη [*ex em. Pors.*] ἐσβεβ Thucyd. II. 48. πεποιήκοι VIII. 108. παραδεδώκοι 83. ἐπειδὰν ὀμωμόκωσιν lege in Andoc. p. 11, 3

307. E. γ' ἂν οὖν] Qu. ἧττον γὰρ οὖν — Certe est vulgata.

308. B. Θετταλὸν σόφισμα scripsit alicubi Porsonus ejus Advff. p. 98. forsan ex Eustathio Il. B. p. 3 Vide Eurip. Suppl. 913*).

309. C. ἀγροιωτικῷ θωλυνοπλύται Ald. et MS. A scriptum κωθωνοπλυται (λυν) i. e. var. lect. κωθωνοπ p. 317. potuit alius librarius accipere, quasi λυ inseren sent ante ν, i. e. scribendum κωθωλυνοπλύται.

311. B. Archestratus, 9. χρηστῶς] Mox v. 12. Ar Eq. 344. infra p. 322. D. 5.

312. C. init. Quum congri juxta Hicesium p. 2 minus nutriant quam anguillae, dele οὐχ, et v Schw. deleto *haud*.

316. C. init. οἱ δὲ πουλύποδα — ποδὶ πόδα. Ha

Ib. F. Diphilus. Forſan, *ἐστιν* (*ἔνδον*), *Φιλτάτη*. Reliqua ut Schw. De *ἔνδον* vide R. P. Adv. p. 69. fin.

319. A. Timocl. 1. Ob *μὴ*, v. 4. videtur potius *εἰ* quam *εἶτα* in *ιτ* latere. Qu. *εἴπερ* — *ἄκρος Σοφίαν*, *παγ*.

Ib. B. Sophocles. Dele prius *πάροικος* e ſecundo natum.

321. A. 1. Lego, *ἐὰν μὴ* Ἡι *μείζων* —

326. D. *περιπλεύσας* MS. Ep. *καὶ* om. A. Scilicet variae lectiones, *περιελθὼν* et *περιπλεύσας*, quae vera eſt lectio, ut III. 116. F.

In Librum VIII.

P. 333. A. 4. Lego, *ἑορακέναι τινάς· πολλάκις δὲ καὶ* ΓΥΡΙΝΟΙΣ *τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντος*· Ἡρακλείδης — ceteris deletis. Sed praeterea malim, *τὸ αὐτὸ συμβαῖνον*, ſcil. *οἶδα*.

De *γυρίνοις* Heſych. et Plato Theaetet. p. 161. D.

336. F. Sotion, ult. Lege *σποδὸς* — *All elſe is duſt.*

338. A. *οὐ θεῶν*. Non repugno Porſono explicanti Advſſ. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed neſcio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De *γόγγρος* non plane liquet; ſed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. II. *τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα θεὸν δίμορφον*. *a hermaphrodite.*

340. C. Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ] Ingenioſe corrigunt Γεργιθίῳ ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum *ἐν* Γυργάθῳ. p. 318.

Ib. D. 5. Qu. *ὥστ' ἀνεῖναι μηδεέν*. *Without intermiſſion.* *μεῖναι* Corayius, i. e. *λειφθῆναι*, quo ſenſu non Graecum eſſe puto.

Ibid. 7. *πρὸς* — *τῶν νεανίσκων* MS. A. et *ἐγχέλιον*. Qu.

παῖς δὲ (*miniſter*) *Φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν* (*τῷ?* above *αὐτὸν*; *πάνυ* below)

ἐγχέλειον παρατέθηκε.

Ut *τῶν Σικυωνίων* 349. F. 3. *ἰχθύων* 404. D. 1. *Φιλοτίμου δοχῆς* Macho VIII. 348. F.

De *νεανικὸς* aliquid, ut puto, ſupra notavi; ſed nunc non reperio. Sed haec omnia incerta. Mox diſtingue, *χρηστὴ*, *πατρίδιον*; *πῶς* —

341. antep. Lege *Δήμων τι*, quod fugit Valeſium ad Harpocr. p. 129

342. A. Qu.

τὸν δ' ἰχθυόῤῥουν[1] ———— *περᾷς,*
ὃς ἠπίαις[2] *Φωναῖσιν* ————
κομψὸς παφλάζων αἱμύλοις[3] *πυκνώμασι*
[4] *πρὸς πᾶν ἀναιδεύσαιτ' ἄν, εὐφυῶς δ' ἔχει*
μισθωτὸς ἄρδειν —

1. MSS. Ep. et A. Alias suspicabar *ἰχθυηρόν*. 2. Jacobs. apud S. 3. Vulgatum *ἠπίοις* e superioribus natum esse conjicit S. Verte, *versutis strophis.* 4. Vide Aristoph. Eq. 396.

Parodiam Promethei 726, etc. sagaciter detexit Jacobs. apud Schw. Addo Theopomp. Theseo apud Bekk. Anecd p. 323. vel Suid. in Ἀβυρτάκη. Thesea ex inferis rediturum alloquitur Hercules.

Ib. F. Antiphanes, 3. Qu. *ἐλογίζετ'* ἸΩΝ *τῶν πρ.* Tum v. 11. qu. *ἀντιποιεῖσθαι πάλαι* Ἡμᾶς (Athenienses), vel, *ἀντιποιεῖσθαί τινα* Μάτην, (vel *νήσων τ'*) — Ὄψου *δὲ δεῦρο μ.* In sequentibus errat Porsonus. Tum versus 5. *ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι τοιοῦτοί τινες,* forsan delendus. Deinde qu. 17. *χᾶμα Διογείτων.*

p. 319. ἸΩΝ. Vide ad p. 267. F. Sed negat Elmsleius Mus. Cr. I. pp. 356, 7. *ἰὼν* cum praeteritis jungi. Qu. an Musgravii mentem ad Aj. 304. recte exposuerit.

ἰὼν cum praeteritis. Sturz. Lex. Xenoph. p. 560. §. 7. T. II. (Vesp. 99. aoristus de re saepius facta.) *ἑστᾶσ' ἰόντες* Pac. 972. *ἰόντες — κλέπτουσι,* i. e. *ἔκλεψαν,* Ach. 524. *ᾤχησας — ἰὼν* Vesp. 390.

345. A. fin. Lege, *ὀψοφάγει,* Κλειοῖ· quod forsan volebat Brunck. Imo sic plane Analect. T. II. p. 527. *ὀψοφάγε* debetur Schweighaeuseri stupori. *ὀψοφάγει* Heraldi est emendatio.

Ib. F. *οἱ ἰχθῦς ἐσθ.* Confer Herodot. V. 16.

346. A. 3. Malim, *αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός.* Qu. tamen an sic dicant pro *ἕξει κακῶς.*) Tum 5. lege vel *κοὐκ* vel *οὔτ'* — Tum, *προσένεγκον. ἐπιδεῖταί τινος* Ἑτέρου; (MS. A.) *πάλιν γεύου.*

347. C. 4. Vide Antiph. I. 8. D. XI. 471. D. XIII. 584. F. III. 117. F. Toup. Emend. T. IV. p. 271—2.

348. F. Post *διπλάσιον* excidisse puto versum, ut sensus sit, *videns (servum qui in vestibulo vestes juvenum asservabat), adeo spleneticum ut splenem ventre majorem diceres* — *ἔχοντας* male Porsonus, (vel editores), ut ex Stratonici joco liquet. Paullo ante, v. 5. qu. *τῶν μειρακίσκων παρὰ τὸ πῦρ,* et postea 12. forsan *εὐφυῶς, ἵνα.*

349. B. 5. An κήρυκα = κηρύκειον, *caduceum?* Hoc enim ſenſu videor alicubi legiſſe.

350. D. An hic latet δοκὸς pro δόκησις, de qua Ariſtophanes Gramm. apud Euſtath. Od. ξ. p. 1761, 35. = 546. 13. Heeren. Stob. T. II. p. 15. not.

352. B. C. Suſpicor, deletis ceteris, (partim e lemmate marginali, partim e p. 351. C. ortis), legendum, Κυρηναίους, χρώματι μὲν διαλλ. — ἡδονῆς εἰκάζων.

358. E. Collato Porſono Advſſ. p. 99. et 107. bis, ita nunc malim:

——— Α. καὶ μὴν ἔστ. τήμερον p. 299.
ὑμᾶς ἑ. ——— λαβὼν,
Πίστ', ἀργύριον. ΠΙΣΤ. ἄλλως γ. ο. ἐπίσταμαι
[1]χρηστῶς ἀγοράζειν. Α. Φράζε δὴ, Φιλούμενον,
ὄψῳ τίνι χαίρεις; Φ. πᾶσι. Α. καθ' ἕ. λέγε·
ἰχθὺν ——— Φάγοις ἄν; Φ. εἰς ἀγρὸν
ἦλθεν ———
καὶ τριγλίδας ———
ἡμῖν ἅπασιν. Α. εἶτα ———
τούτων Φάγοις ἄν; Φ. κἄν τις ἄ. μ. ἧ.
τοὺς γὰρ ———
ἀνθρωποΦάγους ἰχθῦς[2]. Α. τί Φὴς, ὦ Φίλτατε;
ἀνθρωποΦάγους; πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος Φάγοι;
ΠΙΣΤ. δηλονότι. ταῦτα δ' —

Sed nunc video MS. A. exhibere, ἀνθρωποΦάγους πῶς ὡς ἀνθρωποΦάγοι. Unde patet legendum, πῶς; ΠΙΣΤ. ὧν γ' ἂν ἄνθρωπος Φάγοι, Δῆλον ὅτι· ταῦτα δ' — Ludit ſervus in ancipiti ſignificatione vocis ἀνθρωποΦάγους —. Denique μαινίδας καὶ τριγλίδας in accuſativo legendum, cum MS. A. Vide me, *Claſſ. Journ.* No. 27. p. 187.

1. Poſſunt etiam perſonae A. tribui, ut infinitivus ponatur pro imperativo.

2. Vel, A. ἰχθῦς; τί Φὴς — vel etiam quartae perſonae poſſunt eſſe: nam in ſcena patet fuiſſe τὸν ἑστιῶντα, duo minimum ἑστιωμένους, (ejus liberi, ut puto), et ſervum Piſtum. Sed ἰχθῦς ſuperioribus conjunxi ob p. 304. A. de quo vide in loco. Vide etiam ad XI. 464. A.

359. B. 7. Lege,

B. ὡς μικρολόγος εἶ, A. σὺ δέ γε λίαν πολυτελής·
πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστι. B. πότερ' ἔπεμψέ τις;
A. οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή. B. τὸ μοσχίον —

δέ γε et ἔθυσεν Scaliger apud Grot. Exc. p. 996, 14.

Ib. F. 1. Nil quidem decernere aufim; fed vide an legendum, ἢ ἄρτον τιν' ἡμίαιθον. Mox 360. A. 4. πλείονα
p. 521. τῶν γ' ἐῶ, quoqo modo ifta legenda fint, funt Athenaei, non Phoenicis; quod etiam cenfuiffe videtur Gaisford.

360. E. καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες. *Commeatu non carens* vertit S. fed non temere crediderim vel δαιτὸς vel ἐγκρατεῖς fic fumi poffe. Vix dubito quin legendum, καὶ ΘΑΛΑΤΤΗΣ ἐγκρ. Vel certe hoc fenfu. Qu. ναυτοκράτορες?

364. E. Menander, 5. τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγχέλεις, μέλι — Ordo concinnior quam apud Porfoni Advff. p. 108. Peffime autem Bentleius p. 48.

Ibid. 9. An legendum ἀντανελεῖν, *fed off againft?* ut Demofth. de Cor. 304, 19.

365. A. Crobylus, 3. ἐστιν. B. ἧς ἐχθὲς π. Κυάθους ἀκράτου μ' — Verte, *Philumenam*, (non *amicam*), ut recte Caf. et Dalecamp. Ceterum initio fragmenti defunt quaedam. X. *Te quaerebam, Laches.* LACH. *Et ego te.* X. πρόσγε. Λ. ποῖ;

In Librum IX.

P. 357. A. 1. Lege κἄβλεπε.

370. F. Diphil. 3. Qu. τοῖς ἐμοῖς ΒΛΙΤΟΙΣ (hoc acutiffime Schw. e feqq. ΚΑΙ ΤΟΙΣ.) Καὶ τοῖσι σοῖς ὅμοια πράγματ' — hoc Ald. et MS.

375. A. 7. Cratinus. Finis jambici tetrametri. Exoletos quosdam dicit. Martialis: *Vir aliis, — puer — mihi.*

376. D ὀνομάζειν αἰδοῦμαι] Eurip. Oreft. 37.

Ib. F. Pofidippus. σχεδόν τι Soph. Oed. T. 736. Antig. 470. Tr. 43. El. 609. σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους Plato Rep. X. 615. D. „Corruptum in σχεδόν τοι.“ PORS. Xenoph. Hellen. VII. 3. 1.

378. D. Sofip. 38. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' MS. A. Sed legendum puto, ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασ' — ob ὅμως. et fic Jacobs.

Ib. E. v. 43. Imo τοῖς ὄψοισιν.

p. 322. 379. B. Alexis. Diftingue et lege, ducibus Porfono et aliis, v. 5. B. ποῖόν τι; — A. Τὸν ὀψοποιὸν — Δεῖ τοὔψον, (hoc certum; male Porfon.) deinde, ἢ μὴ διοπτήσαντα — Ceterum κρίνειν v. 8. prima brevi, vitiofum; fed emendare nequeo. Quaere denique an coqui aut auditoris fit v. 14. εἰς τοὺς σοφιστάς. —

Ib. E. Euphron, 10. ἀρίστων Ald. MS. Qu. an fit ab ἄριστον, per appofitionem ad ἀλλᾶντας et φακῆν.

380. A. Euphron, 25. An τῷ νεφρῷ? et mox qu.
Ib. F. λέξω τοίνυν] Ariftoph. Nub. 958.
382. B. An, ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ νίκῃ ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π. Eundem fenfum efficies, modo transponas, ὠγκύλλετο ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π.
Ib. E. Strato, 23. Suppleo, τὰ μῆλα πρόβατα· μανθάνεις; B. οὐ μανθάνω. De μανθ. Gaisf. ad Suppl. p. 185. Tum forfan ἔγωγε cum Cafaub. Deinde qu. v. 29. τὰ λοιπά μοι· Ὁμηρικὸς γάρ. B. διανοεῖ — Φιλητᾶ, 43. vide ad XI. 503. A.
383. D. 1. Potius, λαβὼν ἦν — ἐγχέῃς — ἐνθῇς.
Ib. E. fin. Lege, B. ὃ λέγεις, εὖ λέγεις, Τέχνην δ' — *Handfomely faid of you, Sir; but I will not accept of a compliment at the expenfe of my profeffion.*
Ib. F. „ἐγὼ δέ γ' ὑμῖν" κατὰ τὸν ἥδιστον Δίφιλον „παρατ. Tum σύμπυκτον MS. A. an σύμπηκτον? vide Pherecraten Hephaeftionis pp. 56, 102. ed. G.
384. A. Epigenes: ἀλλ' εἴτις ὥσπερ χῆν' ἐμὲ Ἔτρεφε λαβὼν σιτευτόν. R. P. Opufc. p. 315. Sic σαπροῦ Acharn. 1100. σαπρὸν Plut. 542. (καλὸν Eccl. 70. ex em. Porf. ad Ach. 1048.) ἄβυσσον Ran. 138. Menander Pifc. Fr. 8. ex em. Porfoni, καλὸν πάνυ. Vefp. 16, 18. μέγαν, ἐπίχαλκον. Fragm. Danaid. apud Schol. Ven. Hom. ἀπείρονα.
386. A. B. C. Alexis. Felicius folito Schweighaeuferus, fed in v. 3. nil expedit. An, τί λέγεις σύ; ποδαπὸς (vide Ariftoph. Av. 908. fed ἄνθρ. οὗτος Plut. 111. Eccl. 806.) οὑτοσὶ "Ἄνθρωπος; οὐκ ἐπίσταται — hoc Jacobfius, nefcio an recte. Tres ultimos verfus recte p. 323.
Schw. nifi quod δῆλον ὅτι funt domini, et μή μοι δῆλον coqui. *And a chimney?* = *To be fure.* = *Don't be too fure.*

Ceterum hinc patet δῆλον ὅτι disjunctim fcribenda.

388. B. fin. ἀκάδας omittit Ep. Quid fi ortum fit ex ἀκάμας. (ἀδ)
396. D. fin. Crates. Vide Jacobs. p. 208. qui apud S. T. XIII. p. 472. παιδ. ἅλις χορῶν. Vide Ariftoph. Vefp. 570—1. de loci fenfu, et de ὅπωσπερ ad Soph. Philoct. 1402.
Ib. E. 4. ἰὼ στεφάνου et οἱ στ. Epitomes MSS. i. e. ἰοστεφάνου. Puto fuiffe νύμφαι vel μοῦσαι ἰοστέφανοι.
399. D. Archeftratus, 1. Malim, πολλαί τε θέσεις σοι Σκευασίας —. σοι ut mox λυπείτω δέ Σ' ὁρῶντα, et ita paffim Archeftratus.

402. E. Antiphanes. B. *τίνος;* — *τυρός.* A. *ἀρνὸς,* Φ. B. *τῶν τ' αἰγιδίων* — *τυρὸν ποιεῖ.* A. *ἐρίφου.* B. *διὰ τὴν* — *φαῦλ' ἀνέχομαι.* Vide mea ad VII. 303—4.

403. A, Mnesimachus, 18. *λέπεται σκόρδαξ,* ni valde fallor, alicubi Porsonus. Tum *πάντως δ' ἔνδον τὰ κ.* Jacobs. Malim, *πάντ' ἐστ' ἔνδον τ.* Deinde, *χάσκεις. οὗτος* (Schw.) *βλέψον δευρί. πῶς αὐτὰ φράσεις;* (MSS.)

Ibid. 53. *εὔει*] Forsan *ἀφεύει.*

404. init. Saltem debebat Toupius *τοῖς τοιούτοις.* vide eum C. N. p. 170. et Porsonum p. 505. Praecedenti versu hoc video, jungenda *ἐχρᾶτο πάντα.*

[*Nunc*] lego, *πάντ' ἀφεῖλον, εἶναί θ' ὑπέλαβον Τὸν τοῖς τοιούτοις, παντοπώλην, χρώμενον.* *The cook who used all these was no better than* — *ἀφεῖλον* ut Ran. 972.

Ib. D. Anthippus, 40. Potius crediderim distinguendum, *σπάρον. Ὅταν ἐγγὺς ᾖ δ' ὁ* — ut ista, quoquo modo legenda, ad *τελώνην* referantur. ΣΤΑΥΡΟΣ forsan supplendum: *ὅταν ἐγγὺς ᾖ δ' ὁ σταυρὸς* — Et hoc verum. Swiftius, *Advice to Servants: When you are going to be hanged*, etc.

p. 324. Ib. F. Dionysius. Sex primos versus recte distinguit Schw. Emendationes autem assumo Porsoni Adv. p. 114. Opusc. p. 240. Simmias, qui coenae parandae coquum adhibiturus erat, modo convivas, etc. coquo enarraverat.

Nunc lego,

——————— *κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα*
τρόπον παραθεῖναι δ', ἢ πότ', ἢ πῶς σκευάσαι,
μήτε προΐδηται τοῦτο, μήτε φροντίσῃ.
οὐκ ἔστι μάγειρος, ὀψοποιὸς δ' ἐστίν. οὐ
ταὐτὸν γάρ ἐστι — (sic MS. nisi quod forsan habeat *ταὐτὸν δ' ἐ.* Aldus *δ'.*)

405. B. v. 21. Supple, *οὐ τοῦ τυχόντος· πάντα μὲν,* etc. Vide VII. 291. A.

Ib. C. v. 27. In desperato loco tentaverim,

——————————— *μάνθανε*
τῶν βιβλίων ὥσθ' ἕνεκα τῶν γεγραμμένων
κενὰ μᾶλλον, etc. (e MS. A.)

Ibid. v. 35. B. (i. e. Simmias): *ἄνθρωπε, μέγας γ' εἶ.* A. (i. e. coquus): *τουτονὶ δ'* (convivam peregrinum), — *ἐπιλαθέσθαι, Σιμμία, πάντων π.* Aliquando cogitabam *σήμερα,* sed quanquam in his recentioribus Atticismus non est semper servatus, oporteret *τήμερα.* (N. B. *τήμερα* et Lat. *hodie* in minis et jactationibus.)

406. A. 2. Lege *ῥοδωνιὰν*, *roſetum.*
407. A. 2. Poſſis, *ἀγαθὸν δὲ κἀν χειμῶνι κἀν θέρει φαγῆ.*
Ib. D. *ἦν δὲ καὶ τραγῳδίας* MS. A. Ut in re incerta, vide an legendum *τραγῳδός.*
408. A. B. Heniochus. Lege, *Φέρε, τὸ δεῖνα, προσλελαληκέναι*, etc. Ter emendat ſolito acumine Boiſſonadius (Schw. T. XIII. p. 466.) Prima e MS. A. dedi. Tum forſan, *σοφιστής.* *Τέλος τοιούτων πολλῶν λεγομένων*, etc. ut comici verba deſinant in *σοφιστής.*

IN LIBRUM X.

p. 325.

P. 413. F. Euripides, 23. Saltem lege *χρῆν τοὺς σ.* ut Iph. A. 345—6.
Ibid. fin. Xenophanes. Conſtructionem minus percepit Schw. quae haec eſt: *εἰ μέν τις ἄροιτο*, etc. *εἴη κε κυδρότερος.* *Si vinceret Olympia, honores conſequeretur.* Diſtingue autem poſt *κειμήλιον εἴη.*
416. C. Alcman. Qu. *ᾧ κ' ἔνι πλέοι τριήρης.* *Large enough for a 74 to float in.*
417. B. v. 6. Qu. *Ἄπολλον, Ὦρε, καὶ Σαβάζιε.*
Ib. C. Eubulus, 1. Laconis verba, ni fallor. Quare *φαγεῖν μὲν* e ſeqq. ortum videtur. *μὲν* non in *μάλ'* mutandum, cum ſit infinitivi cujusdam terminatio. Alias poſſis, *φρονεῖν μέγ'.* Mox *καρτερῇ μὲν τοῖς δ' Ἀθηναίοις* MS. Lege *καρτερῆμεν*, i. e. *καρτερῆμαι.*
Ib D. 6. *ἐσθίων*] Saltem *ἐμφαγών.* Quid ſi *πολλὰ δὲ στένων*?
Ib. E. Diphilus. Corrupta haec. Qu. *πρὸς ἑσπέραν*?
418. D. Hermippus, 2. Vide p. 446. A. 1.
Ib. E. Xenarchus. Lege,

ἑπτὰ δὲ κοτύλας ἔγραφον εἰς Ὀλυμπίαν.
B. *τί λέγεις, κοτύλας;* A. *ναί· κοτύλας Θετταλάς* —

De *ναί* vide XI. 471. A. 472. F. XIV. 642. A. Vide an eodem modo ſupplenda lacuna in Alexide 546. D.
419. D. fin. *ὡς αὐτὸς*] Lege, *ὡς ὁ αὐτός.*
421. A. 4. „Forſan, *ἀτελὴς δὲ* — non ſumptuoſa.“ SCHW. *γὰρ* Athenaei eſt, non poëtae.
422. A. B. In Alexide loquitur paraſitus, artis ſane pertaeſus. V. 4. *ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκών* — verte, BE injured or inſulted.
Ib. B. v. 4. Conjiciebam, fruſtra, ut nunc puto; *εἴς ἦν πάντ' ἂν ἐμβάλοις ἅμα*, — ſed infra 9. malim, *εἰσφέρει Ἄπανθ' ἅμ', αὐτοῖς* etc.
423. A. Legendum videtur, *καταριστάναι Τουτὶ* — deleto *ἀριστάναι.* p. 326.

Ib. C. Antiphanes, 2. *ἄκρατον οὐχὶ παιδικὸν* forsan legendum; ut Arist. Lysistr. 416.

425. B. Eupolis, 1. Vide Schol. Nub. 587. Suid. v. Ἀθ. *δυσβ.* Confer Pseudo-Demosth. p. 785, 13. — v. 2. *λεύσσομεν* om. MSS. Qu. *στρατηγοῖς χρώμεθ'.* vide Ran. 737, etc.

426. init. [*Vide Addenda ad Porsoni Aristoph.* p. (113.)] Vide Critiam mox p. 432. E. 2. Supplem. lib. XI. Cas. An. p. 782, 48. Schw. T. IV. 217. Eubul. XI. 471. E. 487. A. 8. XV. 668. B. (ibid. 692. F. *ἐπιλεγόντων.*)

Ib. B. fin. *ἐγὼ δ'*] Lege *ἔγωγ'.* Loquitur Cratinus. Vide Elmsl. Ach. 354.

Ib. C. Anaxilas. *ἥδιον*, *aqua vino* scil.

Ib. D. Alexis. Lege, *ἐγχέω*, Κρίτων, *πολύν*; ΚΡ. *βέλτιον* ἢ. Mox forsan, *πιθανὸν λέγε τι καὶ διατρ.*

Ibid. Diocles, 2. Lege, *δεῖ με*; B. *τέτταρα καὶ δύο.*

427. A. Anacreon, 6. *ἄνα*, ut Homerus et alii: vide Porson. ad Euripid. [*Med.* 325.] *δεῦτε*, Pindar. Athen. XIII. 573. ult. Anacr. ibid. 599. C. D.

Ib. C. Achaeus, 2. *λῆξαι*] *λεῖξαι. λείχειν* de liquidis Aesch. Agam. 801. = *λάπτειν* X. 443. E. *λαψάμενος* XI. 485. E. *λέλαφας* ib. A.

430. E. Lege, ————— *ἀπόθες*, ὦ Γλύκη.
B. *ὑδαρῆ 'νέχεέν σοι*; A. *παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ.*
B. *τί εἰργάσω*; *πῶς*, ὦ *κατάρατ'*, *αὔτ' ἐνέχεας*;
Γ. *δύ' ὕδατος*, ὦ —

Vel, *ἀπόθες.* B. ὦ Γλύκη, *ὑδ.* De *ὑδαρὴς* Blomf. Gloss. Agam. 771.

431. B. Alexis: ————— Βρόμιος, Τρύφη;
ΤΡ. Θάσιος. ΞΕ. ὅμοιον.

All one, i. e. *I have no objection.* Vide Aesch. Agam. 1375. Τρύφη, Menander p. 162. Cl. §. 131. Bentl. ex em. Scal.

p. 327. Ib. D. Diodorus. Lege, ————— *δέκα*,
ἀεὶ παρ' ἕκαστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον,
πίνει τὸ λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δ' ἐξεμεῖ.

Wine in, wit out. De *ἐνδελεχῶς ἀεὶ* vide Porson. Phoen. 1422. Opusc. p. 252—3. *ἀεὶ* excidit Athen. XIII. 571. B. 1.

Vide *ἐξεμεῖς* p. 443. E. loco suspecto, ubi malim, *οἶνον πολὺν*, *Οὐ κεκραμένον*, *σὺ π.*

432. C. Epinicus, 7. *νασμὸν* Schw. e Fiorilli conjectura; male. Pro *νασμὸν* manibus pedibusque nititur E. H. Barkerus ad HSt. Thes. p. 99.

Ib. E. Critias, 5. *χειρευνασίατο γενης* fine *καὶ* MS. Quare collato Porfono Adv. p. 120. lege, *Ἄγγε' ἁ Λυδὴ χεὶρ εὖρ' Ἀσιατογένης.*

437. E. Eubulides. Hariolabar, *σῦκα δειπνῶν ἐντρυφᾷς*, *faftidis*. Sed nunc displicet.
σῦκα, vilis cibus, Hipponax VII. 304.

438. E. Ptolemaeus: *τοὺς Ἰνδικοὺς κώμους*] vide p. 437. A. Sed fufpicor *Ἰωνικούς*. vide 440. B.

Ibid. fin. *λίθους*] Qu. pretiofos?

441. E. init. *οὔτι φύετ' ἄμπελος*] Qu. *οὐχί*.

Ib F. Plato, 10. Qu. *τἄλλα δὲ Ἥδη τὰ μετὰ ταῦτ' εὐτελῆ 'στ'.*

443. E. Alexis, 3. *ἢ (τις) Τιμοκλῆς*. Me ad Porf. Hec. p. 142. col. 1. l. 31. Sed folent *τις* fubjicere, non praeponere.

445. B. *ἡ διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησις*. Recte, ut puto, Schw. *non metro aftricta, fed oratione rhythmica compofita*. Addo, obfcoeni argumenti.

446. A. Antiphanes, 4. *στροφὴ λόγων παρελθέτω τις. ἡδύ τοι Ἐστὶν* — Porfon. Or. 228. Vide Adv. p. 120. Nefcio tamen an recte Schw. *ἡδύ τοι, λέγω*, — Vide Ariftoph. Plut. 445.

Ib. C. et XI. 494. D. Antiphanes, 4. Vide an legendum, *τοῦ τῆς ἑορτῆς, οὗ μενοῦμεν.*

Ib. F. *καὶ τῇ πίε καὶ πῖνε πῖνε καὶ σὺ* — Ald. Totus p. 328.
locus forfan legendus: *πίε δὲ* (vel *δὲ ἀεὶ*) *συνεσταλμένως. Μένανδρος — καί, „τῇ πίε." καὶ σὺ οὖν, ὦ, — „τούτῳ πρόπιθι," ἵνα καὶ —.*

447. A. Lege, *ἀνίσωμα* ——— *ὡς εἰς τοὐπίσω μέλλων καταπεσεῖσθαι.*

448. F. Antiphanes. Lege, *ὁπότε προστάττοιτό τις*. et *forfan* v. 4. *φέροι*. Deinde lege et diftingue, *λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον Οὐδέποτέ γ' ᾤμην* — hoc Grot.

449. D. B. *σμύρναν εἰπὲ, μὴ μακράν*. A. *μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδέν*; B. *μὴ ἀλλὰ τοὔμπαλιν λέγε*, vel *λέγω*.

450. B. init. Peffumdat Jacobs. ad Anthol. T. XII. p. 348. fed recte confert Sophocl. Plutarchi T. II. 1100. (Lex. Soph. v. *πάππος*.) Arnaldum Lect. Gr. p. 33.

Ib. E. Antiphanes, 18. Malim, *ἦν, οὐκ ἦν ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς, πολλὰ λαλούσαις*. Irrepfiffe *αὐταῖς* puto ex vicinis. Vide an fuperiora, v. 7. *ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα διδοὺς*, explicari poffint per Priapeia Scalig. pp. 62—3. ut puer quidam fefe proftituerit aenigmatum discendorum gratia.

Ib. F. Antiphanes, 4. Verte, *Aliis autem, quamvis praesentibus, non licet audire.* Possis, τοῖς δ' αὖ παροῦσιν ἀκούειν Οὐκ ἔστιν. Vel, οὐδὲ παροῦσιν — ἔξ.

453. E. 6. *Sophocles a Callia didicit* διελεῖν τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ, etc. Qu. πνεῦμα vel ῥῆμα. De elisione in fine versus loquitur Athenaeus, vel potius Clearchus

Ib. F. Callias. Personas distingue:

A. ἄλφα μόνον ——————

μόνον λέγειν χρή; ΧΟΡ. καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς

A. ἦτ' ἄρα φήσω. ΧΟΡ. τό τε τέταρτον αὖ μόνον

l. π. οὖ, τὸ θ' ἕκτον ὖ λέγε (vel, μόνον Λέγειν)

μόνον. τὸ λοίσθιον δέ σοι φανῶ τὸ ὦ.

454. A. 5. etc. An huc facit Phot. v. ψό?

455. F. init. λινεσάρμους. Et de caseo ineptum.

Ibid. Anaxandrides. Lege et distingue.

Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν, οἶμαι, λέγων

p. 329. (οἶμαι, Aristophanica.) Qu. an, ἐν περιστέρασι γαῖς γαῖ plurale alicubi notavi, e Strabone ni fallor.

456. E. F. Simonides. Imo nescio an τὸ τέττιγος ἄεθλα fuerit ἡ δρόσος, i. e. τὸν οὐκ ἐθέλοντα δέρεσσόμενον παραγενέσθαι.

457. C. supplendum, φιάλην (ἅλσιν) κεκερασμένην? vid

458. F. (vel ἅλμη)

Ib. E. fin. ὅσα ἀπὸ — ἔχεται. Omitti solet praepositio An, ὅσαπερ?

459. A. Antiphanes, 5. Recte τοῦτον. vide Demosthenica Philipp. p. 49. V. 6. εἰ ἐξοιδά τιΝτι δύν. MS. Lege, ξύνοιδά τι, Ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; B. ἔξω — ταχέως A. πολὺν; Tum at Schw. nisi quod v. 10. servandum περιφέρειν, *to put round.* V. 7. verte, *Is this a riddle, or what is it?*

De totius loci sensu misere caecutiunt interpretes κρέμασθαι est, *suspendi per collum.* Vide Aristoph Ran. 122. (Nub. 868. Vesp. 297. Aristophon Athen IV. 161. ult.) Antiochus Athen. XII. 547. B. Etymol v. κρήμνη p. 537. (Non quod ita semper significat Ran. 632. Thesm. 1121. (Plut. 312.) Pollux II. 41 III. 79.) Hinc jocus, XIII. 585. F. Quare coronae κρέμανται? Quia ψυχαγωγοῦσι. *Because they* ENCHANT *people; vel, raise spirits.* Vide Aristoph. Av. 1554 Athen. XIII. 595. ult.

Deinde in ἐνέχυρον, v. 12. latet nescio quis jocus vide an ambigue, ut nos, *pledge.* Ceterum vide an aliquid lucis eliciendum e Menandro Athen. VI. 22.

fin. (ubi qu. an delendum οὐκ.) Hermipp. XI. 478. C. apud Porson. ad Plut. 451. Gnathaenii jocus XIII. 585. B.

In Librum XI.

P. 463. C. D. Lege, partim cum VV. DD.
——— οὐδὲ εἷς ἂν εὐλόγως
ἡμῖν φθονῆσαι νοῦν ἔχων, οἳ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν. ἆρ' οὐκ οἶσθ' (vel ἆρά γ'.)
Tum χαρίεν διατριβῆς Grot. quod notare neglexit Schw. p. 330.
Sed stare potest vulgata: *Scin' illud, quod ludi jocique caussa dictum est vita, merum esse nomen?* Confer Eurip. Fragm. Incert. (Plutarchi T. II. p. 120. A.)
Deinde D. 5. lege φήσει, et forsan, ἔχοιμ' ἂν σοι φράσαι. Ἔγνωκα δ' οὖν. —
464. init. Anaxandrides: ——— παρεσκευασμένοι
πίνειν τρόπον ἐστὲ νυνί; λέγετε*). B. τίνα τρόπον[1]
ἡμεῖς; τοιοῦτον οἷον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.
A. βούλεσθε δήπου τὸν ἐπιδέξι'. B. ὦ πάτερ,
τί φῄς[2]; ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια
λέγεις[3]; Ἄπολλον, —
In his partim consentit Jacobs.
1. Delevi πίνειν. (Quaere an recte τίνα pro ὄντινα. Vide Aristophanica ad Nub. 664.) 2. 3. λέγειν bis vulgo. Possis etiam, B. βούλεσθε — λέγειν; A. ἐπὶ τῷ π.
Ceterum omnino confer VIII. 358. E. et me ibi.
Ib. D. Chrysippus, ab Horatio versus, Sat. II. 3.
781. D. (post 466. E. Supplem. in Schw. p. 211. vel Cas. Anim. p. 781. D.) τῷ κληθέντι] τῷ κριθέντι ἀρίστῳ. Paullo post, ἐλευθέριον δὲ φησὶ ex senariis contracta videntur.
782. A. = 214. Anacreon. ὡς μὴ πρὸς — Malim ὡς ἌΝ.
783. E. = 221. Amipsias. Lege et distingue,
——— A. αὔλει μοι μέλος,
σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. (scil. τὴν αὐλητρίδα.) ἐκπίομαι δ' ἐγὼ τέως.
B. αὔλει σύ· καὶ σὺ (ita Jacobs.) τὴν ἄ. λάμβανε.
Deinde pergit cantare B. οὐ χρὴ, etc. ut recte Schw.
467. C. Eubulus. Vide an, μισῶ κάκιστα. vide Ran. 1504. deinde lege, ἀτάρ ὦ γ' — cetera ut Porsonus. Sensum exple, ταῦτα φιλῶ, vel τοιοῦτον δός.

---

*) Exscripsit Dobraeus, παρεσκευασμένοι κ. τ. ε. ν. λέγετε — nihil notans de quarto pede. J. S.

468. B. Antimachus, pen. Lege, ἐν σχερῷ ἑστηῶσι. nul fere mutatione. Sic Jacobs.

p. 331. Ib. C. Ion. Πελίου μέγ' ἆθλον. Lege μέν.

471. A. Theopompus, 7. ξύνδουλον· οὗτοσὶ καλῶ Σπι θήρ. Θ. τάλαν, (Jacobs.) πειρᾷς με. Σ. ναὶ — V(οὑτωσὶ καλῶς. Θ. Σπινθὴρ τάλαν, — Ultima rec Schw. Spinther coquus, Anthol. Palat. Jacobs. VI. 30 9. mimi nomen apud Quinctilian. et Plinium.

πειρῶν λαθεῖν recte MS. in Theophr. IV. p. 20, Needh. Recte exponit Schneiderus p. 103.

Ultima forsan legenda, ποιοῦσα δὲ πρῶτον ὅπόσ' ἂν σοι θυμὸς ᾖ, Ἐμοὶ παράδος.

Ib. D. καθαρώτατον] καθαρώτερον MS. A. Moeris et Ma in Θηρικ. Bentleius Phalar. p. 119. qui sensum lo non vidit. Dicit parasitus, *Adeo diligenter omn absumebam, ut fictilia redderem puriora quam*, et Ludit in ἐργάζεσθαι, ut Crates Stob. CXV. Ges p. 591, 52 = CXVII. 483. Grot.

Ibid. Id. Aleator. 2. παρὰ] Qu. πάνυ. Sed πάνυ qu. a participiis jungatur.

Ib. E. Araros, 1., Male haec tractavit Lobeck. ad A p. 345. Seneca Hippol. 1169.

——— membra quis saevus Sinis,
Aut quis Procrustes sparsit, aut quis Cressius
Daedalea vasto claustra mugitu replens,
Taurus biformis, ore cornigero ferox,
Divulsit?

ποῖος Κιθαιρὼν Oed. T. 421.

472. E. ΙΣΘΜΙΟΝ ipsius Athenaei errorem esse puto (qu. an antiqui interpolatoris), pro ΗΘΜΟΝ, (de qu p. 501. E. et Schw. ad 480. B.) vel ΗΘΑΝΙΟΝ. p. 470 D. ῥυσις et χρυσις p. 496. F. ψαγδας et σαγδας XV 690. E. 691. C.

Ib. F. Epigenes. Collato Schweigh. lege,

——— ἔστι γὰρ κρουνεῖα; || ναί·
|| λουτῆρί. ἀλλὰ ———
——— || Βασιλέως υἱόν τινα,
λέγεις ἀφῖχθαι; || δηλαδή, Πιξ.

p. 332. Ibid. ult. Hedylus, 1. καὶ γάρ τι semel delendum; quic substituendum, alia quaestio.

473. A. Hedylus: Πασισωκλῆς] Lege, πάλι Σωκλῆς Deinde qu. an οἴχεται valet, *vino succumbit*, ut nos *gone*. Sic ἀπώλεσε ναύτην.

Ib. D. Amipſias. Lege ἡ Μανία. Sed vide X. 431. E. (imo 430. E. F.)

Ib. F. ult. ἄγωμεν] Vide an legendum ἀνάγωμεν. Certe ad res nauticas hic alludi videtur. An πέλαγος pro πάλιν?

474. B. Phrynichus. (Vide Porſon. Advſſ. p. 127.) Pro τῆς, ἑκάστης Grotefend. et alia mutat. An legendum,

——— ἂν οἴκοι σωφρόνως Χαιρέστρατος
πένθ' ἑκάστης ἡμέρας. ἂν εἷλκεν ———

Neſcio an jocus hic lateat in κεραμεύειν. In Agathoclis dicto p. 446. A. per κεραμεύειν intelligo *machinari*. Vide Ariſtoph. Av. 1537. (hanc enim lectionem potiorem puto.) Adde Eccleſ. 253.

Ibid. Nicoſtratus, 3. Lege στεφανῶ. Ita Jacobs. Demoſth. Phil. I. 47, 27. Ariſt. Ran. 1201. 1316. Athen. XI. 503. E. notae ad XIV. 622. B. Deinde v. 4. τι κεκεραμευμένον, niſi delendus verſus.

Ib. fin. Vertit Macrobius V. 21. *Aſclepiades — ait — navalis veli partem inferiorem* πτέρναν, etc. Legebat iſte ἱστίου pro ἱστοῦ.

475. A. 1. Vide an legendum ἄνωθεν, γενούσας —.

Ib. E. Antimachus: κήρυκας δ' ἄρα τοῖσι Φ.

476. A. 1. τοὺς πρώτους] An excidit ἀνθρώπους?

Ib. B. καλοῦσι γοῦν ἔνιοι οὕτω (vel forſan τοῦτο) τὰ ῥυτά. Vide p. 497. B.

477. A. Forſan, τοῦτο γάρ, φησί, λ. ἐ. σ'. ἀγρ. ἔνθα προσήκει μάλιστα τὸ κισσύβιον, ut τὸ ξύλ. ποτήριον primum irrepſerint e ſequentibus, deinde κισσύβιον in margine pro emendatione poſitum in alienam ſedem migrarit. Dicet igitur Neoptolemus, Ciſſybium deſcribi, etſi non nominari in Euripidis loco.

Ib. F. ult. Qu. ὄρνις ἔχων καὶ γρῦπας. Vide Ariſtoph. p. 333.
Ran. 968. ut *Perſae* e ſeqq. venerint. Deinde ψυκτηρίδιον, vel transpone, καὶ κυμβίον καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα, ut deſit ſyllaba in fine.

478. A. Pancrates: ἐν πρώτῳ Κογχορηΐδος] Quum de Aegypto ſermo ſit, an Βογχορηΐδος? (κ μ)

479. D. Recte, ut puto, ed. Caſ. εὐδειπνίας, ut ὑγιείας, etc. *A good appetite.* Vide IV. 149. B.

480. C. 1. πολυπραγμονεῖν. Vide p. 461. E. 6.

Ibid. Pindarus, 1. Qu. ἄγχημ' —

Ib. F. Hipponactis grammatici mentionem nemo, ut videtur, fecit. An legendum Ἑρμώναξ?

481. A. B. Pherecrates: Φάρυγα. B. δῶ σοι π. (N. B. δώσων p. 480. B.)

A. γλισχρόν γε μοῦστι τὸ σι.
B. ἀλλ' ἢ λάβω σοι τὴν κοτυλίσκην; —
ut fere Caf. κυρι e margine ex v. l. κυρίσκην.
Ib. F. Anaxandrides: μεστ'.] μέστ' ἐστιν optime Scaliger Euripidi restituit Cycl. 637. pro μέτεστιν.
481—2. Alexis: τά τε κυμβία
ἆρ' ἦν πρ. ———— παρθένων;
B. νὴ τὸν Δί', ἦν γάρ. A. ὦ τάλ. ἐγὼ κακῶν.
482. C. An poëtam respici recte neget Antiochus, nescio; sed ob quid male audiebat iste Euripides, explicandum puto ex Aristoph. Eq. 1286. ubi me vide.
Ib. D. Anaxandrides: τὸν χόα Αὐτῷ σὺ, Κῶμε? An deus aut daemon aliquis apud veteres audierit Comus, non vacat quaerere. Sed potuit induci ut persona allegorica.
483. E. 6. ἐγὼ γὰρ ἂν — πίοιμι manifesto legendum. Ceterum collum erat reflectendum, ob cothonis ἄμβωνας. Vide C. 1.
484. B. 6. περιχεάμενος] παραχύται XII. 518. C. παραχέων XV. 665. B.
Ib. D. In Menandri loco prorsus cespito. Qu. tamen an -πώματ' εὐπρόσωπα.
p.354. Ib. E. Hipparchus: ὁ λαβρ. — ὄρνις; B. Ἡράκλ. *Prodigii instar* Schw. Imo, *an avis est?* Plane idem jocus in loco proximo Diphili; Antiphane, 500. F. 3. Aristoph. Nub. 1289. *forsan* Philemon. XIII. 590. A.
Ibid. Diphilus: ———— λαβρώνιος.
B. ἀνδράποδ' ἨΔΗ ταῦθ', ὁρᾷς; A. ἥκιστά γε, ἔκπωμ. δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς Ἑστίας;
A. ὁ λαβρώνιος χρυσοῦς δὲ — i. e. ὁ δὲ λαβρ.
485. B. Philyllius:

———— πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μειρακίων
πινόντων, ἅμα δ' ἄλλα
γρᾳδί' ἦν μεγάλαισιν οἴ-
νου χαίροντα λεπάσταις.

V. 2. Egregie Jacobs. p. 262. 3—4. Vel, ὁμοῦ (vel ὅμαδος) δὲ λάλων γρᾳδίων.
Ib. C. Theopompus: κέρμα Φ. διαδοὺς, *distribuens*.
Ib. D. Pherecrates. Si cum Toupio mavis ὅστις ἂν, legendum erit χαρυβδιεῖ. Sed potius existimo λαψάμενος μεστὴν ἐχ. esse initium hexametri.
487. E. XV. 666. F. Vide an legendum, ἐγὼ διδάξω (vel πιδαίξω.) καθ' ὅς ἂν — Tum distingue, B. πλ. ποίαν; A. τοῦτο — μικρόν. B. τὸ πιν. λέγεις; A. —

490. B. *ὡς πολλοὶ*] Lege, *ὡς οἱ π.* ut D. 1.

491. E. fin. *ἀναστάσεως*] Qu. *ἀνατάσεως*.

494. E. Eubulus. Verte, (In eo erat quidam, ut) *publice ebiberet certam menſuram utriusque* (vini et aceti) *ſeorſim: at jurejurando interpoſito hoc refugiebat vinum, dicens ſe non eſſe vinum*, etc. Lege *αὐτὸ μᾶλλον* cum Corayio, et *ὄξος αὐτὸς* — niſi mavis *αὐτὸν* et *αὐτό*. Senſum ultimorum vidit Villebrunius. Potuiſſent Corayius et Schw. *ὅτι ὁ μὲν οἶνος ὄξος εἴη γν.* — *οἶνος* — Sed illud verum.

497. A. Epinicus, 3. *κρουνιζόμενον*[1]. B. *ἀμφότερα δ' οἴων*[2]. p. 335.
*) A. *ἔστι δ' ἐλέφας*, A. *ἐλέφαντα περιάγει*[3]; B. *ῥυτὸν χωροῦν δύο χόας, οἷον οὐδ' ἂν*[4] *ἐκπίοι ἐλέφας*. A. *ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπωκα πολλάκις*.

1. Verte, *ſalientem liquorem ore excipiendo*. 2. *I will bet*. Sed qu. an Γ. loquatur. vide mox B. 8. 3. *Does our hoſt lead elephants about?* 4. Sed qu. an divelli poſſint *οὐδ' ἂν* et *ἐλέφας*.

Deinde, *περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων φησὶν*,

498. C. Anaximander. *αὐτῷ καὶ πάλιν* delenda, ut ex ΑΠΟΠΛΕΙ nata. Diſtingue, *ὃν εἵλετο*, (*τὸν δὲ σκ.* — *Πτερέλεῳ*) *τοῦτον ἔχων ἀπέπλευσεν*. hoc Ald.

499. F. Senſus: *Σκύφος derivatur a σκαφίς, niſi forte a Σκύθης, unde et σκυθίζω: quanquam ſcio Hieronymum hoc a σκύφος, non a Σκύθης derivaſſe.*

500. E Antiphanes. Lege, *τῷ σατραποπλεύτῳ*. Vide ad VI. 264. A.

Ib. F. Antiphanes, ult. Malim, *ὅσοι προγάστορες*. *Cadi ventricoſi vocantur gauli.* Diſtingue autem, B. *πλοῖα*; A. *τοὺς κ.*

Ibid. Rhinthon: *ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρ' ἀλφίτων ἀπεῤῥόφεις*.

Certe duae lectiones ſimul textum occupant.

502. B. (Caſ. Anim. 820, 4.) Alexis: *κοινῇ κύλικα προπίομαι*. — *τήνδε* v. praec. eſt *ecce*.

Ib. E. In Menandri loco non mihi ſatisfacit Bentlei. §. 153. Quid ſi, *προὔπινεν αὖ* (vel *ἂν*) *τοὺς ἀθλίους ἀπολλύων*?

Ibid. Strattis, ult. Lege *κοτύλη δ'* — Senſus videtur eſſe, *Prae inopia menſuram ſui panis adeo contrahit, ut pro quoque choenice tantum cotylen ponat.* Vide 478. F.

---

*) Ita MS. Utrum conſulto an per errorem A bis praefixerit, vix ſcio. J. S.

Ib. F. Alexis, 2. ἠσόνην] Sensus est, *Me audacter et cum magna ostentatione intuli cauponae. I went into the inn with an air.* αἴθων est *audax*, non *niger*.

p. 336. 503. A. 4. Distingue, ὀνομάζουσιν. Τοὺς δὲ — ὄνομα, Εὔφ. Deinde, τὸ τεῦτλιον δὲ σεῦτλα Schw. „Sed vide IV. 170. E." SCHW. Voluit 169. E. Adde XIV. 621. E. ubi lege, ἐὰν δὲ σεῦτλον,

Ibid. Εὐφορίων. Legendum suspicor Εὔφρων. De Euphorione vide Fabric. Harl. II. p. 804. Toup. Em. T. II. pp. 601, etc. In Cratetis Epigram. ibid. (Br. II. p. 3. Jacobs. II. p. 383.) certissime legendum, καὶ τὰ Φιλητᾶ Ἀτρεκέως ᾔδει. Et nescio an hoc aliquis monuerit. — De Phileta Fabric. IV. 490. VI. 376. Ruhnken. Ep. Cr. supra ad IX. 382. E.

Euphorion ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, apud Harpocr. v. ὁ κατ. νόμος. qu. ἐν ἀπέδιδ, i. e. ἀποδιδούσῃ: vel (ἢ, καὶ, ἤτοι, etc.) Ἀπολλόδωρος.

Ib. B. Antiphanes Ἱππ. Saltem legendum et distinguendum,

——— B. τὸ μὲν ἀφίππιον
——— ὁ δὲ καλὸς πῖλος, κάδος,
ψυκτὴρ, τί βούλει; πάντ', Ἀμαλθ. κ.

Sed de καλὸς subdubito. Ironice dici videtur.

——— Καρίνῃ. (Ita Schw.) Nisi deest vox post οἴνου, transpone,

——— τρίποδα καὶ
οἴνου κάδον παραθέμενος ψυκτῆρά τε
μεθύσκεται.

Deinde qu. an,

——— ἔσται πότος
σφοδρότερος. οὔκουν εἶ Φράσων τις; οὐκ ἔτι
ἔξεστι, κυαθίζειν γὰρ ———
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβὼν —

Ib. D. 2. Euripides. Qu. ΔΕΝΔΡ' ΈΝ φιλ. Sed haereo in ψυκτήρια adjectivo. Melius δένδρων.

Ib. E. Antiphanes, 2. Lege τις. ἔχε —

505. C. Aristoteles. Nil extricant Fabric. Harles. T. III. p. 69. Sensus esse videtur, *Igitur aut negemus ne-*
p. 337. *cesse est, Sophronis qui vocantur mimos, scriptos illos oratione soluta, esse imitationem sermonis ope factam; aut si hoc concedamus, concedamus etiam, imitationem, etc. esse Alexameni dialogos.* Jungo οὐδὲ ἐμμέτρους cum Valckenaerio ad Theocr. pp. 194. 200. (qui male διαλόγους καὶ μιμήσεις), et aute τοὺς

Ἀλεξαμενοῦ repeto Φῶμεν. Hoc certe liquet, tum ex hoc loco tum ex Arist. Poët. p. 3. ed. Tyrwh. Sophronem et Alexamenum ad idem μιμήσεως genus referri. *Epopoeam* esse hoc genus, miror quomodo sibi persuaserit Tyrwhittus. Locus de Poëtica p. 3. ita accipiendus: *Quod si ad eandem classem referre nolimus eos qui eodem imitationis instrumento utuntur, ne Sophronis quidem mimi, et Socratici dialogi, ad eandem classem referendi erunt.* Hoc non dicit quasi vel hos vel illos ad poësin, nedum ad epopoeam, referat; sed ut suam de poësi theoriam exemplis aliunde petitis, (ut alibi a pictura, musica, etc.) illustret.

Deinde, quod imprimis notandum, πρώτους γραφέντας τῶν Σ. διαλόγων *fortasse* reddenda, *scriptos ante Socraticos dialogos*, ut πρῶτός μου in N. T. (Athen. XIV. 630. B. C.) Sed donec haec forma ex profanis scriptoribus defendatur, satius erit legere προτέρους. — Atque ista conjeceram. Sed nunc puto Aristotelem ita vocare per prolepsin quandam Alexameni dialogos: non quasi iste Socraten introducat loquentem, quippe quem suspicer Socrate antiquiorem fuisse (Laërt. III. 48.); sed quia omnes dialogi, formae dramaticae, argumenti philosophici, Socratici vocati sunt.

Ib. E. ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος] Σωκράτους Schw. Melius abessent duo verba. Sed nescio an lib. III. aut V. hoc narret Athenaeus.

506. C. 2. εἰς φῶς λέγεσθαι. Qu. an ἄγεσθαι.

Ibid. 7. Equidem suspicor delenda esse ista, ὅτι δὲ — εὐπρόσωπον, quanquam ne sic quidem persanatus locus.

Ib. D. 7. Potius suspicor, τῆς Ἀριστείδου καὶ Μυρωνίδου. vel potius, τῆς Περικλέους καὶ M. ut in Epit. Περικλέους e margine alienum locum invaserit, ut ὄζει pro χέζει XIV. 646. F. nisi statuas Περικλέους pro Σοφοκλέους mox reponendum. Sed omnia quae hic de libris Platonicis tradit noster, merae tenebrae. p.338.

507. D. 1. κρατεῖν] κροτεῖν Coray. Vide an κράζειν. Vide Aristoph. Av. 24. κράζειν Jacobs. vero proxime.

508. D. τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον, i. e. τἀνθρώπεια, ut recte Schw. Opponuntur istis, τὰ κατὰ φύσιν, etc. supra C. Deinde ὅπερ ante οὐχ.

509. C. D. Ephippus, 1. ἔπειτ' ἀναστὰς (ita Jacobs.) εὔτροχος ν. (vide R. P. Adv. p. 275.)

8. ——— πόδα τιθεὶς ὑπέσχε
[σὺ δὲ περιδούμενος ἔρθρα]
κνήμης ἱμάντων —

πέδιλον ὑπόξυλον, *cothurnus* est *basi lignea instructus.* Vide Schw. ad XII. 535. F. p. 454. *Subere* utebantur mulieres. XIII. 568. B.

σχῆμα, 11. Alciphron I. 34.

In Librum XII.

P. 510. D. *κυδοιμός*] Aristoph. Pac. 254.

511. D. *τῶν νῦν*] Lege *τὸν νῦν*, vel *τὸν τῶν νῦν*.

514. B. *χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς* * * *concumbit*. Deinde sequebatur aliquid de comitatu et apparatu regis, qui regia exire solebat *διὰ τῆς* — *αὐλῆς*.

516. D. E. F. Alexis. Initium mutilum. Vide ad X. 418. E. Tum, *οὐκ Ἐδήδοκ'* — *πάνυ πολὺν* corrupta: qu. *πάνυ, καὶ ποικίλον, Ὅ γ' ἦν παραθῶ* — Vel *ποικίλον πάνυ* — Tum *forsan*, *αὐτῷ γε χαίρων*.

B. *ἄνθρωπε, ποίει λευκὰ, καὶ βλέπ' εἰς* (*τὸ πῦρ.*)
Make your wool, as you call it, as white as you please, only mind your cooking, and don't prate.

p. 339. A. [illegible]ταν *ἀπὸ τῶν κ. τάριχος ἰχθύων,*
κρεῶν βατάνιον εὐθέως * *
δίπυρον π. ——————
πυὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἐπὶ ταγηνιῶν,
(vide Polluc. VI. 79. vel Athen. XIV. 646. E.)
τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου π.
βοτρύδιον τι, χόριον, ἐν ποτηρίῳ
γλυκύν. τὸ ——————

B. *ἄνθρωπ', ἐπίπαιζε, μόνον ἀπαλλάγηθί μου.*
(*τοὺς σοὺς δὲ*) *κανδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ*
βατάνια πᾶσαν (*ἀφανιεῖς*) *τὴν ἡδονήν.*

πᾶσαν τὴν ἡδονὴν praecedentibus adjungit Aldina, etsi primum inspicienti cui aliter videri possit.

517. E. Transpone, *ἀλλὰ παρ' οἷς ἂν τύχωσι, καὶ προπ. οἷς ἂν βουλ. τῶν παρόντων.* Possis, *τύχωσι, καὶ τῶν παρόντων προπ.* possis et aliter. Deinde *ἀφροδισιάζεται* est, Venerem *patitur*, non *exercet*.

519. fin. *Salubres esse τοὺς ποταμούς*. Manifesto legendum *τοὺς πότους*. Vide 526. B. C.

520. D. E. *ηαρις* MS. Vide an legendum *Νάρις, ὁ Νάρις*.

524. F. Callias sive Diocles. Si senarii sunt, malim *εἰπὸν ὅ τι* — Vide Aristophanica ad Nub. 227.

524—5. In Hermippo videre videor metri vestigia Ionici maj. Qu.
χαῖρ', ὦ διακόντιον
στράτευμα. τί πράττομεν; (ut in proxime praecedenti Calliae loco.)

κόμῃ τε νεανικῇ
σφρίγει τε βραχιόνων.

Quae si vera sunt, recte Aldus τὸν Ἄβυδον. Ἄβυδος XIII. 586. A. Ceterum *κόμῃ*, etc. explicanda ex Eurip. Fragm. 51. In *μαλακῶς* latet *μάλα* . . . *ῶς*. forsan *μάλα καλῶς*. Sed vide Xenoph. Hellenic. III. 4. 19.

Nempe *ξεναγὸς* quidam milites Asiaticos, specie egregios, re ignavos, contraxerat.

526. A. ult. *ἀφρεσύνας*] Lego *ἀβροσύνας*. Vide mox D. 8. p. 340.

Ib. B. init. Ad aliquem ex auctoribus hic citatis respicere videtur Cicero Nonii (Rep. VI. p. 308. Maii.)

530. E. Phoenix, 4. *οὐ δίζων ἐδίζ.* MS. *ἴσως* Scal. unde patet suum *fortasse* habere Dalecampium. *And perhaps he never desired it*, vertit Jer. Taylorus, *Holy Dying*, p. 10. in sequentibus identidem errans. — Imo Dalecampium, non Phoenicem, vertit Mercurius ille Christianus. Sed in ultimo versu, *σποδὸς δὲ πολλή*, ex ipsa vi sententiae posuit, *a little heap of dust*. Verte, *mere dust*. Vide me ad Agam. 429.

540. C. 6. Recte Schw. *imbutae odoribus;* et confert 514. A. Ita Theocr. I. 129. *ἐκ καρῶ σύριγγα*, *cera compacta*.

542. E. fin. *perhibetur* Schw. Imo *male audiens apud Antipatrum*. Aristoph. Vesp. 504. Athen. XIII. 584. A. 4.

545. A. 1. *Φαιὸς χιτωνίσκος*. Malim *Φανός*.

549. C. *Ἴδιον ἐπιθυμῶ*. *I wish to die in a peculiar way.*

551. C. Platonis comici locus de Cinesia, quem indicat Cas. in Galeni L. VII. ad Hipp. Aphorism. est T. V. p. 322. ed. Bas.

Ib. D. *νοσώδης*, *morbosus*, i. e. *impudicus*. Br. ad Av. 1378.

552. A. B. Plato Rep. III. p. 404. A: B.

Ib. E. 4. Numerosius *ἐν ὀλίγαις ἡμέραις*.

553. fin. *προϋπογράφειν*] Forsan *προσυπογρ.* *et simul innuere.* Confer Epigr. apud Scalig. Catalect. p. 63. *Quam puero legem.*

In Librum XIII.

P. 558. C. Anaxilas, 14. *ὥστ'* (vel *τοῖς τ'*) *ἀπαλλαγεῖσι* p. 341. *ταύτης* — *Si vetulam effugeris, in juvenculum incidis, duplex malum.* Deinde v. 25. si sanum est *σκίμπους*, forsan transponendum,

εἶτά μοι σκίμπους γένοιτο. Φησί, τετράπους, ἢ Θρ.

Suspicor e seqq. orta *Φησὶ τὴν προς*, (nam ita MSS.) et excidisse hemistichium; ut fuerit fere,

ἢ μὲν οὖν ἧττησε· τετράπτους μοι γένοιτό τις θρόνος.
Nempe quum in utroque versu φησὶ casu omisisset scriba codicis, unde fluit is quo usus est Aldus, et in posteriore quidem versu errorem suum animadvertisset, in margine posuit εἶτα φησὶ παιδίσκη δίπους, cum nota quadam (·/· puta vel ε), cujus similis alia poni debuit supra εἶτα in contextu. Sed quum nota non supra εἶτα παιδίσκη, sed supra εἶτα τετράποδος posita esset, errorem errore auxit alius scriba, pro supplemento accipiens meram correctionem; quasi loco prioris εἶτα ponendae essent quatuor voces.

Ib. F. 4. Recte explicat Cas. Ineptit Jacobs.

559. C. Eubulus, 8. Distinguere malim μέντοι τις, ut τις sit encliticum.

Ib. D. Antiphanes: σὺ τί λέγεις; i. e. *tu, quid dicis?* Imo *quid ais?* Quare transponendum suspicor, τί σὺ λ. Sed vide Aristoph. Plut. 909.

561. C. Euripides, 5. τίμιος θεοῖς ἔσει. Imo sensus poscit βροτοῖς vel θνητοῖς. Nisi forte θεῶν, de quo vide mea Addenda ad Porsoni Aristoph. p. 130.

562. C. Alexis, ult. ἐγγύς τ' εἰμί που τοῦ πράγματος. Vide Aristoph. Plut. 861. Propius ad literas σχήματος, vel χρήματος, (ONOM, CXHM, XPHM.) sed πράγμ. verum.

Ib. E. ὁ ποιητὴς οὗτος] An delendum οὗτος? Sed nunc suspicor ista inde ab οὕτως ὁ Ἔρως ab Euripide derivata forsan e Med. 651. et vicinis.

p. 342. Ib. E. F. Chaeremonis esse *Traumatiam*, vix puto; neque multum esset haerendum, nisi locus II. 35. F. plane esset e comoedia sumtus. An igitur Athenaeus, vel auctor unde haec sumsit, Theophrasti verba male cepit; et quum ille e Chaeremone citasset οἶνος τῶν χρωμένων, etc. deinde ex aliis, forsan non nominatis, reliqua, putavit ista quoque ut Chaeremonis citari?— In eodem Theophrasti loco forsan sequebatur ῥῆσις de vino (Athen. II. 35. F.): sane ea, quae ibi de vino dicuntur, facile ad amorem trahi possunt. — Interim constat sive Athenaei ipsius, sive alius, errore Chaeremoni tribui verba Euripidis.

In fragmento FORSAN εἰ δεῖ γε — αὖ πόρους — ἀλκιμωτάτους.

563. C. Amphis. Lege, τί φῄς σύ; ταυτὶ — ὡραῖον φιλῶν (Jacobs.) παρεὶς σώφρων τ' ἀλ.

Ib. E. παιδοπῖπαι ὄντες est interlocutoris, non Hermiae.

Ib. F. ἐπιδεικνύντα] Vertunt Dal. et Schw. quasi ἐπιδεικνύμενον. Verte, *Atheniensem quendam, qui jam grandem Dorum quendam ostentabat.*

565. B. Alexis. Forsan, ——— ἐὰν vel ὅταν
τῶν κιττοκοπουμένων τιν' ἢ ξηρουμένων
τρύτων ὁρᾷς, νόμιζε πάσχειν θάτερον.
Non diffiteor τούτων me malle cum θάτερον jungere, si per metrum liceret. In vulgatis displicet τι θάτερον, et ἔχειν sine κακὸν positum. Deinde cum Jacobsio in στρατεύειν latere [*puto*] verbum = πασχητιᾶν. — νόμιζε, ut 572. C.

566. E. Lege, „ταυτὶ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν," οὐ, „ῥοδοδάκτυλος οὖσα," κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ „βολίτινον — Haec ex Aristoph. Ran. 297. Priora, quae faciunt hexametrum, ex Cratino. De οὐ isto vide Addend. ad Plut. 555. [*Porsoni Aristoph.* p. (106.)].

567. F. Timocles. Ridetur tragici cujusdam (Aeschyli, ut puto; vide Eumen. 46. etc.) descriptio Orestis in templo Delphico inter dormientes Furias sedentis. Hinc autem patet fabulae argumentum versatum esse in comparandis per parodiam Oreste et Autocleida. p. 343.

568. B. Alexis, 12. ἔχει; Τιτθί' ἐστ' αὐταῖσι Jacobs. Quare adjuncta Sylburgii emendatione, forsan, nil quaerendum ultra:
——————— κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει;
τιτθί' ἐστ' αὐταῖσι τρύτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί.
ὀρθὰ προστιθεῖσα ταῦτα, ΤΟΥΝΑΥΤΟΝ τ. κ.
ὥσπερεὶ κ. τ. εἰς τὸ πρ. ἀπήγαγεν.
Venter adducitur, ita ut superne tumeat; quo mammosa videatur.

Ib. D. 27. Si ista sunt Alexidis, facile potes,
τὰς μὲν ὄψεις διὰ τοιούτων σκευοποιοῦσιν τεχνῶν.

Ib. E. init. Forsan, πατρός σου πολλά σε —

Ibid. 5. Bellum epitheton scorti, Φειδωλούς. Lege Φιλῳδούς. Nempe αὐλητρίδας intelligit, (non πεζὰς ἑταίρας. Vide Porson. Advss.)

Ib. E. F. Loca ex Pannychide et Nannio manifesto ex Euripide adumbrata.

569. B. Xenarchus, 3. Cogitabam, ὡς οὐ παρουσῶν. Sed ὥσπερ, vel παρούσας, oporteret, ni fallor.

Ibid. 11. κάτωθεν εἰσδῦναι *to creep in at the kitchen-window* (vel, *cellar-window*). Deinde lege αὐταὶ βιάζ. Deinde, 18. qu. an, [illegible] ἰδεῖν ἐστ', οὐδ' ὁρῶντ' ἤδη σαφῶς. Sed ἰδεῖν [illegible] *aspicere*, ὁρᾶν

videre. Quare in promptu esset, *οὔτ' ἰδεῖν ἐστ', οὔτ' ἰδόνθ' ὁρᾷν σαφῶς.* Sed, nisi fallor, temporum ratio repugnat.

Vide Sophocl. Stobaei p. 52, 32. (Fr. Inc. 10, 2.) Butler. ad Aesch. Prom. 446.

Ib. E. Philemon, 2. *σὲ γὰρ — πρ. βροτῶν* parenthesi include, et junge *εὗρες πρᾶγμα.*

Ib. 8. Non persuadet Bentleius verum esse *τοι.* An *που*? (jungendo scil. *πριάμενόν που.*) Neque magis placet Bentleii *ἀστυκότως*, v. 12. Morbi cujusdam nomen, forsan *σπασμὸς* vel *τέτανος*, ut apud Aristoph. Lysistr.
p. 344. 845. hic latere videtur. An, *τυγχάνεις ἔχων· ἴσως Σπασμός τις ἔλαβεν;* — Vide Horat. Serm. I. 2. 33. 116. qui in ista Satira hinc profecit.

570. A. Malim, *παρασημαίνεται ὅτι Περικλῆς — θεραπαίνας ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινὸν ἀνεῤῥίπισε, [λέγων τὸν Πελ. πόλεμον.]* ubi ultima omnino delenda. Qu. an *τὸ δεινὸν* ex Aristoph. Pac. habuerit?

Quod ad verba in MS. A. addita, fac scriptum,
θεραπαίνας °ὑπὸ μεγαρέων ἀνεῤῥίπισε °ὑπὸ μ. τὸ δεινὸν
Per se intelligitur erroris progressus.

Ib. C. Epicrates, 11. Malim, *ὁπότ' ἔτ' ἦν*, [*Meinek.*] vel, *ὁπότ' ἦν ἔτι*, vel demum, *ὅτε ποτ' ἦν.*

Ib. E. Anaxandrides, 4. Malim,

— *ἤνθει καὶ Λαγίσκη· καὶ τότε* (vel, *τότ' ἦν* 'H)
ἦν Θεολύτη μάλ' εὖ. καὶ καλὴ,
ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὤκιμον λαμπρὰ πάνυ.

ΔΕ ita positum, Pors. Advss. p. 77. Alexis XIII. 574. C. 581. D. ibid. E. XIV. 642. D. (622. A. 3.) XV. 678. E. me ibi. IX. 404. D. me ibi. ibid. E. VI. 224. F. VII. 294. C ult. Menander Stob. Gr. CXVII. p. 479. = 254. Cleric.

572. C. Ephippus. Puto, *ὅταν" γὰρ „τις ὢν νέος* — ut *γὰρ* sit Athenaei. Vide ad 40. C. 1.

574. B. init. *λέξοντι ὑμοὶ δεσπόται.*

576. D. Quidquid dicat Schneiderus, Xenophontis nomen hic latere puto cum Schw. An, *συστρατευομένην, ὡς Ξενοφῶν φησιν· ἣν * * φησὶ*, vel *ἣν φασὶ* — ut Xenophon tantum citetur in istis, *τὴν Φωκαΐδα — γενομένην.*

577. F. init. *νάρδον — εὐχερῆ.* Ita MS. Qu. *parabilis, vilis?* An legendum *εὐτελῆ*?

578. C. Macho, 6. Lege *κωλύσει.* Sensus forsan est, *Pari jure ipsae artium nutrices Athenae barbaro quodam cognomine donari possent.*

Ib. D. Macho, 14. ὅπου δὲ περὶ γυναικὸς, vel γυναικῶν. Vide Aristoph. Lysistr. 858. Deinde in ἐπίῤῥημ', v. 21. latere suspicor ἠρέμ' —

Ib. E. v. 26. Lege, ἐνουθετήθη τοῦτό πως — monita est a Diphilo, Gnathaenam προΐεσθαι. p. 345.

Ib. F. Macho, 2. Qu. ΣΥΝΗΗΝ αὐτῇ —

579. B. v. 22. Suspicor constructionem esse ἐπικροῦσαι εἰς δασύποδα, ut 580. F. 2. ἀνισταμένης, qu., an *mictum exire?*

Ib. C. v. 31. Collato Jacobs. malim, ἐμέμψατ' αὐτὴν, vel αὐτῇ.

580. C. v. 45. Qu. αὐτὴν ἐσιέναι?

Ib. D. v. 55. λοπάδας ἐνάλμους τ', εὖ ξ. (hoc eum Jacobs.)

Ib. E. v. 64. λιπαρὸν] Lege ῥυπαρόν. Vide ad IV. 135. B. 1.

Ib. F. Post νὴ τὼ θεὼ excidit versus; *Debueram potius hunc vocare* * * (qu. μελάνουρον) *quam Adonin.* Nescio an de Adonide pisce (vide VIII. 332. C. et Hesych. v. ἐξώκοιτος) cogitarit muliercula.

Ibid. v. 72. Lege, πρὸς ἔω γενόμενον.

581. C. v. 14. εἶπεν δὲ, ναί, δός ὅσον ἂν ἐπιθυμῇς, π. (ΕΙΠΕΝΔΕΝΕΔΟC.) Sed melius, εἶπεν δ', ἐμοὶ δὸς —

582. A. B. Ridet tragici locum, ubi epitheta κοῖλον et Δωρικὸν Argis tribuebantur. Vide Oed. Col. 391. 1366. ed. Musgr.

Ib. F. 2. Vide 583. D. XV. 679. D.

583. B. v. 45. ἀλλὰ κοτύλας τις ἐγχεάτω μοι τέτταρας εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειτεν ὁ β.

584. A. ἐμέ τε ὡσαύτως. Miror in his Jacobsium non suspicatum latere ἀσωτίᾳ. Sed non nimis severe agendum cum Athenaeo, quum aliena verba contrahit. Verte, *You ruin them, and so do I, that's all.*

Ib. D. τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει. Nonne τοῖς -οις?

Ib. fin. Vide ad VIII. 347. C.

585. F. init. Vide ad X. 459. A.

587. D. Nicostratus. Lege,

——————————— ὁδοῦ
πρὸς Ἀ. ἐλθ. π. στρώματα
αὐτὴν κέλευε, φησὶ, καὶ παρ' Ὤκιμον
χαλκ.

588. E. ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινὸς οἰκέτου] Malim οἰκείου. *familiari.* p. 346.

591. E. F. Posidippus, 1, 5. Lege πρό γ' ἡμῶν — εἰς Ἡλιαίαν ἦλθε. Formula forensis, εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς. — Ἡλιαία sine articulo, ut Equit. 893.

592. B. fin. *εἶχεν ἐρωμένην καὶ καλήν*. Bella locutio, et Lyſia digna! An legendum *παλλάκην*?

Ib. C. fin. Parentheſi include, *ὁ δ' ὑμέν. ἐπιτήδειος*. *Pulchre convenit*.

593. B. [*Vide ſupra ad Ariſtoph. Plut.* 428.]

594. D. *Μένανδρος*] Vide Menandrum Clerici p. 234.

596. D. Poſidippus, 4. *ὀρθρινῶν*. Imo *ι*. Deinde ultimo verſu, *ἔστ' ἂν ἔχῃ* (vel *ἔχει*), et qu. *στεφανῇ*. Senſus eſt, *dum Naucratis perfugium navibus dabit*.

599. C. init. *Φεύγων οὐδὲ μένων* — Confer Oraculum apud Herodot. I. 55. Athen. XIV. 630. E. R. P. MSS.

Ib. E. Aeſchylus, 1. *ἐν πλείοσιν*, ſc. *μάρτυσι*. Prorſus ineptiunt Dal. et Schw.

600. E. Critias, 6. Reſpicit Cleobuli vel alius hexametrum apud Longin. §. 36. *ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ*.

606. B. 8. Vide Ariſtoph. Nub. 349.

Ib. E. *καὶ παραστησάμενος*, *et compos ejus factus*: ſed potius credo legendum *παραιτησ.*, *quum impetraſſet*.

Ib. F. penult. Forſan ſenſus eſt, *Neque ab elephante divelli ſuſtinebat infans, neque elephas ſine dolore infantis conſpectu privari*. An legendum, *οὔτε — αὐτό τε, εἰ μὴ* —

607. A. Vel *τοῦ καλάμου*, vel *ἐκ τῶν παρατ.*

608. B. Chaeremon, 6. *λευκὸν μελαίνῃ στέρνον ἀντηύγει σκιᾷ*. Sed qu. de conſtructione.

8. *ἄλλης πρ.* recte MS. 12. *ὑπνώμεναι δ'* — 16. *ἐκτριβεὶς ἀμάρακος*.

Ceterum recte monet Schw. Chaeremonis eclogas eſſe transponendas.

p. 347. Mox D. ult. lege *ἐκπεπλασμένου*, E. 6. *τὰ* (*λευκὰ*) *λειμώνων τ.*

610. E. Alexis, ult. Pro *ἔρρειν Φασὶν* lege *ἐρρίφασιν*.

611. B. init. *ἐξαιτηθεὶς*, *accuſatus*, Schw. Potius, *expoſcente Zenone*. Menagii locus eſt X. 4.

612. A. Pherecrates, 1. *κᾆτα μυροπωλεῖν· τί παθόντ'; ἂν δὲ χρῇ, καθήμενον* — 3. *σὺν μειρακίοις*? Sed potius, *ξυνέδρ. τοῖς μειρ. ἐλλαλεῖν* — *to prate in* — ut poſt *ἡμέρας* abrumpatur oratio.

In Librum XIV.

P. 615. F. Dionyſius, 4. Si de aliis conſtaret, facile poſſes, *ὃν ἐντυχόντα*, vel, deleto *τοῦτον*, *ἐντυγχάνοντα*. Vide me ad Plut.

616. A. 2. Delendum suspicor αὐτός.
617. A. Telestes, 9. Forsan, ἅπερ παρθ. vel delendum γάρ.
Ib. B. Collatis VV. DD. vide an legendum,
Λυδὸν ὃς ἥρμοσε πρῶτος,
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης, νόμον αἰολον, ὀμφᾷ —
ut jungatur ἥρμοσε Λυδὸν νόμον, et ἀμφιπλ. αὔραν *flatum tibiae*, ὀμφᾷ *humanae voci.*
Ib. F. Pratinas, 16. Possis χὠπὸ τ. Sed potius dele θυπα e v. l. orta.
618. A. Ephippus, 1. An exstat μειρακίδιον?
Ib. B. Antiphanes, 6. Qu. ἤδη τι κοινόν ἐστιν, οὐ χωρίς.
620. E. Ἰωνικὸς λόγος] Lege Ἰωνικολόγος.
621. E. De *Laconica* dialecto accipit Hemst. ad Lucian. Jud. Voc. 8. p. 93.
622. E. ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος] Mira structura. Saltem debebat ὁ μάγειρος. — Σόφων 662. C.
623. A. Antiphanes, 8. Distingue, B. λέγεις μάγ. ζῶντα; A. πλ. 10. κιστρεὺς λεπισθεὶς σπασθεὶς vel πασθεὶς MS. A. Malim, λεπισθΕΙC, ἘΚΠΛΥΘΕΙC. Vide Cas. deinde χρωσθεὶς servandum: *fried brown and turned in the pan.* Deinde qu. 11. πρὸς τέλος δρόμου (vel δρόμον) p. 348. περῶν, μέλος Ἦχει — ῥανῶν, *ut conspergat.* Nempe servus hero dicit, se aliunde paraffe unde coenent οἱ τρεῖς, adolescens, amica, cui scil. nomen erat Boeotia, (ἡ ἔνδον οὖσα), et ipse servus. Miratus adolescens eum alloquitur ut magum et incantatorem. — Partim bene, partim secus explicat Jacobs.
Ib. F. In Anaxila καινὸν ex superioribus natum videtur.
625. C. fin. πλὴν χρυσὸς] Lege πλὴν ὁ χρ. et de metro vide Gaisf. ad Heph. p. 357. Herm. Elem. Metr. 111. 16. 22. Ceterum in superiore scazonte χρυσὸν accusativum Atticum esse puto, qualis in εἶπὲ τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκεν, etc. — Vide an hic Pythermus memoretur ab Herodoto I. 152.
633. A. Λάκων ὁ τέττιξ. Malim conjunctim, Λακωνοτέττιξ.
634. E. Didymi ἀντεξηγήσεις πρὸς Ionem puto fuisse commentarium, in quo ipsius Ionis errores notabantur. Vide XI. 468. E.
Ib. F. Ion, 1. Qu. παλαιφάτων.
635. A. Theophilus. Verte, *Malum est hoc, canere filium*, etc. Minanti cuidam tormenta respondet servus, *Frustra torquebis; nil confitebimur.*
638. D. Suspicor apud poëtam οὐκ ἂν praecessisse.
Ibid. v. 4. μεστός. Qu. an, *Quum satis cantaveris. When I have had enough of your music.*

Ib. E. Cratinus. Ad Ran. 4. de *χελή*. An legendum, *Γνήσιπκέ πω*?

640. D. Sophilus. Pace Casauboni, illud *οὐχὶ* vitiosum puto. Malim, *οὐ Χίου δύο — ἐπέχει*.

Ib. F. Philyllius. Lege, *ἀμυγδάλαι* (vel -*λαι*) *καὶ κάρ.* In Archippi verbis lege, *ἰτρίοις ἄλλοισί τ' ἐπιφορήμασι Γάμουσα*.

642. A. 1. Hoc videre videor, legendum *ἄν*. A. *ἄλλου δεῖ τινος*;

Ibid. Amphis, 1. Lege, collato Schw. *βίου Ἀλητεμένου*; B. *ναί*. A. *τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς*. De *ναὶ* III. 117.

p. 349. Ib. B. Anaxandrides, 4. Qu. *οὕτω παρέζων, Χρυσίς, οὐκ* (vel, *Χρηστὰ, κοὐκ*) *ἔζων τότε*.

Ib. C. 1. Clearchus, 2. Lege, *χεῖρο*N. *Ἡ παῖς, ἐπιτίθει* —

Ib. E. Ephippus, 5. Forsan, *εὖ τε κἀνδρικῶς*.

Ib. F. Alexis. Forsan, *ἀρτέος Τράπεζ', ἀπονίψασθαι δ.*

643. B. fin. Qu. *σταιτινὸς* —

Ib. D. Antiphanes, 2. Lege *πρώτιστα*. Deinde, 7. *κισσόπλεκτα*.

644. D. In Euangeli loco videtur colloqui *ἀλαζὼν* quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem. V. 6. *μόσχον ἔλαβες* ad coquum dicantur. 5. forsan,
τῶν μὲν οὖν ἐλαῶν ἄφ. πάνθ' ὅσ' ἂν βούλῃ γένη.

650. D. *ὁ Χῖος* (vel forsan *ὁ Κεῖος*) — *ποεῖ*. *Nescis quo pacto Chii* (vel Cei) *amamalidas suas educent? How they grow their pears?* Vide indic. Demosth. v. *ποιεῖν*. mox ad 658. B.

651. F. Melanippides. Distingue et lege: *περὶ αὐτῶν τῶν Δαναΐδων. „οὐ γὰρ* — Deinde qu. an, *μορφᾶεν εἶδος οὐδὲ τὰν δίαιταν γυναικείαν ἔχον*. Deinde lege, *ἀν' εὐήλι' ἄλσεα π. θήραις* (hoc Porson. Adv. p. 39.) *Φρένα τ.* — *ἀν' ἀνήλια ἄλσεα* Jacobs. — *ἄλσεα*, *saltus* vel *rura*.

652. E. In Phoenicidae loco ridetur quidam peregrinus, qui *προπύλαια* edulium esse putat. Inde explica historiam de Indo rege, mox F. Vide et ad Acharn. 900.

654. B. Nicostratus. Malim, *ταῦτ' ἄξι' ἦν, Τούρνοθ*.

Ib. E. Antiphanes. Qu. *σπάνιον ὄν τι χρ.* et dele *δ'* [*post πλείους.*] *ὡς* verte cum Schw. *ex quo*.

Ib. F. Alexis: ——— (*οὐκ ἂν*) *καταφαγεῖν*
αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον εἶχον, οὐδ' ἂν εἰ
λαγὼς, μὰ τὴν γῆν κ. τ. κατήσθιον.

Vel potius,
κατ. αὐ. τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἄν,
Οὐδ' ἂν εἰ λαγὼς —

Certe ineptum est *γάλα*, et vel e margine pro *λαγὼ* vel ex *ἌΝ* corruptum.

655. A. Anaxandrides, 2. *τοιούτους ἔθυε* MS. A. *τουτοισὶ δὲ'*

MS. Ep. Unde patet, quam acutus fuerit Hermannus, qui p. 350.
non viderit sub his latere τοσουτουί Doctr. Metr. p. 136. Sed ne sic quidem omnia plana. Nescio an legendum, ut fere Coraynus, τοσουτουΐ δύο. *Quum non pluris constarent duae statuae.* Interim et hoc cogito; annon hic rideatur Euripides Electr. 388. ἀγάλματ' ἀγορᾶς, (confer πόλεως ἀγ. Autolyc. fr. 3.) et legendum sit, ἐξὸν τοσουτουσὶ λαβεῖν 'Αγάλματ' ἀγορᾶς. *What a fool one must be to feed peacocks at home, when (for less money one can buy) fine ones like these, the pride of the whole market!* Confer Demosth. Mid. 563, 7.— ἀγάλμ' ἀγορᾶς Metagenes Schol. Plat. Clark. (Gaisford. Catal. p. 73.)

656. B. Strattidis et Archippi loca vix expedio. κέτρου φλογίδας apud alterutrum delenda suspicor.

Ib. F. 'Αντιφάνης] Neque Physiognomicon neque Protrepticon fuisse potest Antiphanis. Qu. 'Αντιφῶν? Sed haec valde turbata videntur.

658. B. In Philemone malim τοὺς τορούς. De τοιοῖν vide ad 650. D.

Ib. F. antep. Vide ad Eurip. Bacch. 1283.

659. D. Lege,

B. ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μόνων ἔδειπνος ἦν.
A. πότερ' οὖν ἀφεῖσαι; B. κατ' ἀγ.

A. *Num igitur manu missus es? B. Minime: emit me quidam eorum qui apud forum profitentur.* Nempe quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat. Vide ad VII. 292. C.

661. B. Athenion, 30. Forsan, ejecto ἀκριβῶς, legendum,

ἐρίφιον ἐτακέρωσε πυκνόν, ἐνέλαβεν
περικομματίῳ, διεγίγγρασ' ὑποκρούσας γλωσσαῖ,
ἰχθῦν παρεισεκύκλησεν, —

Vel distingue γλωσσαῖ 'Ιχθῦν, παρεισεκύκλησεν οὐχ ὁρ. Acute vidit Grotius γίγγρας hic latere. Vide Porsonum Advss. p. 94. fin. et confer Machonem VIII. 346. A. B. Damoxenum III. 102.

Ib. D. v. 45. ἄφες] Forsan ἀφείς, ut constructio sit, παῦσαι p. 351.
λέγων ὑπὲρ εὐσεβείας, ἀφεὶς ἐμὲ vel τὸν λόγον. Deinde,

A. ἥμαρτον. B. ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιθι
ἐμοί.

Ib. F. Forsan, Σικελικός." Παρεπλ. ὀσμὴν λέγει ἀμφοῖν (ὁ Κρατῖνος scil.) καὶ ὁ γλυκὺς 'Αντιφάνης —

662. A. B. Forsan,

τὰ τῶν ἀπόντων πάντα καθ' ἕκαστον κακά.
ἀντερρολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχοι
ῥῖνα κρ. πρ. τ. ὁ δ' ὅτι στόμα —

Pro ἔνιά τε, 6. putabam ἀνεῖτο, ſed nunc displicet. In ult. τοῦ τε πυρὸς ἑλ.

Ib. C. Bato, 2. In MSS. notat [*Porſonus*], forſan huc reſpiciens, ἀναγράφειν et βασανίζειν jungi in Harpocr. et Suida, (v. βάσανος.)

Ib. D. 1. Σόφων] P. 622. E.

663. B. 1. τὰ μάλιστα. Latet vox a verbo μάσασθαι fluens.

In Librum XV.

P. 665. D. πόῤῥω πίνειν Plato Sympoſ. p. 377, 18. Bekk. = 176⅔ HSt.

Ib. E. penult. Verte, *hoc non eſſe e veteri inſtituto.*

666. D. Plato, 1. ἐγὼ Ἰὼν τὸ δ. σκευάσω. (De ἰὼν vide ad VI. 267. F.)

Ib. E. [ποίων φιλημάτων;] ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ Παίζειν, τίθεμαι δὲ κοτταβεῖα. Haec omnia ſervi.

667. B. 5. Legendum videtur, „Ἀγκυλοῦντα“ γὰρ „δεῖ σφόδρα Τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κ.“ Supra XI. 479. E. non ſunt ipſa Dicaearchi verba, ſed eorum ſenſus verbis Hegeſandri. De γὰρ vide ad II. 40. C.

Ib. D. 1. Recte ſuſpicatur Schw. κότταβος meram eſſe v. l. vocis κόσσαβος. Malim, ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς ἀεὶ τοὐ-
p.352. μὸν κάρα (hoc certiſſime VV. DD.) Quae ſequuntur, hoc forſan dicebant: *et pro κοτταβίῳ matula utebantur.* Vide I. 17. D. (ubi ὀστρακουμένη coaluit ex ὀστράκου et alio verbo quod non nunc reperio; forſan βολὴ — vide Lycophron. 778.) quod inepte Butlerus ad *Cabiros* refert p. 241. Verba videntur eſſe Ulyſſis, Eurymacho mortuo inſultantis, et ex eodem dramate unde fragmentum de cottabo. — Huc alludere videtur Tzetzes apud Butlerum p. 208. collato Athenaeo 17. F.

In ultimo verſu ἐμῶν latet, ut puto. Qu.

τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοσσάβοις ἐπίσκοπα
ὅσσων ἐμῶν ἡβῶσα χεὶρ ἐφίετο

Ib. E. Transpone, πεσεῖν πλάστιγγα, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ.

Ib. F. μὲν τῷ πόν.] An μέτωπον, i. e. χαλκέον κάρα, ſive Manem.

668. B. init. Lege, ὅ τι κάλλιστον, i. e. ὁπότε τι τῶν καλλίστων λάβοιεν. Loquitur Linus. Vide Alexin IV. 164. B. Vide ad I. 23. D. de Satyris.

672. E. init. Lege, ὅτι τισὶν τόνοις συνέβη περιειλ. De τόνος vide ad Lyſiſtr. 922.

678. E. Alexis. Forſan, οὑτοσὶ Σύκων ἔχει στέφ. κυλ. ἀλλὰ γὰρ — Vel transponendo οὗτος δ', ſervanda vulgata. Vide ad XIII. 570. E.

679. B. In monſtroſis iſtis, *ὦ μάκαρ ἥτις*, etc. vide an *λεπτότατον περὶ* et *ἡδυπότατον περὶ* ſint v. ll.

Ib. D. Eubulus, 1: „Scorti nomen, ut ſcimus e lib. XIII." CASAUBON. p. 960, 55. Recte; Nico verum nomen mulierculae: Vide XIII. 582. F. 583. D.

Ib. E. R. P. Advſſ. p. 145. ubi quae Viro magno exciderunt, ipſe repudiaverit neceſſe eſt. [*Vide ad Plut.* 361. *Ariſtophanica* p. 44. *col.* 1.] Poſſes etiam, *πωλεῖν ἅπαντα*. Praeclare idem [*Porſonus*] in Ariſtoph. Av. 1364. Br. — Ineptit Reiſig. p. 61. quaſi non poſſet, *πότερον μυρτίνους Ἢ ῥπυλλίνους*.

686. fin. Virgil Georg. II. 464—5.

688. B. Anaxandrides, 2. *ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ*] Forſan, p. 353. -*κόν πως εἶ*.

Ib. C. Archilochus Hinc in Heſychio lege, Ἐσμυρισμέναι. Athenaei locus manifeſto mutilus. Senſus fuiſſe videtur, A diverſis formis *μύρον* et *σμύρον* fluxere *μύῤῥα* et *σμύρνα*. Vel potius, *μύρον* et *σμύρὸν* a *μύῤῥα* et *σμύρνα*.

689. F. Cephiſodorus, ult. Collato Corayo lege, *λαικάσομ' ἄρα. βάκχαριν*; et verte, *potius quidvis patiar*. *λαικάσει* idem reſtituit IX. 383. A.

690. B. Achaeus. *ψυκτ. πτεροῖς* verte *flabello*. Vide Oreſt. 1427.

Ib. D. Pherecratis locum non intelligo: metrum reſarcire licet,

——————————— *καὶ*
ἐκέλευον (αὐτὸν) ἐγχέασθαι νῷν μύρον
βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιοῦσιν ἐγχέῃ.

Ib. F. Strattis: *Φέρεις αὐτῇ μύρον*, Medeae verba ſunt ad famulum, vel potius unum ex ſuis liberis, quem ad novam ſponſam cum exitiali dono mittebat. Eurip. Med. 965.

691. B. Menander:

παιδάριον. (vel, *παῖ*, ΝΗ ΔΙ') *ἡδύ· πῶς γὰρ οὔ*;
Vel, ——————————— *μύρον*,
παιδάριον. — *ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδινον*.
Vel, ——————————— *παιδίον*,
νὴ τὸν Δί' ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδινον.

Ib. E. Alexis, 4. *τὴν αὐτὴν* manifeſto vitioſum, et ex *ταυτὸν* natum. An, *τὴν ὀσμήν*? *quod ad* —

Ib. F. v. 7. Ex Euripidis Telepho. Elmsl. Ach. 497. p. 125.

693. A. 1. Lege, *Διὸς σὺ* —

Ibid. 4. *οὐδέν σ' ὀνήσει* Eurip. Androm. 161.

Ib. C. Eriphus, 1. *ἐκπέπιῃ δακας* corruptum ex

·/·
ἀκτίη δὲ καὶ ·/·εκ

i. e. ἐπακτίαι δὲ καὶ — Cetera non expedio.

p. 354. 694. D. 8. Lege cum VV. DD. εὐφροσύναις, ἀοιδαῖς κεχ. Leviter corruptum eſt ἄειδε ex ἀοιδᾶι, quae potior lectio videtur.

695. E. Κήδων. Diodor. XV. 34. [*Tum*] lege, ᾗ χρὴ τοῖς — δὴ forſan natum e v. l. δεῖ.

698. C. 2. Vide an ἐγγαστριχίμαιραν.

Ib. E. Hegemon, 9. ἀνδρῶν, *ſycophantarum*. Vide IX. 407. B.

699. B. 3. In ἐγχελήσιν alludit ad ἐγχεῖν, *infundere*.

Ib. C. Alexander, penult. ὡς δὲ Βοιωτοῦ Schw. ex em. Jac. Qu. de ſenſu, qui eſſe poteſt, *ne minimum quidem*.

700. D. fin. Potius, τὸ στρ. λυχνεῖον, „σύνθετον,“ οὐ. ὀν.

Ib. E. init. Qu. A. τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ; B. λυχνίδιον. Niſi potius τι δεξιὸν delenda ſunt ut v. l. et legendum τῇ δεξιᾷ λ.

Ibid. Menander: μόνον πολὺ παίει*)] μόνον, vide Alexin XII. 516. F. ποιῶ φλέγμα Archedic. VII. 292. F.

I N D E X.

---

*) Vide ſupra p. 271. ad Menandri locum. J. S.

ΓΑΡ, longe ab orationis initio: Alexis II. 60. A. 8. Idem IV. 164. B. VI. 237. E. I. 257. E. 8. VIII. 339. E. IX. 37[illegible]. D. 6. 405. B. 3. X. 422. C. sed ex em. XII. 516. F. 9 XIV. 633. F. 640. E. 642. D. 659. C. 660. F. XV. [illegible]. E. Menander Cler. p. 40. 174. 210. fr. 46. e conj. Timocl. Stob. p. 616. = 509. et Ath. p. 223. ex MS. [illegible]

γεννικὸς ὄρνις, *a game-cock*. XIV. 655. C. [illegible] 286.) Menander Stob. Grot. p. 443. = 244. Cler.

γῆρας, *senium*, i. e. *morosenesa*. IX. 3[illegible]. B.

Grammaticis propriae voces:

ἀκούειν, XI. 494. D. IX. 383. A. Valck. Sch. [illegible]

ἄφωνα, φωνοῦντα. Eurip. Stob. p. 463. = [illegible]

γράφεται δὲ καὶ, XIV. 619. D. sed forsan e marg. [illegible]

ὀνομαστικὴ, συνήρηται, περισπαστέον, XIV [illegible]

παράδοσις (medicorum), XV. 6[illegible] [illegible]

συλλαβὴ, Eurip. Stob. p. 469. = [illegible]

κάραβος, *craw-fish*; ἀστακός. *lobster* [illegible]

κατανεῖμαι ..., X. 432. C. XIV. 622. [illegible]

αἴσιμα, i. e. *portiones* [illegible]

κατέχω δεδειπνηκὼς, *memini*. [illegible] notas. Cas. ad I. 5. E. et [illegible]

κρᾶσις, de *mero* vino, [illegible]

κωθίζειν, XI. 503. C. X. [illegible] *mare navibus demer*[illegible] *cyatho vinum*. Omnino [illegible] p. 558. = 429.

κυβιδεῖα, VII. 293. D. [illegible]

Lectiones duae in textu [illegible] Schw. ad VI. 26[illegible]. D [illegible]

λόγος, *the idea* [illegible] λόγος, XI. 4[illegible]6. C. [illegible]

λοπὰς, de pisce *agitur*. [illegible]

μέγας εἶ, *a great man* [illegible] XII. 563. A. VI[illegible]

μέτρον, i. e. [illegible]

μῆλα στρούθια, [illegible] Schw. Περσικὰ, [illegible] III. 8[illegible] — [illegible]

μητρόπολις *malorum* [illegible] X. [illegible] Laërt. VI. 5[illegible].

Olivae prandium, XII. 542. F. [illegible] XIV. 6[illegible]. E.

οὕτως in citationibus. Schw. ad [illegible] X. 422. E. e MS. Schw. ad [illegible] Φοίνικας τὸν κάρπον [illegible] XV. 679. C. 700. E.

παράξαι, *injicere*, etc. IV. 170. D. X. 446. A.
περίστασις, *pomp and circumstance*. XII. 547. F.
πλάγια διὰ μήκους, *crosswise at the two ends*.
p. 357. πλὴν εἴς τις apud . . . . . in πλὴν εἴ τις mutandum putabam: vide Aristophanica. Sed qu. ob Eurip. Stob. LII. p. 360, 6. = 205.
POCULA:
ἀγαθοῦ δαίμονος. XI. 486—7. XV. 675. B. 692. F.
Διὸς σωτῆρος. XI. 487. XV. 675. B.
μετανιπτρον (vel -ις). X. 423. D. XI. 486-7. XV. 692-3.
ὀνομάζειν, ἐπον. *to give the toast*. Schw. IV. 162. C. vel potius Toup. Add. in Theocr. II. 151. κυάθους τινός, X. 423. C. 426. init. Plutarch. T. II. p. 454. E. Athen. XI. 502. B. (Horatius, *cyathos amici sospitis*.) XIV. 640. D. E. VIII. 365. A.
σπονδή, XI. 486. F.
ὑγιείας, XI. 487. A.
Prima verba citationis repetita. IV. 161. D. E. VII. 280. init. IX. 405. E. F.
προάγεσθαι = τιμᾶσθαι. XI. 506. A.
Ptolemaei Corintho oriundi? 201. D.
στρατεύειν pro -εσθαι, vox suspecta. XIII. 565. B.
συνήθεια, III. 121. F. 122. A. (Meus index in Schol. Aristophanis. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 22. C.) IX. 373. A. 5. B. 4. C. 2. 408. B. C. ἡ κοινὴ συνήθεια, XI. 494. B.
τευθίς, III. 106. C. sed vide 96. B. 6. VII. 293. C. VIII. 340. D. (vide Hermann. Gr. p. 325. n. 411.) XIV. 622. F.
τυραννικός, *insolent, overbearing*. XIII. 580. F. XI. 508. D. τυραννίς, Lucian. Rhet. Proem.
ὑπόνοια, i. e. *allegory*. I. 19. E.
χλιαρός, XIV. 646. E. bis. χλιαρὸς Nicander apud Maltby. Epich. XIV. 648. D. ut videtur.

p. 358. JACOBSII EMENDATIONES IN ATHENAEUM.

ERRAT de Idaeis Dactylis, p. 5. de πόλεος, 23. νεῶν κατάλογον, 25. μικρόν, 102. βίος ἔτι, 106. δαίδυκα, 111.
P. 214. Quantillum erat in Etymologo corrigere, μή μοι βαιών· κακὸς ἰχθύς, etiam si non ita legeretur in eo ipso loco Athenaei quem citas, VII. 288. A.

PA3
A2
179
v.6

Stanford University Libraries
3 6105 011 667 941

STANFORD UNIVERSITY LIBRARI
CECIL H. GREEN LIBRARY
STANFORD, CALIFORNIA 94305-
(415) 723-1493

All books may be recalled after 7 d

DATE DUE

28D FEB 2 1997
JAN 31 1997